

Giới thiệu Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ

Edit: Tô

Bìa: MyDarlingTeam

Banner: Cordelia_1906, ShiroShip

Tình trạng truyện: Hoàn 78 chương

--

Văn án

Xuyên vào một quyển tiểu thuyết, lại còn là nhân vật phải hồi, một nữ phụ có kết cục thảm thiết, Kiều Trì tỏ vẻ "ok, i'm fine"

Nữ phụ nguyên bản là một kẻ ngu xuẩn, chỉ biết làm việc không ra gì, trợ giúp nhân vật phản diện ngược nhân vật chính thâm hiểm.

Mà dĩ nhiên vòng hào quang của nhân vật chính không phải để chơi, đợi tới khi nam chính nữ chính cường đại, kết cục của boss và pháo hôi tự nhiên có thể nghĩ...

Kiều Trì xuyên qua chính là lúc nhân vật phản diện cùng nữ chính gặp nhau, Kiều Trì suy nghĩ ba giây, quả quyết đem nam nhân hôn mê cách đó không xa mang về nhà

Lại không nghĩ rằng nam nhân sau khi tỉnh lại mở mắt ra, về mặt mơ hồ hỏi cô: "Tôi là ai? Cô là ai?"

Kiều Trì (cười tủm tỉm): Em là bạn gái của anh!

--

Kiều Trì dễ như trở bàn tay đem lão đại mất trí nhớ đùa giỡn.

Đồng thời làm tốt việc khôi phục ký ức của lão đại sau đó chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng cô nghìn tính vạn tính, lại không tính tới lão đại sớm đã khôi phục ký ức.

Lão đại (thâm trầm): Em là bạn gái của tôi?

Kiều Trì (hoảng sợ lắc đầu): Không không không tôi không phải!

Lão đại (mỉm cười): Em phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Edit: Tô

--

"Chúc mừng Kiều Trì đoạt giải Kim Mã, nào nào nào, mọi người cạn một ly!" Trong phòng bao, mọi người ai nấy đều mang gương mặt tươi cười, hưng phấn, ngoài miệng nói chúc mừng, đưa ly hướng về phía cô gái đứng ở trung tâm.

Cô gái trung tâm của chủ đề, mặt nhỏ chùng bàn tay hơi ngẩng lên, khiến gương mặt trắng noãn lộ ra trước mắt mọi người, bởi vì đã uống một ít rượu vang, làm hai bên gò má có chút ửng đỏ làm cô thêm mấy phần hoạt bát.

Cô nở nụ cười chứa nhiều ẩn ý, má lúm đồng tiền ẩn hiện như có như không, Kiều Trì đứng dậy, đưa ly rượu trong tay lên, hắng giọng nói: "Tôi có thể lấy được giải Kim Mã toàn bộ phải nhờ vào mọi người đã ở phía sau yên lặng giúp đỡ tôi, đây không phải là giải thưởng của một mình tôi, mà là của chúng ta, cảm ơn mọi người."

Không khí ồn ào trong phòng vì lời nói ôn nhu của Kiều Trì lại càng thêm sôi nổi.

Bữa tiệc tiếp tục đến trời vừa rạng sáng, bước chân Kiều Trì hơi buông thả, leo lên trên xe bảo mẫu, miễn cưỡng lấy lại tinh thần tạm biệt từng người, chờ xung quanh chỉ còn lại cô, tài xế mới đóng cửa xe lại.

"Tiểu thư, về biệt thự hay về nhà của cô?" Tài xế qua kính chiếu hậu nhìn Kiều Trì đang ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo phía sau, khởi động xe chờ Kiều Trì lên tiếng.

Kiều Trì mở mắt ra, cô giơ tay vuốt tóc mình ra đằng sau, trên mặt không còn thần sắc ôn nhu vừa rồi, cô quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xe, nói "Về nhà tôi."

"Về nhà cô có thể tận hai giờ, nếu như về biệt thự thì..."

"Về nhà." Kiều Trì hơi không kiên nhẫn ngắt lời tài xế, tài xế lúc này mới thật thà đáp một tiếng, đạp chân ga chạy thẳng về phía đường cao tốc.

Kiều Trì một lần nữa nhắm mắt lại, hôm nay cô giành được cúp Kim Mã mà tất cả nữ diễn viên đều tha thiết muốn có, trở thành người đạt giải Kim Mã trẻ tuổi nhất. Kiều Trì không cần nhìn điện thoại cũng có thể biết trên Weibo đang hot tới cỡ nào.

Sẽ có chúc mừng cô, sẽ có chúc ước mơ của cô đã thành sự thật, nhưng nhiều hơn nữa là bàn luận, Kiều Trì cảm thấy hẳn là bàn về người mẹ tiền nhiệm giải Kim Mã của mình.

Nghĩ đến điều này, Kiều Trì liền mở mắt, di chuyển đến gần cửa sổ xe hạ nó xuống, gió lạnh tranh nhau chui vào, khiến đầu óc cô thanh tỉnh rất nhiều.

"Tiểu thư, đã tới đường cao tốc rồi, cô đóng cửa sổ lại đi, kéo bị cảm phụ nhân lại đau lòng." Tài xế nhắc nhở, nhưng không để Kiều Trì lựa chọn, trực tiếp đóng cửa sổ lại.

Kiều Trì hơi không cao hứng, cô chưa kịp mở miệng, xe bảo mẫu không biết đụng phải cái gì mà nhanh chóng mất phương hướng, Kiều Trì không ngồi vững, cả người đều ngã xuống, đầu đập vào cửa kính.

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn hiện tại là tình huống gì, ngay sau đó một trận long trời lở đất nghiêng đảo, Kiều Trì dần mất đi tri giác.

**

"Tích tích --"

"Tích tích tích --"

Vang bên tai tiếng còi xe ồn ào, Kiều Trì nhú mày, mở miệng nói: "Chuyện gì vậy?"

Hậu tri hậu giác(1) mở được mắt ra, Kiều Trì trông thấy trước mặt là một dòng xe cộ hỗn loạn, tiếng còi xe liên tiếp, tạo ra một giai điệu.

(1) Hậu tri hậu giác: là quá trình nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Kiều Trì không thể tin hít sâu một hơi, xe của cô không phải bị lật sao? Làm sao vừa mở mắt ra lại thấy mình không bị gì. Giơ tay nhéo bắp đùi, đau đớn mãnh liệt nói cho Kiều Trì biết tất cả đều là thật.

"Ngọa tào(2)." Kiều Trì thốt lên, cô cúi đầu xem xét, mình đang ngồi thư thả mười phần trên ghế dài, bên cạnh còn có một ly sữa đậu nành."

(2): Một câu mắng chửi thô tục, tương tự ĐM.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu óc Kiều Trì có chút hỗn loạn, không phải cả người lẫn xe đều bị lật ngược trên đường rồi sao? Làm sao giờ còn êm đẹp ngồi bên đường?

"Tê..."

Kiều Trì hai mắt nhắm nghiền, trong đầu có một đoạn trí nhớ không thuộc về cô thoáng hiện, Kiều Trì hít sâu mấy ngụm khí, muốn đè xuống cảm giác khó chịu. Cũng may rất nhanh ký ức đã được "tiêu hoá" xong, cảm giác khó chịu cũng biến mất.

Kiều Trì mở mắt ra, đáy mắt hơi ửng hồng, khoé mắt còn có chút nước mắt.

Kiều Trì đem tay gạt đi nước mắt, cô thế mà lại may mắn mà cũng cực kỳ cầu huyết xuyên qua một cuốn sách.

Tiểu thuyết cô mới xem không lâu, tên là "Tĩnh Quang", là tiểu thuyết hoàn thành mới nhất của tác giả cô yêu thích nhất, lấy ngành giải trí làm bối cảnh, mặc dù Kiều Trì là người trong cái vòng này, nhưng cô đọc rất say sưa, thậm chí còn tặng ngư lôi trị giá một vạn, cầu viết nhân phản diện với cô.

Kiều Trì lùi ra sau, dựa vào ghế dài định thần.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Kiều Trì tay để trên đùi, ngón cái như có như không vuốt ve quần jeans, trong đầu nhớ lại nội dung chuyện xưa một lần. Người cô xuyên qua không phải là nữ chính, mà là một tuý tùng nhỏ bé độc ác, nữ phụ pháo hôi cực ít phần diễn.

"Siêu thị ở quảng trường Úc Đạt giảm giá 60% đồ gia dụng, vừa hay nhà tôi muốn đổi một cái nồi com điện..."

Đang trong lúc Kiều Trì trầm tư suy nghĩ, trước mặt cô là hai bác gái mặc váy hoa đi ngang qua.

Kiều Trì nhìn chằm chằm bóng lưng hai người họ, trong lòng bắt đầu cân nhắc, quảng trường Úc Đạt, đồ gia dụng giảm giá.

Cái này không phải là đoạn thời gian nữ chính gặp nam phụ hai sao!

Kiều Trì lập tức đứng lên khỏi ghế dài, cô xoay người nhìn sau lưng mình, quả nhiên là một công viên, có thể là mới sáng sớm, trong công viên chỉ có mấy đứa trẻ con.

Con người Kiều Trì hơi co lại, đeo túi xách, lòng bàn chân tăng tốc đi đến công viên.

Nếu như là thời điểm này, vậy nữ chính rất nhanh sẽ xuất hiện ở công viên, sau đó phát hiện nhân vật phản diện bị trọng thương, về sau nữ chính không thấy hấn có khả năng tỉnh lại, chỉ có thể đem hấn về nhà xử lý vết thương, lại không nghĩ rằng sau khi tỉnh lại nhân vật phản diện lại mất trí nhớ.

Nhân vật phản diện mất trí nhớ không có tiền lại còn bị thương, ngay cả nhà mình ở đâu cũng không biết, nữ chính liền để hấn ở lại, vừa đóng phim vừa dốc lòng chăm sóc hấn. Cũng may trời không phụ người có lòng, ký ức của nhân vật phản diện rất nhanh liền khôi phục.

Hai người vượt qua một đoạn thời gian đơn thuần tốt đẹp, nhân vật phản diện sinh ra ý lại và tình cảm với nữ chính, về sau khôi phục trí nhớ, điều đầu tiên hấn làm là giúp nữ chính bồi thường phí vi phạm hợp đồng, mang nữ chính về công ty quản lý của mình đồng thời đem tất cả tài nguyên tốt nhất trong công ty dâng đến trước mặt cô nàng.

Mà tuyệt hơn chính là, trong lúc nhân vật phản diện mất trí nhớ, nữ chính từng phản nản với hấn về việc mình ở studio đã uỷ khuất và bị khi dễ như nào, lão đại vừa lấy lại trí nhớ liền vung tay lên, tìm ra một đám người mà nữ chính từng nói qua, nên phong sát thì phong sát, nên đánh thì đánh, một người cũng không chừa.

Mà nguyên chủ, chính là một trong những người khi dễ nữ chính.

Nguyên chủ bị phong sát liền một mực ghi hận nữ chính, nghĩ hết mọi biện pháp ngăn cản nữ chính, tự đào hố nhảy vào, nhưng mà cũng không có hành động nào quá lớn, nguyên chủ bị nhân vật phản diện phát hiện, nghênh đón cô là một kết cục bi thảm.

Thanh danh bê bối không nói, còn bị thuộc hạ của nam chính và nhân vật phản diện bức đến phát điên.

Kiều Trì run lập cập, cô không có cách nào thay đổi lịch sử việc nguyên chủ khi dễ nữ chính được, chỉ có thể cứu lúc kịp dừng cương trước bờ vực thôi.

Cho nên cô nhất định phải trước khi nữ chính tới công viên này, cứu nhân vật phản diện!

Kiều Trì đi vòng quanh công viên một vòng lớn, phối hợp với ký ức rất nhanh liền tìm được nhân vật phản diện ngất đi phía dưới cây trong trung tâm công viên, Tổng Nhất Tự.

Kiều Trì nhìn xung quanh một chút, thấy không có người nào mới bước nhanh về phía hấn rồi ngồi xổm xuống, Tổng Nhất Tự mặt hướng xuống đất, tóc dính máu bết lại, trên cổ, vạt áo đều có màu đỏ sẫm, quần áo đã bẩn không nhìn ra đáng vẻ ban đầu.

Xem ra đã nằm một lúc lâu.

"Thật thảm." Kiều Trì phát biểu suy nghĩ của mình.

Cô lúc ấy đọc đoạn này cũng không có nhiều cảm xúc, hiện giờ tận mắt thấy thật đúng là cảm thấy khiếp sợ.

Bên trái truyền đến âm thanh mấy đứa trẻ con vui cười đem suy nghĩ Kiều Trì kéo lại, cô vút túi xách trên mặt đất, hơi cúi người cầm cánh tay Tổng Nhất Tự muốn đỡ người lên, nhưng cô đánh giá cao tố chất thân thể của nguyên chủ rồi, cô kéo đến đỡ cả khuôn mặt nhưng hấn không mấy may nhúc nhích.

Kiều Trì vung tay ra thờ hấn hén mấy cái, "Anh làm sao lại nặng như vậy a."

Tổng Nhất Tự không nhúc nhích.

Kiều Trì lắc nhẹ cánh tay, vừa định một lần nữa cúi người thử một chút, ánh mắt thoáng nhìn thấy mấy người trung niên phe phẩy cây quạt cười nói chậm rãi đi tới. Kiều Trì đảo mắt một vòng, trong đầu liền hiện lên một cái chủ ý.

Kiều Trì trừng mắt nhìn, vành mắt lập tức đỏ lên, trông hốc mắt còn có chút nước mắt lấp loé, chờ họ đi tới thấy Tổng Nhất Tự nằm dưới đất liền ai u một tiếng, vội vàng tiến lên hỏi: "Cô gái, chuyện gì xảy ra vậy?"

Kiều Trì hít mũi một cái, nước mắt liền chảy xuống, cô có chút nghẹn ngào nói: "Cháu cũng không biết, cháu vừa đi mua chai nước, đến khi quay lại đã

thấy bạn trai cháu như vậy hu hu."

Nhóm người trung niên nhìn hai người bọn họ thật kỹ, Kiều Trì tiếp tục khóc nói: "Cháu mới gọi bệnh viện nhưng họ nói xe cứu thương đều đã ra ngoài. Nhanh nhất cũng phải một giờ sau mới có thể tới. Khi đó bạn trai cháu chắc chắn không xong rồi."

Kiều Trì khóc đến nghẹn, bắt đầu nấc lên.

Mấy người trung niên liếc mắt nhìn nhau, tiến tới an ủi: "Cô gái, cháu đừng khóc nữa."

"Chú biết một chỗ khám bệnh gần đây, bên trong có bác sĩ không tệ."

"Đúng vậy, đúng vậy, gần lắm, cháu đừng khóc nữa."

Kiều Trì nhìn mấy vị trung niên trước mặt đã mở miệng, cô đưa tay lên, dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt mình, vô cùng đáng thương nhỏ giọng nói: "Có thể giúp cháu đưa bạn trai cháu đến đó không ạ? Cháu không có lực lớn, không nâng được anh ấy."

Nhóm người trung niên lúc này không nói hai lời liền tiến lên trước, dễ dàng nhấc Tống Nhất Tự lên, một đám người trùng trùng điệp điệp mang Tống Nhất Tự đi thẳng hướng cửa sau công viên.

Kiều Trì dụi dụi con mắt đem cảm xúc ép xuống, đeo túi xách lên vai một lần nữa, bước nhanh phía sau lưng bọn họ.

Có kỹ thuật diễn thật tốt.

Kiều Trì nhìn bóng lưng trước mặt thở ra một hơi dài.

Thế nhưng khi đến cửa sau, Kiều Trì nghe mấy vị trung niên lẩm bẩm tránh ra. Cô có chút hiếu kì liền tiến đến xem một chút. Trước cửa là một cô gái xinh xắn, vóc người nhỏ nhắn đang đứng khiến cho mấy người đang khiêng Tống Nhất Tự không thể ra được.

Cô gái hình như có chút khiếp sợ nhìn Tống Nhất Tự bị nhấc giữa không trung, trong lúc nhất thời quên cả dịch chuyển.

"Cô bé, cháu không thấy có người đang bị thương à, mau mau mau tránh ra nào."

Không biết là ai trong số những người trung niên rống lên một câu, cô gái mới như ở trong mộng tỉnh ra vội vàng nhích qua bên cạnh mấy bước.

Mấy người trung niên bước chân vững vàng tiếp tục nhấc lên Tống Nhất Tự. Kiều Trì chậm rãi đi tới, chờ cửa sau chỉ còn lại hai người bọn họ, cô gái cúi đầu lẩm bẩm một câu: "Dáng dấp thật đúng là đẹp mắt a."

Ngẩng đầu một cái vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Kiều Trì, cô nàng ngượng ngùng mím môi một cái, nét mặt xinh đẹp biểu lộ ý cười.

"Cô cũng là người đi theo bọn họ sao?" Cô gái tò mò hỏi.

Kiều Trì liếm liếm môi mỏng, nhìn cô gái xinh đẹp cười một tiếng, nói: "Đúng vậy, người bọn họ đang khiêng, là chồng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Edit: Tô

—

"Gáy bị vật nặng đập vào, tôi đề nghị đưa đi bệnh viện thành phố làm bước kiểm tra, vết thương khác trên người anh ấy tôi đã xử lí rồi." Bác sĩ cầm tờ đơn nhìn thoáng qua nam nhân đang truyền dịch nằm trên giường bệnh, nam nhân trông hết sức yếu ớt nằm ở trên giường, trên mặt còn vòng quanh mấy miếng băng gạc khó coi, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một người đẹp trai.

Bác sĩ đẩy kính đen trên sống mũi nhìn không được hỏi: "Bạn trai cô đụng phải chuyện gì vậy?"

Đụng tới việc lớn trong gia tộc.

Kiều Trì trong lòng yên lặng tiếp một câu, trên mặt lại là thần sắc trời sắp sập, có chút nghẹn ngào nói: "Tôi không biết, bạn trai tôi đối xử với mọi người rất tốt, tôi cũng nghĩ không ra vì sao hắn lại xảy ra chuyện như thế."

Bác sĩ ai một tiếng, an ủi vài câu, đến khi những bệnh nhân khác trong phòng khám gọi hân, mới rời khỏi phòng bệnh.

Kiều Trì nhìn chăm chăm vào cửa, xác định không có người tới nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đặt mông ngồi xuống ghế bên cạnh giường bệnh, Kiều Trì vén tóc lên, trong lòng suy nghĩ chờ chút nữa lão đại tình mình phải làm gì tiếp theo, kết quả ngẩng đầu một cái liền đối diện đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Tống Nhất Tự đang nằm trên giường.

Kiều Trì giật nảy mình, cô hơi chột dạ sờ sờ vành tai của mình, nói ra: "Anh tỉnh rồi."

Kiều Trì có chút khâm trương nhìn mặt Tống Nhất Tự, mặc dù cô biết hiện tại Tống Nhất Tự đã mất trí nhớ, cô vẫn có chút thấp thòm, nhưng sau khi cô nói xong, Tống Nhất Tự nằm trên giường chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Kiều Trì nhìn hân gương mặt nở nụ cười thật tươi, còn chưa mở miệng, liền nghe người trên giường mở miệng hỏi: "Cô là ai?"

Lưng của Kiều Trì chợt thẳng tắp, đang lo lắng không biết nói thế nào, Tống Nhất Tự trên giường bệnh đột nhiên dùng tay đè chặt huyết thái dương, gương mặt vốn không có huyết sắc lại càng thêm trắng bệch, Kiều Trì rời khỏi ghế, quan tâm hỏi: "Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Tống Nhất Tự chỉ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung, trong đầu hỗn loạn, nghe thấy giọng Kiều Trì, hân ngẩng đầu ánh mắt vô cùng hung ác mà nhìn chăm chăm vào cô.

Kiều Trì bị nhìn chăm chăm vô ý thức rụt rè lui ra sau một bước. Do dự một chút, vẫn là quyết định chuẩn bị trước thế là cô mạnh mẽ nói: "Em đi tìm bác sĩ tới."

Đang muốn quay người, cổ tay liền bị người kéo lại, đầu Tống Nhất Tự đang đau đã khá hơn một chút, hân cầm chặt tay cô âm thanh có chút vội vàng hỏi: "Cô là ai? Tôi là ai?"

Hân tại sao không nhớ nổi thứ gì. Tống Nhất Tự thoáng nghĩ sâu một lần, đầu liền đau khiến hân không cách nào tập trung lực chú ý, đặc biệt là sau gáy của hân, một tay hân lôi kéo Kiều Trì không cho cô đi, một tay còn cầm kim truyền dịch sờ đầu, đụng tới băng gạc.

"Ai ai ai, chàng trai cậu đừng lộn xộn a."

Đúng lúc này, bác sĩ rời đi đã trở về, ông thấy Tống Nhất Tự xoay người kéo tay Kiều Trì, vội vàng tiến lên ngăn cản nói: "Cậu mau nằm xuống đi! Đừng lôi kéo bạn gái cậu nữa!"

Bạn gái?

Trong lòng Tống Nhất Tự yên lặng đem ba chữ này đọc qua một lần.

Đưa ánh mắt từ trên người Kiều Trì dời qua phía bác sĩ, trông thấy hình dạng vị bác sĩ, vô ý thức nhíu mày, trong ánh mắt còn mang theo vài phần ghét bỏ.

Nhưng vẫn nghe lời thả tay Kiều Trì ra, ngoan ngoãn nằm xuống, để bác sĩ thay hân kiểm tra đơn giản.

Kiều Trì yên lặng đứng ở một bên, thở một hơi thật dài, lão đại quả thật đã mất trí nhớ.

"Đi bệnh viện kiểm tra lại, xem thử phần gáy, còn vết thương trên người không có vấn đề gì lớn." Bác sĩ thuận tay thay Tống Nhất Tự kéo lại chăn, quay đầu nhìn Kiều Trì nói: "Cố gắng đừng đụng nước, sớm đi bệnh viện."

Tống Nhất Tự cau mày đem chăn vừa được kéo lên xuống, Kiều Trì nhấc mắt khỏi người Tống Nhất Tự, làm bộ không nhìn thấy hành động của hân, mười phần chân thành nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Chờ bác sĩ đi ra, Kiều Trì một lần nữa ngồi xuống ghế, xác nhận lão đại thật sự mất trí nhớ cô liền vô cùng buồn lòng, cô nóng bỏng nhìn Tống Nhất Tự, quan tâm hỏi: "Anh còn chỗ nào không thoải mái không?"

Tống Nhất Tự vừa rời đi trước mặt bác sĩ biểu hiện mười phần bình thường, lúc này bác sĩ vừa đi hân nhìn Kiều Trì lắc đầu, trên mặt biểu lộ vô tội lại hoang mang.

Vừa rời lúc hân tỉnh lại, luôn cảm thấy là lạ chỗ nào, không đợi hân mở mắt quan sát một phen đã nghe thấy có người ghé vào lỗ tai hân nói chuyện, nói gì mà đầu bị va chạm, gì mà vết thương ngoài, khiến hân thấy thật ồn ào.

"Anh tỉnh rồi, vậy chúng ta cũng nên đi thôi?" Kiều Trì cười nhẹ nhàng, Tống Nhất Tự đang suy nghĩ bị cô đánh gãy, hân một lần nữa đem ánh mắt của mình nhìn thẳng cổ gái trước mặt.

Cô gái trước mặt ăn mặc đơn giản, áo thun với quần rộng, đáng người cực kỳ nhỏ nhắn xinh xắn. Lúc này, đôi mắt đen nhánh của cô không dịch chuyển mà nhìn thẳng vào hân. Khuôn mặt cô trắng trẻo, thấp phần tinh xảo. Cô đứng yên lặng ở đó, dù không nói lời nào cũng có thể làm cho người khác nhìn không dời mắt.

Người này là bạn gái hân.

Bạn gái lúc này nhìn mình khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện, làm cho ngón tay hấn có chút ngứa, muốn sờ mấy cái, khiến hai lúm đồng tiền kia sâu thêm một chút.

Tổng Nhất Tự nhìn trái nhìn phải, trong lòng đột nhiên mất mát, hấn không biết cô, thậm chí vừa mới dọa người ta.

Kiều Trì thu nụ cười, cô sờ lên mặt mình, chẳng lẽ lão đại nhớ tới hấn không có bạn gái?

Tổng Nhất Tự do dự một chút, mười phần chân thành tha thiết nói: "Thật xin lỗi."

Kiều Trì hơi không hiểu lắm, Tổng Nhất Tự từ trên giường ngồi dậy, hấn thận trọng đưa tay nắm chặt tay Kiều Trì đang để trên đầu gối, cùng cô tay mười ngón đan xen.

Kiều Trì: Má ơi!!!

Kiều Trì bị hành động này của Tổng Nhất Tự làm cho tim đập loạn, Tổng Nhất Tự thấy trông mắt Kiều Trì nhìn tay hai người đang nắm, có chút do dự nói: "Thật xin lỗi, anh không nhớ ra em..."

Kiều Trì lập tức kịp phản ứng, cô bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt từ mê mang chậm rãi chuyển thành chấn kinh, ngay sau đó vành mắt cô đỏ lên, thân thể khẽ run, cô nhỏ giọng hỏi: "Anh yêu, anh đừng dọa em."

Vừa nói xong thì một bên nước mắt liền chảy xuống, Kiều Trì hít mũi một cái, hơi cúi đầu, để cho nước mắt mình hoàn mỹ nhỏ xuống trên mu bàn tay Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự cảm nhận được nước mắt ẩm áp trên mu bàn tay lập tức liền có chút hoảng loạn, hấn muốn an ủi Kiều Trì, động tác hơi lớn, không cẩn thận đụng tới vết thương, đau đến mức hấn theo bản năng hít vào một ngụm khí lạnh.

Kiều Trì lập tức ngừng đầu lên, lúc này nước mắt đã chảy đầy cả mặt, cô vừa khóc vừa nói: "Anh sao vậy?"

Tổng Nhất Tự nhìn Kiều Trì thương tâm gần chết, chỉ cảm thấy hấn là một tên khốn nạn, bạn gái tốt như vậy mà không nhớ ra.

Hiện tại Kiều Trì nghĩ thầm, đợi lát nữa đi ra nhất định mua nhiều hơn hai chai nước, hôm nay khóc nhiều muốn chết.

"Anh không nhớ ra em, cũng không biết chính anh là ai." Tổng Nhất Tự vung tay Kiều Trì ra, đổi thành thả ở trên trán của mình. Hiện tại, hấn không quá thoải mái, nhìn một chút phòng bệnh của chính mình, hấn luôn có cảm giác hấn không nên xuất hiện ở một chỗ như thế này, nếu như hấn sinh bệnh, cũng nên phải ở trong một phòng bệnh cao cấp sạch sẽ.

"Anh nói gì?" Kiều Trì giả vờ kinh ngạc, Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu, hạ tay xuống, "Anh hình như... Mất trí nhớ rồi?"

Chính hấn nói cũng không quá tin tưởng, nhưng hấn thật sự cái gì cũng không nhớ rõ.

**

Kiều Trì mang theo Tổng Nhất Tự rời khỏi phòng khám bệnh, cô ngừng đầu nhìn trên mặt trời, quay đầu nhìn Tổng Nhất Tự đã thay quần áo khác còn đeo lên mũ nói: "Đi bệnh viện?"

Tổng Nhất Tự giật giật áo thun hơi nhăn trên người, bộ âu phục kia đã không thể mặc lại, Kiều Trì liền ra ngoài tùy tiện mua cho hấn một bộ quần áo để hấn chấp nhận mặc, thế nhưng cái áo này có hơi nhỏ, còn có chút bó người.

Hấn nghe thấy Kiều Trì hỏi, phản ứng đầu tiên chính là lắc đầu, lắc xong liền ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm mặt đất tựa hồ đang suy nghĩ tại sao mình lại lắc đầu.

Kiều Trì cũng không có kiên trì, coi như Tổng Nhất Tự đồng ý đi bệnh viện, cô cũng sẽ nghĩ biện pháp để Tổng Nhất Tự không đi được, với lại bây giờ những kẻ muốn hại hấn còn đang chờ ở bệnh viện để bắt lấy hấn đó.

Mà tác giả cũng viết trong truyện, gáy hấn bị thương cũng không đáng ngại, qua mấy ngày nữa sẽ tốt lên.

Nhưng không đi bệnh viện thì bây giờ đi đâu?

Kiều Trì gặp khó khăn, cô cũng mới vừa tới nơi này, cũng không thể mang Tổng Nhất Tự về nhà nguyên thân a?

Kiều Trì lúc này mới cảm thấy lúc diễn kịch hơi quá lố rồi, cô rõ ràng có thể chọn thân phận là người qua đường mà!

Dù sao mục đích của cô cũng chỉ là để Tổng Nhất Tự cách xa nữ chính thôi!

Lúc này Kiều Trì hối hận, cực kì hối hận, hấn là cô nên khiêm tốn một chút.

Một bên Tổng Nhất Tự thấy cô do dự hồi lâu, âm giọng hỏi: "Bảo bối, sao vậy?"

Một tiếng Bão bổi khiến cả người Kiều Trì đều mềm nhũn. Cô ngẩng đầu, giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười xấu hổ: "Em chỉ là đang nghĩ, chúng ta nên đi đâu."

"Chúng ta trực tiếp về nhà đi." Tổng Nhất Tự thoải mái quyết định, hắn muốn về nhà nghỉ ngơi thật tốt, không muốn đi dạo. Nói không chừng trở lại nơi quen thuộc, hắn có thể nhớ lại ít nhiều!

Hắn đưa tay sờ tóc Kiều Trì, ôn nhu nói: "Bây giờ anh không biết đường về nhà, chỉ có thể phiền bảo bối đưa anh về. "

Đừng gọi!

Trong lòng Kiều Trì điên cuồng hét, trên miệng lại phụ họa nói: "Cũng được, anh bây giờ cần nghỉ ngơi."

Tổng Nhất Tự vẫy vẫy tay gọi xe taxi, chờ xe taxi dừng lại, hắn đưa tay mở cửa xe, ra hiệu Kiều Trì đi vào trước. Kiều Trì trong tay cầm bộ đồ cũ của hắn, hơi thấp thấp người, lên xe taxi.

Tổng Nhất Tự sững sốt mấy giây, hắn luôn cảm thấy trăng cảnh này hết sức quen thuộc, tựa hồ trải qua vô số lần.

Vừa rồi hắn hỏi Kiều Trì vô số chuyện liên quan đến bản thân nhưng lại quên mất hỏi chính mình làm nghề gì.

Hiện tại hắn đối với việc mở cửa xe động tác thành thục như vậy, chẳng lẽ công việc của hắn là tài xế?

"Anh đang nghĩ gì đấy?" Kiều Trì nghiêng đầu một chút hỏi.

Tổng Nhất Tự thu hồi suy nghĩ, leo lên xe taxi. Hắn nhéo nhéo khuôn mặt tinh tế của Kiều Trì đáp lời: "Anh đang nghĩ rốt cuộc đời trước mình tích được phúc đức gì, đời này mới có thể gặp được người bạn gái xinh đẹp như em."

Mang tai Kiều Trì chậm rãi đồ lên, cô giả bộ trấn định nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, khóe mắt vụng trộm liếc tài xế trước mặt một chút, nhỏ giọng thăm thì một câu: "Hoa ngôn xảo ngữ."

Nghĩ thầm, nhân vật phản diện lãnh khốc vô tình lại tâm ngoan thủ lạt mười phần cố chấp được viết thật to, không nghĩ rằng lão đại khi mất trí nhớ lại đáng yêu như thế, miệng ngọt như mật vậy.

Khiến cô xấu hổ muốn chết.

Cho nên cô càng không nghĩ ra, vì sao nhân vật phản diện đáng yêu như thế nữ chính lại không cần.

Tổng Nhất Tự thấy Kiều Trì quay đầu đi liền biết cô đang thẹn thùng, khóe miệng của hắn khẽ nhếch, trong mắt tràn ngập ý cười dịu dàng, hắn tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt đột nhiên liếc cái túi đặt ở giữa hắn và Kiều Trì, bên trong chứa bộ đồ lúc đầu hắn mặc.

Tây trang tiêu chuẩn màu đen, Tổng Nhất Tự nghiêm túc đem việc mở cửa xe cùng âu phục suy tư một hồi.

Rất nhanh hắn liền đi đến kết luận, công việc của hắn có thể chính là làm tài xế cho những ông chủ lớn. Dù sao chỉ có làm việc như vậy mới có thể cảm thấy việc mở cửa xe quen thuộc như vậy.

Kiều Trì quay đầu lại thấy Tổng Nhất Tự cúi đầu, lông mày khẽ chau lại, tựa hồ suy nghĩ cái gì, cô nhỏ giọng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Tổng Nhất Tự suy nghĩ bị đánh gãy, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Kiều Trì, ngón tay vuốt nhẹ quần, "Không có gì, anh đang nghĩ anh làm nghề gì."

Kiều Trì ừ một tiếng: "Nhớ ra gì rồi sao?"

"Ừm, là tài xế cho mấy ông chủ lớn."

Kiều Trì:???

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Kiều Trì dựa vào ký ức đem Tổng Nhất Tự mang về nhà của nguyên chủ, mở nắp mật mã ra, ngón tay Kiều Trì đặt ở mật mã khóa lại có chút do dự.

Tổng Nhất Tự nhìn ra sự do dự của cô, hỏi: "Thế nào?"

Kiều Trì lắc đầu, ngay trước mặt Tống Nhất Tự nhập mật mã, sau đó nói: "Nhà em có lẽ sẽ hơi bừa bộn."

Kiều Trì đẩy cửa ra, Tống Nhất Tự quay đầu, có chút nhăn đầu chân mày nói: "Nhà em? Chúng ta không ở chung sao?"

Kiều Trì với tay mở đèn phòng khách, mím môi một cái, bắt đầu nói hươu nói vượn: "Không phải anh nói muốn cho cả hai có không gian riêng sao? Trước kia anh chưa từng đến nhà em, em cũng chưa từng đến nhà anh."

Nói xong còn hừ một tiếng, bổ sung: "Nếu không phải em biết anh yêu em, em cũng tưởng là anh đang lừa em"

Kiều Trì cảm thấy mình thật cơ trí, Tống Nhất Tự chắc chắn sẽ không hỏi cô, hẳn trước kia ở đâu.

Quả nhiên, trên mặt Tống Nhất Tự hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ có chút không nghĩ ra lúc trước vì sao hắn lại làm như vậy.

"Mau vào đi, đừng đứng góc ở đó." Kiều Trì dẫn đầu đi vào phòng khách, nhưng vừa đi mấy bước, Kiều Trì liền bị cảnh dơ dáy bản thủ trước mắt cả kinh nói không ra lời.

Cái phòng khách này cũng không phải là lớn, so với một góc nhà đời trước của Kiều Trì cũng không sánh nổi, trên ghế sa lon là đồng quần áo chồng chất như núi, trên bàn trà bày đầy hộp thức ăn nhanh và thức ăn bên ngoài.

Kiều Trì có chút cứng đờ đi đến ghế sofa, thùng rác đặt ở bên cạnh bàn trà đã chất đầy. Kiều Trì liếc mắt qua một chút, khả năng túi rác đều không nhét vừa.

"Em..." Tống Nhất Tự theo sau, hắn tựa hồ bị cảnh tượng bản thủ trước mắt làm cho chấn kinh, bạn gái hắn thế nhưng không thích sạch sẽ???

"Là... Em ở nhà một mực nghiên cứu kỹ thuật diễn, vài ngày không có ra khỏi cửa, với lại hôm nay lại gấp gấp gấp anh, nên quên mất chuyện dọn dẹp." Kiều Trì lấp bấp giải thích. Thế nhưng chính cô cũng cảm thấy lý do này có chút không ổn.

Chột dạ liếc Tống Nhất Tự một chút, sau đó thấy hắn tán đồng nhẹ gật đầu.

Kiều Trì xấu hổ cười, cô đem quần áo để qua một bên, chừa chỗ cho Tống Nhất Tự ngồi.

"Anh ngồi nghỉ ngơi đi, em dọn dẹp một chút." Kiều Trì ôm quần áo chạy nhanh đến phòng ngủ.

Tống Nhất Tự nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, khẽ cười một tiếng, lại bị vết thương của phần gáy khiến hắn lập tức thu lại nụ cười. Nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình vui vẻ của hắn.

Từ lúc ở chỗ khám bệnh tình lại phát hiện hắn mất trí nhớ, đây là lần đầu Tống Nhất Tự vui vẻ như thế.

Bạn gái thật là đáng yêu!

Kiều Trì để quần áo lên giường, một bên thờ dài một bên lắc đầu, vừa nãy thật đáng sợ!

Kiều Trì vừa phi nhỏ đáng vẻ sợ hãi của mình vừa đánh giá phòng ngủ của nguyên thân, phòng ngủ cũng khá sạch sẽ, còn có phong cách khá tươi mát, cô vẫn có thể tiếp nhận.

Kiều Trì kiểm tra phòng ngủ, từ tủ quần áo lấy ra một cái khăn mặt sạch sẽ cùng một cái áo thun khá rộng rãi

Quần áo Tống Nhất Tự cô mua hơi nhỏ, vừa rồi lúc ở bên ngoài, cô đều có thể thấy thật nhiều ánh mắt hướng về người hắn.

"Nếu như anh mặc không được thoải mái, có thể lấy quần áo của em mặc trước." Kiều Trì cầm quần áo đưa cho Tống Nhất Tự ngồi trên ghế sa lon, "Ồ?"

Kiều Trì mới vừa rồi còn thấy đồng quần áo chất cao như núi, lúc này đã xếp chỉnh tề đặt trên ghế sa lon, đồ ăn trên bàn cũng được dọn đi hết.

"Thật ra em đã kêu di giúp việc đến đây, cảm ơn anh nha..." Mặt Kiều Trì có chút nóng lên, ngón tay hơi nắm chặt khăn mặt với quần áo.

Tống Nhất Tự đứng lên nhận lấy quần áo, cười mở miệng một tiếng: "Có gì đâu phải xấu hổ?"

Kiều Trì ngẩng đầu nháy nháy con mắt, cô cẩn thận chu đáo lau mặt Tống Nhất Tự, không thể không nói tác giả khắc họa nhân vật phản diện thật rất đẹp trai, mặc dù trên đầu còn quấn vài vòng băng gạc nhưng là vẫn không mấy may ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn.

Cái cằm hoàn mỹ được phô ra, lông mi hơi vênh lên, mũi cao, cặp mắt đào hoa, đuôi mắt còn có nốt ruồi nhỏ nhạt màu.

Lúc này hắn ngửa đầu nhìn qua cô, khoe miệng hơi héch, vẻ mặt ôn nhu cùng thâm tình.

Kiều Trì từng hợp tác với nhiều diễn viên nam ưa nhìn, nhưng nam nhân trước mặt người khiến cô cảm thấy chật vật nhất, còn khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Cô vội vàng lắc lắc đầu, chuyển đề tài: "Anh có muốn tắm không?"

Cô nhớ kỹ nhân vật phản diện có bệnh thích sạch sẽ, cả người dơ như vậy chắc cũng không thấy thoải mái.

Nhưng nhớ tới dạn dò của bác sĩ lập tức nói: "Vẫn là đừng tắm, bác sĩ nói cố gắng không đụng nước."

Tổng Nhất Tự cau mày cúi đầu nhìn cơ thể hần, không đồng ý với Kiều Trì: "Anh sẽ cẩn thận."

Dứt lời liền từ ghế salon đứng lên: "Phòng tắm ở đâu?"

Kiều Trì chỉ chỉ sau lưng mình, vẫn có chút không yên lòng dạn dò: "Vậy anh nhất định phải cẩn thận nha."

Tổng Nhất Tự nhìn bộ dáng Kiều Trì khảnh trương, trong lòng mềm nhũn, theo đó là cảm giác áy náy cực kỳ.

Bạn gái rõ ràng tốt như vậy, mà hần lại có thể quên đi.

Để hần tìm ra ai là người làm hần bị thương thành thế này, hần nhất định khiến đối phương phải trả giá đắt!

Đáy mắt Tổng Nhất Tự hiện lên một tia hung ác, nhưng rất nhanh biến mất, hần xoay người sai bước cầm khăn mặt cùng áo thun đi vào phòng tắm.

Kiều Trì nghe bên trong vang lên tiếng nước chảy, hai bước đi đến ghế sofa, ngồi xuống nhẹ nhàng thở ra.

Cô giờ tay lên vuốt ve trái tim nhỏ bé của mình, người ngã xuống đồng quần áo được gấp gọn, từ trong túi lấy ra điện thoại nguyên thân, dùng vân tay mở khóa sau đó tìm số điện thoại của dì giúp việc.

Cô cho tới bây giờ chưa từng làm việc nhà, cũng không thể để lão đại quét dọn phòng khách a?

Sắp xếp xong mọi thứ, Kiều Trì liền đứng lên đi tới đi lui.

Nhà của nguyên thân có hai phòng ngủ một phòng khách, kỳ thật một người ở cũng dư xài, nhưng Kiều Trì từ nhỏ không có ở một nơi nhỏ như vậy, trong lòng vẫn có chút không cân bằng.

Đi tới bàn ăn, lúc này Kiều Trì mới trông thấy trên mặt bàn còn có bát mì tôm chưa rửa, không biết đã để bao lâu, bên trong đã bắt đầu xuất hiện một lớp mốc.

Kiều Trì nắm chặt hai tay đang rũ xuống, sau đó chậm rãi nâng tay muốn cầm bát bỏ vào bồn rửa.

Nguyên thân mặc dù là nữ phụ pháo hôi, nhưng là cũng miễn cưỡng được coi là diễn viên tuyến mười bảy.

Sao có thể sống lười thối thế này!

Đang lúc ngón tay Kiều Trì vừa mới chạm vào bát thì điện thoại cô để ở ghế sofa lon bống nhiên vang lên, Kiều Trì thả tay xuống nhẹ nhàng thở ra, cô nhìn thoáng qua bát mì tôm trên bàn, vẫn là chờ đi giúp việc tới dọn dẹp đi.

Cô đi qua tiện tay cầm điện thoại lên, người gọi là Tuyết tỷ.

Kiều Trì nhú nhú mày, trong đầu lập tức hiện ra ký ức quá khứ của nguyên thân về Tuyết tỷ.

Tuyết tỷ tên là La Tuyết, là người đại diện nguyên thân, cũng là người đại diện của nữ phụ độc ác.

Vị La Tuyết trong giới nổi danh là quý hút máu, chuyên hút máu những diễn viên đáng vẻ đẹp mắt nhưng không có bối cảnh.

Nguyên thân không rành thế sự liền bị cô ta hớ ký hợp đồng dài đến mười năm, mấy năm qua, nguyên thân hầu như mỗi ngày bị thông báo làm chạy tới chạy lui, nếu muốn nghỉ, cũng chỉ có mấy ngày Tết mới được nghỉ.

Mà nói tới tài nguyên, tài nguyên mà La Tuyết đưa cho nguyên thân tất cả đều là những thứ nữ phụ ác độc kia không cần, tất cả những thứ tốt đều đưa nữ phụ ác độc.

Đây cũng là lý do nguyên thân vào giới mấy năm rồi mà vẫn chưa nổi tiếng, thậm chí thanh danh ngày càng bị bôi đen.

Kiều Trì nhú mày, không nhận cuộc gọi, còn tắt cả chuông điện thoại.

Cô ta thích gọi điện thì chỉ nên cho cô ta gọi một cuộc là đủ.

Kiều Trì nhìn thoáng qua đồng hồ treo phía trên TV, hai giờ chiều, đợi lát nữa Tổng Nhất Tự ra, vẫn có thể dẫn hần ra ngoài mua vài món vật dụng hàng ngày và mấy bộ quần áo.

Kiều Trì ngửa mặt lên, nằm xuống gối trên ghế sofa lon, con mắt nhìn chằm chằm trần nhà, cả người hài lòng uốn éo trên ghế sofa lon.

Cũng không biết bên thế giới kia thế nào, không biết mẹ cô sẽ khóc hay là sẽ cao hứng, người chứng mắt vướng víu cuối cùng đã đi.

Khi Kiều Tri còn nhỏ bố mẹ ly hôn, ba di dân đến nước ngoài, mà cô theo mẹ sống ở đây.

Mẹ cô là một diễn viên nữ, trong giới cũng từng đoạt giải Kim Mã.

Cô khi đó còn tỉnh tỉnh mê mê, trông thấy mẹ trầm mặt nhìn cô, còn tưởng rằng mẹ không vui, nghĩ hết biện pháp lấy lòng mẹ, nhưng cuối cùng lại bị mẹ kín đáo đưa cho người đại diện, một năm có khi còn không thấy mặt mẹ được một lần.

Từ năm ba tuổi đến mười sáu tuổi, số lần cô thấy mẹ có thể đếm trên đầu ngón tay, ngày sinh nhật cô tròn mười sáu, trợ lý của mẹ đến tìm cô, lúc ấy còn tưởng rằng mẹ muốn tổ chức sinh nhật cho cô.

Cô mặc bộ váy mình thích nhất, thập phần vui vẻ ngồi trên xe đi đến đoàn làm phim của mẹ, lại không nghĩ rằng căn bản không phải tổ chức sinh nhật cho mình, mà là một vị diễn viên nữ nhỏ tuổi bị trùng lịch diễn, không thể đến đoàn làm phim, mẹ gọi cô đến, chỉ là vì dễ dàng thay thế mà thôi.

"Ai." Kiều Tri đứng thẳng nửa người lên, cô vuốt vuốt vành mắt có chút đỏ, cô mặc dù không có những tài nguyên cùng vinh hoa phú quý của đời trước, nhưng cô tin rằng cô có thể có lại một lần nữa.

Chút lòng tin này cô vẫn có.

Cô một lần nữa cầm điện thoại lên, người đại diện thế mà vẫn còn đang gọi cho cô, cô ho nhẹ vài tiếng, để giọng mình nghe mới tỉnh ngủ sau đó mới nghe điện thoại.

Nhưng Kiều Tri còn chưa đặt điện thoại lên tai, đã nghe thấy người đại diện thét lên: "Kiều Tri, cô làm gì vậy? Tôi gọi cô nhiều như vậy mà cô không nghe, cô bị điếc à?"

"Lúc này trước khi ngủ tôi sặc pin lại để chế độ im lặng, giờ tôi mới thấy cô gọi."

Kiều Tri co một chân lại, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên đầu gối.

La Tuyết bên kia lại nắn cô thêm vài câu, sau đó mới nói chuyện chính sự: "Tối mai có một bữa tiệc, thân thể Ôn Quả không khỏe, cô đi thay em ấy đi."

"Bữa tiệc?" Kiều Tri nhú mày, "Bữa tiệc gì?"

"Đạo diễn Chương có phim mới, bữa tiệc ngày mai được mời đều là nhà đầu tư, cô có mắt nhìn, giúp Ôn Quả tranh thủ một vai diễn tốt, đến lúc đó tôi bảo Ôn Quả đem phần chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang Q nhường cho cô."

Ha ha.

Kiều Tri nháy mắt hiểu rõ, một vai diễn đối với một cái ảnh bìa của tạp chí rác rưởi nào đó, thua thiệt rõ ràng như vậy mà La Tuyết cũng có thể nói ra được.

La Tuyết tựa hồ đang bận, cô ta lại nhanh chóng nói: "Hôm nay tôi muốn dẫn Ôn Quả đi chụp cho ba tạp chí thời trang, ngày mai không về được, cô tự đi đi, địa chỉ lát nữa tôi gửi Wechat cho cô."

Kiều Tri liếm liếm môi, muốn trực tiếp từ chối, nhưng nghĩ lại, mắt cười đầy mưu tính nói một tiếng được.

La Tuyết cúp điện thoại, cửa phòng tắm cũng mở ra, Tống Nhất Tự mặc áo thun Kiều Tri đưa cho hần đi ra từ phòng tắm, hần giặt giặt góc áo, mặc dù vẫn có chút nhỏ, nhưng so với cái áo lúc trước mua vẫn thoải mái hơn, quan trọng nhất là không siết cổ hần.

Hần đi đến ghế sofa, thấy Kiều Tri ngồi ở trên ghế sofa cầm điện thoại không biết đang cười chuyện gì, tò mò hỏi: "Bảo bối, em cười gì vậy?"

Từ bảo bối này là do Kiều Tri diễn vai bạn gái thân tình với Tống Nhất Tự lúc vừa tỉnh dậy, không nghĩ tới Tống Nhất Tự lại học theo gọi cô như vậy.

Mặc kệ Kiều Tri ở bên cạnh kích động khuyến khích hần đổi tên gọi khác, Tống Nhất Tự vẫn nhất định không đổi.

Kiều Tri đưa điện thoại trong tay mình lên, cười mười phần giả hoạt, cô vui vẻ nói: "Em ngày mai sẽ có công việc."

"Công việc gì?" Tống Nhất Tự đi qua ngồi xuống bên cạnh cô.

Kiều Tri dịch sang một bên trả lời: "Đạo diễn Chương có vai diễn mà em thích, ngày mai sẽ cố gắng giành được!"

La Tuyết và Ôn Quả nghĩ có thể lấy được vai diễn từ tay cô?

Nằm mơ đi.

Chương 4

Edit: Tô, Bé Nguyệt

- -

"Xin chào, tôi muốn hỏi một chút tuyệt các ở giữa năm đâu?" Kiều Tri đứng trước quầy hỏi.

Đứng sau lưng cô là Tổng Nhất Tự đang ngẩng đầu đánh giá nơi này một phen.

Không hiểu sao cảm thấy có chút quen thuộc.

Kiều Tri hỏi rõ ràng sau đó nói cảm ơn, từ chối nhân viên công tác đưa đi, kéo tay Tổng Nhất Tự đi tới đại sảnh nơi để ghế sofa cho khách nghỉ ngơi.

Tối qua khi Tổng Nhất Tự biết chỉ có một mình Kiều Tri đến bữa tiệc, lập tức liền quyết định muốn cùng đi với Kiều Tri.

Sợ cô bị khi dễ, hắn còn có thể mang Kiều Tri đi.

Kiều Tri ngàn nói vạn nói nhưng Tổng Nhất Tự vẫn không chịu, hôm nay ba giờ hắn liền mặc âu phục đã giặt sạch sẽ, khí thế hung hăng ngồi ở trên ghế sofa.

Bộ dạng nếu Kiều Tri không cho hắn đi, thì Kiều Tri cũng đừng nghĩ đến việc đi ra ngoài.

Kiều Tri không còn cách nào, đành phải đội cho hắn một cái mũ Basin, mang theo hắn ra ngoài.

Sở dĩ Kiều Tri dám đến bữa tiệc này một mình là vì trong tiểu thuyết viết tác phẩm mới của Chương Đạo có công ty nam chính đầu tư, bữa tiệc lần này nam chính cũng tới, nam chính thể nhưng ghét nhất những người dựa vào quy tắc ngầm để leo lên.

Cô còn chờ sẽ nữ chính người cũng tới tranh thủ cơ hội để thử sức, cho nên đây cũng chính là nơi gặp mặt đầu tiên của nam nữ chính.

Kiều Tri đoán chừng đến muộn, cô gọi nhân viên phục vụ xách đồ uống cùng điểm tâm cho Tổng Nhất Tự rồi dặn dò: "Em chắc là phải vào trong 1 2 giờ mới ra được, nếu anh đói bụng thì ăn chút gì đi, đừng chạy loạn, biết chưa?"

Tổng Nhất Tự trên mặt đeo khẩu trang, lời nói ra chút buồn buồn, hắn theo thói quen nhún mày: "Sao lâu vậy, anh không theo vào được sao?"

Hắn có chút lo lắng. Đêm qua hắn dùng điện thoại Kiều Tri mới cho, tìm được thật nhiều tin tức liên quan đến giới giải trí. Diễn viên mới bị bắt nạt, đùa giỡn đều là chuyện thường xảy ra. Bảo bối nhà hắn xinh đẹp lại mảnh mai như thế, người đại diện lại không ở bên cạnh, nhờ bị bắt nạt phải làm sao bây giờ?

"Không được." Kiều Tri ngửi khí mùi phần kiên định, không phải cô không nguyện ý để Tổng Nhất Tự đi vào, mà là người biết Tổng Nhất Tự quá nhiều, cô cũng không thể cam đoan bên trong không có người biết Tổng Nhất Tự.

Trước khi Tổng Nhất Tự khôi phục ký ức, cô vẫn nên làm việc cẩn thận, lỡ như ai trong giới biết Tổng Nhất Tự, cô với Tổng Nhất Tự khẳng định là tiêu đời.

Tổng Nhất Tự ủy khuất gật gật đầu: "Được rồi."

Kiều Tri vỗ vỗ vai hắn, "Em sẽ cố gắng ra sớm được chứ?"

"Ừ." Vẫn ủy khuất như cũ gật đầu.

Kiều Tri có chút dở khóc dở cười, bất quá cũng không nói thêm gì nữa, cô lại dặn dò vài câu liền giẫm giày cao gót rời đi.

Kiều Tri căn cứ theo lời chỉ đường của nhân viên phục vụ tìm một hồi lâu mới tìm được tuyệt các ở giữa.

Kiều Tri đứng trước cửa hít một hơi sâu, đưa tay lên gõ một cái. Đến khi bên trong truyền đến âm thanh mời vào, cô mới dè dặt cửa xuống rồi kéo cửa ra.

Bên trong hiện tại chỉ có năm người ngồi, trên bàn tròn trước mặt cũng chỉ bày một chút đồ ăn vặt, xem ra cô đến vẫn tương đối sớm.

Người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cô, hẳn đang đoán xem cô là ai.

Kiều Trì từ ngoài cửa đi vào, sau đó đóng cửa lại, thoải mái nhìn bọn họ tự giới thiệu: "Xin chào mọi người, tôi là diễn viên, tên Kiều Trì."

Kiều Trì cúi đầu chào người đàn ông mặc áo lông cừu gần nhất một cái, sau đó nhìn, cười với ông ta một cái: "Chào ngài, đạo diễn Chương."

Chương Niên chần chờ một chút, nhẹ gật đầu. Kiều Trì nhìn một vòng quanh phòng, nhìn thẳng hướng mắt thẳng đến một người phụ nữ, sau đó đi tới ngồi xuống bên cạnh cô ấy, nhẹ giọng chào hỏi, sau đó không nói gì nữa.

Bốn người khác lại nhìn về phía Chương Niên, Chương Niên ho nhẹ, hỏi: "Cô làm sao tới được đây?"

"Ngồi xe tới." Kiều Trì ngẩng đầu về mặt thành thật.

Phốc.

Kiều Trì nghe thấy tiếng vài người cười, tựa hồ không nghĩ tới cô có thể trả lời như vậy.

Chương Niên lườm bọn họ một cái, hơi lên giọng: "Tôi hỏi là, làm sao cô biết tôi ở đây?"

Bữa tiệc hôm nay là bữa tiệc tổ đạo diễn và bên phía đầu tư cùng giao lưu, không thông báo với ai cả, có thể nói là cực kỳ bí mật, nhưng nữ diễn viên ngồi bên cạnh bàn này còn thoải mái tới, còn mười phần tự nhiên ngồi xuống.

Nội tâm Chương Niên có chút không vui, ông không thích những diễn viên như này, ông còn có thể mơ hồ đoán ra ý của Kiều Trì.

Chương Niên nhìn về mặt tính xảo kia của Kiều Trì, bất mãn trong lòng đều hiện lên mặt.

Kiều Trì suy nghĩ, mở miệng nói: "Là người đại diện để tôi tới"

"Người đại diện của cô là ai?" Cô gái bên cạnh hỏi, là một trong những biên kịch mới, tên là Lý Y.

"La Tuyết." Kiều Trì trả lời.

Kiều Trì vừa nói ra tên người đại diện, cô mơ hồ cảm nhận được người đang ngồi bên cạnh có chút thay đổi sắc mặt.

Lý Y nghe thấy tên La Tuyết liền nhú mày.

"Chúng tôi muốn để diễn viên nào đóng còn chưa nói ai, làm sao La Tuyết biết để cô tới tranh thủ một vai vậy." Chương Niên hừ một tiếng.

Kiều Trì khẽ mỉm cười, người bên cạnh Chương Niên đột nhiên tiến đến bên tai hắn nói câu gì, Chương Niên do dự một lúc, ông nhìn Lý Y nói: "Cô có mang kịch bản sao?"

Lý Y gật đầu, xoay người sang một bên, lấy từ trong túi ra kịch bản mới in.

Đây là muốn chút nữa đưa cho phía đầu tư xem.

Chương Niên hơi hếch cằm hướng Kiều Trì nói: "Đây là kịch bản của chúng tôi, tôi cho cô thời gian mười phút, cô từ trong này chọn một vai đi."

Ý nói để cô thử vai.

Thử vai đều là phát kịch bản cho diễn viên từ sớm, sau đó lại ấn định thời gian để diễn viên phỏng vấn giành vai diễn.

Còn sẽ dành ra một tháng cho diễn viên chuẩn bị. Hiện tại Chương Niên chỉ cho cô mười phút, rõ ràng muốn để cô biết khó mà lui, đừng lãng phí thời gian của tất cả mọi người.

Nhưng Kiều Trì tới đây, chính là muốn đánh cược chuyện này, cô còn sợ Chương Niên không cho cô diễn cơ.

Cô nói một tiếng được, tiếp nhận kịch bản Lý Y đưa, cúi đầu bắt đầu lật xem kịch bản.

Chương Niên muốn quay phim đô thị, Kiều Trì một mắt ba hàng đại khái đã xem hết, đối với hướng đi của phim đã tương đối hiểu, sau đó lại lật phần nhân vật chọn vai diễn.

Toàn bộ quá trình cô đều không nhanh không chậm, đã có mấy người cúi đầu lấy điện thoại di động ra bàn luận ồn ào trên Wechat.

Chương Niên đột nhiên cảm thấy có chút thú vị, ông hứng thú sờ cằm mình, nghĩ thầm, trong lúc đang chờ nhà đầu tư đến có cái giải buồn cũng không tệ.

Mười phút rất nhanh liền trôi qua.

Chương Niên gõ bàn một cái, "Xong chưa?"

Kiều Trì đưa tay khấp lại kịch bản, hướng về phía ông nhẹ gật đầu, "Xong rồi."

"Cô chọn nhân vật nào?" Lý Y tò mò hỏi.

Mắt Kiều Trì khẽ đảo, phát hiện mọi người đều nhìn mình: "Tôi chọn vai nữ tổng tài."

Lý Y có chút khó tin, cô cứ nghĩ là Kiều Trì sẽ chọn nữ chính, bởi vì giai đoạn đầu nữ chính tương đối ngốc bạch ngọt, diễn sẽ tương đối dễ.

Nữ tổng tài hết sức xinh đẹp, cô cao ngạo nghiêm khắc, trong công ty cực kỳ bá khí. Mặc dù Kiều Trì cũng xinh đẹp, nhưng cô chỉ có nét điểm đậm nho nhỏ, thấy thế nào cũng không thể diễn được đáng về bá khí của nữ tổng tài.

Đặc biệt là cặp mắt đào hoa kia của Kiều Trì, căn bản nhìn không ra vẻ mỹ lệ mà nghiêm khắc, ngược lại có chút quyến rũ.

Chương Niên ngược lại không có ý kiến gì, ông ừ, nói: "Vậy liền đối diễn với Lý Y đi."

"A?" Lý Y có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Kiều Trì lật kịch bản đến đoạn mình muốn diễn đặt ở trước mặt Lý Y, chân thành nói: "Vậy làm phiền cô rồi!"

Sau đó đứng lên đem ghế của chính mình kéo đến phía sau, cùng Lý Y kéo ra một khoảng cách ngắn.

Lý Y thấy từ chối không được, đành phải gật đầu nhẹ.

Những người khác bắt đầu hóng chuyện, bọn họ đều cảm thấy Kiều Trì căn bản diễn không được, không nói đến kỹ năng có vấn đề, chỉ cho cô có mười phút, để cô vừa chọn vai diễn vừa chọn đoạn diễn, lại thêm mới này cô chỉ nhìn nhân vật cũng đã mất mấy phút, hiện tại đoán chừng không nhớ nổi lời kịch.

Hôm nay Kiều Trì mặc một cái váy màu đen trắng, dưới chân là đôi giày gót mảnh đen tuyền, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Kiều Trì chọn vai nữ tổng tài.

Một thân quần áo này của cô, vừa hay có chút giống với hình tượng nữ tổng tài.

Cô nhìn Chương Niên nhẹ gật đầu, sau đó ngồi xuống, cúi đầu bắt đầu diễn.

Lý Y cách cô gần nhất, cũng là người đối diễn với Kiều Trì, cô đột nhiên có loại dự cảm mãnh liệt, Kiều Trì có thể diễn tốt vai nữ tổng tài này.

Kiều Trì ngẩng đầu lên thì khí tràng đã thay đổi, cô đưa chân lên bắt chéo, dựa lưng vào ghế, khoanh tay, dáng vẻ lười biếng.

Cô hướng đôi mắt đào hoa về phía Lý Y, "Lại đây."

Ngữ khí cũng đã thay đổi!

Lý Y trừng mắt nhìn, có chút khẩn trương cầm kịch bản, nhìn kịch bản đọc nói: "Ch Tề, chị tìm em."

Không có chút tình cảm, khô khốc thậm chí còn bị lạc giọng.

Lý Y đọc như tụng kinh, mấy đồng nghiệp ngồi bên cạnh bắt đầu không nhịn được cười.

Lý Y nghiêng đầu lườm bọn họ một cái.

Sau đó quay đầu, phát hiện Kiều Trì một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Lý Y chỉnh lại cảm giác để nghiêm túc hơn, cô nhìn Kiều Trì, phát hiện Kiều Trì cũng đang nhìn cô, ánh mắt thâm trầm kia chậm rãi đánh giá trên dưới người cô, tựa hồ muốn đem trong ngoài cả người Lý Y nhìn thấu triệt để.

Kiều Trì không thu hồi ánh mắt, lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc nói: "Khương Miểu Miểu, bản đánh giá chất lượng cao tôi giao cho cô đâu?"

Trái tim nhỏ của Lý Y hơi hồi hộp, cô cẩn thận a một tiếng giải thích: "Em đã gửi vào hòm thư cho chị rồi."

Kiều Trì để tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc lúc này đã thêm mấy phần tức giận, cô hơi nghiêng về phía trước, vươn tay cầm lấy gì đó trong không khí, tựa hồ như đang lật báo có mà Lý Y nói.

Rất nhanh mọi người nhìn thấy Kiều Trì hất tay lên, còn chưa nghĩ ra cô đang làm gì, liền thấy cô đứng khỏi ghế, đập một phát lên bàn, cất giọng nói: "Đây chính là báo cáo chất lượng cao cô đưa tôi?"

Lý Y nhẹ gật đầu, cô không tự chủ được lui ra sau một bước, Kiều Trì vừa mới nói xong câu kia, cường thế trên người càng nặng hơn, tựa hồ chỉ cần cô nói ra một câu khiến cô ấy không vừa ý, Kiều Trì liền có thể lập tức khiến cô biến đi.

"Được rồi." Chương Niên nói một câu.

Diễn viên giỏi, từ lời thoại đến cách diễn đều có thể nhìn ra, mặc dù Kiều Trì chỉ nói ba câu thoại, nhưng một câu lại một câu đều có các cấp độ khác nhau, từ lúc bắt đầu hững hờ đến nghiêm túc tàn khốc rồi một câu cuối lại cường thế chất vấn.

Mặc dù khả năng còn có một vài chi tiết vẫn hơi có tỳ vết, nhưng khuyết điểm không che được ưu điểm! Với lại trong thời gian ngắn như vậy có thể hiểu rõ nhân vật, là một mầm mống tốt!

Chương Niên dám cam đoan, Kiều Trì diễn, nhất định những diễn viên trẻ tuổi khác diễn không bằng được.

Kiều Trì nhìn về phía ông, cúi người cười nói: "Kỹ thuật diễn còn cần luyện thêm, để đạo diễn Chương chê cười rồi."

Cần luyện thêm? Những người khác hít vào một hơi, bọn họ cũng coi như đã hợp tác qua với nhiều diễn viên, từ diễn viên trẻ đến diễn viên khá lâu năm, lần đầu thấy một diễn viên có thiên phú nhập vai như vậy.

Khí tràng của Kiều Trì nháy mắt lại biến mất trước sự chứng kiến của mọi người.

Ánh mắt của cô sáng lên, cô liếm liếm cánh môi hơi khô nói với Lý Y: "Không sao chứ, có phải dọa cô rồi không?"

Lý Y lắc đầu, vội vàng khoát tay, nhìn Chương Niên, thành thật nói: "Thế nhưng cô ấy vừa mới đối lời thoại."

Đối thoại rồi?

Chương Niên ngây ra một lúc, ông còn tưởng rằng vừa rồi là nguyên lời kịch bản!

Kiều Trì ngượng ngùng gãi gãi đầu, giải thích: "Lời kịch quá dài, tôi chỉ vừa mới nhìn một lần không có ghi lại, cho nên liền tự tiện đem lời kịch đối đơn giản một chút."

Lý Y lúc này không nói gì, cô tán dương một câu diễn rất tốt sau đó liền ngồi xuống.

"Cô nói người đại diện của cô là La Tuyết?" Chương Niên hỏi.

"Ừm." Kiều Trì nói: "Nhưng rất nhanh sẽ không phải nữa."

"Vì sao?" Một thanh niên gầy trong nhóm người không hiểu hỏi.

"Kỳ thật, cô ấy để tôi tới là để giăng vai diễn cho một diễn viên dưới tay khác." Kiều Trì mười phần bình tĩnh nói.

Chương Niên a một cái, cảm thấy thú vị hỏi: "Vậy cô muốn giành hộ vai diễn nữ tổng tài này cho người khác?"

"Tại sao tôi phải giành hộ cô ta?" Kiều Trì cười tủm tỉm đáp.

Chương Niên gật đầu, "Cô trở về đi."

Kiều Trì hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá không nói gì, cô đứng dậy để ghé lại chỗ cũ, hơi khom người cúi chào Chương Niên: "Quấy rầy rồi."

Sau đó quay người đi ra cửa.

"Chờ một chút."

Chương Niên gọi cô lại.

Kiều Trì xoay người lại, Chương Niên chỉ chỉ kịch bản trên bàn, "Cô quên cầm kịch bản rồi."

Lý Y mỉm cười từ ghế đứng lên, lại từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cả danh thiếp và kịch bản cho Kiều Trì: "Trên danh thiếp có Wechat của tôi, về nhà nhớ kết bạn với tôi."

Kiều Trì cúi đầu nhìn xem danh thiếp dùng chữ Khải in hai chữ Lý Y, ngẩng đầu nhìn Lý Y cười ngọt ngào, kiên định đáp: "Được!"

Cuối cùng cũng tìm được người edit chung (*"□"*)

T vẫn tìm người edit hoặc beta chung nhé□□♀□.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Tô, Bế Nguyệt

- - -

Kiều Trì cảm kích bản trở về đại sảnh, liền trông thấy Tống Nhất Tự đang ngồi chỗ ghế sofa hẻo lánh cúi đầu bấm điện thoại, Kiều Trì thả nhẹ bước chân muốn dọa hấn, lại vừa tới gần ghế sofa, Tống Nhất Tự liền ngẩng đầu lên.

Thấy là cô, lạnh nhạt trên mặt lập tức trở thành nụ cười ôn hòa.

"Không phải nói đi tới một hai giờ sao?" Hấn từ trên ghế salon đứng lên, Kiều Trì nhìn thoáng qua món điểm tâm ngọt, bánh gatô nhỏ trước mặt hấn đều đã ăn xong, đồ uống ngược lại là không uống bao nhiêu. Cô cũng không bắt ngờ, dù sao lúc tác giả viết truyện đã biết lão đại rất thích ăn đồ ngọt.

Cho dù phải tập luyện thể hình bao nhiêu giờ thì hấn nhất định cũng ăn.

"Em tương đối lợi hại." Kiều Trì giờ kích bản trong tay lên, cô nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trời đã hoàn toàn đen lại, đèn đường cũng đã sáng lên. Kiều Trì đem danh thiếp bỏ vào trong túi xách, cảm kích bản nhìn Tống Nhất Tự nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người sóng vai hướng về một nhà hàng đi đến, bên ngoài tràn vào một nhóm người, đồng loạt mặc âu phục giày da, khí thế hung hăng bước vào trong.

Kiều Trì và Tống Nhất Tự tự giác xê dịch về bên cạnh, nhường đường cho lực lượng bảo an, để bọn họ đi vào trước.

Mấy người kia vừa lướt qua, Kiều Trì ngẩng đầu hướng về phía Tống Nhất Tự nhỏ giọng nói: "Nếu không phải trong số mấy người đó có hai người đáng đáp có chút đẹp trai, em đều cho rằng tất cả bọn họ đều là lực lượng bảo an."

Tống Nhất Tự giờ tay búng lên trán Kiều Trì có chút bất mãn nói: "Anh không đẹp trai?"

Má ơi! Lão đại đẹp trai, online ăn dấm!

Kiều Trì nội tâm hò hét, cô sờ lên cái trán bị búng vội vàng nói: "Đương nhiên là đẹp rồi, anh là người đẹp trai nhất!"

Tống Nhất Tự lúc này mới hài lòng, đi về phía trước mấy bước gọi xe taxi.

Hai người không phát hiện mấy người chạm mặt ở đại sảnh chợt ngừng lại, hai người cầm đầu xoay người nhìn chăm chăm bóng lưng bọn Kiều Trì một hồi, một trong hai người nói: "Đại ca, tại sao em cảm thấy bóng lưng kia có chút giống với Tống Nhất Tự nhỉ?"

Một nam nhân khác đeo mắt kính khẽ đẩy gọng kính lên, mắt phượng sau mắt kính híp lại, thật lâu sau hấn mới xoay người, lạnh lùng nói: "Không giống."

**

Hai người ở bên ngoài ăn lẩu xong mới về đến nhà. Vừa về đến, Kiều Trì đem kích bản cùng túi xách quăng trên ghế, cả người nhảy lên ghế salon nằm, thập phần thỏa mãn.

Tống Nhất Tự đi sau nên đóng cửa hấn nhìn chỗ trước cửa bị Kiều Trì vứt giày lộn xộn. Do dự một hồi, xoay người đem giày cô sắp xếp vào tủ, sau đó lấy dép của mình mang vào.

Hôm nay Kiều Trì thật sự rất hài lòng, có công việc không nói còn ăn được nồi lẩu thơm ngon, nếu ở đời trước mơ cũng không có!

Khóc mắt thoáng nhìn thấy Tống Nhất Tự đang đi đến, cô từ trên ghế salon ngồi nghiêm chỉnh lại, Tống Nhất Tự đi vào phòng bếp rót hai ly nước ra, một ly đặt ở bên mặt cô một ly mình cầm. Hấn ngồi một mình trên ghế sofa, hai tay khớp xương rõ ràng nắm ly nước, hấn do dự một chút, ôn hòa kêu: "Bảo bối."

Trái qua hai ngày bị "bảo bối" công kích, đối với xưng hô này Kiều Trì đã miễn dịch.

Cô cầm uống một ngụm nước ấm, liếc mắt nhìn qua hấn.

Tống Nhất Tự chần chừ một chút, mở miệng nói: "Anh cảm thấy anh nên đi làm."

Hiện tại, những thứ hấn sử dụng đều là dùng tiền của Kiều Trì, chuyện này khiến hấn phi thường không thoải mái, làm gì có đạo lý đàn ông dùng tiền của phụ nữ!

Tâm càng thêm kiên định, hấn muốn làm việc! Hấn muốn làm một người đàn ông có trách nhiệm! Kiếm tiền nuôi gia đình!

Kiều Tri bị sặc nước một cái, vội vàng đặt ly nước xuống, nghiêng mặt ho khan một trận, đợi cô bình ổn lại, mặt đã đỏ lên, trong mắt cũng có nước mắt chảy ra.

"Em vẫn ổn chứ bảo bối?" Tống Nhất Tự lập tức ngồi vào bên cạnh, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

Lưng Kiều Tri cứng ngắc, đẩy tay Tống Nhất Tự ra, lấy hơi nói: "Không sao."

Tống Nhất Tự nhìn tay mình bị đẩy ra, không biết có phải là ảo giác của hấn không, hấn luôn cảm thấy Kiều Tri từ lúc đầu ở chỗ khám bệnh thể hiện sự thân mật với hấn, thời gian khác đều cực kỳ có chừng mực, luôn có cảm giác bọn hấn vốn không phải là người yêu của nhau, mà là bạn bè bình thường.

Bất quá rất nhanh Tống Nhất Tự liền đem cái này ý nghĩ ném ra sau đầu, bảo bối chỉ là sợ đụng đến miệng vết thương của hấn!

Kiều Tri không biết suy nghĩ của Tống Nhất Tự, cô nói: "Mới nghỉ ngơi một ngày, sao lại nghĩ đến chuyện đi làm lại rồi?"

Lão đại thật sự muốn đi làm tài xế cho người khác? Anh dám làm người khác cũng không dám ngồi a! Kiều Tri yên lặng ở trong lòng oán thầm một câu, nhưng mà trên mặt vẫn nóng bỏng như cũ: "Vết thương của anh chưa tốt còn giả vờ cái gì chứ? Không phải anh có thể ngân hàng sao?"

Tống Nhất Tự lắc đầu, "Anh không nhớ mặt khẩu."

Kiều Tri ghen lỗi, nhưng rất nhanh lại nói: "Ở nhà không tốt sao? Ở nhà dễ chịu hơn, lỡ như anh đi làm đụng tới vết thương, em biết làm sao, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để em thương tâm sao!"

Kiều Tri vừa nói xong nước mắt lại chảy xuống, Tống Nhất Tự vội vàng dụ dỗ nói: "Anh chẳng qua cảm thấy đàn ông nên ở bên ngoài phấn đấu, vậy mới có tương lai."

Phấn đấu cái gì, tương lai sớm đã là của anh.

Kiều Tri cảm thấy sau khi lão đại mất trí nhớ, hành động và suy nghĩ đều trở nên quý dị, nhân vật chính trong những tiểu thuyết khác lúc mất trí nhớ vẫn một bộ dáng điều tặc thiên(1) như cũ, làm sao đổi thành lão đại, lại trở thành tiếp địa khí(2) giản dị như thế?

(1)Nguyên câu là Cuồng duệ huyễn khóc điều tặc thiên(狂拽酷炫吊炸天): ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, dùng để hình dung một người rất giỏi về phương diện nào đó hay sự việc nào đó khiến người khác kinh ngạc. => Có thể hiểu là rất lợi hại, thiên phú kinh người. (Từ một bạn trên mạng)

(2) Cùng nằm trong câu Cuồng duệ suất khí điều tặc thiên, lãnh diễm cao quý tiếp địa khí(狂拽帅气屌炸天, 冷艳高贵接地气). Còn nghĩa thế nào thì mình cũng không rõ lắm.

Kiều Tri có thể nghĩ ra được sau này khi Tống Nhất Tự khôi phục ký ức, biết cô để hấn làm những chuyện này khẳng định đem cô ném xuống biển cho cá ăn.

Kiều Tri rùng mình một cái, càng hối hận mình không chọn làm người qua đường.

"Em đang suy nghĩ gì đấy?" Tống Nhất Tự giơ tay lên ở trước mặt cô vẫy mấy cái.

Kiều Tri lấy lại tinh thần, có chút lo lắng mà hỏi: "Nếu như sau này anh phát hiện em lừa anh, anh có giận em không?"

Tống Nhất Tự lập tức lắc đầu, hấn ôn nhu xoa đầu Kiều Tri: "Anh sao có thể giận bảo bối chứ?"

"Chuyện rất nghiêm trọng cũng sẽ không tức giận sao?" Kiều Tri tiếp tục hỏi, cô phải để lão đại cam đoan trước mới được!

Tống Nhất Tự hứng thú, hấn ồ một tiếng, hỏi: "Em lừa anh chuyện gì sao?"

Kiều Tri ấp úng nói: "Thật ra cũng không có gì chuyện lớn."

Chỉ là lừa gạt một chút sắc mà thôi.

"Ừm" Tống Nhất Tự giả vờ tự hỏi, ánh mắt lại một mực đặt ở trên gương mặt khảm trang của Kiều Tri, hấn bị Kiều Tri chăm chăm đến có chút bất đắc dĩ, thuận miệng nói: "Em sẽ không lừa anh là, thật ra em không phải là bạn gái anh chứ?"

Đúng đúng đúng, cô lừa hấn chính là chuyện này.

Kiều Tri chán kinh, lão đại mặc dù mất trí nhớ, nhưng là đầu óc vẫn rất thông minh!

Chờ ánh mắt dò xét của Tống Nhất Tự nhìn qua, Kiều Tri mới phản ứng, cô đang muốn mở miệng phản bác nghe thấy Tống Nhất Tự nói ra: "Được rồi, anh đi tắm, không đùa em nữa."

Kiều Trì yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Tổng Nhất Tự kỳ thật có chút khó hiểu với phản ứng Kiều Trì, nhưng hắn không muốn Kiều Trì đáp lại, thế là cho cái đề tài này một lối đi, bỏ qua nó.

Phòng tắm vang lên tiếng nước, Kiều Trì xụi lơ trên ghế sa lon, nghĩ thầm, chờ vết thương lão đại lành hẳn, cô tìm thời gian cùng lão đại nói rõ ràng, nhất định phải nói trước khi lão đại khôi phục ký ức! Nếu không chờ lão đại khôi phục ký ức, Kiều Trì có thể chết như thế nào cũng không biết.

"Ai, tại sao mình lại chọn một vai diễn khó như vậy?" Kiều Trì nhìn trần nhà thờ dài.

Điện thoại di động ở trong túi vang lên, Kiều Trì mò lấy điện thoại di động ra, người gọi tới là La Tuyết, đoán chừng là hỏi kết quả như thế nào. Kiều Trì nhận điện thoại, đặt ở bên tai, còn chưa mở miệng bên kia liền không kịp chờ đợi hỏi: "Kiều Trì, bữa tiệc kết thúc rồi à?"

"Ừ." Kiều Trì cảm lên một lọn tóc dài quấn ở trên ngón tay mình, nhẹ xoay chuyển.

"Thế nào? Có giành được vai diễn nào không?" La Tuyết lại hỏi, lúc này bên cạnh cô còn vang lên một giọng nữ khác, Kiều Trì đoán hẳn là nữ phụ ác độc Ôn Quả.

"Có." Tôi giành được vai nữ tổng tài cho mình. Kiều Trì ở trong lòng bổ sung.

Bên kia tựa hồ truyền đến tiếng hoan hô, nhưng rất nhanh liền biến mất, lúc La Tuyết mở miệng nói chuyện vẫn còn có thể nghe ra âm thanh, tâm tình vui sướng của cô ta.

"Cô làm tốt lắm Kiều Trì, phần chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang Q tôi tặng cho cô."

"Không cần." Kiều Trì trực tiếp cự tuyệt, loại tạp chí gà rừng kia để Ôn Quả tự chụp thì tốt hơn.

La Tuyết cũng không dây dưa, lại nói vài câu sáo rỗng, liền tắt máy.

Kiều Trì đoán là cùng Ôn Quả đi ăn mừng, cô gãi gãi cằm, gương mặt mang theo chút vui mừng, các người cứ vui đi, sau này các người sẽ không cười được nữa đâu.

Cô từ trên ghế salon nhảy xuống, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô nhìn về phía cửa, trong trí nhớ nguyên thân hình như người đại diện La Tuyết mặt khẩu cửa nhà cô, thường xuyên không chào hỏi đã mở cửa đi vào.

Không nói đến việc lão đại hiện tại đang ở trong nhà, La Tuyết tùy ý ra vào nhà mình, cô không chấp nhận được.

Đời trước nếu có người dám trực tiếp vào nhà, cô tuyệt đối có thể đánh đối phương đến cha mẹ hắn cũng không nhận ra.

Cô nghĩ nghĩ, lên tra làm cách nào đổi mặt khẩu, sau đó mang dép lê chạy đến cửa thiết lập lại mặt khẩu mới, làm xong hết thấy, Kiều Trì một lần nữa vào phòng, liền trông thấy lão đại nửa trần từ trong phòng tắm đi ra.

Kiều Trì có thể thấy rõ ràng mấy giọt nước chưa được lau khô từ trên người hắn thuận theo đường cong cơ thể trượt xuống, sau đó trượt vào bên trong quần.

Kiều Trì:?!

Kiều Trì nuốt một ngụm nước bọt, cô vội vàng đóng cửa lại, dịch chuyển tầm mắt, dự định một đường đi thẳng về phòng.

Vừa đi ngang qua ghế sofa lại nghe thấy Tổng Nhất Tự có chút lo lắng nói: "Em giúp anh nhìn xem vết thương sau lưng có phải là đang chảy máu không?"

Kiều Trì dừng lại, nhìn Tổng Nhất Tự ngồi trên ghế sa lon, phần lưng quả nhiên có một chỗ đang chảy máu.

"Đã nói anh đừng có tắm rồi." Kiều Trì nói lầm bầm, buông xuống những ý nghĩ kỳ quái, đi đến ghế sofa bên cạnh kéo ngăn kéo bàn trà ra lấy ra còn cùng tắm bông, cô ra sau lưng Tổng Nhất Tự, tỉ mỉ giúp Tổng Nhất Tự khử trùng miệng vết thương.

Cũng may không quá nghiêm trọng.

Chỉ là vết thương ngâm nước thời gian dài mà hơi trắng bệch.

Kiều Trì nhìn cảm thấy hơi bất đắc dĩ, dùng giọng thương lượng nói: "Anh mấy ngày sau cũng đừng tắm rửa nhé? Ngày nào anh cũng tắm, vết thương phía sau nhất định lành càng chậm hơn, đáng người rõ ràng cực kỳ tốt a, lại bị anh chà đạp thành thế này."

Kiều Trì vừa mới trông thấy cơ bụng tám múi với cơ ngực của Tổng Nhất Tự! Cực kỳ OK! Thậm chí còn muốn sờ một chút.

Tổng Nhất Tự lại xem thường, cảm nhận được lực tay người phía sau tăng thêm chút, đáy mắt hắn mới nở một chút ý cười, mím môi đồng ý.

Kiều Trì thay Tổng Nhất Tự đem vết thương chăm sóc cho tốt, một lần nữa ngồi lại trên ghế sa lon, cẩn thận đo một hồi mới nói: "Em muốn hủy hợp đồng."

Tổng Nhất Tự một bên nhe răng trợn mắt mặc quần áo một bên nhìn về phía cô, Kiều Trì nói: "Chờ hủy hợp đồng xong em nghĩ mình sẽ mở phòng làm việc hoặc tới một công ty quản lý lớn hơn chút"

"Sau đó thì sao?" Tổng Nhất Tự thật vất vả mặc quần áo vào, Kiều Trì một mực không nói cụ thể công việc của hắn, nhưng hôm nay không biết sao, lại tự động nói.

"Đến lúc đó ta khẳng định sẽ gặp phải đủ loại người tốt người xấu." Kiều Trì nghiêm túc nói, cô đã làm tốt quyết định, lão đại đã muốn đi làm, vậy liền để cô sắp xếp! một mực nắm chặt nắm chặt lão đại!

Tổng Nhất Tự lẳng lặng mà nhìn cô, Kiều Trì đột nhiên có chút sợ, bất quá cuối cùng vẫn là khề cấn môi nghiêm túc nói: "En cần một trợ lý nhỏ, chăm sóc và bảo vệ em, anh nguyện ý không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Edit: Tô, Bé Nguyệt

- -

Màn cửa bị gió bên ngoài thổi lên, mang một tia sáng vào phòng ngủ, người trên giường đang ngủ thật ngon, toàn bộ đầu chôn trong cái gối mềm mại, chột, trong không khí tràn ngập mùi khét.

Kiều Trì ở trong mơ nhú mày, lúc đầu vốn ở trên bông lai tiên cảnh lập tức biến thành bản thân đang nằm trong một cái nôi, mà trước mặt cô không ai khác chính là lão đại, lão đại cầm cái nôi âm trầm nhìn chằm chằm cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Dám lừa tôi?"

Sau đó cầm cái nôi đưa đến trước mặt, Kiều Trì nghe thấy lão đại nói: "Vừa hay đói bụng rồi, luộc ăn đi."

"Đừng mà!"

Kiều Trì đột nhiên bừng tỉnh, từ trên giường bỗng nhiên ngồi dậy, phía sau lưng đồ đầy mồ hôi, mắt cô hơi giật, con ngươi nhìn chằm chằm chằm trên giường, thờ một hồi, đưa tay lên vỗ vỗ ngực nhỏ của mình.

Cũng may là nằm mơ.

Nhưng mà sao trong mơ lão đại khủng bố quá vậy, hù chết người ta!

Kiều Trì tỉnh táo lại, quay đầu mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, mới bảy giờ.

Còn sớm, có thể tiếp tục ngủ tiếp.

Kiều Trì một lần nữa nằm xuống giường, đầu cọ cọ gối, hai mắt lại nhắm lại.

Trong không khí mùi khét phát ra ngày càng nồng đậm, Kiều Trì mở mắt, hậu tri hậu giác mới phát hiện có chỗ nào đó không đúng.

Ở trong mơ sao có thể ngửi thấy mùi hương a!

Kiều Trì hít hà, kéo chăn xuống, mở cửa, ra tới phòng khách mùi khét càng nồng, trong không khí còn có khói màu trắng. Kiều Trì mặt mơ hồ mà nhìn vào phòng bếp, Tổng Nhất Tự đưa lưng về phía phòng khách đứng trong phòng bếp đang làm cái gì đó.

Cửa thủy tinh không đóng, cho nên mùi hương kia mới từ trong bay ra ngoài.

Tổng Nhất Tự tựa hồ cảm nhận được, hắn xoay đầu lại hướng về phía Kiều Trì đang mắt nhắm mắt mở: "Em tỉnh rồi."

Kiều Trì nhìn Tổng Nhất Tự khề mỉm cười với cô, trong tay còn cầm một cái nôi, có cảm giác như thật lại như đang mơ, khiến cô không khỏi rung mình một cái, tay để lên cửa thủy tinh không biết có nên mở cửa hay không.

Ngay lúc cô do dự, Tống Nhất Tự đã tắt bếp đi. Tay hấn vòng ra sau lưu loát gỡ dây tạp dề ra, treo tạp dề lên móc, "Em mau rửa mặt đi, anh làm xong bữa sáng."

Kiều Trì hoảng hốt, lão đại sáng sớm vì cô xuống tay nấu ăn, nhưng cô vừa nghe cái mùi kia, đột nhiên có chút sợ.

Tống Nhất Tự đem trứng chiên và bánh mì nướng đặt ở trên bàn ăn, rồi lại lấy sữa bò ra từ trong tủ lạnh đặt bên cạnh đĩa.

Kiều Trì rửa mặt xong, tinh thần phấn chấn từ trong phòng tắm ra, cô đi đến bàn ăn, nhìn bánh mì nóng xốp cùng trứng gà cực kỳ vàng giòn.

Nhìn cũng không tệ lắm.

Nghi ngờ của Kiều Trì đối với trù nghệ của lão đại đã giảm đi đôi chút, cô kéo ghế ngồi xuống, dưới ánh mắt mong đợi của Tống Nhất Tự dùng đũa gấp trứng gà lên, lúc định đưa vào trong miệng lại ngừng lại.

"Anh chưa ăn thử à?"

Tống Nhất Tự có chút không được tự nhiên sờ lên chóp mũi của mình, "Rồi."

Hắn vì chiên đĩa trứng này mà trứng gà trong tủ lạnh toàn bộ đều bị hấn dùng hết, vì không muốn lãng phí mà hấn đã ăn hết đồng trứng khó nuốt đó, bây giờ ợ lên toàn mùi trứng gà.

Khiến hấn muốn tắt thở.

Kiều Trì nghe thấy câu trả lời lúc này mới yên tâm bỏ trứng chiên vào miệng.

Hương vị so với cô nghĩ còn tốt hơn.

Ít dầu không ngán, mặn nhạt vừa đủ.

"Ngon quá!" Kiều Trì cong hai mắt lên, khuỷu tay Tống Nhất Tự chống trên bàn, khoe miệng hơi cười, ở trong đầu bắt đầu suy nghĩ buổi trưa nên nấu món gì.

Hắn cảm thấy mình rất có thiên phú nấu ăn. Kiều Trì không biết nấu, ngay cả bát cũng không rửa, mấy ngày nay bọn hấn hầu hết đều ăn thức ăn ngoài, hiện tại lúc yêu đương thì vậy thôi, tương lai hai người bọn họ kết hôn, nếu như ai cũng không biết nấu ăn, vậy không ổn rồi, cũng đâu thể để con ăn thức ăn ngoài với bọn họ được?

Tống Nhất Tự nghĩ, tối qua Kiều Trì lại nũng nịu với bán manh nhất định phải thuê hấn làm cận vệ cho cô. Hấn không nguyện ý, tính trẻ con của Kiều Trì liền xuất hiện, cuối cùng hấn dở hết lời, đáp ứng Kiều Trì, Kiều Trì mới vui vẻ ra mặt.

Hắn cảm giác mình giống như trứng kê, nhưng là hấn cam tâm tình nguyện.

Hắn biết, Kiều Trì không muốn rời khỏi hấn.

Ai, bạn gái quá dính người cũng là một loại phiền não.

May mà Kiều Trì không có thuật đọc tâm, nếu cô biết những suy nghĩ trong đầu Tống Nhất Tự, nói không chừng có thể thổ huyết mà chết.

Hôm qua cô lúc nào nũng nịu rồi lại bán manh?!

Rõ ràng là cô hết lời dỗ dành để lão đại đồng ý!

"Đình —— "

Kiều Trì dùng tay trái lấy điện thoại trên bàn, là La Tuyết gọi đến, Kiều Trì khẽ cắn đũa, hướng Tống Nhất Tự làm một cái động tác im lặng, sau đó nhận điện thoại.

La Tuyết gọi đến đưa công việc.

Ôn Quả tham gia một chương trình truyền hình mạng có chủ đề kinh dị với tư cách là khách mời cố định, nhưng ở kỳ đầu tiên một nữ minh tinh xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, không thể tham gia đúng ngày, nên mới dư ra một suất.

"Kiều Trì, cô phải cảm ơn Ôn Quả, không có cô ấy trước mặt đạo diễn cố gắng vì cô nói chuyện, suất này còn không đến lượt cô đâu." La Tuyết bên đầu kia điện thoại lại nói: "Toàn bộ quay hai kỳ, nếu cô không có vấn đề gì, thì hôm nay đến công ty tìm tôi ký hợp đồng."

Kiều Trì đối cái này khá có hứng thú, hơn nữa chỉ còn một đoạn thời gian ngắn sẽ tham gia chương trình, vừa hay đi để lộ mặt, cho đại chúng một chút ấn tượng.

Kiều Trì lập tức đáp ứng, La Tuyết cũng không nói gì khác liền tắt máy.

Kiều Trì buông điện thoại xuống, lúc này cô mới chú ý tới, Tống Nhất Tự chăm chăm nhìn mình.

Cô phát hiện, Tống Nhất Tự rất thích nhìn chăm chăm cô, bất kể lúc nào.

Nếu không phải cô sớm đã có thói quen bị người khác chú ý, nên không bị cái nhìn của lão đại làm cho phát khóc.

"Người đại diện?" Tống Nhất Tự hỏi.

Kiều Trì nhẹ gật đầu.

"Chùng nào em hủy hợp đồng?" Tống Nhất Tự nói, tối qua nghe Kiều Trì nói, hần còn tưởng là hôm nay.

Kiều Trì cầm một miếng bánh mì nướng, sờ vào phần mứt ô mai trên bánh, hàm hồ nói: "Chuẩn bị xong sẽ hủy hợp đồng."

Kiều Trì cũng muốn nhanh một chút, cô từ đêm đầu tiên xuyên qua đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện này, mấy ngày nay ở nhà cô cũng đem tất cả hợp đồng nguyên chủ cùng La Tuyết ký kết lật ra xem, số trang hợp đồng rất nhiều, chữ lại nhỏ, Kiều Trì xem đến đâu đâu, đừng nói đến việc tìm sơ hở bên trong.

Cô dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Tống Nhất Tự đối diện, chợt hướng về hần lộ ra hàm răng trắng.

Có sẵn lão đại trước mắt cô đây, tại sao cô không nghĩ tới chứ!

Tống Nhất Tự luôn cảm thấy phía sau nụ cười có chút giả tạo, lại thấy con mắt Kiều Trì lóe sáng, cô nói: "Anh có muốn xem hợp đồng không?"

**

Lúc Kiều Trì đón xe đến công ty, La Tuyết trùng hợp cũng đi họp.

Kiều Trì ngồi trên ghế sa lon ở văn phòng của La Tuyết, dựa lưng vào ghế sofa cầm điện thoại di động nhắn tin cho Tống Nhất Tự.

Trước đó Tống Nhất Tự nói rằng hần có thể nhìn thử hợp đồng hay không, Kiều Trì cực kỳ vui sướng đem hợp đồng trong phòng lấy ra, đưa cho Tống Nhất Tự nhìn, còn cô thì ra ngoài gặp La Tuyết.

Gửi liền mấy cái icon mặt cười, bên kia mới có động tĩnh.

【 Tống Nhất Tự: Bảo bối, anh cảm thấy xong những việc này anh cần phần thưởng của em. 】

Kiều Trì trừng mắt nhìn, lão đại thật đúng là không làm ăn lỗ vốn. Trong lòng Kiều Trì đang tính toán số tiền của nguyên thân còn bao nhiêu, không biết còn có thể nuôi sống cô với lão đại được hay không.

【 Trì Trì: Được, anh muốn thưởng cái gì? 】

Lúc này bên kia rất nhanh đã nhắn lại.

【 Tống Nhất Tự: Hôn một cái! 】

Dấu chấm than tỏ rõ mong muốn của Tống Nhất Tự.

Hần vừa mới xuống lầu vứt rác, vừa vận nhìn thấy đứa nhóc ở nhà đối diện, là một nam sinh cấp hai, và một cô gái mặc đồng phục đứng dưới gốc cây gần chung cư, hai người ôm hôn rồi nhìn nhau cười.

Hần không phải cố ý muốn nhìn lên, mà thật sự không cẩn thận nhìn thấy, đồng thời còn tri kỷ nói xin lỗi, khiến cô gái chạy như gặp ma. Mà đứa nhóc nhà đối diện lại hung hăng nhìn hần chăm chăm, Tống Nhất Tự lại nghĩ mình thật vô tội.

Những người từng hần đều đã bị đuổi ra khỏi thành phố C.

Lúc ấy trong đầu Tống Nhất Tự bật ra câu nói này, cho nên chờ hần lên lầu, hần cực kỳ có lễ phép gõ cửa nhà đối diện.

Hần lắc lắc đầu, vút suy nghĩ qua một bên, chờ câu trả lời của Kiều Trì.

Hần nghĩ kỹ, mấy cái hôn trước khi hần mất trí nhớ đều không tính, cho nên hần vẫn là một người đàn ông thẹn thùng lần đầu có nụ hôn đầu.

Kết quả chờ Tống Nhất Tự đi vệ sinh xong, lại đem hợp đồng trên dưới trong ngoài đều xem qua một lần, đủ kiểu đến nhàm chán, lại cầm bút chì thay Kiều Trì khoanh vùng những chỗ không hợp lý.

Làm xong tất cả, cũng mới có nửa tiếng trôi qua, Tống Nhất Tự thấy Kiều Trì chưa trả lời tin, chính mình cũng quên tin nhắn trên Wechat. Sau khi hần đánh dấu xong, để bút chì sang một bên, một giây sau trong miệng lại tự động thốt ra tên của một người.

"Tiểu Duy."

Gọi xong chính hấn cũng ngây ngẩn cả người, ngồi ở trên ghế sa lon, có chút luống cuống.

Tiểu Duy là ai?

Vì sao hấn lại gọi thuận miệng như thế, cứ như là đã gọi vô số lần cái tên này.

Tổng Nhất Tự cảm thấy đầu lại bắt đầu ần ần đau, hấn nâng tay lên ôm đầu, một chút đoạn ngắn mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, nhưng lúc Tổng Nhất Tự cố gắng nhìn rõ, những đoạn ngắn kia lại biến mất, dù Tổng Nhất Tự cố đến cỡ nào, hấn cũng không nhớ ra được.

Mà bên kia, Kiều Trì còn chưa kịp nhìn Wechat, La Tuyết liền giẫm giày cao gót đi vào văn phòng.

Kiều Trì cất điện thoại di động, đi theo cô ta đến bàn làm việc, La Tuyết cũng không nói nhảm, cô ta từ trong ngăn kéo lấy ra hai phần hợp đồng, cao ngạo nói: "Xem đi, không có vấn đề gì thì ký vào."

Hợp đồng có ba phần, một cho cô, một cho La Tuyết, còn một cho tổ tiết mục.

Kiều Trì ngồi xuống, lật hợp đồng ra xem.

Đột nhiên La Tuyết cảm thấy hôm nay Kiều Trì ăn mặc rất xinh đẹp. Chính cô ta đã lâu cũng không chú ý tới Kiều Trì.

Lúc trước sự tồn tại của Kiều Trì rất thấp, nhưng hôm nay, môi đỏ kiêu diễm cùng chiếc váy màu đỏ dài đến đầu gối làm da cô trắng hơn. Một người phụ nữ như La Tuyết còn có chút ghen ghét.

Hợp đồng với chương trình giải trí này cũng chỉ có vài trang, rất nhanh Kiều Trì đã xem hết.

"Tôi ký xong rồi." Kiều Trì rất nhanh liền ký xong hai cái hợp đồng, La Tuyết ngồi trên ghế, hơi vênh mặt lên, tay vuốt một con bút bi, chậm rãi nói: "Cô giành được vai nào cho Ôn Quả?"

Kiều Trì đang chuẩn bị rời đi, thản nhiên nói: "Cụ thể còn phải chờ chính cô ta đi thử sức mới biết được."

"Cô không phải nói giành được rồi sao?" La Tuyết lên giọng, trên mặt đều là bất mãn: "Ôn Quả tận tâm tận lực giúp cô giành vị trí chương trình giải trí, vậy mà nhờ cô có một việc cô cũng làm không xong."

"Người ta lừa tôi, tôi có thể làm gì ngoài việc rời đi? Tôi cũng chỉ là một diễn viên mà thôi." Kiều Trì nhìn thẳng mắt La Tuyết, trên mặt thản nhiên. La Tuyết nhũn mày, luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, Kiều Trì cũng không để cô ta có cơ hội nói chuyện, nhẹ nhàng nói: "Tạm biệt."

La Tuyết há hốc mồm, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Ôn Quả.

Kiều Trì đi ra cửa chính, ngồi lên xe taxi mới nhớ lúc này mình chưa xem tin nhắn.

Đem văn kiện để ở một bên ghế ngồi, Kiều Trì từ trong bọc lấy ra điện thoại di động.

Mở cuộc trò chuyện Wechat với Tổng Nhất Tự ra, tin nhắn mới nhất đã được gửi cách đây bốn mươi phút.

Kiều Trì nhìn chữ hôn với dấu chấm than kia đột nhiên rơi vào trầm tư.

Đột nhiên sợ đến mức không dám về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Địch Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Tô, Bé Nguyệt

- - -

Đến giữa trưa Kiều Trì mới về đến nhà, cô vào nhà thay giày, mới phát hiện trong nhà quá yên tĩnh.

Cô lên tiếng: "Tổng Nhất Tự?"

Không ai trả lời, Kiều Tri có chút nghi ngờ đem đồ đạc cất kỹ đi sau đó đến phòng cho khách gõ cửa, nhưng vẫn không có ai đáp lại, cô xoay nhẹ nắm cửa, cửa liền dễ dàng mở ra.

Tổng Nhất Tự cũng không có trong phòng.

Kiều Tri đang chuẩn bị đóng cửa rồi gọi điện thoại cho hấn, bất ngờ gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, làm đổng giấy Tổng Nhất Tự để trên bàn bị thổi tung rơi xuống đất.

Kiều Tri đi vào đóng cửa sổ lại, sau đó cúi người nhặt mấy tờ giấy rơi xuống đất lên, Kiều Tri tùy ý cầm một tờ trong đó, phát hiện chính là hợp đồng cô đưa cho Tổng Nhất Tự, mà trên hợp đồng có rất nhiều chỗ được Tổng Nhất Tự dùng bút chì khoanh vào, còn tri ký ghi chú.

Kiều Tri sợ hãi thán phục, không hổ là lão đại, đổng giấy khiến cô thấy nhưc đầu muốn chết, lão đại một buổi sáng liền làm xong.

Kiều Tri lru loát đem giấy tờ nhặt lên, dự định nghiên cứu thêm một chút, cô vừa mới đứng lên liền nghe thấy từ cửa truyền đến vài tiếng tiếng ho khan, Kiều Tri nhìn lại, Tổng Nhất Tự lúc này đang dựa vào cửa, khoanh tay nhìn cô.

"Anh..." Kiều Tri nhìn quả đầu của lão đại đột nhiên nghẹn lời.

Lúc trước lúc ở nhà lão đại để tóc rũ xuống, bây giờ đột nhiên bị cắt để lộ vầng trán cao, cặp mắt đào hoa chính trực hơi nhếch lên nhìn chằm chằm Kiều Tri, Kiều Tri không lên tiếng lặng lẽ quay đầu.

Cô thu dọn hợp đồng xong, không chế tốt tâm tình, xoay người lại kỳ quái hỏi: "Anh vừa mới đi đâu?"

Lão đại nói: "Anh xuống dưới cắt tóc."

Được rồi, kỳ thật Kiều Tri nhìn ra được.

Kiều Tri cầm hợp đồng chuẩn bị ra ngoài, vừa đi đến cửa, lão đại hỏi: "Em thấy thế nào?"

"Rất đẹp trai." Kiều Tri chân tâm thật ý nói.

Lão đại nhú mày, "Chán nghe rồi."

Ồ, lão đại đã thay đổi rồi.

Kiều Tri nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Mặc dù miệng vết thương anh đã tốt lên nhưng mà vẫn..."

Kiều Tri còn chưa nói hết, cổ tay của mình liền bị Tổng Nhất Tự kéo một cái, cô còn chưa kịp phản ứng, trời đất bỗng tối sầm lại.

Cô mơ hồ tựa vào cửa, trước mắt là khuôn mặt tuần tú của lão đại chỉ cách gang tấc, trái tim nhỏ nhảy loạn nhịp, cô nghĩ, nếu như lão đại lao vào hôn, cô liền giãy dụa một chút sau đó liền thuận theo đi.

Kiều Tri cảm thấy mình là kẻ kén cá chọn canh, nhưng lão đại trước mặt thật sự là mẫu người lý tưởng của cô.

Ngay sau đó cô nghe thấy bên tai rầm một tiếng, lão đại kabe-don cô, cô có chút ngơ đầu, kết quả mặt lão đại dần trở nên vi diệu.

Cùng với vẻ mặt thâm tình cô nghĩ tuyệt đối khác nhau.

Kiều Tri nghiêng đầu mắt nhìn cánh tay thon dài chống trên cánh cửa, mặt không thay đổi hỏi: "Đau không?"

Tổng Nhất Tự: "Không đau."

Những gì trên TV với ông chủ tiệm cắt tóc nói đều là gạt người. Tổng Nhất Tự cảm thấy mình thật sự rất oan ức, thật vất vả lấy dũng khí đùa nghịch kết quả bị người ta quay xe lại.

Hấn lui về sau một bước, ngón tay khẽ di chuyển, hấn nhấn mặt theo bản năng thối thối lên ngón tay đã đỏ.

Kiều Tri vẻ mặt cao thâm tiến lên một bước, vỗ bả vai Tổng Nhất Tự, làm bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói ra: "Về luyện lại cho tốt đi."

Tổng Nhất Tự ủy khuất, nhưng Tổng Nhất Tự không nói.

Hấn còn bỏ ra hai mươi tệ cắt một quả đầu thật đẹp để biểu diễn vẻ đẹp trai trước mặt Kiều Tri sau đó lại thuận lợi hôn một cái, và đó sẽ là nụ hôn đầu tiên sau khi hấn mất trí nhớ.

Không nghĩ tới còn chưa bắt đầu liền kết thúc.

Ai

Sao lại khó khăn đến vậy?

Kiều Trì luôn xuống phía dưới cánh tay hấn đi ra phòng khách, cô còn xoay người lại, hướng về phía hấn làm mặt quỷ.

Tổng Nhất Tự cảm thấy không chỉ đau ở tay mà tâm cũng bắt đầu đau.

**

Trời trong gió nhẹ, trên đỉnh núi mát mẻ, thi thoảng còn có gió thổi làm vạt áo bay bay. Hôm nay chính là ngày quay chương trình thực tế, Kiều Trì ngồi trên xe bảo mẫu(1), đeo kính đen uống đồ uống ướp lạnh, mới chỉ uống được nửa chai, nam nhân cũng đeo kính đen ngồi chỗ điều khiển xe nói: "Uống ít một chút."

(1) Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu. Nguồn:gg

Kiều Trì không để ý tới, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xem tổ đạo cụ bố trí dựng cảnh.

Nơi này chính là chỗ quay phim của chương trình truyền hình kinh dị kỳ thứ nhất, Kiều Trì vừa rồi tìm người hỏi, mới biết được chủ đề kỳ này là biệt thự bỏ hoang. Người kia nghe cô hỏi thăm còn rất kinh ngạc, tổ tiết mục bọn họ sớm đã liên lạc cho người đại diện của nghệ sĩ trước một tuần.

Kiều Trì chỉ cười rồi nói cảm ơn.

Có thể nghĩ ra được La Tuyết tại sao lại cố ý không nói cho cô, hôm nay xe cô đi cũng là của công ty cấp cho.

Dù sao việc cô đến cũng chỉ là để làm nèn.

Cho dóa bạch liên Ôn Quả thôi.

Kiều Trì suy nghĩ dần bay xa, chợt trong tay nhẹ đi, đồ uống lạnh trong tay liền biến mất, Kiều Trì nhìn sang, chỉ thấy lão đại hết sức nhanh chóng một hơi uống hết số nước còn dư lại của cô một giọt cũng không thừa. Uống xong, hấn cau mày nhìn chai nước, lầm bầm nói: "Nước này sao lại khó uống quá vậy?"

Nước anh uống đều là nước tiên, tất cả nước trên thế gian này tất nhiên không hợp với miệng anh.

Kiều Trì oán thán, cô đẩy kính râm lên, hừ một tiếng, không để ý tới hấn.

Biệt thự bỏ hoang ghi hình lúc bảy giờ tối, đến khoảng năm giờ rưỡi có xe đưa đón nghệ sĩ xuất hiện ở trong núi. Kiều Trì nhìn thoáng qua, nhíu mày.

Bạch liên hoa tới rồi.

Cô vỗ vai Tổng Nhất Tự ngồi phía trước đang chơi game "Người đại diện của em tới, anh chờ chút đừng xuống xe."

Tổng Nhất Tự không ngắt đầu, hấn điều khiển nhân vật trong trò chơi của mình như mai phục trong một bụi cỏ, lầm bầm nói: "Anh cứ như vậy không gặp được người khác sao?"

Mặc dù nói như vậy, nhưng Tổng Nhất Tự cũng ngầm nghe theo ý Kiều Trì.

Kiều Trì đã nói với hấn, hai người bọn họ yêu nhau không thể để cho người đại diện biết, Kiều Trì đã đáp ứng công ty trước ba mươi tuổi không thể yêu đương. Nhưng mà cũng không có cách nào khác, mị lực của mình quá cường đại, khiến cô mê đắm đến thần hồn điên đảo, chỉ có thể cùng mình yêu đương vụng trộm.

Tổng Nhất Tự phiền muộn dùng AWM bắn hết những kẻ thù đi ngang qua, suy nghĩ, trước khi hấn mất trí nhớ, hấn là cực kỳ yêu Kiều Trì, thế nên mới đáp ứng cô, khiến cho hấn bây giờ trở thành tài xế lái xe cho cô.

Nhưng mà có thể ở bên cạnh cô cũng tốt rồi.

Tổng Nhất Tự để điện thoại di động xuống, xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, Kiều Trì đã xuống xe đi tới bên cạnh xe của người đại diện, Tổng Nhất Tự mắt thấy từ trên xe bước xuống một nữ nhân tóc tai bù xù, mà áo thun cô ta mặc, thế mà lại giống Kiều Trì như đúc.

Thế mà lại đụng hàng.

Tổng Nhất Tự yên lặng đem ánh mắt dừng trên người Kiều Trì quan sát một chút, vẫn là bảo bối nhà ta mặc đẹp nhất.

Mà Kiều Trì cũng đang quan sát Ôn Quả, cái áo thun này là sản phẩm mới của một thương hiệu giá rẻ, T-shirt trắng in gấu nhỏ hoạt hình đáng yêu, tháng này cô lướt Weibo cũng thấy mấy nữ minh tinh mặc ở sân bay, mặc dù hai người mặc áo giống nhau, nhưng màu áo không giống nhau, Kiều Trì chỉ sừng sốt một chút, rồi trở lại như bình thường.

Nhưng là Ôn Quả tựa hồ không có nghĩ như vậy, cô ta đem trên mặt kính râm tháo xuống, cau mày không vui nói: "Kiều Trì, sao cô lại mặc áo giống tôi?"

Ôn Quả trên mặt trang điểm tinh xảo, quay đầu nhìn về phía La Tuyết đang chuẩn bị từ trong xe đi ra, tức giận nói: "Kiều Trì mặc áo giống tôi."

La Tuyết xuống xe, cũng giống Ôn Quả nhũn nhũn, trực tiếp yêu cầu: "Trên xe Ôn Quả còn có quần áo khác, tôi lấy cho cô một bộ, cô đổi quần áo đi."

Kiều Trì khoanh tay, khoe miệng cười châm chọc, nhỏ giọng hỏi: "Dựa vào cái gì?"

La Tuyết nói: "Cô không thể đoạt danh tiếng của Ôn Quả."

Hai người kỳ thật chỉ là giống áo, còn lại ăn mặc tuyệt không giống nhau, Ôn Quả phía dưới mặc quần ngắn, mà Kiều Trì thì mặc quần jean đơn giản mà trưởng thành để lộ ra đôi chân dài, Kiều Trì còn cao hơn Ôn Quả một cái đầu, lúc này ưu thế chiều cao liền hiện ra.

Ôn Quả đương nhiên không vui, nếu như hai người bọn họ mặc như thế này, dựa theo phương pháp làm việc của tổ chương trình, chắc chắn sẽ so sánh cô ta và Kiều Trì, mà gần đây vừa mới hơn khô thể tre(2), cho nên ưu đãi mình cực kỳ tốt, so với trước đó đã mập thêm mấy kg.

(2):Hơn khô thể tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơn cho khô mực).

Mặt Kiều Trì vừa nhỏ vừa gầy, mà hôm nay cô chỉ vẽ lông mày bôi ít son, có thể nói là trang điểm đơn giản tới tham gia tiết mục ghi hình.

Mới hơn một tháng không gặp Kiều Trì, làm sao lại có cảm giác cô tựa hồ trở nên đẹp hơn, làn da so với trước kia tốt hơn rất nhiều!

Ôn Quả không thể chịu được, cô ta kêu La Tuyết gọi Kiều Trì đến quay chương trình là để giúp làm nền cho cô ta, nhưng bây giờ nhìn lại, trông giống như cô ta làm nền cho Kiều Trì vậy.

Kiều Trì lạnh lùng a một tiếng, xoay người rời đi, bản thân cô ở đây là vì sợ La Tuyết đến chỗ cửa xe bảo mẫu sẽ trông thấy Tổng Nhất Tự, cho nên sớm đã đi xuống chào hỏi, nhưng bây giờ xem ra cô ngồi trên xe còn tốt hơn!

"Kiều Trì!" La Tuyết cắn răng nghiêng lợi kêu, cô ta phát hiện gần đây Kiều Trì càng ngày không nghe lời, càng ngày không quản lý được, khiến cho cô ta không im lặng kiểm soát mọi việc được.

Kiều Trì đầu cũng không quay lại một cái, muốn cô đổi quần áo? Nghĩ cũng hay đấy.

Chỗ đậu xe cũng không có quá nhiều người, La Tuyết tính ép Kiều Trì mang lên xe để thay quần áo, Ôn Quả cô ta không thể trêu vào, cũng chỉ xả giận vào Kiều Trì người không có bối cảnh.

Lại không nghĩ rằng đột nhiên có một chiếc xe bảo mẫu khác dừng ngay chỗ đậu xe gần chỗ mọi người đang đứng.

La Tuyết nhận ra chiếc xe bảo mẫu này, là của một diễn viên Độ Cao đang hot, cũng thấy Kiều Trì hình như đã trở về thay quần áo, mắt cô ta sáng lên, nhìn thẳng đằng trước.

La Tuyết nhìn Kiều Trì đã lên xe, lại nhìn Độ Cao lập tức sẽ xuống xe, quả quyết hướng Ôn Quả đi tới.

Cửa xe một bên bị kéo ra, Ôn Quả điều chỉnh tốt nụ cười trên mặt, nửa bước đã vọt ra ngoài, chỉ chờ Độ Cao vừa xuống xe cô ta liền có thể nghênh đón nói chuyện.

Lúc La Tuyết và Ôn Quả nhìn chăm chú, trong xe bảo mẫu rốt cuộc có tiếng nói chuyện, ngay sau đó trên xe của Độ Cao xuất hiện thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa, cô khom người hai ba cái rồi từ trên xe nhảy xuống tới, đội cô đứng thẳng người lên, mặt Ôn Quả bắt đầu cứng lại.

Bởi vì, từ cô gái từ trên xe của Độ Cao xuống cũng mặc áo thun giống hệt.

Trong vòng một ngày, cô ta đụng hàng liên tiếp hai lần.

La Tuyết thấy biểu cảm trên mặt Ôn Quả sắp không duy trì được nữa, bất động thanh sắc đụng một cái vào cánh tay của Ôn Quả.

Ôn Quả lúc này mới tỉnh táo lại, đè nén bất mãn của mình, nhìn La Tuyết có chút không hiểu hỏi: "Đây không phải là xe của đàn anh Độ Cao sao?"

Thiếu nữ gật đầu nhẹ, hướng vào trong xe kêu lên: "Anh Độ Cao."

Sau đó Độ Cao trong xe lười biếng đáp lại một tiếng, cũng không lâu lắm, anh ta mặt buồn ngủ bước xuống xe, anh ta ngáp được một nửa, lại không nghĩ tới bên ngoài có người khác, nên một nửa còn lại phải nuốt vào lại.

Lễ phép hướng Ôn Quả và La Tuyết nhẹ gật đầu, lại lần nữa di chuyển trở lại trên xe.

Mà Kiều Trì người đã trở lại xe, chứng kiến cảnh tượng trước mặt, thờ dài một tiếng, cô với Ôn Quả cũng chỉ là giống kiểu áo thôi, mà cô nhìn cô bé trước mặt lại giống cả màu sắc nữa.

"Em cười cái gì." Tống Nhất Tự cũng nhìn thấy, hần ngữ khí ê ẩm nói ra: "Anh chẳng lẽ không đẹp trai bằng hần? Sao em không nhìn anh cười đi?"

Kiều Trì thu lại nụ cười trên mặt, có chút mê man, lão đại lại nói cái gì vậy a?

Có ai muốn edit hay beta hông? Cho tui thấy một cánh tay nàoooo□□♀□

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Tô, Bế Nguyệt

- - -

Kiều Trì có chút không hiểu rõ, cô một lần nữa nhìn ra ngoài cửa xe, mới nãy chỉ lo xem kịch, không có chú ý đến thiếu nữ từ xe Độ Cao đi xuống, lúc này không có Tống Nhất Tự náo loạn cô mới cẩn thận nhìn thiếu nữ kia một chút.

Nghiêm túc xem xét, mắt Kiều Trì sáng rực lên, là nữ chính Hạ Miên Miên!

Lần trước vừa mới gặp ở công viên, không ngờ gặp lại nhanh như vậy. Kiều Trì khoác tay lên thành cửa xe, ngón tay gãi gãi cằm. Trong truyện cũng không viết nữ chính tham gia chương trình kinh dị, làm sao lại xuất hiện ở đây?

Dựa theo tuyến thời gian trong sách, nữ chính lúc này hẳn là ở nhà chăm sóc nhân vật phản diện.

Nghĩ đến chuyện này, khóe mắt Kiều Trì liếc qua Tống Nhất Tự đang ngồi trên ghế lái, gặp phải đôi mắt sắc bén của Tống Nhất Tự.

"Anh nhìn em làm gì?" Kiều Trì hỏi.

"Còn em nhìn anh ta làm gì?" Tống Nhất Tự vừa mới chơi game xong muốn khoe với Kiều Trì, lại không ngờ vừa quay đầu, Kiều Trì lại đang nhìn người khác!

Thằng kia quay lại xe rồi mà cô vẫn còn nhìn!

Kiều Trì nghe thấy giọng chua chát của Tống Nhất Tự, nén cười nói: "Anh ăn giấm à?"

Tống Nhất Tự nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, hần nâng giọng: "Anh ăn giấm? Một người đàn ông như anh sao lại ăn giấm được chứ."

Kiều Trì nảy ra một ý đồ xấu, cô một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ xe khịt mũi: "Lúc này là một diễn viên em thích, đợi lát nữa em nhất định phải đi đến ôm hần một cái, chụp ảnh làm kỷ niệm sau đó đăng cho bạn bè xem."

Kiều Trì khoé mắt lên lên chú ý đến biểu cảm của Tống Nhất Tự, càng nghe mặt càng thối, mắt thấy anh sắp tức giận, Kiều Trì mới vội vàng cười dỗ dành nói: "Không trêu anh nữa, em không nhìn anh ta, anh ta tên gì em cũng không biết."

Tống Nhất Tự hừ lạnh một tiếng, cúi đầu không để ý tới Kiều Trì.

Kiều Trì ghé vào đằng sau ghế lái, dùng ngón tay chọc chọc bờ vai hần: "Giận? Em thật sự không nhìn anh ta, em nhìn cô gái xuống xe anh ta, anh không thấy cô gái kia mặc đồ giống em sao?"

Tống Nhất Tự trừng mắt nhìn, vẫn tò mò nhìn về phía ngoài cửa sổ, đúng là trước cửa xe của nam diễn viên xấu xí kia là một cô gái, quần áo cô mặc trên người, trừ màu sắc, còn lại giống hệt với kiểu áo của Kiều Trì.

Cô gái quay mặt lại, ngay lập tức đập vào tầm mắt của Tống Nhất Tự.

Tống Nhất Tự nhìn mặt cô gái, lông mày nhíu lại, cô gái này không hiểu sao lại đem lại cho hần cảm giác rất quen thuộc, dường như.... dường như khiến hần muốn gần gũi hơn.

"Anh xem đi, tính cả em, có phải có ba cái áo giống nhau không, thật đáng sợ." Kiều Trì nói, bộ đồ này là cô mang Tống Nhất Tự ra ngoài mua quần áo lại được Tống Nhất Tự vừa ý, hần còn mua một kiện quần áo nam hao hao, rõ ràng là đồ đơn, hần nhất định phải tạo thành đồ đôi.

Tổng Nhất Tự thu hồi suy nghĩ, hừ một tiếng, rất có lương tâm nói ra: "Bảo bối em là đẹp nhất."

Sau đó có chút cúi thấp đầu, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay Kiều Trì để trên bả vai hấn một cái.

Nụ hôn này rất ngắn, cũng không có cảm giác gì.

Kiều Trì bỗng nhiên rút tay về, chỗ cô vừa bị Tổng Nhất Tự hôn như đang nóng lên.

Tổng Nhất Tự cũng không nghĩ nụ hôn này có gì không bình thường, chỉ lén lút mỉm cười, phản ứng của bạn gái thật đáng yêu.

**

Sáu giờ, những xe khác mời khác cũng đã đến.

Đạo diễn kêu nhân viên tới từng xe gõ cửa, Kiều Trì dặn dò Tổng Nhất Tự một hồi, rồi đẩy cửa xuống xe.

Hậu trường lần quay thứ nhất có tất cả sáu người, trừ Kiều Trì, Ôn Quả và nữ chính Hạ Miên Miên với diễn viên đang hot Độ Cao bên ngoài thì còn có một nam một nữ, nam là MC dẫn chương trình tên Ngô Diệp, có thể làm nóng bầu không khí rất tốt, nữ tên Ca Cao, là thành viên trong một nhóm nhạc nữ.

Nhân viên đã đến đông đủ, đạo diễn sắp xếp mấy người đứng trước biệt thự, sau đó ngồi sau camera nói luật chơi.

Luật chơi rất đơn giản, khách mời tự phân đội, ba người một đội, bắt đầu từ cửa trước hoặc cửa sau, sau khi đi vào toàn bộ hành trình sẽ được quay và phát sóng trực tiếp trên mạng, đội nào lấy được chìa khóa đầu tiên sẽ là đội chiến thắng.

Kiều Trì hơi nhũn mảy, ánh mắt nhìn về phía đứng La Tuyết cách đó không xa, La Tuyết không hề nói gì với cô về chương trình, mà trên hợp đồng cũng không viết sẽ có phát sóng trực tiếp.

Đứng ở đằng xa La Tuyết cảm nhận được Kiều Trì đang nhìn cô ta dò xét, không hiểu sao có chút chột dạ lui về phía sau một bước, sau đó trầm nghĩ, rõ ràng cô ta mới là người đại diện, quyền quyết định ở trong tay cô ta, sợ cái gì chứ?

Vừa nghĩ như thế, La Tuyết liền đứng thẳng người lên, trừng mắt liếc Kiều Trì, ánh mắt mang đầy ý cảnh cáo, sau đó liền nhìn về phía Ôn Quả.

Tổ đạo diễn vừa dứt lời, Ôn Quả đứng ở giữa liền ngửa đầu hướng về phía Độ Cao đứng bên cạnh ngọt ngào cười, hỏi: "Độ Cao, chúng ta chung một đội nha?"

Độ Cao không nói chuyện, chỉ nhìn về phía Hạ Miên Miên ở bên cạnh hấn, ra hiệu để Hạ Miên Miên quyết định.

Ôn Quả lại nhìn về phía Hạ Miên Miên, nhưng nhìn áo thun giống hệt cô ta, cô ta thật sự không cười nổi.

Kiều Trì đem biểu cảm lớn nhỏ của Ôn Quả thu hết vào mắt, đựng áo không đáng sợ, đáng sợ ai là kẻ mặc xấu, ai là kẻ xấu hổ, Ôn Quả nhan sắc không kém, nhưng vì mập lên mấy kg, khiến cả mặt tròn lên, nên trong ba người nhìn mập nhất.

Vừa so sánh như thế, ồ, giá trị nhan sắc của nữ chính khá cao.

Kiều Trì thu lại ánh mắt, tự động bước về phía hai người còn lại vẫn đang theo dõi tình hình, không ngờ khi đi ngang qua Hạ Miên Miên, cổ tay của cô bị cô ấy kéo lại.

"Độ Cao, chúng ta cùng một tổ với Kiều Trì đi." Hạ Miên Miên cười híp mắt nhìn qua Kiều Trì.

Kiều Trì ngạc nhiên, cô theo bản năng nhìn về phía Độ Cao, không ngờ Độ Cao nhẹ gật đầu ừ một tiếng. Nháy mắt, mặt Ôn Quả lúc thì đỏ lúc thì trắng, cực kỳ đặc sắc. Đành phải lén lút thừa dịp Độ Cao không chú ý liếc Kiều Trì một cái, sau đó tức giận xoay người đi về phía hai người kia.

Chia nhóm thật đơn giản và vui vẻ.

"Kế tiếp là bốc thăm, xem hai đội sẽ đi cửa nào." Đạo diễn giao cho tổ lên, lấy ra những lá phiếu đã được chuẩn bị.

"Đề tôi đi! Tôi rất may mắn nha!" Hạ Miên Miên chủ động nhận nhiệm vụ "hạng nê".

Kiều Trì không có ý kiến, Độ Cao càng không có ý kiến.

Đội Ôn Quả chưa thảo luận xong, Hạ Miên Miên liền dẫn đầu đi đến bốc thăm, quả thật y như cô nói, Hạ Miên rất hên. Rút được lá thăm "đi cửa trước".

Cửa sau là đội Ôn Quả, còn là đi trước, Ôn Quả sắc mặt kém dần, cũng may Ngô Diệp tựa hồ phát giác được đồng đội mình có chút không tốt, lập tức làm sinh động bầu không khí nói: "Trời ạ, nói hên liền hên, lão thiên gia quá nể tình đi?"

Nói xong một bộ dáng đau lòng: "Sớm biết tôi đã đi bốc trước!"

Có thể là vì nét mặt của anh ta quá khoa trương, khiến tất cả mọi người cười vang, bầu không khí sinh động hẳn lên, việc quay cũng chính thức bắt đầu.

Đội Ôn Quả theo nhân viên công tác đi đến cửa sau, để lại đội Kiều Trì. Kiều Trì ngẩng đầu nhìn đội Ôn Quả rời đi, đứng thẳng tắp tựa cột điện, rồi quay đầu hướng Hạ Miên Miên, lên tiếng hỏi: "Hai người có can đảm chứ?"

Hạ Miên Miên quay đầu lại, ngượng ngùng nói: "Tôi có hơi sợ, nhưng không sao, chúng ta có thể để Độ Cao đi trước."

Nói xong cô ấy còn cười híp mắt hỏi: "Độ Cao, anh cảm thấy thế nào?"

Độ Cao không để ý tới cô. Hạ Miên Miên cũng không thêm đề ý, cô thấy Kiều Trì dùng ánh mắt có chút nghi vấn nhìn bọn họ, Hạ Miên Miên chủ động giải thích nói: "Độ Cao là anh họ tôi."

Anh họ?

Lúc này Kiều Trì mới phát hiện ra thế giới này thật sự tồn tại, mỗi người đều có những mối quan hệ riêng, không phải dựa vào tác giả - một người cầm bút viết vài ba câu vào là xong.

"Mọi người có thể đi vào rồi."

Đạo diễn cầm loa hô bắt đầu, đội Kiều Trì đi vào biệt thự, Kiều Trì ngẩng đầu nhìn biệt thự bị ánh đèn chiếu sáng, bên ngoài biệt thự được bao phủ bởi màu xanh của cây thường xuân, ban ngày còn không cảm giác được gì, ban đêm bị đèn chiếu, trong núi thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng kêu của mấy loại chim không rõ, khiến mọi người có hơi sợ hãi.

Kiều Trì vẫn còn tương đối tỉnh táo, bước lên bậc thang, đưa tay muốn đẩy cửa ra, còn chưa đụng phải chốt cửa, cửa liền tự mở ra từ bên trong.

Trong phòng thấp tự phần u ám, tối tối, lại chỉ có một cây nến tản ra yếu ớt ánh sáng trên bàn trà.

Kiều Trì vào cửa, rất nhanh liền thích ứng với ánh sáng u ám trong phòng khách, cô nhìn về phía hai người sau lưng còn chưa vào, thúc giục nói: "Hai người mau vào nào."

Hạ Miên Miên nắm góc áo Độ Cao, lớn tiếng hỏi: "Chậm thôi, bên trong có quỷ không?"

Kiều Trì im lặng, dựa theo mấy chương trình giống vậy, cho dù có nhân viên công tác đóng vai quỷ xuất hiện, thì lúc bọn hắn đi lên lầu mới có thể xuất hiện, tầng thứ nhất là an toàn nhất. Kiều Trì hơi hoài nghi câu nói vừa rồi của Hạ Miên Miên, rằng cô ấy chỉ hơi sợ một chút thôi.

Cô nhìn về phía Độ Cao, phát hiện sắc mặt anh một lời khó nói hết, Kiều Trì im lặng nói: "Độ Cao, anh cũng sợ à?"

Độ Cao hắng giọng một cái, cố giả bộ trấn định nói: "Cô đang nói đùa gì vậy?"

Thiết lập cao lãnh của anh không cho phép anh sợ hãi.

Anh vươn tay gạt gao ôm vai Hạ Miên Miên vai nửa kéo lấy cô ấy cùng đi vào trong nhà, mỗi một bước đều phá lệ cản trở. Nếu không phải Kiều Trì biết bọn họ đang quay show, cô liền cho rằng Độ Cao với Hạ Miên Miên muốn tìm đến chết.

Độ Cao cùng Hạ Miên Miên mạnh dạn tiến vào phòng khách biệt thự, cửa phía sau liền đóng lại ầm một cái.

"A a a." Hạ Miên Miên thét lên chói tai vang lên, ôm chặt lấy eo Độ Cao kích động nói: "Độ Cao, có quỷ! Có quỷ!"

Độ Cao bị giật nảy mình, cũng không tốt hơn chút nào, bị em họ mình làm thành như vậy, anh không hiểu sao có chút an tâm. Anh mở miệng đang muốn hỏi Kiều Trì phải làm những gì, liền phát hiện Kiều Trì không biết lúc nào đã đi tới ngọn nến trên bàn.

Độ Cao hít một hơi sâu, vỗ vỗ đầu em họ, tràn đầy tinh thần nói: "Đi."

Cùng lúc đó, đám fan hâm mộ rốt cuộc đã chờ được thấy nam thần mình yêu quý lên màn hình phát sóng trực tiếp, vốn cho rằng là nam thần, lại không nghĩ rằng vừa đi vào liền bị bầu không khí khủng bố dọa đến điện thoại đều muốn rơi mất, chờ đợi bộ phận fan hâm mộ kịp phản ứng, mọi người liền bỏ qua trước mặt thật nhiều nội dung, một mặt mơ hồ xem bình luận đều là "ha ha ha ha".

Bên cạnh ngọn nến có một lá thư chưa mở, Kiều Trì cầm thư lên, xé phong thư lấy thư ra, Độ Cao và Hạ Miên Miên đã đến bên cạnh cô, Kiều Trì mở thư nhìn thử trong đó có thông tin quan trọng gì không, nhưng bức thư này một chữ cũng không có.

"Tôi xem một chút."

Độ Cao cầm lá thư tới tay, anh trước sau nhìn qua một chút, cũng không tìm ra một chữ.

"Kỳ lạ, sao mà một chữ cũng không có."

Độ Cao lẩm bẩm nói.

Hạ Miên Miên cũng xem xét vài lần, sau đó yếu ớt đưa ra ý kiến của mình: "Có phải là nên cho vào nước hoặc là dùng lửa hơ thì mới có thể hiện ra, tiểu thuyết với TV đều làm vậy."

Nghe xong, Độ Cao quả quyết đưa tay ra đem thư hơ trên ngọn lửa phía trên, mười mấy giây trôi qua, trên thư vẫn không có một chữ.

"Xem ra chỉ có thể tìm nước thử một phen." Kiều Trì suy nghĩ nói.

Cô ngẩng đầu, định đề nghị ba người trước cùng nhau đi tìm nước, lại thâm tình đối mặt với nữ quý đứng phía sau Độ Cao và Hạ Miên Miên.

Cái này con mẹ nó thật kích thích.

Kiều Trì nhin không được ở trong lòng thô bạo chửi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Tô, Bé Nguyệt

--

Hạ Miên Miên là người đầu tiên chú ý tới Kiều Trì trông hơi kỳ quái, cô nhỏ giọng hỏi: "Chậm thôi, cô thấy gì sao?"

Kiều Trì không nhìn nữ quý nữa, thần sắc lạnh nhạt nói: "Không có gì, hai người thử nhìn ra sau lưng hai người đi."

Độ Cao và Hạ Miên Miên đối với Kiều Trì tin tưởng không một chút nghi ngờ, không có chút phòng bị quay đầu nhìn về phía sau.

Độ Cao:...

Hạ Miên Miên:...

"A a a!!!" Hai tiếng hét chói tai như muốn đem trần nhà của biệt thự xóc lên, hai anh em cực kỳ ấn ý chạy vọt đến sau lưng Kiều Trì, tốc độ nhanh đến Kiều Trì cùng nữ quý không kịp phản ứng.

Kiều Trì nghiêng đầu nhìn hai cổ tay đều bị hai người nắm chặt, xú chút nữa đã bị kéo ra đằng sau, bất đắc dĩ nói: "Hai người buông ra được không? Có chuyện gì đâu?"

Nữ quý đồng ý nhẹ gạt đầu, cô mới đứng sau lưng hai người bọn họ, còn chưa bắt đầu dọa bọn họ đâu, vậy mà đã sợ như thế này. Nhân viên công tác đóng nử quý nhìn Độ Cao và Hạ Miên Miên nắm tay Kiều Trì sống chết cũng không chịu buông ra, nghĩ nghĩ, nhìn Kiều Trì nói: "Nếu không tôi đi trước đây?"

Kiều Trì nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ nhẹ gạt đầu.

Không ngờ rằng cuộc đối thoại đơn giản này khiến tổ hợp hai người kia còn hoảng loạn hơn.

"A a a a a Kiều Trì, quý biết nói chuyện! Thật đáng sợ!" Hạ Miên Miên hít mũi một cái, sợ hãi xong cũng không quên khía Độ Cao một câu: "Độ cao, chẳng lẽ anh sợ?"

【Cái quý gì vậy, Độ Cao đứng như một bức tượng vậy? Ha ha ha ha xswl(1)! 】

(1)xswl là cụm từ viết tắt của 笑死我了 (xiào"sì"wǒ"le) nghĩa là cười chết tôi rồi hoặc cười ỉa =))).

【Ha ha ha ha chị gái đóng quý belike: Tôi cái gì cũng không biết, tôi là một nữ quý vô tội! 】

【Đúng là anh em, sợ nhưng vẫn không quên tôn thương anh của mình. 】

【Ha ha ha ha Kiều Trì kiểu Tôi thật muốn nói tục một câu ấy. 】

Nhân viên công tác đóng vai quý đã không thấy đầu nữa, Độ Cao mới hơi do dự vung tay Kiều Trì ra, hắng giọng một cái: "Vừa rồi là do không kịp

phản ứng."

Hạ Miên Miên khinh thường a một tiếng, một tay nắm chặt cổ tay Kiều Trì, một tay khác nhặt bức thư lúc nãy vì sợ mà ném đi, cô thổi thổi bụi trên thư, cố gắng để giọng mình bình thường. "Chúng ta đi kiếm nước đi."

Kiều Trì không có ý kiến, vừa hay gần phòng khách có một phòng bếp, Kiều Trì mượn ánh sáng yếu ớt của ánh nến hướng về phía Độ Cao giương cằm lên: "Một mình anh đi được không?"

"Không được!" Độ Cao cảm thấy mình nói hơi dứt khoát, trầm mặc mấy giây, quyết định to lớn như đang ra đi tìm đường cứu nước: "Tình huống bây giờ như thế nào chúng ta cũng không biết, lỡ như bị tách ra hành động một mình, tôi thì không quan trọng, nhưng là hai người lỡ gặp phải cái gì, đến lúc đó sẽ không ai giúp cả."

Kiều Trì nghe thấy, chỉ định như lúc nãy, nói được, nghĩ lại, cười tủm tỉm nói: "Không sao, tôi đã đai đen Taekwondo cấp 9, đến một người tôi đánh một người, đến hai người tôi đánh cả hai."

Độ Cao kinh ngạc, anh nhò và nhìn Hạ Miên Miên đứng sau lưng Kiều Trì, hi vọng em gái của mình có thể nói chuyện giúp mình, nhìn em gái lúc này chỉ lo nắm cổ tay Kiều Trì, đành phải ngửa đầu nhìn thiết kế của căn phòng thế nào.

Một màu tối thui có thể nhìn ra bông hoa gì chết liền!

"Cùng anh đi cũng không phải không thể." Kiều Trì cười tủm tỉm nói, ánh nến in lên mặt cô, trái tim của Độ Cao nhảy một cái, cảm thấy có một cái hố đang đợi anh nhảy xuống.

Độ Cao không tự chủ được lui lại một bước, quay đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, một mảnh u ám, Độ Cao cảm giác cứ như có thứ gì đó đang muốn chui ra ngoài, khiến cả người anh nổi da gà.

"Cô nói đi." Độ Cao xem như bị hố thế nhưng cũng tự mình đi phòng bếp tìm nước.

"Chưa nghĩ ra, sau này hãy nói." Kiều Trì xoay người đem ngọn nến trên bàn cầm lên, một tay để phía trước che gió: "Đi thôi."

【 Ha ha ha ha ha ha Hạ Miên Miên thật ác, online giả mù. 】

【 Độ Cao OS: Con mẹ nó chứ! Dứt khoát không muốn nhận họ hàng với cô em họ này. 】

【 Sao tôi lại thấy trên mặt Kiều Trì to/ rõ/ chữ hồ vậy nhỉ! Bảo bố! Sao mà ngốc quá vậy! Không nên đồng ý! Để mẹ Vân đi vào phòng bếp với con! 】

...

Ba người chậm rãi bước đến phòng bếp, Kiều Trì giờ ngọn nến đi đầu tiên, Độ Cao và Hạ Miên Miên đi đằng sau, đến cửa phòng bếp, Kiều Trì dừng lại, cô quay đầu nhìn xem Độ Cao, hai mắt khẽ cong, đem ngọn nến nhét vào trong tay Độ Cao: "Tôi chỉ tiễn anh đến đây thôi, đi nào!"

Độ Cao một mặt mơ hồ, anh cúi đầu nhìn ngọn nến, đột nhiên hối hận đã đáp ứng ghi hình cái chương trình này.

Vừa nghĩ tới tiếp theo còn nhiều kỳ như vậy anh liền muốn hôn mê!

Độ Cao cắn răng, tay cầm ngọn nến có chút run rẩy, cố gắng bình tĩnh hết mức, hiện tại đang quay trực tiếp, anh không thể quá sợ.

Kỳ thật Độ Cao cũng rõ ràng, thiết lập của anh bao năm qua bây giờ đã có thể viết di chúc rồi.

Anh chậm rãi bước qua, trước cầm ngọn nến vuron vào chiếu sáng bên trong, xác định không có yêu ma quỷ quái gì, mới bước từng bước nhỏ đi vào.

May mắn là Độ Cao nghiêng đầu đã thấy công tắc bật điện phòng bếp, anh có chút hưng phấn nói: "Có công tắc!"

Kiều Trì chưa kịp ngăn cản thì Độ Cao đã bật công tắc, đèn phòng bếp không sáng lên, ngược lại cửa sổ đang đóng chặt phát ra một tiếng kít, mở ra.

Ngay sau đó từ ngoài cửa sổ thổi tới một trận gió lạnh, còn mang theo mùi máu tươi.

Có chất lỏng từ phía trên trần nhà nhỏ xuống, rơi vào mái tóc được tạo mẫu và khuôn mặt anh, anh thu tay lại sờ mặt mình, có chút thấp thỏm để tay ra trước nhìn một cái.

Máu đỏ dính đầy tay

Anh có chút cứng ngắc quay đầu, ánh nến chiếu sáng lên mặt, toàn bộ mặt đều dính máu.

Kiều Trì...

Hạ Miên Miên...

"Tìm nước tiếp đi." Kiều Trì quay mặt ra chỗ khác.

"Nhanh lên." Hạ Miên Miên thúc giục nói.

"Hai người..." Độ Cao thấy đồng đội cũng không muốn để ý đến chính mình, đành phải u oán mang cái đầu dính máu tiếp tục tìm nước.

Hắn không ngừng trấn an bản thân, hắn là nam nhân toàn thân tràn ngập dương cương chi khí! Hắn là đóa hoa của tổ quốc! Trên dưới đều mang đậm chính khí!

Phòng bếp có một rãnh nước đang chảy nước xuống, Độ Cao tăng thêm lòng dũng cảm đi tới, mở vòi nước, để dòng nước chảy ra, đem vết máu trên tay mình rửa sạch sẽ, sau đó không chớp mắt dùng ly rượu mức bên trong rãnh nước cầm lên, đựng đầy nửa chén nước.

Hắn hít sâu một hơi, xoay người, màn tiếp theo lại một lần nữa khiến hắn sững sờ tại chỗ.

Nữ quý lúc này rời đi giờ đang ngồi ở bên trái anh, nhìn trừng trừng anh. Còn âm trầm cười với anh.

Trên miệng đều là vết máu. Độ Cao cảm thấy vết máu trên đầu mình trừ sợ hãi còn có chút buồn nôn.

"Anh đi theo tôi sao?" Nữ quý nói, sau đó nhiệt độ hạ xuống, Độ Cao còn cho là anh đang ở hầm băng, khiến cánh tay nổi da gà hết lần này đến lần khác.

Nữ quý từ dưới đất chậm rãi đứng lên, mặc một bộ váy trắng lê dài trên đất, tóc đen xõa đến bên hông, nửa gương mặt đều bị che khuất.

Cô ấy giống như đang muốn đi tới chỗ Độ Cao.

Ngắn ngủi mấy bước chân, cô ấy lại đi vô cùng chậm, dù sao ngắn người đã gần nửa tiếng, Độ Cao khó giữ bình tĩnh nói: "Đừng tới đây."

Nữ quý nghe được, dừng lại.

Nữ quý thắc mắc nghiêng đầu một chút, tựa hồ đang hỏi vì sao?

Độ Cao nói: "Cô đừng làm tôi sợ, tí nữa tôi đưa cô tiền."

【 Ha ha ha ha đây thật sự là chương trình kinh dị hả? Sao mà Độ Cao chơi vui quá vậy ha ha ha. 】

【 Tôi tuyên bố sẽ bao trọn chương trình này cả năm 】

【 Ha ha ha ha đúng là một câu chuyện cười, cứ tưởng Độ Cao là học bá cao lãnh, tổng giám đốc bá đạo chứ. 】

Nữ quý nghĩ nghĩ, dù sao cô cũng chỉ là một diễn viên phụ, đạo diễn cũng để cô tự do biểu diễn, cô trầm mặc nhẹ gật đầu rồi lại trở về ngồi xổm.

Độ Cao lễ phép hướng cô nhẹ gật đầu, chân thành hỏi: "Bọn tôi bây giờ có được một bức thư, phía trên một chữ cũng không có, xin hỏi có biện pháp nào để chữ viết hiện ra không?"

Nữ quý trầm mặc, Độ Cao lại nói: "Cô là fan hâm mộ của tôi sao?"

Nữ quý chần chờ nhẹ gật đầu, Độ Cao tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, anh cười nhẹ nhàng nói: "Cô nói cho tôi, đợi lát nữa ra ngoài chúng ta chụp ảnh chung? Kí tên xong, tôi tặng cô hồng bao."

"Ờ giấy kia kỳ thật không có tác dụng gì, chỉ dùng để lừa gạt mọi người, nam thần anh không được mắc lừa!" Nữ quý nhanh chóng trả lời, lúc này ngữ khí so với vừa rồi bình thường hơn nhiều, còn có thể nghe ra được giọng điệu có chút nghịch ngợm.

Kiều Trì nhìn thấy tất cả liền kinh ngạc, chuyện này còn có thể làm như vậy?

Không chỉ là Kiều Trì, tập thể mọi người đứng bên ngoài cũng trầm mặc, đạo diễn phải hít sâu mấy cái mới bình tĩnh lại, ông làm chương trình nhiều năm, đây là lần đầu thấy khách mời cùng NPC vui sướng đạt chung nhận thức.

Đạo diễn nhìn tổ ba người Kiều Trì thuận lợi đi lên lầu, lầu một còn rất nhiều camera bẫy bọn họ bố trí vậy mà không đụng phải cái nào, xem ra sau này khi tìm diễn viên bọn họ phải tìm hiểu xem mấy người đó có đang theo đuổi idol không!

"Đạo diễn, hình như dân mạng phản ứng cũng không tệ lắm." Một nhân viên đạo cụ đưa điện thoại di động đưa cho đạo diễn nhìn, mặc dù là trực tiếp nhưng là tốc độ cũng là có chậm hơn, hiện tại mới đến Độ Cao cùng nữ quý nói chuyện, bình luận đều là ha ha ha, độ hot thế mà trực tiếp lên tới 200 triệu.

"Đạo diễn, đứng đầu, trên Weibo đã là hot search rồi." Nhân viên công tác khác cũng phụ họa nói, app livestream đã đẩy bọn họ lên nhất bảng, trên Weibo đám dân mạng đem chủ đề thảo luận đến điên cuồng giúp họ vớ được hot search.

Đạo diễn ngón tay vuốt nhẹ nếp quần phân phố: "Bảo nhân viên công tác gọi Ôn Quả vào đi."

...

Bên ngoài biệt thự, trời hoàn toàn tối đen, ngẩng đầu một cái còn có thể trông thấy sao đầy trời, gió trong núi từ từ thổi qua, vị trí căn biệt thự này thật phi thường tốt.

Tổng Nhất Tự ngồi trên xe, cầm điện thoại xem video trực tiếp, hần cực kỳ khó chịu!

Tên Độ Cao này làm sao lại sợ như vậy! Không biết Kiều Trì đã có bạn trai sao!

Sợ hãi như vậy còn là đàn ông gì chứ!

Tổng Nhất Tự nhìn thấy Kiều Trì không đẩy ra còn cười ủy mị, chỉ muốn xông vào ôm Kiều Trì ra.

Cũng không biết hồi trước hần lại nhìn được, hiện tại hần vừa nghĩ tới Kiều Trì cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp tâm liền khó chịu như kim đâm, sau đó lại đem ngâm nước muối, khiến hần khổ không thể tả.

Trên phần bình luận đã bắt đầu có người ghép cp, cái gì mà Takahashi cp(2), cầu lương cp điên cuồng xuất hiện trên màn hình. Tổng Nhất Tự hừ một tiếng: "Một đám người nhằm chán đến cực điểm!"

(2) Hình như tác giả đang nói tới Takahashi Minami, một thành viên nhóm AKB48 đã kết hôn với một người đàn ông hơn 15 tuổi.

Tay lại rất thành thật chuẩn bị xông vào mìn đạn, một chữ còn chưa đánh, cửa sổ xe lại có người gõ.

Hần nhắc đầu khỏi điện thoại và quay qua, đứng ở ngoài là một người mặc tây trang, mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng nhìn dáng người và tay hần là một người trẻ tuổi.

Tổng Nhất Tự đem cửa sổ xe kéo xuống, còn chưa mở miệng hỏi liền nghe người kia ngạc nhiên nói: "Ông chủ! Là anh thật à!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Tô

- -

Người bên ngoài xe cúi người, trên khuôn mặt tỏ vẻ vui sướng. Tổng Nhất Tự bỗng cảm thấy người này khá quen thuộc, nhưng anh ta vừa mới nói cái gì mà ông chủ?

Khẳng định là nhận lầm người, hần chỉ là một người tài xế lái xe cho người khác mà thôi.

"Ông chủ, anh..."

"Cậu nhận lầm." Tổng Nhất Tự ngắt lời, nhẹ nhàng giải thích: "Tôi chỉ là một tài xế, không phải ông chủ gì đó."

Người bên ngoài kinh ngạc, tài xế gì? Đây chính là ông chủ của anh Tổng Nhất Tự mà!

Anh đang muốn nói gì đó, đột nhiên đầu óc lóe lên một tia sáng, bây giờ trong công ty đám cáo già kia ngày nào cũng sau lưng đồn ông chủ mất tích đã gặp chuyện, nhưng đuôi cáo vẫn giấu rất kỹ, chưa để lộ ra.

Nếu như chờ mấy lão lộ đuôi cáo ra, sau đó ông chủ từ trên trời giáng xuống đem mấy lão đó một mẻ hết gọn...

Thì ra đây là kế sách lúc trước ông chủ đã nói à!

Ông chủ lâu như vậy không liên lạc với anh. Nhất định cũng là một trong những kế sách đó! Mình nên giả vờ mới là điều tốt!

Ông chủ đã nói không biết anh, vậy anh cũng làm như cái gì cũng không biết luôn!

Tổng Nhất Tự không hiểu vì sao ánh mắt người ngoài cửa sổ từ kính ngạc đến mê mang lại đến kiên định, tựa hồ đã nghĩ thông suốt cái gì?

Coi như vậy đi, dù sao chuyện cũng không liên quan tới hần.

Hắn muốn kéo cửa sổ xe lên, lại nghĩ làm như vậy có chút không lễ phép, thế là mở miệng hỏi: "Xin hỏi còn chuyện gì sao?"

Ngụy Duy đang suy nghĩ bỗng bị lời kéo trở về hiện thực, vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì."

Tổng Nhất Tự khước miệng khẽ cười, hướng anh nhẹ gật đầu, "Mau trở về đi."

Sau đó thần sắc lạnh nhạt đóng cửa sổ xe.

Ngụy Duy lộ vẻ nóng quanh tròng, anh biết mà! Ông chủ nhất định là biết những tin đồn do mấy lão cáo già kia phát tán trong công ty! Anh nhất định phải xử lý tốt việc trong công ty thay cho ông chủ!

Ngụy Duy quyết định xong, đang muốn rời đi, lại nghĩ tới mình gọi điện thoại cho ông chủ nhưng không gọi được, nghĩ ông chủ có thể sợ bị điều tra, mà lại ông chủ chưa từng có thói quen nhớ số ai cả.

Nghĩ một hồi anh từ trong túi lấy ra danh thiếp của mình, một lần nữa gõ cửa sổ xe, thấy cửa sổ lại được kéo xuống, mặt mỉm cười đưa danh thiếp cho Tổng Nhất Tự trong xe: "Ông chủ, có chuyện gì cần cứ gọi tôi."

Đưa danh thiếp xong Ngụy Duy mới cảm thấy đôi chút ổn thỏa, anh không lưu luyến đoạn thời gian chạm mặt này với Tổng Nhất Tự, bởi vì anh biết không bao lâu, anh với ông chủ nhất định có thể giống như trước kia, nắm tay chung bước, đại sát tứ phương!

Sau khi Ngụy Duy người tự biên tập câu chuyện đầy câu huyết đi, Tổng Nhất Tự mới mượn ánh sáng nhỏ nhoi bên ngoài nhìn chữ trên danh thiếp.

Tập đoàn Tổng thị, Ngụy Duy.

Tổng Nhất Tự đem danh thiếp lật lại, là số điện thoại của Ngụy Duy và một số hoạt động kinh doanh của công ty.

Tổng Nhất Tự càng nhìn càng cảm thấy giống như bán bảo hiểm hoặc sản phẩm chăm sóc sức khỏe, mấy ngày trước ở dưới nhà hắn gặp một thanh niên âu phục giày da bán bảo hiểm xách một cặp công văn đưa cho hắn danh thiếp, tấm danh thiếp này cũng không khác bao nhiêu.

"Ách." Tổng Nhất Tự tiện tay bỏ danh thiếp vào xe, tiếp tục cầm điện thoại di động lên xem chương trình trực tiếp.

Trong biệt thự, ba người Kiều Trì căn cứ nhắc nhở của nhân viên công tác dưới lầu thuận lợi lên lầu hai, lầu hai là phòng ngủ và phòng khách, hành lang dài dằng dặc nhưng chiếu sáng đường phía trước vẫn là ánh nền yếu ớt, có lẽ là vừa rồi dưới lầu hối lộ thành công nhân viên nữ quý, lá gan Độ Cao lúc này to lên rất nhiều, anh nghĩ kỹ, đợi lát nữa có nhân viên ra dọa anh, tới một người anh phát một cái hồng bao, tới hai người anh liền phát hai cái hồng bao!

Hạ Miên Miên cũng đã thích ứng được với hoàn cảnh, tự đi tìm kiếm manh mối ra, "Trên bức tường này vẽ cái gì vậy."

Hạ Miên Miên chỉ chỉ bức tường, Kiều Trì và Độ Cao nhìn sang, từ chỗ bọn họ đứng kéo dài đến chỗ cánh cửa thứ nhất, một bức tranh sinh động như thật được vẽ giữa tường.

Kiều Trì nhìn Độ Cao một chút, Độ Cao tự động giơ nền trong tay lên đứng gần vách tường phía trước, cố gắng cho Kiều Trì có một ánh sáng để nhìn rõ.

Kiều Trì tới gần, trên vách tường có một hình vẽ năm người, trong đó có hai đứa trẻ con và một nam một nữ, xem ra là một gia đình nhỏ, mà người còn lại, Kiều Trì có chút mơ hồ.

Người đó chỉ có một con mắt, mà con mắt đó lại dựng đứng ngay ở giữa cái trán, cái mũi như mũi trâu, miệng chiếm hơn nửa khuôn mặt, hắn ta khoanh tay trước ngực, đứng trước mặt một nhà bốn người.

"Qua bên cạnh một chút." Kiều Trì nói.

Độ Cao nghe lời nhích qua bên cạnh một bước, chiếu sáng bức thứ hai.

Bức họa thứ hai chỉ có một mắt và một trong hai đứa trẻ, một mắt ôm đứa trẻ, bên cạnh bọn họ đặt một vòng nền trắng. Kiều Trì không khỏi rung mình một cái, cô hình như đã nghĩ ra được gì đó.

Hạ Miên Miên một mực nhìn theo Kiều Trì, cô chà xát cánh tay của mình thăm nói: "Tranh này làm sao lại quý dị như vậy a."

Thật sự rất quý dị.

Độ Cao cũng xoay người, đem hai bức tranh nhanh chóng nhìn một lượt, không khỏi nhũn mảy, bất quá cũng không nói gì, anh tiếp tục tiến lên một bước, soi sáng bức thứ ba.

Bức thứ ba, một mắt đơn độc ở chung với một đứa trẻ khác, hắn là đứa trẻ còn lại trong nhà bốn người kia. Hắn từ nắm trong tay một con dao găm sắc bén, đâm thẳng vào tim một mắt, một mắt ngã xuống đất, phần áo gần tim bị máu nhuộm đỏ.

"Ý gì vậy, tôi không hiểu cho lắm?" Hạ Miên Miên gãi gãi đầu, nhìn về phía Kiều Trì, Kiều Trì lắc đầu: "Xem hết lại nói?"

Nhưng tiếp theo lại không có hình, bọn họ đã đi tới cánh cửa thứ nhất.

"Muốn mở không?" Độ Cao hỏi, hần đứng bên cạnh Hạ Miên Miên, dùng ngón nền chiếu sáng một lượt cánh cửa từ trên xuống dưới, sợ sẽ sờ phải một bàn tay sẽ dính đầy máu.

Nhưng cánh cửa này trừ nắm tay có chút rỉ sét, cũng không có gì đặc biệt.

Kiều Trì lui về sau một bước, Hạ Miên Miên cũng lui về sau một bước, hai nữ nhân vô tội đứng sau nhìn Độ Cao, dùng ánh mắt ra hiệu hần đi mở cửa.

Độ cao:... Tôi lại làm sai điều gì?

【 Ha ha ha ha, Độ Cao một mặt mơ hồ, đây là loại đồng đội gì vậy a! 】

【Kiều Trì này rốt cuộc là sao vậyyyyyyy, sao toàn để Độ Cao đi làm chuyện nguy hiểm, mình lại không làm, bó tay rồi. 】

【 Đồng ý lâu trên, Độ Cao quá thâm rồi a? Hạ Miên Miên làm sao cứ bám lấy Kiều Trì vậy, vừa rồi bên đội Ôn Quả cũng không bắt công như vậy, mọi người có thể qua livestream bên cạnh nhìn xem biểu hiện của Ôn Quả kia, tôi cảm thấy Ôn Quả tốt hơn Kiều Trì nhiều. 】

【 Thích xem Ôn Quả thì tự đi mà xem Ôn Quả, nơi này là của Kiều Trì, Hạ Miên Miên và Độ Cao, không thích xem liền lăn đi không ai cản đâu. 】

...

Bình luận lại bắt đầu bùng nổ, mà thân là ba người trung tâm của chủ đề lại vẫn đứng ngoài cửa, bởi vì, cửa này hình như đã hỏng không mở ra được.

Độ cao vận chót cửa mấy lần, có thể vận được, cũng có thể cảm nhận được bên trong bên trong đã mở khóa, nhưng mãi vẫn không mở được cửa ra, cho dù dùng bao nhiêu lực đều vậy, cửa không nhúc nhích tí nào.

Vận gần mười lần, Độ Cao từ bỏ, nói với Kiều Trì và em họ: "Nếu không chúng ta đi cửa khác thử xem?"

Hạ Miên Miên nhẹ gật đầu, đồng ý với Độ Cao.

Kiều Trì nghĩ nghĩ, nói: "Nếu như vậy đi, tôi thử đá một cái xem có thể đá văng cửa không, nếu như không được thì chúng ta đi cửa khác được không?"

Độ cao một mặt phức tạp nhìn xem cô, mở miệng khuyên nhủ: " Thế này không tốt lắm đâu?"

"Nếu không thì anh đá?" Kiều Trì nghiêng đầu.

Độ cao im lặng, quay đầu nhìn về phía cửa đóng chặt, đá một cái cũng không phải chuyện gì lớn. Anh gật đầu đồng ý, đưa ngón nền cho Hạ Miên Miên, còn mình đứng tại chỗ nhảy nhảy làm nóng người, sau đó lui về phía sau mấy bước, lấy đà, rồi giơ chân lên đá một cái vào cửa!

Nhưng cửa như cũ không có phản ứng gì.

"Tôi thử một chút." Kiều Trì nói.

Độ cao nghĩ khuyên vài câu, anh còn đáp không ra chứ nói gì là Kiều Trì mặc dù gan có lớn nhưng nhìn chung vẫn là một cô gái dịu dàng, nhưng nhìn gương mặt Kiều Trì kích động, vẫn lui sang một bên.

Đá không được thì thôi, vui là chính.

Kiều Trì đầu tiên hướng đi về phía trước vận cửa một lần, nghe thấy âm thanh bên trong khóa mở ra mới lui về sau một bước, cô đá đá chân, làm động tác đơn giản làm nóng người.

Đời trước cô phải đi quay phim quanh năm, vì tăng cường thể lực, khi Kiều Trì rảnh đã cố ý đi học Taekwondo và đấm box, không chỉ có thể vận động còn có thể phòng thân, cho nên cô mặc dù nhìn chỉ là một người nhỏ bé, nhưng sức mạnh là vô hạn.

Độ Cao ở trong lòng suy nghĩ lời an ủi, hần kéo Hạ Miên Miên bên cạnh qua, hơi xoay người dặn dò: "Con gái mấy người da mặt mỏng, đừng lát nữa nếu như Kiều Trì..."

"Rầm!"

Độ Cao còn chưa nói xong, bên tai đã truyền đến một tiếng nổ lớn, anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, Kiều Trì lúc này còn duy trì động tác nhắc chân, mà cái cửa lúc này anh đá không hề nhúc nhích một chút nào đã được mở ra.

"Quá tuyệt đi!" Hạ Miên Miên sợ hãi thán phục, con mắt đều sáng lên.

Kiều Trì cũng quá hay đi!

Độ Cao không thể tưởng tượng nổi, anh tới gần chút mới nhìn rõ đằng sau cánh cửa có một cái bàn, khó trách vừa nãy anh mở cửa không ra, đá cũng không nhúc nhích.

Nhưng lực chân Kiều Trì cũng quá lợi hại.

Độ Cao phục sát đất, nghĩ tới nghĩ lui cho cô một ngón tay cái, chân thành tha thiết tán thưởng: "Cô thật tuyệt."

Kiều Trì hạ chân xuống, xoay mắt cá chân mấy cái, nghe thấy Độ Cao nói lập tức cười nhẹ nhàng trả lời: "Vừa rồi anh đá cửa đã mở rồi, tôi đá vào chỉ là hưởng ít hòa quang của anh để khoe khoang thôi."

Độ Cao vẫn biết bản thân có bao nhiêu sức, anh cười cười không trả lời lại, trong lòng lại âm thầm thề, khi mình trở về nhất định mỗi ngày đều tập tạ!

**

"Ba." Tống Nhất Tự mặt không thay đổi đập cánh tay mình một cái, lấy tay ra, một con muỗi đã bị hấn đập bẹp dí. Vừa rồi do tín hiệu trong xe đột nhiên trở nên kém, hấn liền mở cửa trên mui xe, chưa mở được bao lâu, trong xe đã có mấy con muỗi bay vào.

Một con rồi lại một con cắn lên hai cánh tay hấn, bị hấn cào gãi đã đỏ lên, cuối cùng, con muỗi cuối cùng đã bị hấn đập chết, hấn mới một lần nữa cầm điện thoại đang sặc lại, lúc này tín hiệu đã tốt hơn.

Hấn vào phòng trực tiếp lại, mới biến mất một lúc, nội dung bàn luận về ghép cp đã ngày càng nhiều, Tống Nhất Tự mài mài răng, dùng tay nhán xuống vào mấy tài khoản ghép cp, sau đó lại báo cáo, nội dung lừa gạt người khác.

Mấy người phát tán lời đồn sai! Báo cáo chết mấy người!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Tô

--

Ba người Kiều Trì vào cửa, bên trong phòng vẫn tối thui như cũ, ba người còn chưa mở miệng trao đổi tin tức đã nghe thấy trong phòng có người ngạc nhiên nói: "Độ Cao? Là mấy người sao?"

Là một giọng nam.

Ngay sau đó lại có giọng nữ nói: "Độ Cao tôi là Ôn Quả, chúng tôi bị nhốt bên trong tù! Cứu chúng tôi với!"

Ôn Quả?

Kiều Trì và Độ Cao nhìn nhau một cái, hai người trao đổi ánh mắt nhận được lời nói của đối phương.

Không muốn cứu.

Kiều Trì đơn thuần không muốn cùng Ôn Quả ở chung một chỗ, lỡ như đi cùng nhau còn chưa nói được câu gì đã cãi nhau, cô cũng không muốn gia tăng độ khó cho trò chơi. Mà Độ Cao thì cảm thấy nếu cứu ba người đó ra, bọn họ nhất định sẽ tranh đoạt chia khoá với bọn anh, mặc dù chìa khoá còn chưa tìm ra, nhưng lỡ như bọn họ tìm được trước, như vậy đội bọn anh sẽ thua, cộng thêm thiết lập băng lãnh của anh cũng sẽ bị sụp đổ.

Nghĩ như thế nào, bản thân cũng thấy khó chịu.

Hạ Miên Miên nhìn bọn họ một cái, ngoan ngoãn đứng ở một bên không quấy rầy.

Trong tù quần áo ba người tựa hồ biết Kiều Trì và Độ Cao nghĩ gì, lại nghe thấy Ôn Quả vội vàng nói: "Chúng tôi biết một chút manh mối, hai đội có thể hợp tác!"

Đội cô ta vừa vào cửa còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì đã bị một cậu bé cầm dao đuổi theo quanh phòng. Cậu bé đó mặc một cái áo thun thuần trắng, sắc mặt trắng bệch, trên áo còn có vết máu, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết quỷ.

Ba người cô ta mượn ánh sáng yếu ớt trong biệt thự lão đạo nghiêng ngã chạy tới lầu hai, thấy cậu bé không theo lên lầu hai, mới thở ra một hơi, ba người

tùy ý đi vào một phòng, rất may mắn chỗ mấy người cô ta đến là thư phòng, bên trong có quyển nhật ký của chủ nhân căn biệt thự còn chưa kịp nhìn, không biết từ chỗ nào, cậu bé kia lại xuất hiện, trong miệng phát ra tiếng kêu sắc nhọn, quơ dao hướng phía ba người đâm tới.

Không chỉ vậy, bọn họ còn trông thấy, đằng sau cậu bé là một người đàn ông to lớn, ăn mặc cũng không khác với cậu bé lắm, là nam quý.

Bọn họ đều tuyệt vọng, thế mà còn có thể tìm giúp đỡ!

Không thể trốn trong căn phòng này nữa, vì sợ hai con quý kia đến, ba người bọn họ đẩy cái bàn đến phía sau cửa. Không lâu sau đã nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm, còn kèm theo tiếng hét chói tai của trẻ con, bọn họ đều gần như tuyệt vọng.

Bởi vì không còn đường để lui.

Mặc dù biết đây chỉ là trò chơi, hai người kia cũng chỉ là nhân viên công tác hóa trang thành, nhưng kiểu ăn mặc đó lại thêm bầu không khí âm trầm này, vẫn không nhịn được sợ hãi.

CaCao mất tinh, nhìn thấy cái tủ quần áo, ba người cả gan mở tủ ra, nhìn thấy bên trong chỉ treo mấy bộ quần áo đơn giản, vội vàng đem quần áo ra rồi chui vào.

Bên ngoài tủ quần áo, Độ Cao nhìn về phía Kiều Trì hỏi: "Cứu không? Bọn họ nói có manh mối."

Kiều Trì trầm tư một lát nói: "Miên Miên, cô hỏi thử bọn họ có manh mối gì."

Hạ Miên Miên nhẹ gật đầu, đi đến trước tủ quần áo cất giọng hỏi: "Mấy người có manh mối gì?"

Ba người bên trong trầm mặc một hồi, chỉ nghe thấy Ngô Diệp rầu rĩ nói: "Hiện tại nói cho mấy người biết sao chúng tôi có thể mấy người có cứu chúng tôi ra ngoài không?"

Hạ Miên Miên nhìn về phía Kiều Trì.

Kiều Trì nói: "Chúng tôi nói lời giữ lời."

"Đúng, chúng tôi nói lời giữ lời, lại nói, đang trực tiếp mà, chúng ta sẽ ở ngay trước mặt nhiều người như vậy lừa các người hay sao?" Độ Cao ăn ý tiếp lời nói.

Kiều Trì sóng vai đứng cùng Độ Cao, Hạ Miên Miên nhìn sang, thấy thế nào cũng cảm thấy anh của cô và Kiều Trì chính là loại người lừa bọn họ trước mặt nhiều người.

Ngô Diệp kỳ thật vẫn không quá không nguyện ý nói cho bọn Kiều Trì, nhưng Ôn Quả không biết chuyện gì xảy ra liền vội vã nói: "Ồ trong thư phòng chúng tôi thấy một quyển nhật ký, chờ mấy người cứu chúng tôi ra ngoài, chúng tôi sẽ đưa mấy người đến thư phòng được không?"

Kiều Trì và Độ Cao liếc nhau, ý vị thâm trường. Độ Cao nhìn Hạ Miên Miên làm mấy hành động, Hạ Miên Miên ngầm hiểu, rón rén đi tới chỗ hai người kia, ba người cứ thế nghênh ngang cầm ngọn nến đi.

Thậm chí còn không nhìn lại tủ quần áo một lần.

【 Ha ha ha ha ba người đi mà mấy người kia cũng không biết. 】

【 Trình ca nói, sẽ không lừa người ta ở trước mặt mọi người, vẫn là Trình ca sâu hiểm. 】

【 Chỉ một mình tôi cảm thấy Độ Cao và Kiều Trì rất ăn ý sao? Mặc dù ngay từ đầu Trình ca có chút sợ, nhưng giờ đã có thể đuổi theo Kiều Trì. 】

【 Đồng ý với lầu trên! Hai người bọn họ trông thật ngọt ngào a!!! 】

【 Hạ Miên Miên: Tôi là người không có tên trong bộ phim ba người. 】

...

Ngồi sau camera, mặt đạo diễn suýt nữa phun hết nước trà ra ngoài, ông đem mặt liếc sang chỗ khác, bỗng nhiên ho khan.

Cái tủ quần áo này thật ra cần một người ở bên ngoài kéo mới có thể kéo ra, lúc trước bọn ông nghĩ khách mời sẽ trốn ở trong, nhưng lúc ấy chỉ nghĩ là một người trốn vào, tránh thoát con bão, đồng đội sẽ đi đến cứu.

Không nghĩ tới đội ba người Ôn Quả đều chui vào.

Càng không nghĩ tới là, đội ở ngoài Kiều Trì đồng ý các kiểu, kết quả có thông tin lại quay đầu rồi đi.

Cái gì mà hữu nghị thứ nhất tranh tài thứ hai, thắng mới là quan trọng nhất.

Trên màn hình theo dõi, ba người Kiều Tri đã tìm đến chỗ thư phòng, thật ra rất dễ tìm, cửa mở ra trên lầu hai chính là thư phòng. Hạ Miên Miên đi sờ soạng đèn trên tường, vốn cho rằng giống với những căn phòng khác sẽ không bật lên được, lại không nghĩ rằng khi cô nhấn xuống, đèn thư phòng liền sáng lên.

Lập tức căn phòng trở nên sáng sủa, khá lâu không thấy ánh sáng, ba người đồng thời híp mắt lại, một hồi lâu sau mới thích ứng. Căn này thư phòng coi như bình thường, Kiều Tri bên cạnh hai anh em đồng thời thở một hơi, thứ ánh sáng mang tới chính là sự an tâm.

Độ Cao muốn đem ngọn nến trong tay thổi tắt, miệng vừa định thổi ra, đã bị Kiều Tri chặn lại.

"Đừng thổi, chúng ta cũng không phải không đi ra ngoài nữa."

Độ Cao vô tội nhìn cô nhẹ gật đầu, Kiều Tri mới bỏ tay ra. Cô đi thẳng đến bàn sách phía trước, quả thật nhìn thấy nhật ký trong miệng Ôn Quả, đặt ở đỉnh chồng sách, đã có người lật ra một tờ.

Đoán chừng là bọn Ôn Quả còn chưa kịp nhìn.

Kiều Tri nghĩ nghĩ nói: "Khóa cửa lại."

"Vì sao?" Mặc dù hỏi, Độ Cao vẫn nghe lời xoay người đi khóa cửa lại, nhìn một chút vẫn không quá yên tâm, thận trọng đem ngọn nến còn một nửa trên kệ sách, còn mình đẩy ghế sofa nhỏ trong thư phòng chặn phía sau cửa.

"Ôn Quả bọn họ vì sao chưa kịp nhìn nhật ký? Còn trốn vào trong tủ treo quần áo cách thư phòng xa như vậy?" Kiều Tri cũng không ngẩng đầu lên nói.

Độ Cao hiểu ra, hẳn là giống như bọn họ gặp nhân viên công tác đóng vai quý.

Phía trước cuốn nhật ký cũng không có thông tin gì hữu dụng, cơ bản chỉ là ghi lại mỗi ngày chủ nhân cuốn nhật ký xảy ra chuyện gì ăn cái gì, cực kỳ nhàm chán.

Cho đến ngày bốn tháng tư, nhật ký đã có thay đổi.

Ngày bốn tháng tư, trời trong xanh.

【Anh trai đã ngã bệnh nửa tháng, cũng ngày người trong bệnh viện nửa tháng, bác sĩ trong bệnh viện nhi đồng cũng không phát hiện ra là bệnh gì, cuối cùng còn kêu tôi đưa đến bác sĩ tâm lý xem thử, nhưng đưa bé hiểu chuyện như vậy sao có thể bị tâm lý? Bác sĩ không chịu cho nhập viện tôi chỉ có thể đưa về nhà, để mẹ có thể làm đồ ăn ngon bồi bổ.】

【Mẹ tôi tới, bà nhìn thấy Khả Khả gầy đi nhiều liền đau lòng ghê gớm, tôi đem lời bác sĩ nói cho mẹ nghe, mẹ mắng tôi một trận sau đó lại mắng bác sĩ một trận, nói đây có thể là trúng tà, chỉ cần mời thần đến xua đuổi tà ma sẽ tốt lên, nhưng trên thế giới làm gì có thần? Mê tín dị đoan không tin được, nói bao nhiêu lần mẹ vẫn không nghe, haiz, phiền.】

"Mê tín dị đoan không tin được." Hạ Miên Miên nhìn câu đó nói.

Chuyện tiếp theo đã rõ ràng, Độ Cao gỡ rối tóc, không muốn nhìn lắm, Hạ Miên Miên cũng thế, cô liền tưởng đến bức tranh bọn họ nhìn thấy trên tường liền nhìn không được mà nổi da gà.

Kiều Tri mặt không đổi sắc lật trang kế tiếp, Độ Cao vỗ vỗ bả vai Kiều Tri, nói: "Sau khi cô xem xong, thuật lại một lần, còn tôi đi tìm xem còn mạnh mẽ nào khác không."

Hạ Miên Miên cũng đi theo Độ Cao rời đi khỏi bàn đọc sách, điều cô ghét nhất trên đời chính là mê tín. Quả thực không có đầu óc! Còn làm hại gia đình!

Chỉ còn một mình Kiều Tri, cô tăng tốc độ, không đến năm phút đã xem hết nhật ký.

Cô khép nhật ký lại, đang muốn đứng lên cùng hai người kia nói đại khái nội dung, bên ngoài phòng liền truyền đến tiếng bước chân. Hạ Miên Miên gần như vô thức ôm eo Độ Cao, trốn đằng sau Độ Cao trốn mắt nhìn cửa. Tiếng bước chân càng ngày càng to, Kiều Tri mặt không đổi sắc đi tới cửa đưa tay tắt đèn thư phòng.

"Rầm rầm rầm" Thư phòng bị đập âm ỉ, người bên ngoài cũng không nói chuyện, xem ra là quỷ tới.

"Làm sao bây giờ." Hạ Miên Miên nhỏ giọng nói với Độ Cao, cả người đều run lẩy bẩy.

Độ Cao sờ lên tóc cô, thấp giọng nói: "Không có việc gì."

Tiếng đập cửa đột nhiên dừng lại, Kiều Tri ghé tai nghe hình như là đã đi xa, mới đưa tay mở đèn, nhưng không nghĩ đến vừa mở đèn lại nhìn thấy một cô bé.

Hạ Miên Miên buông Độ Cao ra, bị cô bé làm cho giật mình lại ôm thật chặt Độ Cao, cổ nuột tiếng thét chói tai xuống bụng. Kiều Tri cũng bị giật nảy mình, cô lùi lại một bước, đầu nhìn sang một bên, giờ tay lên vuốt ve tim nhỏ bé của mình.

Còn Độ Cao, đã nói không nên lời, thận trọng kéo Hạ Miên Miên về phía Kiều Trì, lần nữa hối hận đồng ý tham gia chương trình, cô bé này lại là từ chỗ nào xuất hiện vậy!

Kiều Trì sau một hồi, lại nhìn về phía cô bé ngồi trước bàn sách, trong miệng cô bé còn ngậm kẹo mút, đôi mắt sáng, quần áo cũng sạch sẽ, xem ra không phải mồi đến đóng vai quý, hẳn là NPC quan trọng nào đó.

"Em tên gì?" Kiều Trì ngữ khí ôn nhu đi tới, cố gắng nói chuyện với cô bé.

Bất ngờ là cô bé cũng mở miệng nói chuyện, bé cầm kẹo mút ra, nhìn Kiều Trì ngọt ngào cười: "Mẹ ơi!"

Cô bé từ trên ghế nhảy xuống, nhìn hai anh em bị dọa cho phát sợ tức giận nói: "Bà đi thôi, mau buông ba tôi ra!"

Kiều Trì:???

Độ cao:???

Hạ Miên Miên:???

【Đm, bị dọa làm điện thoại rơi thẳng vào mặt, nhưng mà ha ha ha ha đây chính là fan cứng của Takahashi cp! 】

【 Ha ha ha ha ha ha ha ha thật là hạnh phúc, Hạ Miên Miên vẫn không có tên. 】

【Em gái thật là đáng yêu, tui đồng ý để bé làm con của chồng tui đó! 】

Tổng Nhất Tự lại tức giận không chịu được, không phải Kiều Trì nhận chương trình kinh dị sao! Sao lại đổi thành chương trình gia đình vậy!

Hắn ngẩng đầu nhìn đoàn làm phim cách đó không xa, nghĩ nghĩ, đội chiếc mũ Kiều Trì để phía sau lên, sau đó cầm điện thoại di động mở cửa xe đi đến phía bọn họ.

Hình ảnh trên màn hình nhanh hơn hình ảnh trực tiếp và đó là thời gian thật. Tổng Nhất Tự vốn muốn lên vào xem ké, không ngờ hắn vừa mới tới gần liền bị người ta phát hiện.

"Xin chào, anh là?" Trợ lý nhỏ của đạo diễn cầm một quyển sách đứng trước mặt hắn chặn hắn lại, mặc dù nơi này khá tối, Tổng Nhất Tự lại đội mũ, nhưng trợ lý nhỏ vẫn nhìn thấy cằm dưới hoàn mỹ và môi mỏng khẽ nhếch lên của hắn, trái tim nhảy búp búp mấy cái liền.

Tổng Nhất Tự bị nhìn chằm chằm có chút không vui, nhưng vẫn là tương đối ôn nhu nói: "Tôi là trợ lý của Kiều Trì, muốn hỏi là còn bao lâu mới kết thúc?"

Giọng nói dễ nghe khiến tim trợ lý nhỏ đập thêm mấy cái, khiến lỗ tai ửng đỏ lên, cô trả lời: "Kỳ thứ nhất độ khó cũng không lớn, chị Kiều Trì cũng đã gặp nhân vật mẫu chốt, nếu thuận lợi đại khái một giờ sau là có thể kết thúc."

Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu, giơ tay lên sờ cằm, cực kỳ chân thành tha thiết nói hươu nói vượn: "Vậy tôi có thể ở đây xem không? Cô ấy có bị hạ đường huyết, trước khi quay cô ấy chỉ ăn có mấy viên đường, tôi có hơi lo lắng thân thể của cô ấy."

Tổng Nhất Tự chấp tay trước ngực: "Làm ơn."

Trợ lý nhỏ vội vàng nhẹ gật đầu, dù sao cũng là trợ lý của nghệ sĩ, cũng không phải chuyện lớn gì. Cô mang theo Tổng Nhất Tự vòng qua mấy nhân viên công tác đứng bên cạnh đạo diễn, đưa đến chỗ của mình.

Đạo diễn, người đang chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình, quay lại, trợ lý đi qua thấp giọng nói với ông mất câu, đạo diễn liếc hắn một cái, một lần nữa quay đầu trở về nhìn màn hình.

Trợ lý nhỏ quay người hướng hắn làm động tác ok.

"Anh ngồi vào chỗ của tôi đi." Trợ lý nhỏ thật ra là cháu gái của đạo diễn, sau khi tốt nghiệp, bị chú kéo tới đây làm trợ lý.

Tổng Nhất Tự thấp giọng nói cảm ơn, quy quy củ củ ngồi trên ghế nhỏ, chất lượng hình ảnh trên màn hình cực kỳ tốt, hơn nữa rất mượt mà, càng quan trọng hơn là không có những bình luận báo cáo mãi không hết kia.

Tổng Nhất Tự nhìn say sưa ngon lành, Kiều Trì bọn họ đã ôm cô bé ra cửa thư phòng, mà qua một màn hình khác, đội Ôn Quả còn bị nhốt trong tủ treo quần áo.

Đạo diễn gần như nhìn không nổi nữa, cứ bị nhốt trong tủ treo quần áo như vậy làm sao có cảnh hai bên tranh giành nhau?

Đội dưới lầu trực tiếp hỏi lộ nhân viên công tác đóng vai nữ quý, còn chưa xem xong kịch bản ở phòng khách đã thuận lợi đi lên lầu hai, ở lầu hai nhìn thấy bức tranh và xem hết nhật ký, mặc dù gần hết kịch bản đều có thể đoán được, mà lại Kiều Trì bọn họ đã được cô bạn nhỏ dẫn đi lấy chìa khóa, đoán chừng cỡ mười phút là bọn họ có thể ra rồi.

Nhưng thời gian thì không đủ a! Mặc dù là trực tiếp, nhưng là hẳn sau đó còn được cắt ra thành từng tập và đăng video trang web, nếu không ông kiểm com bằng cái gì.

Đạo diễn gọi trợ lý nhỏ qua phân phó: "Cháu để nhân viên công tác đi vào giúp Ôn Quả Ngô Diệp, CaCao đi ra. Kéo dài thời gian một chút."

Trợ lý nhỏ nhẹ gạt đầu, đang muốn cầm bộ đàm bên hông lên, Tổng Nhất Tự yên lặng lại mở miệng ngăn cản nói: "Tôi cảm thấy không cần kéo dài."

Đạo diễn nhìn sang, nhíu mày: "Anh là trợ lý của Kiều Trì?"

Tổng Nhất Tự nhẹ gạt đầu, hẳn hỏi: "Đạo diễn, ông dùng hình thức phát sóng trực tiếp để quảng bá sao?"

Đạo diễn gạt đầu: "Không phải, tôi dự định dùng trực tiếp truyền bá trước, sau đó lại chỉnh sửa video đăng lên web."

Hiện tại trực tiếp cực kỳ hot, ông cũng muốn nắm lấy cái đuôi đang nóng này, sau đó để những ông chủ có bản quyền xem trước một chút, như vậy mới bán được với giá tốt.

Nhưng nói xong đạo diễn liền hối hận, ông nói những lời này với người ngoài làm gì? Anh ta nghe cũng không hiểu.

"Tôi thấy như vậy không tốt lắm." Tổng Nhất Tự nói, "Đây là kỳ đầu tiên, thời gian là không đủ, ông có thể chỉnh nó thành một bộ phim thử, trực tiếp mặc dù tốt nhưng có lợi cũng có hại, trực tiếp chính là hai chữ chân thật, nhưng là làm thân tượng nghệ sĩ nào cũng có thiết lập định sẵn của mình, quản lý công ty không phải ngốc, bọn họ sẽ đến những nghệ sĩ họ tạo ra tất cả họ sao? Mà chương trình của ông đã phát sóng trực tiếp, còn trang web nào nguyện ý ra giá cao đến mua bản quyền không có giá trị của ông?"

Đạo diễn hơi buồn lòng, Tổng Nhất Tự nói cũng có đạo lý, lúc trước ông cũng đã nghĩ qua vấn đề này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại cũng không tìm thấy con đường tốt hơn cho chương trình này.

Tổng Nhất Tự thấy đạo diễn có chút buồn lòng tiếp tục nói: "Ông nhìn Độ Cao, hẳn được fan nghĩ là người lạnh lùng và mạnh mẽ, nhưng anh ta vừa đi vào liền bị dọa nấp đằng sau Kiều Trì nhà tôi, hình tượng anh ta có sụp đổ không?"

Tổng Nhất Tự đem bốn chữ Kiều Trì nhà tôi nghiêng chặt răng lại, nói về Độ Cao đều tràn đầy ghét bỏ.

Nhưng đạo diễn đang lúc suy nghĩ, cũng không chú ý tới, ông nhìn về phía màn hình, Kiều Trì bọn họ đã mang theo cô bé đến phòng ngủ của cô bé và anh trai, rất nhanh chìa đã tìm được chìa khoá.

"Anh nói đúng." Đạo diễn phụ họa nói, nếu như dựa vào phương thức phát sóng trực tiếp, ông đi bán bản quyền cũng không kiếm được mấy đồng tiền.

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng: "Hiện tại độ hot đã tăng lên, anh có thể rèn sắt khi còn nóng làm ghi âm của kỳ thứ nhất, sau đó tìm trang web nào đó thương lượng với giá tốt."

Đạo diễn vỗ đầu, gãi ngón tay cái với Tổng Nhất Tự: "Vẫn là người trẻ tuổi mấy người suy nghĩ nhiều."

Đây không phải chỉ cần động não là có thể nghĩ ra được sao?

Tổng Nhất Tự đương nhiên chưa hề nói câu này, đạo diễn một lần nữa nhìn về phía màn hình, nhìn thấy Kiều Trì ôm cô bé liền thuận miệng nói với Tổng Nhất Tự: Kiều Trì nghệ sĩ nhà anh biểu hiện không tệ, sau này cô ấy còn rảnh không? Tôi nghĩ đến chuyện để cô ấy đóng thêm mấy kỳ, để cô ấy với Độ Cao gia tăng độ hot, thế nào?"

Tổng Nhất Tự khiếp sợ nhìn về phía đạo diễn, con mẹ nó chứ nghĩ kế cho ông, ông còn muốn làm bạn gái tôi luôn???

"Anh không biết sao?" Đạo diễn hỏi, trừ người đại diện, trợ lý nghệ sĩ cũng biết rõ ràng về sắp xếp công việc của nghệ sĩ.

Đạo diễn nhìn thoáng qua Tổng Nhất Tự ngồi trên ghế nhỏ đang cúi đầu, xem ra hẳn là một trợ lý mới.

Ông cảm ly nước vẫn còn ấm bên cạnh, uống một ngụm, trong lòng đã tính toán khi nào đi tìm người đại diện của Kiều Trì nói chuyện.

Đúng lúc này Tổng Nhất Tự ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: "Tôi cảm thấy để Kiều Trì nhà tôi làm khách mời sẽ ắt giấu tài năng đi mất."

Đạo diễn nhìn qua, chỉ nhìn thấy cái cằm của Tổng Nhất Tự.

Ông vừa rồi không chú ý, bây giờ mới phát hiện ra có chút quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng Tổng Nhất Tự không cho ông thời gian suy nghĩ, hẳn lạnh lạnh nói: "Nghệ sĩ nhà tôi kỹ thuật diễn cực kỳ tốt, cũng không tham hồng bao của người khác, tôi cảm thấy có thể NPC trong chương trình này."

Đạo diễn:... Ý kiến hay!

Mai sẽ không có chương mới nha mọi người ☐☐♀☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Địch Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Tô

--

Mười một rưỡi, căn biệt ban đầu tối đen đã trở nên sáng rực, cửa từ bên trong mở ra, Kiều Trì ôm cô bé đi ra, đi theo sau là Hạ Miên Miên và Độ Cao.

Tổng Nhất Tự hơi ngẩng đầu một chút liền thấy Kiều Trì người đang đi giữa ba người, hai người nhìn nhau một lúc.

Tất cả nhân viên công tác đều hoan nghênh đón tiếp, Tổng Nhất Tự cũng muốn đi lên nhìn Kiều Trì một chút, nhìn cô một cái xem có bị thương hay không, hắn vừa thuận đám người đi một bước, đã nhìn thấy Kiều Trì khẽ lắc đầu với hắn.

Haizz, được rồi, hắn chỉ là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tổng Nhất Tự buồn bã quay người đi về hướng ngược lại, đứng cạnh một cái cây giảm cảm giác tồn tại xuống chờ người yêu đến tìm hắn.

Kiều Trì, trái tim của Tổng Nhất Tự, từ chối đề nghị bữa ăn khuya, nhanh chóng thoát khỏi đạo diễn và đoàn làm phim, cô bước nhanh cái cây mà Tổng Nhất Tự đang đứng. Tổng Nhất Tự đang muốn gọi tên cô, Kiều Trì lại làm động tác xuyt một cái.

Kiều Trì đi tới, nhú mày hỏi: "Không phải kêu anh ở trên xe sao?"

Tổng Nhất Tự méo miệng buồn bã nói: "Trong xe khó chịu quá."

Dáng vẻ như cô gái nhỏ bị bắt nạt, Tổng Nhất Tự tiếp tục nói: "Em ở bên trong cùng Độ Cao kia thân mật như vậy, anh nhìn mà tan nát cõi lòng!"

Cô lúc nào có thân mật động tác với Độ Cao???

Kiều Trì dường như đang hồi tưởng lại việc trong biệt thự, Tổng Nhất Tự hạo tâm nhắc nhở: "Em sờ miệng anh ta."

Kiều Trì nhớ lại, cô khi đó sợ không kịp ngăn cản Độ Cao thổi tắt ngọn nến, mới phản xạ có điều kiện che miệng anh ta.

Cô như nào là sờ soạng!

Tổng Nhất Tự đây là bóp méo sự thật!

Kiều Trì nhìn về phía hắn, Tổng Nhất Tự hừ một tiếng: "Em còn cùng anh ta mất đi mày lại, anh nhìn màn hình thấy rõ ràng."

Kiều Trì vừa định giải thích cho mình, thì phía sau cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện của mấy nhân viên công tác. Nơi này hiển nhiên không phải là chỗ tốt để nói chuyện.

"Quay lại xe đã." Kiều Trì đi đến chỗ xe bảo mẫu, vừa đi mấy bước lại phát hiện Tổng Nhất Tự không đi theo, quay đầu có chút kỳ quái nhìn hắn: "Sao anh không đi?"

Tổng Nhất Tự nghiêng đầu nhìn mấy nhân viên công tác cách đó không xa, không có bất kỳ ai để ý nơi bọn họ đang đứng, mà nơi này cũng khá tối, Tổng Nhất Tự nói: "Tâm hồn anh bị tổn thương."

Kiều Trì dừng lại nhìn hắn.

"Anh cảm thấy em hắn là nên đền bù tổn thất." Tổng Nhất Tự lại nói.

"Anh muốn sao?" Kiều Trì có chút bất đắc dĩ, sau này lỡ như lão đại khôi phục ký ức biết từng trước mặt người ngoài nũng nịu vô lại như thế sẽ không tức giận bắt cô lại mang đi đút cho cá mập chứ?

Ngẫm lại Kiều Trì liền sẽ chưa chiến đã thua. Kiều Trì tính đi tính lại, cò một đoạn thời gian trước khi hắn khôi phục ký ức, cô nhất định tìm lối thoát cho mình mới được.

Mặc dù cô tránh khỏi bị lão đại phong sát, nữ chính hình như cũng quên đi chuyện nguyên thân trước đó khi để cô ấy, quan hệ với mình cũng khá hòa hợp, nhưng mà lão đại mà khôi phục ký ức biết mình lừa hắn quay như chong chóng, nói không chừng mình sẽ chết còn thảm hại hơn.

"Em hôn anh một cái." Đấy mắt Tống Nhất Tự đều là giao hoạt, còn có một chút chờ đợi.

Kiều Trì đang suy nghĩ bị câu nói của Tống Nhất Tự kéo lại, cô nghiêng đầu một chút, hôn hắn một cái? Cô mới không chê mình sống lâu đâu!

"Không, chờ anh khôi phục ký ức rồi nói sau." Kiều Trì nói xong cũng xoay người không để ý Tống Nhất Tự nữa.

Túi khí chưa được xả ra Tống Nhất Tự cuối cùng vẫn đi theo.

Lên xe, Kiều Trì mở điện thoại đi động từ túi xách ra, nhấn tin cho La Tuyết, chờ Tống Nhất Tự lên xe.

Đến khi Tống Nhất Tự lên xe La Tuyết vẫn chưa nhấn lại, Tống Nhất Tự im lặng không lên tiếng thắt dây an toàn, toàn bộ quá trình không nhìn Kiều Trì một cái, nhưng Kiều Trì một mực cúi đầu nhìn điện thoại cũng không phát giác hắn có gì không đúng.

Tống Nhất Tự hờn dỗi, đang muốn khởi động xe, cửa sổ xe bên tay lái phụ liền bị gõ. Kiều Trì ngẩng đầu kéo cửa sổ xe xuống, đứng ở ngoài là Độ Cao và Hạ Miên Miên.

Hạ Miên Miên mỉm cười đem tay đặt lên thành cửa sổ xe, tay trái cầm điện thoại giương lên: "Thêm Wechat nha Kiều Trì."

Kiều Trì quay đầu nhìn thoáng qua Tống Nhất Tự, mặt không đổi sắc đem mã QR Wechat để Hạ Miên Miên quét. Hạ Miên Miên quét xong, Kiều Trì đang muốn lấy điện thoại lại, Hạ Miên Miên vội vàng ngăn cản nói: "Còn anh tôi nữa mà!"

Hạ Miên Miên quay đầu lấy điện thoại của Độ Cao, một bên lưu loát quét mã một bên nói: "Kiều Trì, anh ấy không phải đồng ý với cô là giúp người làm chuyện gì sao? Hai người có thể thêm Wechat để liên lạc."

"Thật ra tôi..."

"Không cho nói thật ra cô chỉ thuận miệng nói." Hạ Miên Miên đánh gãy lời Kiều Trì, cải thiện quá trình phản ứng xảy ra giữa Độ Cao và Kiều Trì, hơi cuối người tiếp tục nói: "Anh ấy ở trước mặt nhiều người như vậy đồng ý rồi mà..."

Hạ Miên Miên bỗng nhiên đổi mặt với con mắt vô cảm của Tống Nhất Tự, bạn trai của Kiều Trì, còn có thể là chồng của Kiều Trì, đang ngồi ở chỗ lái, thế mà cô còn đi chào hàng anh họ với Kiều Trì.

Hạ Miên Miên có chút chột dạ ngậm miệng, cô ngồi dậy đưa điện thoại đi động cho Độ Cao, tỏ vẻ tùy tiện: "Có cơ hội cô đi ra ngoài ăn cơm với chúng tôi nha."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, nói được, nàng nhìn về phía Độ Cao, vẫy vẫy tay với bọn họ: "Vậy tôi đi trước, có gì liên lạc trên Wechat."

"Gặp lại." Độ Cao hơi cúi người vẫy tay lại với Kiều Trì.

Tống Nhất Tự đem bộ dáng anh ta nhìn rõ ràng, mũi khinh thường phát ra một tiếng hừ, giẫm chân ga, xe liền văng vẳng lên đường.

Tống Nhất Tự dừng lại trước một cái đèn đỏ, đèn đỏ này có chút lâu. Tống Nhất Tự quay đầu qua muốn trò chuyện với Kiều Trì, đã thấy Kiều Trì không biết khi nào đã ngủ thiếp đi. Hai mắt nhắm nghiền, ánh sáng mờ mờ bên ngoài chiếu vào một cái bóng nhỏ lên mặt cô.

Mà đầu của cô từ từ ngã xuống, mắt thấy đầu sắp ra khỏi thành ghế, lập tức Tống Nhất Tự vươn tay, một bên mặt của Kiều Trì nằm trong tay hắn. Tống Nhất Tự thận trọng đưa đầu cô tựa vào ghế ngồi, ngón tay lại mặt không chế vuốt nhẹ mặt của cô.

Hắn lặng lẽ nhìn cô.

Hắn muốn nói cho cô, hắn không thích Độ Cao tới gần cô, muốn để cô cách Độ Cao xa một chút, muốn nói cho cô, cô thuộc về hắn, muốn để cô tuyên bố rằng với bên ngoài là mình đã có chủ rồi.

Tống Nhất Tự ánh mắt dần dần trở nên dữ tợn, hắn cảm thấy hiện tại suy nghĩ của mình hơi không bình thường, nhưng hắn lại cảm thấy suy nghĩ độc đoán bá đạo vậy mới là mình.

Ngón tay hắn xoa xoa gương mặt Kiều Trì, hình như có chút ngứa, khiến Kiều Trì đang trong giấc mộng theo bản năng né đi, mặt quay qua chỗ khác. Tống Nhất Tự nhủ thầm, hắn lại quay đầu Kiều Trì trở lại.

Mở dây an toàn ra, hơi nghiêng người về phía Kiều Trì, đôi môi ấm áp phủ lên trán cô.

Tống Nhất Tự hôn xong mới phát hiện trong lòng mình dễ chịu hơn chút. Hắn ngẩng đầu nhìn đèn đỏ còn mười mấy giây, nghĩ nghĩ lại nghiêng người hôn Kiều Trì một cái nữa, mới quay lại vị trí ban đầu, thắt dây an toàn.

Hắn không có chú ý tới là, bàn tay của Kiều Trì, lặng lẽ nắm chặt.

**

Hôm sau, Kiều Trì bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa, cô không nhện được từ trên giường đứng lên mở cửa phòng ngủ của mình ra, cửa phòng khách cũng mở ra, Tống Nhất Tự cũng bước ra với khuôn mặt ngái ngủ.

Sớm như vậy mà ai đến đây?

Kiều Trì có loại dự cảm không tốt, tiếng chuông cửa dừng lại, cô và Tống Nhất Tự liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó cô nghe thấy lời nhắc nhập sai mật khẩu.

Có người muốn đột nhập?!

Kiều Trì nháy mắt liền nghĩ đến những người muốn đối phó với Tống Nhất Tự, cô tỉnh ngủ, thấy Tống Nhất Tự muốn đi qua, liền vội vàng kéo cổ tay của hắn nhét hắn vào phòng ngủ của mình, không cho Tống Nhất Tự kịp hỏi gì, cô mở cửa tủ quần áo của mình ra, đẩy quần áo qua một bên, nhét Tống Nhất Tự vào.

"Em làm gì vậy?" Tống Nhất Tự bị một loạt hoạt động Kiều Trì làm cho đầu óc không nghĩ ra được chuyện gì đang xảy ra.

Kiều Trì lại không có nhiều thời gian giải thích với hắn, lỡ như thật sự là kẻ thù của Tống Nhất Tự, vậy bọn họ liền toang rồi.

Hôm qua đáng lẽ không nên đồng ý đem Tống Nhất Tự đến chỗ làm phim! Mà Tống Nhất Tự còn xuống xe, chỗ làm phim nhiều người hỗn loạn, nói không chừng thật sự có người của kẻ thù.

"Anh yên lặng ở đây, em không vào lại anh cũng đừng có ra, ngoan ngoãn nghe lời, đợi lát nữa em giải thích với anh." Dứt lời liền nhanh chóng đóng cửa tủ quần áo lại.

Cô gãi gãi tóc, hít sâu một hơi, cố gắng ngáp một cái, để cho mình thoát nhìn như là bộ dạng bị đánh thức, sau đó kéo dép lê đi tới cửa, thông qua mắt mèo nhìn bên ngoài.

La Tuyết?

Kiều Trì hơi thả lỏng, không phải tìm Tống Nhất Tự là được.

Nhưng La Tuyết tới sớm như vậy làm gì?

Mã khóa một mực nhắc đã sai mật khẩu, chuông cửa cũng không ngừng vang lên, Kiều Trì cau mày mở cửa ra.

Ngoài cửa La Tuyết không nghĩ tới Kiều Trì sẽ đến mở cửa, thân thể còn hơi cong lại, tay nhắc lên, một động tác tiêu chuẩn để nhấn mặt mã.

Kiều Trì nhíu mày, khịt mũi: "Sáng sớm muốn cho tôi quà gì à?"

La Tuyết vốn vì thử mặt mã mãi không mở ra bị nhốt ở ngoài cửa lâu như vậy có chút tức giận, bị Kiều Trì câu nói này làm nghẹn, ngọn lửa lại chuẩn bị bùng phát.

Đang muốn giống như trước đây mắng Kiều Trì vài câu, đúng lúc cửa nhà hàng xóm mở ra, La Tuyết nhện mấy lời chửi thô tục vào lại, tức giận đưa tay đẩy Kiều Trì muốn đi vào, nhưng Kiều Trì lại không nhúc nhích tí nào.

Kiều Trì khoanh tay chặn ở cửa, mặt lạnh nói: "Có chuyện gì trực tiếp ở ngoài cửa nói đi."

"Cô sao lại đổi mật khẩu?" La Tuyết giận không chỗ phát tiết, cô ta hôm nay vốn là muốn cùng Kiều Trì nói chuyện việc thử vai của Ôn Quả, không nghĩ tới thể mà Kiều Trì sống chết lại không ra mở cửa.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là Kiều Trì đổi mật khẩu.

"Nhà tôi muốn đổi mật khẩu thế nào thì đổi mật khẩu thế ấy." Kiều Trì nhíu mày: "Sáng sớm cô chỉ muốn nói với tôi mấy lời này?"

"Không hứng thú, cô về đi." Dứt lời liền lui về sau một bước, làm bộ muốn đóng cửa lại.

La Tuyết thực tình cảm thấy Kiều Trì thay đổi, không thể nắm trong tay nữa. Trước kia cô ta khi nào lại nói chuyện với cô như vậy? Cô ta không khỏi lên giọng uy hiếp nói: "Cô muốn bị tuyết tàng(1) đúng không?"

(1): Tuyết tàng nghĩa đen là che giấu trong tuyết, ý ở đây hiểu gần như từ phong sát.

Kiều Trì trước kia rất cần tiền, dùng chiêu này nhất định khiến cô bị hù dọa.

Thật không nghĩ đến hôm nay Kiều Trì ánh mắt cũng không nguyện ý bố thí cho cô ta, mặt không thay đổi trực tiếp đóng cửa lại.

La Tuyết ăn quả đóng cửa.

Cô giờ chân lên muốn đạp cửa nhà Kiều Trì một cái, nhà sát vách chuẩn bị đi ra ngoài lập tức ngăn cản nói: "Cô là ai? Không đi tôi gọi bảo vệ."

La Tuyết ngượng ngùng thả chân đã nâng lên xuống, nhìn hàng xóm Kiều Trì cười cười: "Đừng hiểu lầm, trong này là nhân viên của tôi, tôi tới tìm cô ấy."

Hàng xóm mặt không thay đổi lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi bảo vệ lên.

La Tuyết vội vàng giẫm lên giày cao gót lúng túng đi về phía thang máy, cô ta cũng không muốn bị bảo vệ kéo ra ngoài, trong lòng hung hăng nắng Kiều Trì và người hàng xóm vừa nãy.

Hôm nay việc không thành ngược lại còn tức cả bụng.

La Tuyết nhìn gương trong thang máy nhìn mình, cô ta tỉnh táo lại mới phát hiện đối với Kiều Trì, nghi ngờ của cô ta càng lúc càng lớn, cô ta nghĩ nghĩ, lấy điện thoại di động gọi cho một thám tử tư.

Mà Kiều Trì người đơn giản thô bạo giải quyết hết phiền phức, trong lòng yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Cô quay người lại muốn gọi Tổng Nhất Tự đang trốn ở trong tủ treo quần áo ra, lại không nghĩ rằng hần đang ở cửa phòng ngủ của cô, đang lẳng lặng nhìn cô.

Kiều Trì giờ tay vén tóc ra sau tai, mỉm cười với Tổng Nhất Tự nói: "Không có việc gì rồi, anh trở về ngủ tiếp đi."

Tổng Nhất Tự nhìn Kiều Trì cách mình càng ngày càng gần, rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói: "Kiều Trì."

"Hử?"

"Quan hệ giữa chúng ta cuối cùng là thế nào."

Tổng Nhất Tự nhìn chằm chằm cô, nói từng từ một: "Anh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng."

Bắt đầu từ tuần sau t phải học on nên việc edit khá khó khăn. Nếu t làm xong chương nào t sẽ up lên luôn. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ ạ.

T vẫn đang có nhu cầu tìm editor ạ, bạn nào rảnh rồi muốn giúp t thì ib cho t nhé.

T cảm ơn. ♥□

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit: Tô

--

Đại não của Kiều Trì đứng máy, cô hơi khản trương hỏi: "Cái gì, lạ chỗ nào?"

Tổng Nhất Tự bước về phía Kiều Trì một bước, Kiều Trì không tự chủ lùi về sau một bước.

Hai người một tiến một lùi, rất nhanh Kiều Trì liền lùi đến chỗ ghé sofa bên cạnh, cô đã không còn đường thối lui.

Tổng Nhất Tự cũng dừng lại trước mặt cô, buộc Kiều Trì ngẩng đầu nhìn mắt hần.

Kiều Trì vươn tay chống lên ngực của hần, lắp bắp nói: "Anh, anh lùi lại một chút đi."

Tổng Nhất Tự nhú mày, hần không nhúc nhích, sững sờ nhìn chằm chằm mặt Kiều Trì, dường như đang đấu tranh tư tưởng. Kiều Trì thừa dịp hần trầm tư, muốn chuồn đi từ bên hông.

Lão đại thật là dữ dần, cô cảm không nổi a!

Cẩn thận hồi tưởng lại lời lão đại nói mới vừa rồi, chẳng lẽ lão đại nhớ ra cái gì đó?

Chẳng lẽ lão đại nhớ ra mình không có bạn gái?

Xong rồi, hôm nay coi như xong rồi.

Kiều Tri vừa nghiêng người muốn lợi dụng khe hở chui ra, không nghĩ tới lão đại khom người xuống, hai cánh tay mạnh mẽ chống trên ghế sa lon sau lưng cô, nhốt Kiều Tri giữa cơ thể hần và ghế sofa.

Kabe-don Kiều Tri trên ghế sofa.

Khoảng cách hai người bỗng nhiên được rút ngắn, gương mặt đẹp đẽ của lão đại tức tiếp đâm vào của trái tim nhỏ Kiều Tri.

Cô nuốt nước bọt, phỉ nhổ mình háo sắc một cái, nhỏ giọng kháng nghị nói: "Chúng ta có thể ngồi xuống rồi từ từ nói."

"Kiều Tri, nói thật với anh." Tống Nhất Tự hít sâu một hơi, hai người đều dùng chung sữa tắm và dầu gội, nhưng bây giờ hần lại cảm thấy Kiều Tri thơm hơn hần, mang lại cảm giác tươi mát cho hần.

Nhưng vừa nghĩ tới những gì mình đoán được có thể sẽ biến thành sự thật, hần lại có chút khó sở.

Kiều Tri nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của lão đại, trái tim nhỏ lạnh buốt, đầu óc quay mòng mòng chờ lát nữa lão đại đâm thủng lời nói dối này thì mình phải trả lời thế nào mới không chết một cách thảm hại.

Hai người không nhúc nhích duy trì tư thế này, Kiều Tri yên lặng cho mình dừng cảm, quyết định thừa nhận sai lầm trước, không phải từ xưa đến nay đều lưu truyền hai câu "Thăng thần sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị" và "Biết sai có thể sửa, không gì tốt đẹp bằng" à.

Cô tin rằng, lão đại mặc dù là lão đại, nhưng lão đại nhất định cũng sẽ biết mấy đạo lý đó!

"Thật ra chúng ta..." Kiều Tri vừa ngẩng đầu, không nghĩ tới lão đại trước mặt đột nhiên kích động, vành mắt hần có chút đỏ lên, giọng cũng hơi run. Hần nói từng chữ một: "Thật ra chúng ta là quan hệ bao nuôi đúng không?"

Hả?

Gì vậy?

Kiều Tri bị câu nói kia làm mơ hồ, cô sững sờ nhìn người trước mặt mình, giống như chỉ cần cô gật đầu nói đúng, lão đại liền lập tức đi nhảy lầu, có chút chân chờ mở miệng nói: "Anh... Nói gì vậy?"

"Trong phòng của em không có lấy một bức ảnh chung, trong điện thoại của em cũng không có, từ trước đến nay đều không muốn thân mật với anh, cũng không cho anh thân mật với em, đây chứng tỏ chúng ta không phải người yêu!"

"Bảo bối, không, có phải anh nên gọi em là kim chủ?"

Kiều Tri càng mơ hồ hơn, mới ở trong mấy phút ngắn ngủi, lão đại đã nghĩ ra chuyện gì vậy?

Cô trầm mặc không nói, Tống Nhất Tự cảm thấy mình đã đoán đúng, hần cười khinh miệt, cũng không biết là cười mình hay là cười Kiều Tri, hần đứng lên, lui về phía sau một bước, cho Kiều Tri không gian, tiếp tục nói: "Thật xin lỗi, tôi hần nên sớm phát hiện ra, em lại cho tôi mặt mũi, tôi lại vì mất trí nhớ mà cố tình gây sự với em"

Kiều Tri cảm thấy đầu óc hơi nóng, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao cô lừa lão đại cô là bạn gái hần, tuy lừa lão đại như vậy có hơi ác, nhưng kêu cô bao nuôi hần còn ác hơn.

Nhưng vấn đề là, cô có nghĩ bao nuôi, cô cũng bao không nổi a!

Lão đại nghĩ ra cái chuyện này, thật khiến người ta sợ hãi.

Thấy lão đại nhìn mình với gương mặt tổn thương, dường như ánh mắt hần trông cẩn thận hơn cả lúc trước, Kiều Tri gãi gãi tóc, răng cắn môi dưới, bác bỏ nói: "Không phải như vậy."

Tống Nhất Tự nhìn cô, mặt tràn đầy vẻ không tin.

Kiều Tri cảm thấy mình sắp tiêu rồi, nhưng bây giờ tình huống nếu không trấn an lão đại thật tốt, thì sau này sẽ gặp nhiều rắc rối hơn nữa.

Ánh mắt Kiều Tri nhìn về phía Tống Nhất Tự trở nên kiên định, cứ nói đại đi, có ai biết đầu mà!

Dường như trong nháy mắt, hốc mắt của Kiều Tri liền đỏ lên, trong mắt chứa đầy nước mắt, nhưng nước mắt lại không rơi xuống, cô hít sâu một hơi, nước mắt liền thuận gương mặt cô chảy xuống, Kiều Tri nhìn hần nở một nụ cười khổ: "Nếu anh đã nghĩ như thế... Vậy em cũng không còn gì để nói."

Mỹ nhân rơi lệ, thấy mà tan nát cõi lòng.

Dứt lời cô liền xoay người, kéo váy muốn về phòng ngủ, ánh mắt lại chú ý đến Tổng Nhất Tự, quả nhiên hắn có chút luống cuống.

Kiều Trì đối mặt với lão đại khoe miệng nhẹ cười, lưng cô thẳng tắp, vừa đi vừa thầm đếm thời gian, vừa đếm tới ba, cổ tay liền bị kéo lại.

Cô quay đầu với những giọt nước mắt trên khuôn mặt, Tổng Nhất Tự còn bối rối hơn, tay chân luống cuống đứng bên cạnh Kiều Trì, dùng ngón tay lau nước mắt không ngừng chảy ra trên khoe mắt, nhẹ nhàng dỗ dành: "Thật xin lỗi, em đừng khóc, đều là lỗi của anh, anh không nên nói như vậy."

Cơ hội đến rồi.

Kiều Trì để lão đại tùy ý lau nước mắt trên mặt mình, đợi thời cơ đến. Cô hít mũi một cái, mang theo tiếng khóc nức nở chất vấn: "Tổng Nhất Tự, rốt cuộc anh có lương tâm không?"

Lão đại dùng động tác lại, Kiều Trì vung tay lão đại ra, cô lùi lại một bước, điên cuồng nói: "Rốt cuộc là ai không cho phép trong điện thoại em có ảnh chụp chung? Rốt cuộc là ai cự tuyệt chụp ảnh chung? Rốt cuộc là ai không chịu thân mật lúc đang yêu nhau? Tổng Nhất Tự, vì anh không nhớ rõ nên quy hết mảy tội danh này lên người em à!"

"Em nói, em nói là, là anh?" Tổng Nhất Tự đột nhiên chân tay có chút luống cuống, mới nãy hắn ở trong tủ quần áo, cửa phòng ngủ không đóng, La Tuyết lại lớn giọng, đối thoại ở phía ngoài hắn nghe được rõ ràng.

Mà khi hắn từ tủ quần áo đi ra, mới phát hiện trong phòng ngủ Kiều Trì một tấm ảnh chung của hai người cũng không có, lại liên tưởng đến việc Kiều Trì không nguyện ý để người khác biết mối quan hệ của bọn họ, cùng trước đó trong lúc vô tình hắn đã nhìn qua điện thoại của Kiều Trì, từng cái từng cái một đều cho hắn một loại cảm giác hắn và Kiều Trì không phải là người yêu của nhau.

Nhưng là Kiều Trì lại nói hai người có mối quan hệ rất tốt.

Nhưng bạn gái nào, không cho phép bạn trai nắm tay, không cho phép bạn trai ôm, chứ nói gì đến việc thân mật hơn là hôn nhau.

Nháy mắt hắn liền nghĩ đến một loại quan hệ.

Kim chủ với tình nhân.

Thật ra hắn là tình nhân mà Kiều Trì thấy vừa lòng nên bao nuôi, tình nhân bị thương mất trí nhớ, nên cô mới mềm lòng nói với tình nhân như vậy.

Tổng Nhất Tự không chỉ nghĩ như vậy, còn càng nghĩ càng thấy sự tình chính là như vậy.

Lại không nghĩ rằng lúc chất vấn, không chỉ bị phủ nhận, còn chọc cho Kiều Trì khóc.

Nhưng lúc trước mình thật sự như vậy sao?

Tổng Nhất Tự trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

Kiều Trì nhìn bộ dáng lão đại tay chân luống cuống, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, thả quả bom cuối cùng, cô đưa tay lên lau nước mắt trên mặt, ủy khuất nói: "Hai người ở chung với nhau nên tin tưởng nhau, nhưng hiện tại em cũng không muốn nói thêm gì, chờ thân thể của anh ổn hơn, em sẽ tìm phòng ở cho anh, chúng ta..."

Kiều Trì còn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Tổng Nhất Tự trong đầu còn hơi nghi vấn lập tức tan thành mây khói, hắn vội vàng nhận sai nói: "Thật xin lỗi, anh không có ý đó."

"Anh chính là có ý đó." Miệng Kiều Trì mếu lại, trong lòng lại điên cuồng xin lỗi lão đại.

Có lỗi với lão đại! Hi vọng lúc anh khôi phục ký ức về sau có thể vì tôi nuôi anh lâu vậy mà thủ hạ lưu tình!

Tổng Nhất Tự lúc này không còn nghi ngờ nào, hắn tiến đến đưa tay ôm lấy Kiều Trì, hai tay ôm chặt eo cô.

Bởi vì chiều cao, Kiều Trì phải ngẩng đầu lên và tựa cằm lên vai hắn, nghe lão đại nói xin lỗi lập đi lập lại bên tai, trong lòng Kiều Trì cũng lập đi lập lại xin lỗi lão đại.

Xem ra cô phải bắt đầu kế hoạch về sau làm như thế nào bảo vệ tính mạng của mình.

Nghĩ lại, vì sao lúc trước lại chọn kịch bản khó như vậy, quan trọng là khó làm lão đại tin tưởng, không nghi ngờ.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một hồi, đầu Kiều Trì ngẩng lên mãi nên hơi mỏi, cô đẩy tay lão đại, ra hiệu đối phương buông tay.

Lão đại xem ra cuối người lâu vậy cũng mỏi rồi, hắn thuận theo buông Kiều Trì ra, lần nữa ôn nhu vuốt ve khoe mắt Kiều Trì, nói: "Xin lỗi, trước kia đối xử với em không tốt."

"Không có, anh rất tốt." Kiều Trì phiền muộn.

Tổng Nhất Tự lắc đầu, chính hắn còn không chịu được hình thức ở chung như vậy, rốt cuộc vì sao trước kia mình lại đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng nổi đó? Kiều Trì yên lặng chịu đựng lâu như vậy còn chưa từng oán giận.

Cô ấy thật sự rất yêu mình.

Tổng Nhất Tự nghĩ đến điều này, trái tim giống như đang ngâm trong mật ong, nhìn không được vui vẻ.

Kiều Trì chú ý đến trạng thái của lão đại, thấy hắn lúc trầm tư lúc lại cười, có vẻ đã an toàn rồi ha?

Cô nghĩ nghĩ, hiện tại hắn là mình nên hiểu chuyện cho lão đại chút không gian mới đúng.

Vì thế cô nói: "Em về phòng ngủ trước."

Cô xoay người, đem trái tim đang treo ngược cành cây bỏ vào lại.

y da, mới sáng sớm, cô vừa khóc lại vừa phải động não, hiện tại bình tĩnh lại thế mà còn hơi buồn ngủ.

Kiều Trì ngáp một cái, vừa muốn đi vào phòng ngủ, lão đại sau lưng lại lên tiếng gọi lại.

"Kiều Trì."

Cơ thể Kiều Trì vô thức căng ra, cô vừa quay người vừa nói: "Sao vậy?"

Tổng Nhất Tự không biết lúc nào đã ở phía sau cô, Kiều Trì thấy khoe miệng hắn nhếch lên, đôi mắt ôn nhu chứa đầy ý cười, nháy mắt gương mặt hắn được phóng đại, ngay sau đó một thứ ấm áp chạm vào khoe miệng.

Mặt của Kiều Trì đỏ bừng, đợi cô kịp phản ứng, lão đại đã đứng thẳng người, đi tới phòng khách.

Kiều Trì hậu tri hậu giác đưa tay sờ khoe miệng bị hôn.

A a a a a a lão đại hôn cô!!!!

Trời ạ!!! Lão đại đã làm cô bị vậy bản!!!

Không phải, cô đã làm lão đại bị vậy bản!!!!

Kiều Trì đầu óc lẩn nhẩn đứng máy, hình như cô thấy đâu đó tương lai bi thảm của mình rồi.

"Là anh hôn tôi, dù tôi làm gì, cũng không cản lại được." Kiều Trì sờ khoe miệng vừa nghĩ linh tính vừa đi vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, không yên tâm khóa trái cửa, sợ lão đại lại động kinh tới hôn nàng một cái nữa.

Kiều Trì vui đầu vào gối mềm, nhưng nhớ lại nụ hôn ở khoe miệng, cô còn cảm thấy động tâm.

Kiều Trì đưa tay chạm vào trái tim, trái tim như được lên dây cót chạy 120km.

Cô trở mình nhắm mắt lại, không suy nghĩ nữa.

Đúng lúc này, không biết ở đâu xuất hiện âm thanh ầm ầm, Kiều Trì hơi mê mang mở mắt ra, âm thanh ầm ầm đó lại dừng lại.

Xong rồi, mới bị hôn một cái tai đã sinh ra ảo giác rồi.

Kiều Trì đang muốn nhắm mắt lại một lần nữa, âm thanh ầm ầm lại xuất hiện, cô cẩn thận nghe, âm thanh này giống như từ bên kia tường phát ra.

Điện thoại bên cạnh cái gối rung lên, Kiều Trì cầm điện thoại lên nhìn.

Lão đại bên kia tường nhắn tin cho cô.

【Tổng lão đại: Anh gõ âm thanh 520 đó [bắn tim(1)]】

(1):Nguyên văn bút tâm "笔芯": hiện tại nhiều người khi chụp ảnh thích tạo dáng tay thành hình trái tim, thể hiện sự đáng yêu, lúc nói chuyện cũng thường thêm từ bi tâm "比心" ở cuối. Vài dân mạng theo đuổi cảm giác đáng yêu mà viết "比心" thành "笔芯", cố ý viết sai để thể hiện sự mơ hồ. (Nguồn:gg).

Kiều Trì: Anh thật là lợi hại.

Chương mới đây ạ. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ☐☐♀☐

T vẫn cần người edit chung nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Tô, Bé Nguyệt

--

Kiều Trì cảm thấy vẫn còn buồn ngủ, cô vừa thả điện thoại xuống, một cuộc gọi đến, là của Lý Y biên kịch kịch bản của vai diễn hôm trước.

Kiều Trì ngồi dậy, nhấn nút trả lời: "Alo?"

"Kiều Trì, hôm nay rảnh không?"

Kiều Trì tất nhiên không có chuyện gì, lúc trước La Tuyết thông báo cho nguyên thân cô đều từ chối hết, chương trình duy nhất đồng ý hôm qua cô cũng đã quay sửa, cô đáp: "Không có việc gì."

"Vậy được, lát nữa tôi nhắn cho một địa chỉ trên WeChat, đến trước mười một giờ nhé, hôm nay dự định quay buổi thử vai để bổ sung, tôi gọi cho La Tuyết nhưng không được"

Kiều Trì trả lời được, cô kéo chăn ra nói: "Chờ một chút tôi đến liền."

Cúp máy, không lâu sau Lý Y đã gửi địa điểm tới. Kiều Trì vừa mặc quần áo vừa mở Wechat ra nhìn, chỗ của Lý Y cũng không xa nhà lắm, ngồi xe cỡ mười lăm phút là đến.

Kiều Trì thay chiếc áo giản dị cùng quần ống rộng màu đen, trang điểm nhẹ, búi mái tóc dài xõa ngang vai lại. Kiều Trì ngồi trước kính trang điểm rồi nhìn sang bên trái và phải. Sau khi xác định không có vấn đề gì, cô cầm điện thoại cùng túi xách chuẩn bị đi ra ngoài.

Đi đến bên cạnh ghế sofa, Kiều Trì gãi gãi cổ, quay đầu nhìn về phía cửa phòng khách đã đóng chặt.

Lão đại chắc là ngủ rồi nhỉ? Hôm qua cùng cô trở về muộn như vậy, còn lái xe lâu như vậy.

Lại nói vừa rồi cô mới bị hôn, hiện tại đi tìm lão đại cũng không thích hợp lắm?

Kiều Trì nghĩ nghĩ, lại quay lại phòng ngủ của mình, lấy giấy ghi chú ra, viết: Em ra ngoài làm việc, về sớm thôi, đừng lo lắng.

Nhìn một chút, trời xui đất khiến lại về một nhân vật phản diện đang mỉm cười ở cuối.

Cô xé tờ giấy ghi chú ra, rón rén đi đến cửa phòng, dán giấy ghi chú ở chính giữa, sau khi làm xong, Kiều Trì mới hài lòng cầm túi xách ra ngoài.

Kiều Trì đến chỗ được chỉ định muộn, chỉ còn hơn mười mấy phút là 11 giờ. Cô đứng ở đại sảnh nhắn tin cho Lý Y. Một lát sau, Lý Y xuất hiện ở cửa thang máy vẫy tay gọi Kiều Trì.

Kiều Trì bỏ điện thoại ra và bước đến, Lý Y khen: "Quả nhiên người đẹp mặc cái gì cũng đẹp!"

Kiều Trì khẽ cười một cái, trả lời: "Cô không cần khen tôi như vậy đâu."

Lý Y cười và khẽ đẩy cô, đưa cô vào thang máy, nói với Kiều Trì: "Phòng ghi hình của đạo diễn Chương ở lầu thứ 12, sau này cô có thể trực tiếp đi lên."

Kiều Trì nhìn Lý Y ấn lên nút mười hai nhẹ gật đầu. Cửa thang máy đóng lại, Lý Y tiếp tục nói: "Bên cạnh việc lưu lại buổi thử vai, sau khi bộ phim được phát sóng nó sẽ được đăng lên, nên lát nữa phải thể hiện thật tốt."

Kiều Trì làm động tác ok, thang máy không ngừng đi lên, rất nhanh đã đến lầu mười hai, hai người ra ngoài, Lý Y lại tiếp tục: "Trừ nữ tổng tài của cô ra, nam chính của bộ phim vào tuần trước cũng đã được xác định."

Kiều Trì hơi hiếu kỳ, Lý Y cũng không thừa nước đục thả câu nữa. Cô đẩy cánh cửa phòng quay, vừa đưa Kiều Trì đi đến phòng khách vừa nói: "Cô cũng biết đấy, hôm qua cô đã quay chương trình cùng mà."

Trong đầu Kiều Tri hiện lên bóng dáng Độ Cao, quả nhiên, Kiều Tri vừa đi vào đã nhìn thấy Độ Cao đang ngồi trên ghế, chân bắt chéo nhìn kịch bản.

Độ Cao nghe tiếng động cũng ngẩng đầu lên. Khi thấy Kiều Tri, đáy mắt anh hiện lên một tia bất ngờ. Anh đem kịch bản đặt ở trên đùi, cười hi hi với Kiều Tri rồi nói: "Vừa rồi đạo diễn có nói với tôi nói cô diễn vai cấp trên của tôi, tôi còn không tin, không ngờ thật sự là cô."

"Tôi đã lừa cậu bao giờ chưa?" Chương Niên ngồi bên cạnh anh, nghe Độ Cao nói vậy liền chen miệng vào.

Độ Cao vỗ vỗ vai ông, Chương Niên hừ một tiếng, ông nhìn Kiều Tri còn đang đứng ngoài cửa, chỉ ngón tay vào vị trí đối diện với bọn họ: "Cô ngồi đó đi, nhìn kịch bản đi, đợi lát nữa được thử vai."

Kiều Tri đáp một tiếng được. Cô gái trẻ trong phòng quay qua đưa cô một ly nước và đặt nó ngay bên cạnh. Chương Niên đưa kịch bản đã chuẩn bị xong cho Kiều Tri. Kiều Tri cảm ơn và nhận lấy kịch bản, mở ra nhìn một lượt. Bên trong đã có rất nhiều địa điểm được đánh dấu, đoán chừng chính là chỗ đoạn phim thử vai.

Chương Niên nhìn hai diễn viên cúi đầu chăm chú nhìn kịch bản, nhin không được trêu chọc liền nói: "Hai người các người đúng là may mắn thật, chúng tôi vừa mới vội vàng tìm kiếm trong ngày hôm qua. Hôm nay lại gặp nhau ngay tại phòng quay của tôi. Kiều Tri, cô có hứng thú gì trong việc cứu ti lệ người xem cho tôi không? Hoặc là cô có hứng thú diễn nữ chính không? Tôi nghĩ sẽ tốt cho hai người nếu ghép cp, dân mạng thậm chí đã nghĩ ra tên cp rồi, Takahashi cp."

Kiều Tri cười cười trả lời: "Khi nào tôi diễn thành thực thêm chút nữa, ông đừng quên đã nợ tôi một vai nữ chính nha."

Độ Cao ngẩng đầu liếc Chương Niên một chút, giải thích với Kiều Tri: "Đừng để ý, đạo diễn Chương thích đùa giỡn."

Bộ phim đầu tiên của Độ Cao chính là Chương Niên làm đạo diễn, và cũng hiểu khá rõ tính của Chương Niên.

Chương Niên giờ nắm đầm đầm Độ Cao một cái, nhưng không phản bác lại Độ Cao.

**

Tổng Nhất Tự dựa người ra sau, nhắm mắt lại, giơ tay lên xoa mũi, để mắt nghỉ ngơi một hồi, trước mặt màn hình Wechat hiện ra là tin tức mua bán.

Mấy ngày nay hắn nhận được một kèo giúp người chơi kia, đối phương hình như là một phú nhị đại(1), ra tay cực kỳ xa xỉ, mỗi ngày đánh xong đều sẽ chuyển cho Tổng Nhất Tự hai vạn nhân dân tệ.

(1): Phú nhị đại hay còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.

Tổng Nhất Tự dụi dụi mắt, một lần nữa ngồi dậy tắt trò chơi.

Lại trở về giao diện Wechat và nói chuyện với phú nhị đại kia. Phú nhị đại nhanh chóng trả lời lại:【 Anh Tự, kĩ năng của anh tốt đấy! Mai lại tiếp tục nhé! 】

Ngón tay của Tổng Nhất Tự di chuyển nhanh trên bàn phím, đánh chữ "được" gửi lại. Khóe mắt liếc nhìn thời gian ở góc dưới bên phải, bất tri bất giác đã xế chiều.

Khó trách có hơi đói.

Tổng Nhất Tự đứng dậy khỏi ghế, cử động cơ thể hơi cứng nhắc, cầm cốc trên bàn lên, định đi rót nước, thuận tiện xem bạn gái dậy chưa.

Hắn mở cửa đi ra ngoài, xoay người đi đến cửa phòng ngủ của Kiều Tri, liền nhìn thấy giấy ghi chú trên cửa.

Ngón tay nhẹ nhàng gạt ra, giấy ghi chú liền bị gỡ ra khỏi cánh cửa.

Tổng Nhất Tự cầm giấy ghi chú viết những chữ xinh đẹp, ngón tay không tự chủ vuốt ve nhân vật nhỏ có biểu cảm ở phía sau một cái, tự nhủ: "Kiếm tiền nuôi gia đình thật vất vả."

Tổng Nhất Tự cầm giấy ghi chú nhét vào trong túi, cầm cốc đôi với Kiều Tri đi rót nước.

Trên đường quay trở lại phòng, Tổng Nhất Tự lại liếc mắt nhìn thời gian, đã gần bốn giờ.

Hắn nghĩ nghĩ, bước nhanh trở về phòng ngủ, ngồi lại trước máy tính một lần nữa, mở Wechat gửi một cái tin nhắn cho Kiều Tri.

【 Bảo bối làm việc xong chưa? 】

Vốn cho rằng Kiều Tri sẽ nhắn lại rất lâu, không ngờ mấy giây sau tin nhắn đã tới.

【 Bảo bối: Xong rồi, đợi thêm lát nữa là có thể về rồi, cần em mua gì về nhà sao?】

Tổng Nhất Tự không hiểu sao bị hai chữ về nhà chọc cho một cái, hần nghĩ nghĩ trả lời 【 Không cần, gần nhà có nhà hàng Tây, bò bít tết ở đó ăn khá ngon, buổi tối hôm nay chúng ta đi ăn bò bít tết nhé? 】

【 Bảo bối: Ok~ Khoảng năm giờ là em có thể về. 】

Tổng Nhất Tự nhớ thời gian, sau đó cầm điện thoại lên, gọi số đã kiểm tra rõ ràng, đặt bàn trước, Tổng Nhất Tự ngáp một cái, đóng máy tính lại, từ trên ghế đứng lên, chọn một bộ quần áo trông khá trang trọng

Đây là Kiều Trì chọn cho hần, trước đó lúc cùng đi mua quần áo, Kiều Trì liền nhìn trúng bộ quần áo này, có phong cách tây trang một chút, nhưng giản dị hơn tây trang. Hần đi vào phòng tắm rửa, lại nghiêm túc cạo râu, chải tóc các kiểu.

Cái này giống như là hần và bảo bối lần đầu tiên chính thức hẹn hò.

Tổng Nhất Tự nhìn người đẹp trai trong gương, giơ tay lên sờ lên cằm của mình, nghĩ thầm, ánh mắt Kiều Trì tốt thật, bạn trai cô quả thực rất đẹp trai.

Tổng Nhất Tự cực kỳ có tâm đứng trước gương khen bạn trai của Kiều Trì hết mình, từ phòng tắm ra, cầm lấy điện thoại đặt ở trên bàn máy tính.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, một lần nữa lại ngồi trên ghế, mở camera điện thoại lên, nhìn về phía điện thoại, bày ra khuôn mặt trầm tư.

Tách một cái, đã chụp lại.

Tổng Nhất Tự hài lòng mở ảnh chụp mới ra lò, nhìn ảnh chụp cảm thấy hơi hài lòng, trong tấm ảnh hần mày kiếm mắt sáng, khẽ cúi đầu xuống, một tay chống cằm, đôi môi mím lại, giống như không hài lòng với điều gì đó, nhưng khi nhìn vào mắt hần, trong mắt toàn là ý cười.

Hần lại mở Wechat gửi ảnh chụp cho Kiều Trì, không lâu sau Kiều Trì nhắn lại.

【Bảo bối: Đẹp!】

Chỉ là đẹp? Tổng Nhất Tự cảm thấy Kiều Trì có hơi qua loa, hần lại mở camera, chụp hần mười tám lần, sau đó trở lại Wechat, gửi cả đồng hồ cho Kiều Trì.

【Bảo bối: Cực kì đẹp!】

Lại gửi một đồng hồ nữa.

【Bảo bối: Anh thật là đẹp trai!】

Lại gửi một đồng hồ nữa...

Cứ như thế khoảng ba bốn lần, người ở phía bên kia mới hiểu ra điều gì đó, sau khi Tổng Nhất Tự gửi cho cô tám ảnh thứ sáu giống y hệt năm bức kia, Kiều Trì gửi lại một cái cầu vòng.

【Bảo bối: Vị thần tiên đẹp trai này chính là bạn trai tôi sao? Tôi có bạn trai như vậy thật sao? Bỗng nhiên cảm thấy không xứng (khóc lớn)】

Tổng Nhất Tự không nghĩ Kiều Trì lại trả lời như vậy, hần hơi mất tự nhiên đôi tư thế ngồi, ho nhẹ vài tiếng, gửi tin nhắn thoại cho Kiều Trì.

Kiều Trì đang ngồi trên ghế trong phòng ghi hình, phía trước Độ Cao còn đang quay đoạn cuối cùng, cô đã quay xong hết, đợi một lát là có thể tìm lý do nào đó để trốn đi.

Điện thoại rung một cái, Tổng Nhất Tự gửi tin nhắn thoại tới, Kiều Trì không chút suy nghĩ liền ấn mở.

Tiếng nói trầm thấp từ tính của Tổng Nhất Tự phát ra trong phòng ghi hình.

"Em xứng, anh chính là của em."

Kiều Trì đột nhiên ngẩng đầu, có chút lúng túng nhìn những người khác: "Ngại quá, không cần thận mở video lên."

Thấy bọn họ đi, Kiều Trì mới sờ lên lỗ tai đã đỏ, miệng lão đại học ở đâu mà ngọt như vậy!

Kiều Trì quyết định, không trả lời lại nữa.

Tổng Nhất Tự muốn dẫn đầu đến nhà hàng Tây trước, hần cúi đầu nhắn cho Kiều Trì một tin nhắn, còn mình đến nhà hàng chờ.

Trong nhà hàng được trang hoàng thanh nhã, một nhân viên phục vụ tiến lên đón, vừa trông thấy hần tựa hồ hơi sững sốt, lập tức nói: "Tổng tiên sinh, ngài đã tới."

Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu, hần cảm thấy nhân viên phục vụ trước mặt hình như trông thấy hần thì có hơi câu nệ, nhưng mình đang đeo kính, mang khẩu

trang, phục vụ này làm sao lại nhận ra hần?

Hần đem ánh mắt dò xét đặt ở trên thân phục vụ, người kia càng khẩn trương hơn, liền mở miệng nói chuyện không tự nhiên như trước: "Tổng tiên sinh, hôm nay ngài đi một mình sao?"

"Không phải." Tổng Nhất Tự lắc đầu, hần giơ tay lên tháo khẩu trang của mình xuống, trả lời: "Hai người."

Phục vụ nhẹ gật đầu, vươn tay phải ra: "Mời đi bên này."

Tổng Nhất Tự gật đầu, đi theo sau lưng phục vụ, đoạn đường ngắn này cứ như Tổng Nhất Tự đã đi rất nhiều lần, hần nghĩ, cuối đường sẽ là một phòng bao.

Phục vụ quả thật đưa hần vào phòng bao, Tổng Nhất Tự đứng trước cửa kỳ quái hỏi: "Tôi không đặt phòng bao."

Phục vụ viên sững sờ, anh ta nói: "Không phải mỗi lần ngài và Ngụy tiên sinh đến đều đặt phòng riêng sao?"

Mỗi lần?

Tổng Nhất Tự nắm được từ khóa, Ngụy tiên sinh kia là ai?

Phục vụ thấy Tổng Nhất Tự không nói lời nào, liền đứng ở một bên làm người trong suốt, hi vọng lão đại không truy cứu chuyện phòng bao.

Khóe mắt Tổng Nhất Tự liếc qua phục vụ yên tĩnh như gà, nghĩ nghĩ nói: "Vậy lấy phòng này đi."

Phục vụ nhẹ gật đầu, anh ta nhanh chóng nói: "Hôm nay vẫn như bình thường sao?"

"Giống vậy, một lát nữa có người đến mấy người lại ra hỏi nhé." Tổng Nhất Tự đi vào phòng bao, ngồi trên ghế sofa, phục vụ đang rót trà giúp hần.

Tổng Nhất Tự bất động thanh sắc đánh giá phục vụ trước mặt, trước khi hần tới đã điều tra mức tiêu thụ của nhà hàng này, một bữa cơm nhỏ đã hơn mấy vạn, nghe giọng của phục vụ này, hình như trước khi hần mất trí nhớ đã đến nơi này rất nhiều lần?

Nhưng hần không phải là một tài xế lái xe thôi sao? Sao lại dùng nhiều tiền như vậy để tiêu phí vào một bữa cơm?

Có một số việc không nên nghĩ kỹ, một khi nghĩ kỹ sẽ cảm thấy khắp nơi đều có lỗ hổng.

Tổng Nhất Tự bất giác sờ môi, phục vụ viên rót nước trà xong đặt ở bên tay trái Tổng Nhất Tự, sau đó chuẩn bị lui ra ngoài không quấy rầy hần thanh tịnh.

Tổng Nhất Tự giơ tay lên nhìn trang trí của phòng bao, quả thật mang lại cho hần một cảm giác rất quen thuộc, giống như từng có một đoạn rất dài hần đều ở nơi này cùng một người khác thảo luận công việc.

Dựa theo vừa rồi nhân viên phục vụ nói, hần thường xuyên cùng một người đàn ông họ Ngụy tới nơi này.

Như vậy rất có thể người thảo luận cùng hần chính là Ngụy tiên sinh.

Nhưng Ngụy tiên sinh hình dạng thế nào, hần mãi cũng không nghĩ ra, Tổng Nhất Tự dựa gáy ra sau ghế, hơi vênh mặt lên, ngón tay nhấn huyết Thái Dương đang nhảy bịch bịch.

Chỉ cần hần có thể nhớ.

Cửa phòng bị gõ mấy lần, Tổng Nhất Tự mở to mắt quay đầu nhìn lại, cửa từ bên ngoài bị kéo ra, Kiều Trì đang quay đầu nói cảm ơn với phục vụ, Tổng Nhất Tự cười đứng dậy.

Kiều Trì ngồi đối diện Tổng Nhất Tự, cô để túi xách ở một bên, nói: "Xin lỗi, em tới trễ."

Tổng Nhất Tự lắc đầu, đứng lên rót trà cho Kiều Trì.

Phục vụ bị cướp đất diễn trọn mắt hốc mòm, một tin gây sốc đập thẳng vào đầu anh ta, anh ta làm việc đã lâu như vậy, trừ Ngụy tiên sinh, anh ta chưa từng thấy ông chủ Tổng dẫn ai đến ngoài Ngụy tiên sinh.

Hôm nay không chỉ dẫn phụ nữ đến, còn tự mình rót trà cho cô ấy!

Chẳng lẽ là bạn gái của ông chủ Tổng?!

Anh ta tính đợi lát nữa sẽ ra ngoài kể với đồng nghiệp, lại vừa ngẩng đầu một cái liền đối diện với ánh mắt dò xét của Tổng Nhất Tự.

Anh ta rùng mình một cái, tâm tình buồn chuyện lập tức biến mất.

Anh ta đi về phía trước, lễ phép hỏi: "Xin chào, đây là menu."

Kiều Trì nói cảm ơn, nhận menu lật xem một lượt, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Anh gọi món rồi à?"

Tổng Nhất Tự ôn nhu gật gù đầu.

Kiều Trì khép menu lại, cô không thích chọn món, thế là ngẩng đầu nói với phục vụ: "Giống như anh ấy."

Phục vụ cầm menu ra khỏi phòng, bên cạnh bàn là cửa sổ sát đất, Kiều Trì quay đầu nhìn, bên ngoài đã hơi tối.

Tổng Nhất Tự cũng thuận theo hướng cô nhìn ra ngoài, nghĩ Kiều Trì sợ có người bên ngoài thấy, liền mở miệng giải thích nói: "Đây là loại cửa kính một chiều, người bên ngoài không thấy bên trong đâu."

Nói xong hần sững sốt một chút, Kiều Trì nhẹ gật đầu tiếp lời nói: "Bình thường cửa kính như này đều là một chiều."

Tổng Nhất Tự ừ, hần đứng dậy: "Anh đi vệ sinh một lát."

Kiều Trì đang nhắn tin cho luật sư, giờ tay làm động tác ok.

Tổng Nhất Tự ra cửa phòng bao liền đi thẳng ra nhà vệ sinh, hần cực kỳ quen thuộc nơi này, đi chưa đến mấy bước đã tìm được nhà vệ sinh.

Chỉ là nhà vệ sinh đang được sửa chữa, mặt đất có hơi bẩn.

Khi phục vụ nhìn thấy hần, lập tức tiến lên tạ lỗi nói: "Thật xin lỗi Tổng tiên sinh, nếu như ngài muốn đi nhà vệ sinh có thể đi nhà vệ sinh khác."

Tổng Nhất Tự ngẩng đầu nhìn người công nhân đang ngồi trên thang, lắc đầu: "Không cần."

Phục vụ vâng một tiếng, Tổng Nhất Tự đến gần nhà vệ sinh, chờ hần rửa tay xong đi ra ngoài, trên thang là công nhân đang cầm trong tay một vật gì đó giống cái đĩa, đang muốn đi xuống dưới.

Phục vụ đang vịn thang, thấy Tổng Nhất Tự từ nhà vệ sinh ra, vội vàng buông tay tránh đường để Tổng Nhất Tự đi qua.

Tổng Nhất Tự lần nữa nhìn thoáng qua công nhân, bước nhanh ra nhà vệ sinh, ngay lúc hần đi qua cái thang, không biết chuyện gì xảy ra, công nhân ngồi trên thang đột nhiên đứng lên, làm cho cái thang cũng bị lắc lư.

Tổng Nhất Tự theo bản năng đưa tay đỡ thang, không nghĩ tới vật trong tay công nhân trực tiếp rơi xuống đập trúng đầu của hần.

"Tổng tiên sinh!"

Phục vụ kinh hãi hô lên một tiếng.

Trái tim nhỏ muốn nhảy lên tới cổ họng, anh lập tức xông lên đỡ khung thang, một phục vụ khác cũng vội vã chạy lại gần, anh ta đỡ Tổng Nhất Tự qua một bên, khẩn trương hỏi: "Tổng tiên sinh ngài không sao chứ? Có cần tôi giúp ngài nhìn thử?"

Sau đó nói với đồng nghiệp đang đỡ thang: "Cậu gọi quản lý tới đi, Tổng tiên sinh đang bị thương!"

Đây là chuyện lớn đó!

"Không cần." Tổng Nhất Tự ráng chịu đựng từ chối, vật kia trọng lượng không tính là lớn, nhưng hình như lại đụng trúng vết thương hồi trước, Tổng Nhất Tự từ từ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mình bị đập một cái, đầu có hơi chóng mặt.

Những ký ức vụn vặt trong đầu hần hình như đang dần dần rõ ràng.

Tổng Nhất Tự bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt có hơi bối rối, hần từ từ nhướng lông mày, hai con ngươi trong phút chốc trở nên rõ ràng.

Hần nhớ ra rồi!

Tuần sau t đi học rồi, lại khó ra chương rồi ☐☐♀☐

T vẫn đang cần người edit chung nha ♥☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Tô, Christine

--

Tổng Nhất Tự dần cảm thấy dịu lại, cảm giác choáng váng đã đỡ hơn, mới từ trên ghế đứng lên, nhìn phục vụ bên cạnh với vẻ mặt hoảng sợ, mở miệng nói: "Không cần hoảng sợ."

Phục vụ còn muốn nói gì đó, Tổng Nhất Tự đã xoay người quay lại phòng, hắn vừa đi vừa sắp xếp lại những ký ức vụn vặt kia, nhưng càng nghĩ càng rối.

Cửa phòng mở ra, Tổng Nhất Tự đi vào, đã trông thấy bữa ăn xịn sò trên mặt bàn, Kiều Tri thấy hắn trở về, nghiêng người cười ngọt ngào với hắn.

Tổng Nhất Tự im lặng không lên tiếng đi tới chỗ đối diện Kiều Tri ngồi xuống, Kiều Tri cảm thấy hơi kỳ quái hỏi: "Anh sao vậy? Trông hơi lạ."

Tổng Nhất Tự lắc đầu, "Ăn đi."

Kiều Tri ồ một tiếng, nhưng trong mắt vẫn hơi nghi vấn, sao lúc mới đi ra trông còn vui vẻ, lúc trở về đã không vui rồi? Chẳng lẽ lúc lão đại ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Cũng chỉ là đi vệ sinh thôi mà, sao lại có chuyện gì được?

Kiều Tri chậm rãi cắt bỏ bớt tét, ánh mắt lại liên tiếp nhìn về phía Tổng Nhất Tự, người đang lơ đãng cắt bông cải xanh.

"Anh sao thế?" Kiều Tri buông dao nĩa xuống, cô lo lắng nhìn về phía Tổng Nhất Tự: "Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Tổng Nhất Tự dừng tay lại, ngẩng đầu nở nụ cười với Kiều Tri: "Không sao chắc do hôm qua ngủ không ngon, nên tinh thần không tốt lắm."

Thực giác của Kiều Tri nói cho cô biết, chuyện nhất định không chỉ như vậy, nhưng lão đại không nói, cô cũng chỉ đành đồng ý, lại cúi đầu cắt thịt.

Tổng Nhất Tự ngẩng đầu nhìn Kiều Tri, hôm nay cô cột tóc lên, để lộ cái cổ trắng như tuyết, trên cổ đeo một sợi dây chuyền mỏng, thêm một đôi bông tai hình ngôi sao trên vành tai phấn nộn, và bộ quần áo màu trắng làm Kiều Tri trông rất tri thức.

Tổng lão đại yên lặng thờ dài.

Kiều Tri chú ý từng hành động của Tổng Nhất Tự, cô nhiu mày, ngẩng đầu hỏi: "Rốt cuộc anh sao thế?"

Chuyện có thể làm lão đại than thở tuyệt đối là chuyện lớn!

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, cửa bị mở ra, Kiều Tri đành phải từ bỏ việc nói chuyện với lão đại, quay đầu nhìn sang, một người đàn ông trung niên bụng phệ mặc vest đứng ngay cửa, ông ấy đi vào nhưng ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự nhấp nhẹ môi mỏng, Kiều Tri chỉ nghe thấy người đàn ông trung niên nói: "Tổng tiên sinh, đã làm phiền ngài, vừa rồi bọn họ đã nói với tôi, ngài không sao chứ?"

Người đàn ông trung niên là quản lý của nhà hàng Tây này, mới vừa rồi ông còn đang họp với mấy nhân viên trên lầu, chợt có người lên nói, Tổng Nhất Tự bị đập đầu ở dưới lầu, suýt nữa là muốn ngất đi luôn!

Gấp đến mức không thèm để ý tới việc họp, vội vàng phi nước đại xuống lầu để xin lỗi.

Kiều Tri nhiu mày sâu hơn, cô nhìn về phía Tổng Nhất Tự, phát hiện lão đại không để ý tới quản lý, cô quay đầu nói: "Anh ấy không sao, ông ra ngoài đi."

Quản lý chần chừ nhìn Kiều Tri một chút, trong đầu bất tận số, nhìn thấy lão đại đem bông cải xanh trong đĩa hắn qua đĩa cô, mối quan hệ này không cần nói cũng biết.

Quản lý vội vàng nói: "Thực sự xin lỗi Tổng tiên sinh, sau này tôi sẽ quản lý bọn họ cẩn thận hơn."

Lão đại khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Nặng quản lý lòi ra, ông cười nói: "Hai vị cứ từ từ ăn, tôi không quấy rầy nữa."

Ông quay người đang muốn ra ngoài, lão đại ở sau lưng lạnh lạnh nói: "Có mấy lời không nên nói, ông hẳn là hiểu rõ điều này."

Quản lý lập tức ngồi thẳng lên, quay lại đáp một tiếng, sau đó đóng cửa lại.

Kiều Trì có gốc cũng nhìn ra có điểm không đúng, cô nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Có phải anh nhớ ra chuyện gì rồi không?"

Tổng Nhất Tự cảm thấy rất buồn ngủ, hần nhẹ gật đầu, "Vừa rồi bị đập đầu, nhớ ra một số chuyện."

Hần không muốn nói với Kiều Trì, mặc dù chỉ nhớ đoạn ngắn, nhưng những gì liên quan tới Kiều Trì lại không nhớ rõ, hần sợ Kiều Trì thương tâm, không có gì buồn hơn chuyện người yêu không nhớ ra mình.

Huống chi Kiều Trì yêu hần như vậy.

Tổng Nhất Tự chống cùi chỏ xuống bàn ăn, bàn tay đỡ lấy cái trán, cảm thấy hơi hoa mắt, mới vừa rồi còn đỡ chóng mặt một phần, lúc này lại bắt đầu xuất hiện.

Cũng vì điều này này, Tổng Nhất Tự đã bỏ qua về mặt kinh ngạc của Kiều Trì.

Má ơi, không lẽ lão đại đã nhớ ra chuyện mình đêch có bạn gái rồi?

Kiều Trì nháy mắt liên liên tưởng đến thời điểm vừa rồi lão đại từ nhà vệ sinh trở về, một mực im lặng, hóa ra là do đã nhớ tới chuyện trước kia!

Kiều Trì vô thức đặt tay lên đầu gối, ngón tay khăn trương nắm chặt quần, nhưng trên mặt vẫn giả vờ vân đạm phong khinh(1), cô ầm giọng hỏi: "Nhớ ra chuyện gì vậy?"

(1): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi. (Nguồn:gg)

Tổng Nhất Tự để tay xuống, hần lắc đầu, nở nụ cười miễn cưỡng: "Chỉ là một chuyện râu ria thôi, mau ăn đi, đợi lát nữa nguội rồi ăn không ngon nữa."

Tổng Nhất Tự miễn cưỡng lên tinh thần, hần lại cảm lấy dao vói nữa, cúi đầu cắt một miếng thịt bò bít tết bỏ vào trong miệng, là một mùi vị quen thuộc.

Kiều Trì không ngừng liếc trộm lão đại, muốn tìm manh mối trên gương mặt lão đại, nhưng lão đại vững như Thái Sơn, không có cảm xúc gì.

Hay là lão đại vẫn chưa nhớ ra chuyện mình độc thân?

Cả hai người trong lòng có quỹ đều yên lặng ăn hết bữa cơm này, chờ lúc đi trả tiền mới biết quản lý đã miễn phí cho bọn họ.

Kiều Trì có hơi ngoài ý muốn, Tổng Nhất Tự lại là đáng về không có gì bất ngờ, tay hần tự nhiên khoác lên vai Kiều Trì, trầm giọng nói: "Về nhà nào."

Lúc này phía ngoài trời đã hoàn toàn tối thui, đèn đường mờ mờ đã được bật lên.

Con đường phía ngoài nhà hàng cũng coi như là thoáng, Tổng Nhất Tự lái xe bảo mẫu vững vàng dừng trước chỗ Kiều Trì. Kiều Trì lên xe nhìn thấy lão đại đang ngồi ở chỗ điều khiển, nghĩ thầm để lão đại lái xe này thật ỳ khuất lão đại.

Tác giả đã viết lão đại là người có tới mấy cái garage.

Trong garage không có xe nào dưới năm trăm vạn.

Kiều Trì thắt chặt dây an toàn, mở miệng nói: "Hai ngày nữa em phải trả xe cho công ty."

Chứng cứ cô đã thu thập xong rồi, cũng đã thương lượng xong với luật sư để mấy ngày nữa sẽ đem văn kiện luật sư đã soạn gửi đến công ty.

Nếu thuận lợi thì trong một tuần là đã có thể hủy hợp đồng, sẽ say bái bai người đại diện với cái công ty hút máu này. Kiều Trì cũng chuẩn bị sẵn, chờ hủy hợp đồng xong cô sẽ tự lập studio riêng, dựa theo phương thức của kiếp trước chắc sẽ được, Kiều Trì lâm vào mộng tưởng, khiến Tổng Nhất Tự kêu cô mấy lần cũng không có phản ứng.

Tổng Nhất Tự dừng xe lại, hần vươn tay vẫy vẫy mấy cái trước mặt Kiều Trì, Kiều Trì lấy lại tinh thần quay đầu, vô tội nhìn lão đại, tựa hồ hỏi chuyện gì vậy.

Lão đại thân mật nheo nheo gò má cô hỏi: "Cần anh giúp gì không?"

"Hả?" Kiều Trì mê mang.

Lão đại nói: "Anh nhớ ra mặt khẩu thẻ ngân hàng rồi."

Hần mặc dù không đi ngân hàng xem thử, nhưng trực giác cho hần biết, vốn lưu động của hần còn rất nhiều.

Kiều Trì nói đùa: "Sao vậy? Đột nhiên tự giác giao thẻ ngân hàng cho em vậy?"

Không ngờ lão đại nghiêm túc ừ một tiếng, nhìn đèn đỏ đổi thành đèn xanh, hần khởi động xe, sau đó thả lỏng người tùy ý trả lời: "Cả người anh đều là của em, giao thẻ ngân hàng cho em thì có sao đâu?"

Lão đại lại nghĩ tới những đoạn ngắn vụn vặt kia, có thể là bởi vì cảnh vật xung quanh, tất cả ký ức hẳn có thể nhớ lại đều là chuyện xảy ra ở trong nhà hàng Tây kia, trong trí nhớ hẳn hình như là một ông chủ có tiền, cũng không phải cái gì mà tài xế lái xe làm công cho người ta.

Không chỉ như thế, hẳn còn có một trợ lý cực kỳ đáng tin là Ngụy Duy.

Ngụy Duy.

Tổng Nhất Tự cảm thấy giống như đã nghe qua hoặc gặp qua cái tên này ở đâu đó, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Kiều Trì ngồi ở vị trí kế bên tài xế mở hình thức yên lặng, cô xác định, lão đại với cái miệng ngọt như mật này thật sự không nhớ tới chuyện thật ra mình là cầu độc thân.

Xe lái vào garage ở tầng ngầm.

Kiều Trì cầm túi xách kéo cửa lái phụ ra, lại phát hiện xe dừng ở gần xe bảo mẫu của cô trông cực kỳ quen mắt, cô đi qua nhìn biển số xe, là xe của La Tuyết. Xe cầu La Tuyết xuất hiện ở đây, là vì ai Kiều Trì đã biết rõ như ban ngày.

Đầu lưỡi chạm vào hàm trên, gọi lại Tổng Nhất Tự đã đóng cửa xe chuẩn bị đi vào thang máy.

Tổng Nhất Tự xoay đầu lại nhìn cô: "Sao vậy bảo bối?"

"Tự nhiên em muốn ăn kem, với ăn snack khoai tây nữa." Kiều Trì giống như đang nũng nịu với Tổng Nhất Tự, cô nói: "Anh mua cho em nha? Em không muốn đi đâu, một lát."

Tổng Nhất Tự đương nhiên không có ý kiến gì, lâu như vậy đến nay giống như là lần đầu tiên Kiều Trì làm nũng với hắn rõ ràng như thế, hắn tiến lên búng một cái vào trán Kiều Trì, "Đúng là một con mèo ham ăn."

Kiều Trì làm mặt quỷ với hắn, thúc giục nói: "Anh đi nhanh đi, có thể đi ra ngoài từ bên trái á."

Tổng Nhất Tự bắt đầu đi lác đác, nghe lời cắt điện thoại và chìa khóa xe đi theo hướng mà Kiều Trì chỉ.

Kiều Trì thấy lão đại nghe lời rời đi, cô bước nhanh đến chỗ thang máy, ấn tầng, chuẩn bị đi chiều cổ keo 502 La Tuyết.

Vừa mới ra khỏi cửa thang máy, Kiều Trì đã nhìn thấy La Tuyết đứng trước cửa nhà mình, trên tay kẹp một điếu thuốc, đang gọi điện thoại.

Kiều Trì giẫm giày cao gót giẫm lên gạch sứ bóng loáng phát ra tiếng cộp cộp cộp, làm hấp dẫn lực chú ý của La Tuyết, cô ta đi qua, thấy Kiều Trì trở về, khuôn mặt vốn dĩ đang cười bỗng bị dập tắt, cô ta và đầu bên kia điện thoại nói gì đó sau đó liền tắt máy.

Điếu thuốc trên tay chưa hút xong tiện tay vứt xuống đất, dùng đế giày dụi tắt đi, căn bản không thèm để ý có làm bẩn sàn nhà không.

Kiều Trì khẽ dựa gần La Tuyết người nồng đậm mùi thuốc, vốn đang nhíu mày lại nhíu chặt hơn. Còn chưa mở miệng chất vấn cô ta, La Tuyết đã chửi xối xả, "Cô vừa đi đâu vậy? Có biết tôi đợi cô lâu lắm không? Ai cho cô đòi mật mã?"

Thật ồn ào.

Kiều Trì ghét bỏ lui về sau một bước, hắng giọng một cái trả lời: "Đây là nhà tôi, tôi muốn dùng mật khẩu nào thì dùng mật khẩu đó, chị quản được sao?"

La Tuyết này buổi sáng đã đến một chuyến, buổi tối cũng không chê phiền phức mà tới nữa.

Mà siêu thị trong chung cư cũng không tính là xa, lão đại chắc tầm mười mấy phút nữa sẽ về đến nhà. Kiều Trì cũng không muốn để hắn và La Tuyết chạm mặt, thế là nhẫn nại tính tình hỏi: "Chị cứ đến tìm tôi mãi làm gì?"

La Tuyết hừ lạnh một tiếng: "Ôn Quả nói với tôi, Kiều Trì tôi không ngờ cô lại là người như vậy, chưa gì mà đạo diễn chương trình kia đã đến hỏi tôi cô có thời gian làm NPC trong tiết mục sắp tới không, cô cũng chỉ là loại diễn mèo què ba chân(2), đạo diễn cũng không sợ mất mặt à."

(2)三脚猫: Tam cước miêu, ý là có địa vị, tiếng tăm, nhưng chỉ trên danh nghĩa, còn thực chất thì chẳng có tài cán gì, có thể hiểu là Có miếng mà không có tiếng.

Kiều Trì nhìn trừng trừng La Tuyết, La Tuyết này thế mà nói mình là diễn viên như vậy, cũng không biết làm sao trước đây nguyên chủ có thể chịu được.

La Tuyết cao giọng: "Cô nhìn tôi chăm chăm làm gì?"

Kiều Trì chậm rãi nói: "Cô nói xong chưa?"

La Tuyết đương nhiên còn chưa nói hết, hôm qua độ hot của trực tiếp còn đang nằm trong dự tính, vốn cho rằng trải qua một buổi tối lên men, độ hot sẽ dần dần giảm đi, không nghĩ tới từ 10h sáng, có người đã chụp được Kiều Trì và Độ Cao trong thang máy hôm nay.

Cái tên Kiều Trì top mười tìm kiếm, theo sát chính là Độ Cao, sau đó nữa là vụ bê bối yêu đương của hai người bọn họ.

Cô ta gọi điện thoại nhưng Kiều Trì không nhận, nhắn Wechat Kiều Trì cũng không trả lời, căn bản không tìm thấy người ở đâu hết. Ôn Quả đã tức giận đến mức gọi hẳn mười cuộc cho cô, nếu như cô ta tiếp tục không nghĩ ra biện pháp, vị trí cô ta vừa mới được thăng chức sợ là khó giữ được.

Cho nên sau khi buổi sáng bị ăn quả đập cửa xong, buổi chiều bỏ hết tất cả việc phóng xe đến tìm Kiều Trì, không nghĩ tới lần này lại để cô ta đợi từ chiều tà cho đến buổi đêm.

Vừa rồi Ôn Quả còn gọi điện thoại tới hỏi cô ta đã giải quyết xong chưa, La Tuyết vừa dỗ vừa lừa mới làm Ôn Quả yên lòng, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Kiều Trì trở về.

Không thể không thừa nhận, Kiều Trì so với Ôn Quả có nhiều vốn liếng hơn, dáng người ti lệ vàng lại thêm thân hình kia coi như không cần làm gì cũng có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn, chỉ cần marketing tốt, độ nóng của Kiều Trì nhất định không chỉ có như vậy.

Thăng đến vừa rồi, fan hâm mộ trên Weibo của Kiều Trì đã từ một trăm vạn tăng tới ba trăm vạn, hơn nữa còn không có xu hướng dừng lại, cô ta đánh giá một chút, Weibo của Kiều Trì có thể sẽ tăng tới năm sáu trăm vạn mới có thể dừng lại.

"Cô với Độ Cao rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" La Tuyết hỏi.

Chỗ bị chụp lên giống như là ở tầng dưới một văn phòng nào đó, đầu óc La Tuyết đột nhiên rõ ràng, ở chỗ đó có mấy phòng đạo diễn làm việc. Người của cô ta đã truyền tin, Độ Cao mới tiếp nhận vai nam chính của đạo diễn Chương.

Mà bộ phim đó chính là bộ phim cách đây không lâu La Tuyết đã để Kiều Trì đi giúp Ôn Quả tranh thủ một vai.

Cô ta nghiễm nghị hỏi: "Cô có phải đã lên tôi đi liên hệ với Chương Niên rồi đúng không?"

Bởi nếu nói như vậy thì thật rõ ràng, hôm nay Kiều Trì ra ngoài nói không chừng là gặp Chương Niên!

Kiều Trì cũng không kinh ngạc khi La Tuyết nhanh như vậy đã đoán được, La Tuyết ở trong giới đã lăn lộn nhiều năm như vậy, nếu còn phản ứng không kịp, như vậy cũng coi như phí mấy năm lăn lộn ấy.

"Đạo diễn Chương đánh giá tôi rất cao." Kiều Trì mắt cười dịu dàng nói: "Chị Tuyết, thật may mắn là chị đã cho tôi cơ hội này."

Lúc trước La Tuyết và Ôn Quả gần như đã ép khô nguyên thân, Kiều Trì mới không phải là một cái bánh bao mềm, cô dựa lên cửa nhà mình, khoanh tay, chắc hẳn lão đại cũng sắp trở về, không muốn lại tiếp tục tranh chấp với La Tuyết, gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi muốn hủy hợp đồng."

Kiều Trì nhìn La Tuyết biểu lộ từ kinh ngạc đến chấn kinh lại đến phẫn nộ, La Tuyết cảm thấy lỗ tai mình có khả năng nghe nhầm rồi, không phải thì làm sao lại nghe thấy người luôn mềm yếu dễ bắt nạt như Kiều Trì lại muốn hủy hợp đồng?

La Tuyết không thể tin nâng giọng: "Cô nói cái gì?"

Kiều Trì vẫn cực kỳ bình tĩnh lặp lại: "Tôi muốn hủy hợp đồng."

Thấy La Tuyết định mở miệng nói chuyện, Kiều Trì tiếp tục nói: "Đây là nhà tôi, tôi cũng đã chào hỏi nói chuyện với bảo an rồi, nếu sau này chị lại xuất hiện ở trước cửa nhà tôi, tôi sẽ đề bọn hắc trực tiếp báo cảnh sát tới bắt người."

"Cô!" La Tuyết trừng mắt nhìn cô, hai mắt giống như muốn bốc lửa tới nơi.

Kiều Trì ngón tay chỉ thang máy: "Mời chị lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ gọi điện thoại cho bảo vệ đưa chị ra ngoài đây."

Thấy La Tuyết không tin, Kiều Trì lập tức lấy điện thoại trong túi ra, vào danh bạ tìm bấm gọi số điện thoại của bảo an, bên kia rất nhanh liền bắt máy.

"Xin chào, xin hỏi có chuyện gì cần trợ giúp?"

Kiều Trì hướng về phía La Tuyết câu lên một nụ cười, mỗi chữ mỗi câu rõ ràng nói ra: "Có kẻ khả nghi trước cửa nhà tôi, làm phiền mọi người đến xử lý một chút."

La Tuyết không nghĩ tới Kiều Trì lại tuyệt tình như thế, cô ta tức giận đến mức muốn đau đầu, "Việc này chưa xong đâu."

Cô ta quăng một câu không nhẹ không nặng, nổi giận đùng đùng bước nhanh tới thang máy. Kiều Trì thấy cô ta đã vào thang máy, mới quay người một bên nhấn mật khẩu cửa nhà một bên ôn nhu nói với bảo an: "Chị ta đã đi rồi, thật xin lỗi đã làm phiền mọi người."

Tổng Nhất Tự đang đợi thang máy ở lối vào thang máy tầng một, tới hôm nay thang máy thật sự rất chậm, hẳn đã ở dưới lầu đợi mấy phút, cái thang máy này mới đến lầu mười hai.

Tổng Nhất Tự cúi đầu mở cái túi ra nhìn kem ở bên trong, mong trước khi về đến nhà đừng tan nhiều quá.

Lão đại nghĩ thầm, nếu tan rồi không biết Kiều Trì sẽ buồn lắm đây.

Vừa nghĩ tới Kiều Tri úy khuất cần thì nhìn hần, thần sắc Tống Nhất Tự đã ôn nhu hơn nhiều.

Bảo bối nhà hần thật đúng là một bé quý đáng yêu.

Hần đột nhiên thấy hối hận tới qua đã đề nghị với đạo diễn kia để Kiều Tri đóng vai NPC, bảo bối nhà hần đáng yêu như vậy phải đi đóng vai công chúa mới đúng.

Trong đầu lóe lên tia sáng, gương mặt tươi cười của Tống Nhất Tự bỗng dừng lại, hần nhớ tới mình đã từng gặp Ngụy Duy!

Ngay vào tối qua, Ngụy Duy còn tới gõ cửa sổ xe của hần, trước khi đi còn đưa cho hần một tấm danh thiếp, lúc ấy còn nói cái gì nữa, Tống Nhất Tự gõ gõ đầu mình.

Lúc ấy hình như Ngụy Duy nói cần gì có thể liên hệ anh ấy.

Tống Nhất Tự nhìn thoáng qua cái thang máy còn đang dừng ở tầng mấy đó, dứt khoát quay lại bước đến cầu thang bên cạnh.

Hần đi đến xe bảo mẫu và kéo cửa ra, lần theo ký ức tìm thấy một tấm danh thiếp bị kẹt ở vết nứt trong hộp tỳ tay vịn, phía dưới hai chữ Ngụy Duy là một dãy số.

Là số của Ngụy Duy.

Ngón tay Tống Nhất Tự vuốt ve góc danh thiếp, đóng cửa xe bảo mẫu lại, vừa đi về phía thang máy vừa cẩn thận đọc thông tin trên tấm danh thiếp, giống như muốn lấy thêm nhiều thông tin từ danh thiếp, tốt nhất có thể kích thích thần kinh của hần, để hần nghĩ lại được thêm một ít chuyện.

Garage tầng hầm rất vắng, tiếng giày cao gót đập trên đất cực kỳ rõ ràng, Tống Nhất Tự ngẩng đầu, lông mày nhướng lên.

Người này hần biết, là người đại diện cứ bám chặt mà hút máu của bảo bối nhà hần.

Người đại diện mặt giận dữ, cầm điện thoại nói nhanh như gió tựa hồ đang giảng giải, Tống Nhất Tự thính lực tốt, nắm được mấy từ mấu chốt.

Chấm dứt hợp đồng, tiện nhân, thân bại danh liệt.

Tống Nhất Tự cúi đầu nhìn đồ ăn vặt trong tay mình, khó trách Kiều Tri đột nhiên muốn ăn đồ ăn vặt với hộp kem, thì ra là có ý đẩy hần đi, còn mình thì đơn thương độc mã tiếp người đại diện này.

Tống Nhất Tự đối mặt trực tiếp với La Tuyết, La Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấy hần.

Vừa trông thấy Tống Nhất Tự, mắt La Tuyết sáng rực lên.

Tống Nhất Tự mắt nhìn thẳng đường đến thang máy, ngay lúc đi ngang qua La Tuyết đã bị cô ta chặn lại.

La Tuyết trên mặt đã không còn bộ dáng nổi giận đùng đùng vừa rồi, cả gương mặt đều tươi cười, nhìn Tống Nhất Tự nói: "Xin chào, xin hỏi bây giờ cậu có rảnh không?"

"Không." Tống lão đại lãnh khốc vô tình, hần phải mang kem về cho bảo bối.

La Tuyết cũng không bị vẻ mặt lạnh lùng của hần làm dọa, vẫn như cũ cười nói ra: "Tôi là quản lý công ty giải trí Thịnh Phong, nhìn thấy điều kiện ngoại hình của cậu rất tốt, không biết cậu có hứng thú đến công ty của chúng tôi trò chuyện chút hay không?"

Dứt lời, từ trong túi lấy ra danh thiếp đưa cho Tống Nhất Tự.

Tống Nhất Tự không nhận, khoé mắt liếc nhìn danh thiếp, thấy hai chữ La Tuyết, cười khẽ, thanh âm có chút khinh miệt.

Xem ra La Tuyết không biết hần.

La Tuyết bị hần cười, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, hào quang trước mặt bỗng dưng vô cùng mạnh mẽ khiến cô ta vô thức đứng thẳng.

Lại nghe thấy Tống Nhất Tự hỏi: "Quý công ty dự định ra bao nhiêu để ký hợp đồng với tôi?"

Có hi vọng!

La Tuyết ngẩng đầu, nói: "Cái này đều dễ nói..."

"Tôi nghĩ các người có bán toàn bộ công ty cũng không đủ để ký hợp đồng với tôi." Tống Nhất Tự ngắt lời nói, hần trầm mặt, ánh mắt nhìn La Tuyết, giống như vừa mới nghe thấy một câu chuyện cười.

"Người trẻ tuổi không cần kiêu ngạo như vậy." La Tuyết đè nén sự khó chịu trong lòng xuống, vẫn như cũ ôn tồn nói: "Chúng ta trước tiên có thể thêm Wechat hoặc là điện thoại, cụ thể chúng ta có thể trò chuyện sau."

La Tuyết nghĩ, hôm nay có thể là vì cô ta ra cửa không xem lịch, đã bị mắng còn bị đập cửa đến choáng váng, không có lấy một chuyện thuận lợi. Thật vất vả và đụng phải một tiểu thị tươi(3), lại không nghĩ rằng tính tình lại như thế.

(3)Tiểu thị tươi là cụm từ mà giới giải trí Hoa ngữ dùng để gọi các chàng trai trẻ mới nổi, họ là những người bước ra từ các chương trình âm nhạc, phim truyền hình. (Những nhân vật không có đủ nhan sắc sẽ không được gọi là tiểu thị tươi).

Lão đại trước mặt đột nhiên cười khề một tiếng, cảm xúc giận dữ giữa lông mày tản ra.

La Tuyết nhìn đến sùng sốt, trong giới này cô ta đã thấy qua không biết bao nhiêu người đàn ông trẻ trung và đẹp trai, nhưng không một ai có thể khiến cô ta cảm thấy động tâm như người hôm nay.

Chỉ thấy người đối diện môi mỏng khề mở, gần từng chữ: "Trong Wechat của tôi, trước giờ không thêm mấy người phụ nữ trung niên."

La Tuyết lập tức nổi nóng, tuổi tác là nỗi đau của cô ta, mặc dù cô ta không biết bảo dưỡng thế nào, cũng không biết nên đập bao nhiêu tiền vào gương mặt này, nhưng tuổi tác nói cho cô ta biết, cô ta đã gần bốn mươi rồi.

Nhưng Tổng lão đại tuyết không dối trá, hần lạnh lùng nói: "Đừng cản đường, kem của bảo bối nhà tôi sắp tan rồi."

La Tuyết đang muốn mở miệng nói cái gì, khoe mắt đột nhiên thoáng nhìn garage để xe tư nhân ở sau lưng Tổng lão đại.

Trong garage đó tất cả đều là xe sang trọng, trước khi Kiều Tri chuyển vào thì mấy cái xe này đã ở đó, mỗi tuần đều sẽ có người tới bảo dưỡng mỗi tuần, trước đó nghe bảo an nhắc qua, tất cả đều là của một người.

Người sở hữu này cực kỳ hào phóng mua hết nguyên một tầng trên tầng Kiều Tri đang ở, nhưng trước giờ chưa từng thấy hần, giống như còn rất nhiều bất động sản ở chỗ khác.

Là người giàu nhất trong những người giàu.

Tổng lão đại cũng chú ý tới ánh mắt của La Tuyết, hần cũng biết sau lưng là garage để xe tư nhân, bên trong xe rẻ nhất cũng phải hơn năm trăm vạn.

Xem ra La Tuyết hiểu lắm rồi.

Tổng lão đại khoe miệng hơi nhích lên, cầm đồ ăn vặt đi tới thang máy.

Hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao cũng không liên quan tới hần.

Mãi lắm bạn Chris mới chịu edit một chương ☐

Có bạn nào biết chị Hà Cảo không, có ai có wat của chị i hông ạ, từ hồi chị ấy bị mất acc đến giờ t vẫn không tìm ra được chị ấy:<

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Tô

- -

Về đến nhà, đèn ở phòng khách sáng trưng, Kiều Tri cũng không trong phòng khách, Tổng Nhất Tự đặt đồ ăn đã mua để lên bàn, lấy kem ra, nhìn cái nắp trong suốt của hộp kem.

Đã hơi tan rồi, Tổng Nhất Tự vội vàng bỏ vào trong tủ lạnh để cấp cứu hộp kem đang tan.

Hi vọng đến lúc ăn thì cuộc cấp cứu này sẽ thành công.

Hần đi đến cửa phòng ngủ của Kiều Tri gõ gõ, không bao lâu Kiều Tri với đầu tóc còn ướt mở cửa.

Cô cầm trong tay một cái khăn lông vừa lau khô tóc vừa nói: "Sao anh đi lâu thế?"

"Người hơi đông." Tổng Nhất Tự vươn tay đẩy tóc rơi xuống mặt qua một bên giúp cô, "Đồ ăn vặt em yêu cầu đã đến rồi đây, hi vọng vị tiểu tiên nữ này có thể cho tôi một lời khen ngợi."

Kiều Trì ho một tiếng, giơ tay khen ngợi hần, chân thành nói: "Lời khen năm sao, hy vọng không ngừng cố gắng."

Dứt lời cô liền từ trong phòng ngủ đi ra, hỏi: "Kem của em đâu?"

"Trong tủ lạnh." Tổng Nhất Tự trả lời, hần nhìn mái tóc còn ướt của Kiều Trì, nghĩ nghĩ liền đi đến phòng mình, lấy ra máy sấy chưa bao giờ dùng tới.

Kiều Trì đã cầm kem ly ngồi trên ghế sa lon, khăn mặt khoác lên trên vai, răng cắn thìa, mở hộp ra, tầng phía trên của kem đã hơi chảy.

Cô cầm thìa chọc chọc kem, còn tốt, phía dưới vẫn ok.

Thật ra cô không quá muốn ăn kem, chỉ là cái có để đẩy lão đại đi chỗ khác mà thôi.

Nhưng chờ đến lúc bỏ kem vào trong miệng, Kiều Trì nghĩ thầm, cô vẫn rất thích kem.

Tổng Nhất Tự cầm dây điện máy sấy, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình nói với Kiều Trì: "Bảo bối, lại đây nào."

Kiều Trì cắn thìa nhìn về phía hần, nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu từ chối nói: "Lát nữa em tự làm, anh đi tắm trước đi!"

Cô có tài đức gì để lão đại sấy tóc cho.

Tổng Nhất Tự không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Kiều Trì, tay vỗ vỗ ghế sofa.

Không đầy một phút, Kiều Trì cảm thấy hơi sợ, ngoan ngoãn lê dép đi qua ngồi, lão đại lúc này mới nở một nụ cười, mở máy sấy, từng khớp tay rõ ràng như ẩn như hiện ở trên mái tóc đen nhánh của Kiều Trì.

Thân thể Kiều Trì thẳng tắp, cô dùng thìa khuấy khuấy kem. Hai người đều không mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng máy sấy phát ra.

Lão đại thật ôn nhu, làm nhẹ đến mức Kiều Trì tưởng rằng máy sấy đang tự làm việc.

Sấy được bảy, tám phút, lão đại liền tắt máy sấy, hần giúp Kiều Trì làm thẳng tóc mới mở miệng nói: "Được rồi."

Kiều Trì lập tức đứng lên, cầm kem ly trở lại vị trí vừa rồi.

Lão đại buông máy sấy xuống, có hơi bất đắc dĩ nói: "Sao anh cứ cảm thấy em có hơi khản trương?"

Kiều Trì cắn thìa vô tội nhìn Tổng Nhất Tự, thề thốt phủ nhận nói: "Em không có khản trương nha, rõ ràng anh mới khản trương mà?"

Kiều Trì cảm thấy từ khi mình tới đây, chuyện thuận thực nhất chính là điên cuồng ném nôi(1), sau đó lão đại sẽ buộc phải dỗ dành.

(1): "Ném nôi" là ngôn ngữ mạng, ý chỉ đổ lỗi cho người khác. Trái nghĩa với nó là "Cống nôi", ý chỉ nhận tội cho người khác.

Tổng Nhất Tự không chấp cô, hần đi đến chỗ bên cạnh Kiều Trì, mắt nhìn hộp kem trong tay cô hỏi: "Ăn ngon không?"

Kiều Trì nhẹ gật đầu, hai mắt híp lại như trắng liêm: "Ngon!"

"Vậy anh cũng phải ăn mới được." Ánh mắt Tổng Nhất Tự đặt ở tay cầm kem của Kiều Trì, ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Kiều Trì nhích qua bên cạnh, cực kỳ thành khẩn nói: "Trong tủ lạnh còn một cái."

Tôi thật sự không có hiểu ý của lão đại đâu!

Kiều Trì yên lặng nghiêng mình để bảo vệ kem của mình, giống như bất cứ ai giành của cô cô sẽ cắn cho một cái.

"Anh cũng đâu có giành của em." Tổng Nhất Tự lườm cô một cái, cực kỳ thần nhiên.

Kiều Trì bán tín bán nghi nhìn hần một cái, thấy lão đại xoay người lại cầm điều khiển mở TV, thật sự không có ý muốn cướp kem của cô. Kiều Trì mới yên lòng, một lần nữa ngồi xuống, bây giờ có thể tránh tiếp xúc thân mật với lão đại liền tránh.

Thanh danh lão đại hần là phải để cô bảo vệ thật tốt!

Một giây ngay sau đó, cảm giác tay mình chọt nhẹ, Kiều Trì sững sờ nhìn về phía lão đại.

Không phải nói không giành sao! Lừa đảo! Đồ lừa gạt!

Tổng Nhất Tự vẫn về mặt nước chảy mây trôi, hần đưa tay lấy thìa Kiều Trì đang cầm, thấy Kiều Trì tròn tròn mắt nhìn chằm chằm hần, đem thìa đặt

vào hộp kem, búng trán Kiều Trì, chính khí lẫn liệt nói: "Tin lời đàn ông chỉ có ăn *****, ăn ***(2)."

(2) *Thật ra chỗ này là câu khác, nó là 男人的嘴, 骗人的鬼, mà t không biết nên dịch sao, nên xin mạn phép làm một câu thô tục như này.*

Kiều Trì vụn vụn không ngờ tới lão đại lại có thể nói như vậy, còn trông như đó là dĩ nhiên!

Lúc cô không ở nhà lão đại đã coi mấy cái kỳ quái gì vậy!

Sau đó tro mắt nhìn lão đại từng thân nhiên ăn từng miếng từng miếng hết cả hộp kem, hoàn toàn không có một chút cảm giác áy náy!

Trên TV đang phát tin tức tài chính và kinh tế, nhưng lực chú ý của lão đại tất cả đều ở trên người Kiều Trì, Kiều Trì tức giận ngồi bên cạnh, ngón tay chọc chọc ghế sofa, giống như đang phân vân có nên giận đối hán hay không.

Bảo bảo thật...

Tổng Nhất Tự đuổi đầu lưỡi liếm môi mòng, thật ngây thơ và đáng yêu mà.

Người ưu tú với người ưu tú đúng là nên ở chung một chỗ, hán và Kiều Trì quả thực là một cặp đôi hoàn hảo!

Hán hơi ngồi thẳng lên, đuổi cánh tay dài khoác lên vai Kiều Trì, sau đó nhẹ nhàng kéo về phía mình, Kiều Trì còn chưa phản ứng kịp, đã ở nằm trong ngực của lão đại. Cổ của cô gối lên cánh tay lão đại, cô cứng ngắc quay đầu, đập vào mắt là cái cằm và yết hầu gợi cảm của Tổng lão đại.

Tổng Nhất Tự dùng thìa múc một miếng kem, hai mắt xem tivi, tay lại hết sức tự nhiên đưa thìa tới bên miệng Kiều Trì.

Kiều Trì nhìn kem ở gần miệng, cà lăm nói: "Tự, tự nhiên em không muốn ăn nữa, anh, anh ăn đi."

Sau đó muốn giỡn đùa muốn ngồi dậy, phòng khách quá nguy hiểm, cô phải trốn vào phòng ngủ mới được.

Không ngờ cánh tay mà lão đại đặt lên vai cô lại giống như quả núi đè vậy, giam cô lại một chỗ không đi đâu được. Tổng Nhất Tự cúi đầu xuống nhìn Kiều Trì, kỳ quái hỏi: "Tại sao lại không muốn ăn nữa?"

Rõ ràng mới vừa rồi còn tức giận vì bị giành hộp kem mà.

Kiều Trì nhắm mắt nói: "Thì tự nhiên không muốn ăn."

Cô cũng không thể nói với lão đại, thật ra hai chúng ta không phải người yêu, làm như vậy là không được.

Lão đại cảm thấy con gái thật đúng là sáng nắng chiều mưa, hán nghĩ nghĩ thu thìa về, Kiều Trì im lặng nhẹ nhàng thờ ra.

Cô dự định sẽ giằng co lần nữa, lại nghe thấy lão đại nói.

"Bảo bối."

"Hả?"

Ngay sau đó bị nhét kem vào miệng.

Kiều Trì ngẩng đầu trừng mắt nhìn, Tổng lão đại trầm thấp cười, vuốt vuốt đầu cô, thu thìa về hỏi: "Ăn ngon không?"

"Ngon." Kiều Trì xấu hổ cúi đầu xuống, không cần soi gương cô cũng biết mặt mình đỏ hết cả lên rồi.

Không ngờ là, lão đại nhẹ nhàng nói: "Bảo bối, em đỏ mặt chuyện gì vậy?"

Kiều Trì giống như bị đập trúng đuôi mèo, bỗng nhiên tránh khỏi sự giam cầm của Tổng Nhất Tự, từ trên ghế salon đứng lên có chút thẹn quá hoá giận phản bác: "Anh mới đỏ mặt ấy!"

Lão đại vừa cười vừa giơ tay lên sờ mặt mình, cực kỳ vô tội nói: "Không có nha."

Sau đó nhìn Kiều Trì tiếp tục nói: "Nếu không em sờ thử? Anh thật sự không có đỏ mặt."

... Lão đại thật đúng là lão đại, mất trí nhớ mà vẫn là một cao thủ thả thính.

Kiều Trì nói không lại hán, chân bời đầu quyết định chuồn đi.

Trước khi Kiều Trì vào phòng còn nghe thấy lão đại nói: "Anh thật sự không đỏ mặt mà."

Phiền chết! Ai quan tâm anh đỏ mặt hay không!

Phòng ngủ phát ra tiếng đóng cửa, lão đại ngồi ở trên ghế sa lon rút cuộc nhìn không được, cười đến khóe mắt chảy cả nước mắt.

**

Trời vừa rạng sáng, Kiều Trì từ trên giường đứng lên, nghiêng người mở đèn bàn ra, đầu óc còn chút choáng váng dụi dụi con mắt, xuống giường, đeo dép lê đi ra ngoài phòng ngủ.

Cô có một giấc mơ, trong mơ lão đại đã lấy lại trí nhớ và không nhớ ra cô, dù cô có cố gắng gọi tên hắn cỡ nào, lão đại vẫn không động đậy, thậm chí còn để thủ hạ ném cô ra!

Thật là quá đáng!

Nhưng trong mơ Kiều Trì cũng không thể phân biệt được, rốt cuộc quá đáng là do lão đại quên mất cô hay là lão đại kêu thủ hạ ném cô ra.

Hiện tại ngẫm lại, nhất định là do ném cô ra!

Kiều Trì mở đèn phòng khách lên, đi tới chỗ rót nước, uống một ly nước lớn, mới ép cảm xúc trong giấc mơ vừa này xuống, cô đặt ly lại chỗ cũ, vừa ngáp vừa đi trở về, ánh mắt vô ý nhìn lại phát hiện cửa phòng lão đại mở.

Cô nghĩ nghĩ, rón rén đi qua muốn đóng cửa lại giúp, vừa đi vào lại nghe thấy trong phòng phát ra tiếng của lão đại.

Cô mím môi một cái, mượn ánh sáng trong phòng, lão đại đang nằm trên giường lật qua lật lại ngủ không an ổn, cô trầm thấp kêu một tiếng: "Tống Nhất Tự?"

Lão đại không trả lời.

Kiều Trì đẩy cửa ra đi đến bên giường lão đại, mở đèn bàn lên, lúc này mới thấy rõ trên mặt lão đại đều là mồ hôi.

Cô đưa tay đẩy vai Tống Nhất Tự, nhưng hắn vẫn yên lặng ở trong mơ không tỉnh lại, hắn nhũ mảy, hai tay cũng nắm chặt chặn mòng. Kiều Trì phát hiện sắc mặt lão đại có chút khó coi, bờ môi khô trắng bệch.

Kiều Trì ngáp ngừng vươn tay ra sờ lên trán hắn, phát hiện trán Tống Nhất Tự nóng hổi.

Hình như là sốt rồi?

Kiều Trì thu tay lại chà xát cánh tay có hơi lạnh của mình, đứng dậy tìm tới điều khiển điều hòa trong phòng lão đại, nhìn số độ phía trên, 16 độ.

Này là lão đại muốn bị chết cồng hả?

Kiều Trì tắt điều hòa, mở cửa sổ đang đóng chặt ra để thông gió.

Quay trở lại phòng khách lấy hòm thuốc ra, lắc lắc nhiệt kế rồi bỏ dưới nách lão đại, đợi năm phút sau, Kiều Trì lấy ra xem, 38°.

Đúng là sốt thật rồi.

"Tống Nhất Tự, Tống Nhất Tự." Kiều Trì lại kêu vài tiếng, xác định là không dậy mới bất đắc dĩ đứng dậy, lấy khăn mặt trong phòng tắm ra lau mặt và cánh tay của lão đại, lại tìm trong hòm thuốc, cuối cùng lấy ra một miếng dán hạ sốt dán lên trán lão đại.

Làm xong xuôi, cũng đã hết nửa tiếng.

Kiều Trì ngồi ở bên giường, lúc này cô đã hoàn toàn thanh tỉnh, cô cầm ly nước ấm lên uống một ngụm.

Đặt cái ly ở trên tủ đầu giường, đứng lên kéo chăn của lão đại ra, sau đó cẩn thận đắp lại.

Sau khi mồ hôi ra hết, sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lại không ngờ lão đại cực kỳ không an phận, Kiều Trì vừa bỏ tay ra khỏi chăn, một giây sau tay lão đại đã nhấc lên kéo chăn ra.

Kiều Trì lại nhẫn nại đắp lại cho hắn...

Lập đi lập lại mấy lần Kiều Trì đã hoàn toàn bó tay.

Cô nghiêm túc ngồi xếp bằng bên cạnh giường, phần thân trên hơi nghiêng về phía trước, sau đó hai tay giữ thật chặt chăn của lão đại.

Lão đại bắt lực vùng vẫy mấy lần, mí mắt giật giật, giống như muốn tỉnh lại.

Nhưng Kiều Trì cũng không phát hiện, cô thở dài, quay đầu nhìn đồng hồ ở tủ đầu giường, đã ba giờ rồi.

Kiều Trì nhỏ giọng thăm thì nói: "Thật không nghe lời."

Kiều Trì một lần nữa xoay đầu lại, đối diện với ánh mắt mơ hồ của lão đại.

Lão đại chỉ im lặng nhìn cô.

Truyện của t đã được 10k view rồi ☐☐♀☐

Tuy là vẫn còn rất nhiều sai sót nhưng cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Để chúc mừng truyện được 10k view, t sẽ ra liên tục 3 chương liền nếu chương này có 200 vote nhé ♥☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Edit: Kỳ Kỳ

Beta: Tô, Bé Nguyệt

- - -

"Em..." Giọng lão đại có hơi khàn, hẳn như đang suy nghĩ tại sao Kiều Trì lại xuất hiện trong phòng hắn.

Hon nửa đêm, mặc dù quan hệ của hai người là người yêu, nhưng hắn là một người đàn ông chín chắn đó nha.

Suy nghĩ của Tống Nhất Tự càng ngày càng lệch lạc, nhìn cái tư thế của Kiều Trì, nghĩ thầm, thì ra bảo bồi thích chủ động.

"Anh bị sốt." Kiều Trì bình tĩnh thu tay lại, sau đó xuống giường quy củ đứng một bên, cô luôn cảm thấy suy nghĩ của lão đại lúc này có khả năng đã như ngựa hoang mất cương, lao xa vạn dặm rồi.

Suy nghĩ Tống Nhất Tự bị ngắt quãng, nghe Kiều Trì nói, hắn mới phản ứng được mình quả thật cảm thấy khá khó chịu, áo ngủ trên người bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, dính chặt vào người, cực kỳ không thoải mái.

Hắn giơ tay lên sờ trán mình, mồ hôi miễng dán hạ sốt Kiều Trì cho hắn.

"Cảm ơn." Tống Nhất Tự thấp giọng nói, thì ra hắn đã hiểu lầm.

Kiều Trì lần đầu nghe thấy Tống Nhất Tự nói cảm ơn, trong nháy mắt có hơi không biết làm sao, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại, cúi người tiến lên một bước, cười hi hi đưa tay nheo nheo má có hơi nóng của Tống Nhất Tự, trêu chọc: "Còn nói anh không đỏ mặt."

Cô đối diện với hai mắt của Tống Nhất Tự, mím môi một cái, đã thấy trái tim có đang đập bùm bùm.

Kiều Trì dòi mắt, cô đứng lên đang muốn thu tay lại, Tống lão đại đã trực tiếp nắm lấy.

"Thế nào? Còn chỗ nào không thoải mái à?" Kiều Trì không tránh thoát, ngược lại bước về phía trước một bước, dùng mu bàn tay chạm vào trán lão đại, tay còn chưa đụng vào, trên lưng bỗng thêm một cái cánh tay, kéo cô về phía trước, đầu lão đại nhẹ nhàng đặt trên bụng cô.

Kiều Trì đẩy cũng không được mà ôm cũng không xong, cả người cứng ngắt đứng tại chỗ: "Anh..."

Mới nói ra một chữ anh, lão đại đang ôm ngang cô đã đánh gãy, buồn buồn nói: "Anh mơ thấy ác mộng."

Kiều Trì đang muốn đẩy tay lão đại ra lại dừng lại, vô thức hỏi: "Anh mơ thấy gì vậy?"

Tống Nhất Tự mơ thấy rất nhiều chuyện, hình như hắn đã từng làm rất nhiều chuyện, hắn đã từng chán nản và dễ nổi nóng, hắn có chức vị cao, có thể nghĩ người muốn đối phó hắn nhiều vô số kể, có thể nói một chút thoải mái cũng không có.

Mỗi một bước đi, đều như giẫm trên băng mỏng.

Càng quan trọng hơn là, trong mơ hắn không thấy Kiều Trì.

"Anh không thấy bảo bối trong mơ." Lão đại nói, giấc mơ này cũng giống với những ký ức trước đó, đều vụn vặt, không liên kết nhau.

Kiều Trì khẽ cười một tiếng, an ủi: "Em bây giờ không phải đang bị anh ôm sao?"

Tổng Nhất Tự hít sâu một hơi, không trả lời.

Đầu óc u ám với những ký ức chưa kịp tiếp thu kia làm hắn cảm thấy rất khó chịu, hắn không thích cảm giác như vậy, hắn hẳn phải là một người vĩnh viễn giữ bình tĩnh và tỉnh táo.

Kiều Trì nâng hai tay lên, nhớ lại cách trợ lý nhỏ đời trước xoa bóp cho cô để thư giãn đầu óc, hai tay đặt trên đầu Tổng Nhất Tự, nhẹ nhàng giúp hắn giảm cảm giác khó chịu, thư giãn một chút.

Hai tay vẫn ôm chặt cô, Tổng Nhất Tự như muốn cô và hắn hòa vào một thể, Kiều Trì chần chờ mấy giây, cuối cùng vẫn không bỏ tay hắn ra.

Từ trong cuốn tiểu thuyết cô biết được, lão đại là người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn và tin tưởng, hắn là con riêng, lúc còn rất nhỏ được mẹ đưa về Tổng gia, trong nhà các anh chị em đều chán ghét hắn, từ nhỏ hắn đã bị bắt nạt không ít, ngay cả bảo mẫu và người hầu trong nhà cũng có thể tùy ý ra lệnh.

Trong lòng Kiều Trì bắt đầu dithở dài, động tác ở tay nhẹ hơn một chút.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Nếu có một ngày, anh phát hiện ra em lừa anh một số chuyện, anh có tức giận không?"

Lão đại chậm chạp không trả lời.

Kiều Trì cảm giác được lực bên hông mình giảm bớt, cô cúi đầu lui về sau một bước nhỏ, mới phát hiện lão đại không biết từ lúc nào đã ôm cô ngủ thiếp đi.

Kiều Trì có chút dở khóc dở cười, cô ngừng đầu buộc lại tóc, thận trọng đỡ lão đại nằm xuống, lần này lão đại ngủ trông đã thoải mái hơn. Kiều Trì đưa tay ra vuốt vuốt mi tâm(1) của lão đại, để lông mày đang nhăn lại được giãn ra.

(1): Vùng giữa hai lông mày.

Cô nhìn chăm chăm lão đại đang ngủ, cuối cùng xoay người dùng ngón tay đẩy khóm miệng hắn lên, để trong khi mơ lão đại có thể nở nụ cười, còn mình nhìn một hồi, thấp giọng nói: "Thật là một tên nhóc đáng thương."

**

Ngày thứ hai Kiều Trì cố ý dậy thật sớm, buộc tóc đằng sau gáy bằng một sợi dây, một tay cầm điện thoại, một tay cầm thìa gỗ không ngừng khuấy trong nồi.

Cô ngủ được hai tiếng sau đó rời giường nấu cháo cho lão đại.

Tình hữu nghị sâu sắc này thật đúng là cảm động trời đất mà.

Kiều Trì để thìa gỗ ở một bên, đóng nắp lại, bây giờ chỉ cần chờ thêm mười mấy phút là ok!

Kiều Trì cảm thấy mình có thể là thiên tài, lần đầu tiên nấu cháo đã thành công!

Cô đi ra phòng bếp, kéo ghế ở bàn ăn ngồi xuống, vừa ngáp vừa mở kịch bản điện tử ra xem, đêm qua cô canh lão đại, sau khi lão đại đã giảm nhiệt độ xuống một chút, mới trở lại phòng ngủ, hiện tại cảm thấy rất mệt.

Kiều Trì lắc lắc đầu, cố gắng tập trung vào kịch bản.

Kịch bản mới của Chương Niên tên là «Nhiệt Huyết Thanh Xuân(2)», kịch bản phát triển từ khi nữ chính học đại học, vừa tốt nghiệp bắt đầu tiến vào công ty thực tập, kể về câu chuyện nữ chính từ một tiểu bạch(3) cố gắng phấn đấu thành nhân viên cấp cao của công ty.

(2): Ở đây tác giả ghi《我们所沸腾的青春》，bạn nào có thể dịch rõ hơn thì cho t biết nhé.

(3)Tiểu bạch: ngây thơ, đơn giản, gốc ngây thơ.

Đề tài này thật ra không mới lạ, cái khéo là, nhân vật trong kịch bản này đặc biệt tốt, không có người xấu tuyệt đối, mọi người đều có khác biệt lại không mưu mà hợp, đều là nhân vật cực kỳ đáng yêu.

Trên Wechat Lý Y đã đề cập qua với cô, thời gian thử vai sẽ vào thứ sáu tuần này, vẫn như cũ. Lý Y còn mời Kiều Trì lúc đó cùng với cô ấy đi xem, nhưng Kiều Trì đã từ chối, hồi trước cô nhận vai nữ chính đã được đạo diễn mời đi xem người khác thử vai, nhưng bây giờ vai diễn của cô chỉ là một vai phụ, vẫn không nên giọng khách át giọng chủ thì hơn.

Điện thoại rung một cái, Kiều Trì thoát khỏi kịch bản điện tử, phát hiện luật sư gửi một tin nhắn thoại cho cô, cô ấn mở, bật âm thanh lớn, luật sư nói: "Kiều tiểu thư, trên Weibo có người hắt nước bẩn cho cô."

Kiều Trì nhướn mày, nhắn tin cho luật sư, sau đó rời khỏi Wechat, mở Weibo ra.

Nguyên thân không đăng nhập Weibo chính nhiều, hầu hết đều dùng tài khoản phụ, nhấn vào tìm kiếm, tên cô sáng chói ở ngay trên hot search, Kiều Trì nhấn vào xem, tất cả đều là bôi đen(4) cô.

(4): bôi nhọ, làm xấu hình ảnh của ai đó.

Trong chỗ tìm kiếm, ở một tài khoản marketing đã có hơn mười ngàn bình luận, Kiều Trì cau mày ấn mở, ở đầu trang là hình ảnh, đập vào mắt chính là mấy chữ to in đậm【Bất Ngờ, Kiều Trì, Một Diễn Viên Nhỏ Của Chương Trình Giải Trí Livestream Mới Hot Mấy Ngày Trước Thì Ra Là Được Nhà Giàu Bao Nuôi?】

Kiều Trì nhấn nại đọc hết bài, lại nhìn tám ảnh ở đầu trang, toàn bộ nội dung nhờ câu nói này mà trở nên mờ ám hơn.

Mà tám hình kia, hình như trước đây nguyên thân có quay phim với một lão hí cốt(5), diễn viên này không nổi tiếng, lại đã rút khỏi giới, hầu hết những người trẻ đều không biết người này.

(5) Lão hí cốt: dùng để hình dung những diễn viên có kỹ năng diễn xuất cao siêu, xuất thần, diễn y như thật (Nguồn: gg).

Cô một lần nữa mở to mắt nhìn lên dòng chữ đậm, trầm nghĩ, nếu như nói là bao nuôi, thì cũng là cô bao nuôi nhà giàu có được không?

Tổng giám đốc tập đoàn Tống thị, ông chủ của công ty giải trí SY đã ở nhà cô nửa tháng rồi đó!

Kiều Trì rời khỏi Weibo, quay lại Wechat, bắt lực gửi tin nhắn thoại cho luật sư, sau đó lại nói: "Vội lại tôi hy vọng có thể nhanh chóng hủy hợp đồng."

Làm xong mọi thứ, Kiều Trì mới hậu tri hậu giác phát hiện hình như mình quên cái gì đó, cô ngẩng đầu, vỗ trán một cái, nguy rồi, cô quên mất nồi cháo!

Kiều Trì vội vội vàng vàng, đi vào phòng bếp, cháo bị nấu chín đến đặc dính, Kiều Trì dùng thìa gỗ khuấy khuấy, nếm thử vị, trong lòng yên tâm hơn chút, may không bị cháy khét.

Cô tắt bếp, hai cái bát sứ từ trong tủ lấy, mức đầy cháo, cất tạp dề, đi gõ cửa phòng lão đại.

Gõ mấy lần bên trong cũng không phản ứng, Kiều Trì vận tay cầm, mở cửa phòng ra, mới phát hiện lão đại không có trong phòng.

"Tống Nhất Tự? Ra ăn cơm nào!"

Kiều Trì quay lại phòng khách hô to, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng lão đại.

Kỳ lạ, lão đại đi đâu rồi?

Kiều Trì cầm điện thoại lên, gọi cho lão đại, không ngờ vừa kết nối lão đại đã tắt máy.

Ở cửa bỗng có tiếng nhấn mật khẩu, từ bên ngoài mở ra, Tống Nhất Tự hai tay cầm theo bánh quẩy và bánh bao đi vào, hẩn gờ tai nghe trên tai xuống, nhìn về phía Kiều Trì nở một nụ cười tràn đầy sức sống.

"Anh đi mua bữa sáng."

"Nhưng em làm cháo rồi mà." Kiều Trì chỉ chỉ cháo trên bàn, đây là cháo trứng muối thịt nạc làm theo công thức bí mật đó!

Tống Nhất Tự để bữa sáng lên bàn, trả lời: "Không sao đâu bảo bối."

Thật đúng là không sao.

Kiều Trì yên lặng đi đến bàn ăn, cô nhìn Tống Nhất Tự đang bận để bánh bao và bánh quẩy lên đĩa, chỉ chỉ đầu của mình hỏi: "Anh còn khó chịu không?"

Tống Nhất Tự lắc đầu, hẩn ném túi nhựa vào thùng rác, rút một tờ giấy lau tay, cực kỳ tự nhiên khen Kiều Trì: "May mắn có tiểu tiên nữ thiện lương lại ôn nhu nhà anh chiếu cố một đêm, nếu không có khi đầu óc nóng đến mơ mơ màng màng rồi, vậy thì món cháo tình yêu bảo bối nhà anh nấu anh sẽ không có phúc hưởng."

Nói xong Tống Nhất Tự còn thờ dài, nói bổ sung: "Cũng may sức khỏe anh tốt!"

Lại quay đầu hỏi: "Hôm nay em không ra ngoài sao?"

"Phải đi công ty một chuyến." Kiều Trì ngồi xuống, chuyện đứng đầu hot search hẳn là do La Tuyết làm, nguyên thân không gây thù với ai trong giới, hai kẻ địch duy nhất một là người đại diện, hai chính là Ôn Quả.

Hôm qua Kiều Trì đòi hủy hợp đồng, chọc La Tuyết tức gần chết, cô ta chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, Kiều Trì còn nghĩ tới qua sẽ chỉ có một vài tin đồn thôi, không ngờ sáng nay lại có một vụ scandal lớn như vậy.

Kiều Trì nhớ tới tấm hình kia, cũng không biết bọn họ sau khi biết sự thật sẽ có phản ứng gì.

Có khi quậy càng hăng hơn.

"Bảo bối, bảo bối?" Tổng Nhất Tự giờ tay vẩy vẩy trước mặt cô, Kiều Trì nhìn về phía hắn: "Sao vậy?"

Tổng Nhất Tự lặp lại: "Anh cũng phải đi ra ngoài, vậy lát nữa anh đưa em tới công ty nhé?"

Kiều Trì từ chối, nói: "Em còn phải trả xe cho công ty."

Cô suy nghĩ một chút, vẫn nhìn không được quan tâm hỏi: "Anh không có chuyện gì thật sao?"

Tổng Nhất Tự đang cúi đầu húp cháo, Kiều Trì nấu vừa vặn, hương vị và độ đặc cực kỳ hợp khẩu vị của hắn, hắn nghe thấy tiếng Kiều Trì, ngẩng đầu lên, rút một tờ giấy chấm rãi lau miệng.

Kiều Trì mí mắt giật giật, cô cảm thấy lão đại lại muốn nói ra lời kỳ quái nào đó.

Quả nhiên, lão đại không cần liêm sỉ nói: "Đầu còn hơi đau, nếu như được hôn một cái, có khi lại tốt lên."

Hắn nhìn Kiều Trì đầy mong đợi, Kiều Trì cực kỳ ôn nhu nhìn hắn nở một nụ cười sau đó gằn từng chữ: "Vậy anh cứ đau tiếp đi."

—

Chương này ngắn nhưng khó thật sự, t sửa mà mệt hết cả người:<

Cuối cùng cũng được 200 vote rồi, t chờ mãi mn ạ

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Edit: Kỳ Kỳ

Beta: A-superlazy-C, Tô

- - -

Lúc Kiều Trì lái xe đến công ty cũng đã chín giờ, cô cũng không khoa trương mà chỉ mang theo túi xách một đường đi đến văn phòng của La Tuyết. Cửa văn phòng của La Tuyết đóng chặt, Kiều Trì giờ tay lên gõ gõ, chờ người bên trong đáp lại mới kéo cửa đi vào.

Hai người đang ngồi trước bàn làm việc cùng nhau ngẩng đầu, sau khi trông thấy là Kiều Trì thì trên mặt đều hiện lên một tia chán ghét. La Tuyết nhú mày, hôm qua cô ta tức giận không nhẹ, cho nên hiện tại không hề có suy nghĩ sẽ để ý tới Kiều Trì.

Kiều Trì không thèm đếm xỉa đến cái nhìn chăm chú của bọn họ, chân đi giày cao gót giẫm bước về phía ghế sofa tiếp khách của La Tuyết, một mình ngồi xuống trên ghế sofa, nhắc chân lên bắt chéo, giờ tay lên cầm kính râm trên sống mũi, tháo kính râm xuống.

"Cô tới làm gì?" Ôn Quả cau mày, hôm trước lúc quay chương trình giải trí Kiều Trì đã đoạt hết ống kính của cô ta, lúc xem lại cảnh quay của mình, thời điểm cô ta bị nhốt trong tủ treo quần áo, Kiều Trì thể mà lại đứng ở bên ngoài không cử động chút nào, căn bản không có ý muốn cứu.

Con giận của Ôn Quả vốn được La Tuyết dỗ dịu xuống lúc này lại bùng lên, đang muốn nói cái gì đó thì La Tuyết ở một bên vội vàng vỗ vỗ vai cô ta, để cô ta tỉnh táo.

Ôn Quả ngồi xuống đối diện Kiều Trì uống trà hừ lạnh một tiếng, Kiều Trì nghiêng nghiêng nhìn cô ta một chút, không thèm để ý tới.

La Tuyết từ văn phòng đi đến cạnh Kiều Trì, hỏi: "Cô không phải muốn cùng tôi hủy hợp đồng sao? Hôm nay còn tới đây làm gì? Kiều Trì, thể gian này không có thuốc hồi hận đâu."

La Tuyết kỳ thật đã đoán được Kiều Trì tới đây làm gì, đơn giản chính là vì hot search trên Weibo hôm nay.

Kiều Trì bỏ ly trong tay đặt xuống, nghiêng đầu, "Tôi hỏi hận làm gì?"

Cô từ trong túi lấy ra chìa khóa của xe bảo mẫu, "Đây là xe bảo mẫu lần trước cô cho tôi."

Kiều Trì vốn là không có xe bảo mẫu, lúc trước nguyên thân đều đi nhờ xe Ôn Quả hoặc là tự mình đón xe đi studio làm việc, lần trước quay chương trình giải trí, La Tuyết không biết là bị chặn dây thần kinh nào mà lại cho cô một cái chìa khóa xe, đưa một chiếc xe ở công ty đã lâu không chưa dùng cho Kiều Trì làm xe bảo mẫu.

Vốn dĩ lúc ấy Kiều Trì nghĩ không muốn, nhưng lão đại trong nhà không biết xảy ra chuyện gì nhất định phải đi một lần, lúc này mới để lại xe mấy ngày.

La Tuyết nhìn thoáng qua chìa khóa xe liền đem ánh mắt dời đi, cô ta nhìn Kiều Trì trang điểm nhẹ tinh thần phấn chấn trước mắt, nhũn mày không vui nói: "Ý cô là sao?"

"Hủy hợp đồng thì tất nhiên là muốn trả đồ lại cho công ty, mặc dù chỉ là một cái xe nát, thì cũng phải trả." Kiều Trì nhìn qua Ôn Quả ở đằng sau La Tuyết này giờ đang quan sát toàn bộ tình hình, nhướn mày: "Không biết Ôn tiểu thư không có sự trợ giúp của tôi có thể thành công lấy được một nhân vật trong kịch bản mới của Chương Đạo hay không nhỉ."

"Im miệng!" La Tuyết quát lớn nói, nhưng Ôn Quả nuốt không trôi cục tức này, cô ta chần chừ một chút rồi từ đứng lên, trong lời này hàm ý còn không phải là đang nói Ôn Quả cô không có kỹ năng diễn xuất sao?

Cô ta lạnh lùng nói: "Kiều Trì cô có ý gì?"

Kiều Trì cười tủm tỉm nói: "Tôi chỉ là đang lo lắng cho cô thôi, dù sao về sau cũng không có người giúp cô đi thử vai, cuối cùng còn có chuyện tốt nhường vai cho cô."

Ôn Quả và nguyên thân là nghệ sĩ dưới tay La Tuyết cách đây chưa đầy một tuần, mà Ôn Quả chẳng những không có kỹ thuật diễn còn không chịu cố gắng, tuy rằng trong nhà có tiền, cha mẹ cô ta lúc trước đều đặn tiền cho cô ta làm nữ chính mấy bộ phim, nhưng mãi vẫn không nóng không lạnh(1), lúc ấy so với độ hot của nguyên thân còn muốn thấp hơn.

(1): 不温不火: Bất ôn bất hỏa, mang ý nghĩa trạng thái trung bình, không cực đoan nghiêng về một hướng. (Nguồn: gg).

Kết quả sau này không biết Ôn Quả cho La Tuyết lợi lộc gì, nguyên thân liền biến thành một bình máu, không ngừng bị Ôn Quả hút máu, hễ là nhân vật mà nguyên thân cực cực khổ khổ thử vai giành được, tới lúc vào đoàn phim, La Tuyết sẽ mang cô đi làm công việc khác, sau đó lại không biết dùng thủ đoạn gì để Ôn Quả thay thế vị trí của cô.

Nháo, khóc hay chất vấn nguyên thân đều thử qua, cuối cùng đều bị La Tuyết uy hiếp phong sát nên không thể không nén giận, nhưng Kiều Trì cô mới không dễ bị bắt nạt như vậy!

Kiều Trì giờ tay lên vén tóc rũ xuống trước mặt ra sau tai, trên mặt vẫn tràn đầy ý cười, cô nhìn Ôn Quả bị La Tuyết ngăn lại tiếp tục nói: "Thế thân vĩnh viễn cũng chỉ là thế thân, cho dù là đóng gói mình thật tốt thì cũng chỉ là thế thân."

"Kiều Trì!" Tay La Tuyết ôm lấy eo Ôn Quả, ngăn không cho cô ta tiến lên, trong lòng La Tuyết rõ ràng nếu Ôn Quả muốn làm gì đó đối với Kiều Trì, người thua thiệt nhất định sẽ là Ôn Quả.

Kiều Trì của hiện tại giống như là đã thay đổi tim, đại tiểu thư Ôn Quả này chỉ biết lấy gia thế trong nhà chèn ép người nhất định không phải đối thủ của cô ta.

Kiều Trì không nhanh không chậm ung dung đeo kính râm lên, từ trên ghế sofa đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên người La Tuyết và Ôn Quả, cô dừng lại, quay đầu buồn bã nói: "Về chuyện trên Weibo, thủ đoạn của cô thật đúng là thấp hèn."

Nói xong liền giẫm giày cao gót nghênh ngang mà rời đi.

Hôm nay tới đây, chính là vì muốn chọc cho La Tuyết khó chịu.

Không nghĩ tới Ôn Quả cũng ở đây, Kiều Trì vừa nghĩ tới hiện tại La Tuyết trong văn phòng phải vừa dỗ dành vừa lừa gạt sứt đầu mẻ trán, tâm tình nhện không được vui sướng.

Cô ra đại sảnh, lên xe taxi, quay đầu nhìn thoáng qua tên công ty này.

Rốt cuộc giải quyết xong một chuyện.

"Đi đâu?" Tài xế hỏi.

Kiều Trì nghĩ nghĩ, mở điện thoại nhìn Wechat, sau đó ngẩng đầu nói ra địa chỉ muốn đến: "Đi phố Quế Hoa, quán cà phê Quế Chi."

Cửa kính bị đẩy ra từ bên ngoài, người phục vụ đang dọn dẹp tại quầy ngẩng đầu lên, tinh thần vốn còn đang buồn ngủ, lúc này trong mắt lóe sáng, âm thanh so với ngày thường ngọt hơn không ít.

"Chào mừng quý khách ~ "

Ánh mắt Tống Nhất Tự nhìn qua bên trong quán cà phê một phen, cuối cùng nhìn thấy người mình hẹn ở trong góc, hần sải bước đi đến góc hẻo lánh, mới thấy trước mặt người kia đặt một chồng văn kiện chỉnh tề.

Ngụy Duy nhận ra được có người tới, quay đầu lại, vừa vận trông thấy ông chủ của mình đang đặt mắt trên chồng văn kiện trước mặt anh.

"Ông chủ." Ngụy Duy kêu một tiếng.

Tống Nhất Tự bất động thanh sắc ngồi xuống trước mặt anh, trầm giọng trả lời.

Ngụy Duy luơt đẩy chồng văn kiện trước mặt anh đến trước mặt Tống Nhất Tự, nghiêm túc chuẩn bị báo cáo nói: "Chỗ này là hạng mục mà Tống Phó Tổng bọn họ làm trong nửa tháng này lúc anh không có ở đây, còn có một số việc bên công ty quản lý, anh nhìn thử đi?"

Tống Nhất Tự trầm mặc một hồi, sau đó đẩy văn kiện trở về, ho nhẹ, ngắn gọn trả lời: "Hôm nay gọi cậu tới không phải để bàn chuyện công việc."

Ngụy Duy nhìn ông chủ nhà mình vài lần, có hơi không tin đây là lời chính miệng ông chủ mình nói.

Nhưng mà Ngụy Duy phản ứng liền, anh lập tức sửa lời: "Tôi đã biết."

Tống Nhất Tự đang muốn mở miệng thăm dò một chút, lại thấy bộ dáng Ngụy Duy một bộ "Tôi hiểu hết", liền có hơi nghi hoặc, hần còn chưa nói câu gì, làm thế nào mà Ngụy Duy hiểu được? Lão đại trước khi tới đây kỳ thật có chút thấp thòm, hần mơ mơ màng màng nhớ lại một ít chuyện, nhưng những chuyện này cùng những việc mà hần nhận thức được sau khi mất trí nhớ chênh lệch quá lớn làm hần không xác định được đó có phải ký ức thật hay không, hay là đại não tự ảo giác ra.

Nhưng bây giờ nhìn Ngụy Duy, trong lòng đối với những chuyện nhớ được khẳng định được tám, chín phần.

Không nghĩ tới hần thật sự là tổng giám đốc.

Cảm giác còn khá ngẫu.

Tống Nhất Tự trông thấy chồng văn kiện cao cao kia lòng có hơi ngứa, nhin không được muốn đọc, hần dè trái tim ngo ngoe muốn làm việc xuống.

Chờ Ngụy Duy tiếp tục mở miệng.

Ngụy Duy nói: "Ông chủ, chiều này của anh xài hay thật!"

Tống Nhất Tự ngẩng đầu, chỉ thấy Ngụy Duy mặt mày hớn hở, hần không thể lập tức đem tất cả mọi chuyện mình biết đem kể cho Tống Nhất Tự nghe.

"Anh biến mất nửa tháng này, đám cáo già kia lúc đầu còn làm bộ làm tịch, kết quả không bao lâu sau liền lộ ra đuôi cáo."

Nói đến cũng khéo, Ngụy Duy vừa mới gặp được ông chủ biến mất hơn nửa tháng, ngày hôm sau trở lại công ty liền bắt được dấu vết của đám cáo già kia.

"Trưởng phòng phòng kế toán-hành chính và tổ trưởng hạng mục thứ hai." Ngụy Duy dừng một chút, "Gần đây quan hệ hai người họ khá thân, Trưởng phòng phòng kế toán-hành chính và Tống Phó Tổng hình như có chút quan hệ."

Tống Nhất Tự mờ mịt nghe, nhưng trong đầu cũng loáng thoáng có bóng dáng hai người mập mạp, đáng tiếc không thấy rõ mặt.

Ngụy Duy vẫn luôn chú ý đến sắc mặt ông chủ mình, ông chủ nhà mình vẫn một bộ dáng vân đạm phong khinh, như thể mọi thứ đều không đặt vào trong mắt.

Đây cũng là chỗ mà anh sùng bái ông chủ nhiều năm, vĩnh viễn bình thản ung dung, không chút để ý, giống như chuyện gì cũng đều nắm vững trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của anh càng ngày càng nóng bỏng, Tống Nhất Tự bị nhìn chăm chăm đến nỗi có hơi không được tự nhiên, hần cảm lấy cà phê trước mặt mình nhấp một miếng, che giấu hoảng loạn của bản thân.

Cố gắng nhớ lại phong cách hành xử trước kia của mình, chân chừ nói: "Tiếp tục theo dõi đi."

Ngụy Duy gật gật đầu, "Tôi cũng nghĩ như vậy."

Tống Nhất Tự nhẹ nhàng thờ ra, hần đặt ly cà phê xuống, dùng vân tay mở khóa điện thoại, Kiều Trì gửi hần một tin nhắn.

Ngụy Duy tỉnh mắt, hiếu kỳ hỏi: "Ngay cả điện thoại anh cũng đổi luôn?"

Xem ra ông chủ rất cẩn thận!

"Gần đây anh ở chỗ nào? Anh nói địa chỉ cho tôi, chờ khi tôi trực tiếp đi tìm, như vậy cũng thuận tiện bí mật một chút." Ngụy Duy nhớ, gần đây không có ông chủ, rất nhiều văn kiện quan trọng đều chưa xem, tuy rằng Tổng Phó Tổng vẫn luôn ở trước mặt anh ý bảo bản thân đưa những văn kiện quan trọng đó cho hắn ta xem, nhưng đều bị anh ngăn lại.

Kết quả văn kiện càng chồng càng nhiều, bên trong kết sắt đầy ngày càng nhanh.

"Văn kiện quan trọng quá nhiều, ông chủ đưa địa chỉ cho tôi, tôi tìm thời gian đem chúng đến cho anh xem."

Tổng Nhất Tự mắt nhìn tin nhắn Kiều Trì gửi cho hắn, nhấn một chữ "Được", sau đó ngẩng đầu nói: "Không cần, cậu muốn tìm tôi thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được."

"Nhưng như vậy không tiện." Ngụy Duy nói, hôm nay anh mượn có người trong nhà bắt anh đi xem mắt để ra đây, trước khi Tổng Nhất Tự đến mười mấy phút, cô gái mà anh tìm tới hỗ trợ mới rời khỏi.

Tổng Phó Tổng này một mực tìm người đi theo anh, đoán chừng chính là vì tìm tới Tổng Nhất Tự.

Mất thấy sức khỏe Tổng lão càng ngày càng không ổn, xem ra cũng không còn sống tốt được mấy ngày.

Ngụy Duy nhấp nhấp miệng, rất nhiều người đều muốn kéo ông chủ của anh xuống ngựa.

Anh đã từng hỏi qua ông chủ, rõ ràng công ty giải trí SY đã thành trở thành công ty quản lý số một số hai trong giới, mang tới cho Tổng Nhất Tự còn nhiều lợi ích hơn so với việc làm tổng giám đốc Tổng, vì sao mà hắn vẫn không muốn buông tay.

Lúc ấy ông chủ nói, hắn không cam tâm

Ngụy Duy lúc đó không rõ, bây giờ đã hơi hiểu vài điều.

"Đến lúc đó rồi nói sau." Tổng Nhất Tự cắt ngang suy nghĩ của anh, Ngụy Duy còn muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy ông chủ mình nói: "Cậu còn điều gì muốn nói sao?"

Lời Ngụy Duy muốn nói kỳ thật đã nói xong, nhưng anh vẫn muốn ở bên ông chủ nhiều thêm một chút, ông chủ giống như Định Hải Thần Châm(2), có thể làm cho anh thêm ổn định lại tinh thần tăng hiệu quả hoàn thành công việc cao hơn.

(2): 定海神针: Như Ý Kim Cô Bổng hoặc Cây kim của Phục Hy, được Vũ Đế phục tác để trấn tĩnh những vùng nước, giam cầm lũ quái thú hung dữ và ngăn chặn lũ lụt. (Nguồn: SCP-2711).

"Kỳ thật cũng không có chuyện gì." Ngụy Duy nói: "Cũng sắp trưa rồi, bên cạnh quán là nhà hàng mới khai trương, tôi đưa anh đi ăn thử?"

Ở trên bàn ăn anh liền lại có thể được chỉ điểm thật nhiều trong công việc.

Nghĩ lại liền cảm thấy vui vẻ.

Tổng Nhất Tự trầm tư một chút, hỏi: "Đến cửa hàng bên cạnh(3)?"

(3): Góc là 隔壁银达城. Bạn nào biết tiếng Trung giúp t với, lão đại nói gì t không hiểu. Nên t đoán đại□□♀□

Ngụy Duy nhẹ gật đầu: "Ngay tại lầu hai, là đồ ăn kiểu Nhật."

Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu, Ngụy Duy cầm điện thoại di động lên chuẩn bị đặt chỗ trước, chỉ nghe thấy ông chủ nhà mình nói: "Tôi đã biết, cậu đi đi."

Ngụy Duy a một tiếng, Tổng Nhất Tự mắt lại nhìn điện thoại, Kiều Trì gửi tin cho hắn nói đã đến gần đây, mắt nhìn Ngụy Duy vẫn đang ngồi, vội vàng nói: "Bạn gái của tôi đang tới, cậu đi nhanh đi."

Cái gì? Bạn gái?!

Ngụy Duy còn không chưa kịp nghĩ tới việc ông chủ của anh đã thoát kiếp độc thân, đã khiếp sợ hiểu ra anh sắp có thêm một bà chủ.

Tổng Nhất Tự lại cho anh một tiền xuyên tâm: "Đi nhanh đi, đừng quấy rầy tôi hẹn hò."

Được rồi, đây mới là ông chủ mà anh quen biết.

Mấy ngày nghỉ lễ, edit sml luôn các cậu ạ:>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Edit: *Christine*

Beta: *Tô*

Tổng Nhất Tự đưa mắt nhìn Ngụy Duy ôm một đồng văn kiện, hần vẩy tay gọi phục vụ đến rót ly cà phê của Ngụy Duy đi, sau đó gọi một ly trà hoa quả đợi Kiều Trì đến gặp hần.

Kiều Trì rất nhanh đã đến, vừa đúng lúc phục vụ để trà hoa quả lên bàn, Kiều Trì đã đẩy cửa quán cà phê đi vào.

Cô đeo khẩu trang đi thẳng đến rồi ngồi xuống đối diện hần, nhìn xung quanh, cô còn tưởng rằng lão đại đi ra ngoài là để hẹn ai, không ngờ một cái bóng cũng chẳng thấy. Cô nhấp một ngụm trà, Tổng Nhất Tự rút khăn giấy, lau mồ hôi trên trán Kiều Trì.

Đã là tháng sáu, thời tiết đang dần dần nóng lên.

Kiều Trì liếc nhìn ly cà phê trước mặt lão đại, cầm tờ giấy lão đại lấy lau cho mình, vò lại và ném vào thùng rác bên cạnh. Sau đó quan tâm hỏi: "Anh bị sốt còn chưa khỏe lên, sao chưa gì đã uống cà phê rồi."

Lão đại mặc dù mất trí nhớ nhưng vẫn giữ lại không ít thói quen trước kia, như mỗi ngày đều uống ít nhất 2 ly cà phê.

Mấy ngày trước Kiều Trì phải đổ dành mãi mới chịu bỏ, không nghĩ tới hôm nay lại uống tiếp rồi.

"Cà phê uống nhiều không tốt." Kiều Trì nói lầm bầm, thật vất vả mới thấy khí sắc lão đại mấy ngày nay tốt lên chút ít, hiện tại uống ly cà phê này chắc là muốn quay lại mấy ngày trước kia rồi.

"Anh sẽ chỉ uống ly này." Tổng Nhất Tự muốn cầm ly cà phê lên, nhưng nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của Kiều Trì, vẫn chịu đựng bỏ tay xuống.

Bảo bối là vì muốn tốt cho hần.

"Không uống nữa." Lão đại nói.

Kiều Trì uống một ngụm trà, cảm giác không vui liền bị quét sạch sành sanh, cô cong cong mắt hỏi: "Anh gọi em tới đây làm gì thế?"

"Hẹn hò." Tổng Nhất Tự nói.

Kiều Trì sẽ bận bịu làm việc sớm thôi, Tổng Nhất Tự biết, diễn viên một khi bận rộn, một năm căn bản đều chạy ở bên ngoài. Lại thêm độ nóng của Kiều Trì lại không ngừng gia tăng, đến lúc đó muốn ra cửa đều phải để phòng paparazzi, tránh fan hâm mộ, ngấm lại cũng thật mệt mỏi.

Tổng Nhất Tự bỗng muốn nhốt Kiều Trì trong nhà để nuôi, để cô mỗi ngày đều được chơi đến vui vẻ, mỗi lần hần trở về đều có thể trông thấy cô.

Nhưng hần biết ý nghĩ này khá hão huyền, mặc dù bảo bối ở trước mặt hần có hơi nũng nịu, nhưng trước mặt người khác lại rất quật cường.

Cô có chính kiến riêng, biết rõ mình đang làm gì.

Đôi khi Tổng Nhất Tự còn cảm thấy là bản thân đang kéo chân Kiều Trì lại.

Kiều Trì cảm giác được ngồi tại đối diện lão đại cảm xúc có phần chán nản, cô nhìn ly cà phê còn chưa uống xong, nghĩ nghĩ, vẫn đưa tay đẩy cà phê về hướng lão đại.

Tổng Nhất Tự ngẩng đầu, trông thấy Kiều Trì nhấn mạnh từng chữ một: "Tuần này chỉ có thể uống một ly này thôi."

Cô thu tay lại, ngẩng đầu để nhìn trang trí của quán, be like tui hông có biết, hông có thấy anh uống cái gì hết.

Trái tim Tổng Nhất Tự đập liên hồi, hần cúi đầu nhìn ly cà phê, âm thầm cười một cái, cuối cùng vẫn không đụng tới.

"Chúng ta đi xem phim được không?" Tổng Nhất Tự đề nghị, hần với Kiều Trì ở nhà coi không ít phim, nhưng đều là phim cũ, bọn họ cho tới bây giờ còn chưa đi rạp chiếu phim!

"Rạp chiếu phim có cái gì đâu." Kiều Trì thản nói: "Vậy coi phim gì?"

Lão đại nếu đã lên tiếng, cô vẫn nên tuân lệnh thì hơn.

Kiều Trì đeo khẩu trang vào, võ trang đầy đủ, hai người mới đứng dậy đi đến trung tâm thương mại cạnh quán cà phê.

"Xem phim này đi." Kiều Trì chỉ một bộ phim hài, bộ phim này ở trên mạng khá nổi, danh tiếng cũng tốt, cũng là dự án đầu tư của công ty lão đại.

Đi xem bộ phim hài này đúng là vẹn toàn đôi bên, đã không cần đắn đo xem coi gì, lại còn ủng hộ sự nghiệp của lão đại.

Kiều Trì cảm thấy chuyện này rất tốt.

Tổng Nhất Tự canh thời gian rất chuẩn, bộ phim này kết thúc lúc mười hai giờ bốn mươi, vừa hay sau đó ăn trưa luôn.

Lão đại khẽ gật đầu, Kiều Trì nhanh chóng đi mua vé.

Lão đại cầm vé, chỉ vào quầy bán bắp rang bơ bên cạnh, Kiều Trì đang định đi mua liền bị lão đại ôm vai.

Cô ngẩng đầu, lão đại vuốt vuốt đầu cô: "Đi chung đi."

Đi chung thì đi chung, vò đầu cô làm gì!

Kiều Trì giận mà không dám nói gì, đi theo lão đại mua bắp rang.

Lúc bọn họ được kiểm tra vé vào rạp, phim đã chiếu phần mở đầu, có thể do đây là suất sáng, nên trong rạp cũng không có mấy người, tất cả đều ngồi ở mấy chỗ cách xa nhau.

Chỗ hai người bọn hắn ngồi là ở chính giữa, là vị trí coi phim tốt nhất tại, lão đại nhìn những người khác ở trong rạp, đều là mấy cặp tình nhân.

Xem ra đã chọn phim đúng rồi.

Hai người ngồi xuống, Kiều Trì lập tức liền bị bộ phim thu hút, lão đại đặt hai ly Coca ở chỗ để cốc, lại lấy bắp rang trong ngực Kiều Trì để ở ngực mình, dùng ngón tay kẹp lên một hạt bắp đưa đến bên miệng Kiều Trì.

Kiều Trì gờ tay lên muốn lấy bắp, tay lão đại lại dí sát vào miệng thêm một chút.

Ý rất rõ ràng, hắn muốn đút cô ăn.

Kiều Trì chần chờ một chút, vẫn hơi há mồm nuốt miếng bắp lão đại đút vào miệng.

Lão đại lúc này mới hài lòng thu tay lại nghiêm túc xem phim.

Phim này khá hay, mới xem được một nửa, Kiều Trì đã cười đến thở không ra hơi, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cô tự nhiên với tay lấy bắp trong ngực Tổng Nhất Tự, còn chưa đụng đến miếng bắp, mu bàn tay đã đụng phải tay lão đại. Kiều Trì một bên cười một bên quay đầu nhìn.

Tổng Nhất Tự xoay đầu lại nhìn Kiều Trì, con mắt sáng ngời, đuôi mắt nhếch lên, miệng khẽ cong, cô nhìn xuống hộp bắp rang, tự nhiên lấy bắp, lại nhanh chóng quay đầu về, sợ bỏ qua chi tiết hay.

Tổng Nhất Tự có hơi hối hận vì đã chọn phim hài, hắn nên nghe mấy cái ý kiến của đám dân mạng, coi phim kinh dị.

Kiều Trì bị hù dọa liền sẽ theo bản năng nhào vào trong ngực của hắn, sau đó hắn có thể quang minh chính đại ôm cô, rồi thấp giọng an ủi cô.

Lão đại càng nghĩ càng hối hận, lần sau có nói gì thì nhất định cũng phải mua phim kinh dị!

Khóe mắt thoáng nhìn tay Kiều Trì, trong bóng tối nhú mào, đưa tay mình tới, cực kỳ tự nhiên mười ngón đan xen với bàn tay Kiều Trì đang đặt trên chỗ tay cầm.

Kiều Trì bỗng nhiên xoay đầu lại, mắt nhìn bàn tay đang bị nắm, sợ lão đại hiểu lầm, vội vàng giải thích nói: "Em chỉ là muốn lấy bắp thôi."

Lão đại để hộp bắp trên đùi mình, nghe thấy Kiều Trì giải thích liền nhẹ gật đầu, sau đó cúi người ở bên tai cô nói: "Là anh cố ý nắm tay em."

Xung quanh đều là mấy cặp tình nhân, mặc dù là coi phim hài, nhưng đã dính sát lấy nhau rồi.

Chỉ có hắn và Kiều Trì bình thường nhất, một người cười một người nhìn, bên kia người ta đã nắm tay kéo qua kéo lại, còn đây phải chờ đối phương lấy bắp mới dám nắm.

Lão đại phì cười, rốt cuộc hồi trước mình đã yêu cầu cái gì, để bảo bối bây giờ ở bên ngoài phải cẩn thận như vậy.

Tay Kiều Trì và lão đại đan xen vào nhau, cô nhẹ nhàng giật một cái, lão đại càng nắm chặt hơn.

Kiều Trì từ bỏ giấy dựa, cô tựa lưng vào ghế ngồi một lần nữa đặt ánh mắt trên màn hình.

Nắm một hồi, Kiều Trì cảm giác lòng bày tay mình ra chút mồ hôi, lão đại hình như cũng cảm nhận được, hần buông lỏng tay Kiều Trì ra.

Kiều Trì còn chưa kịp lấy tay về, đã nhìn thấy lão đại nâng tay vịn ở giữa hai người lên, sau đó vòng tay qua, Kiều Trì liền tựa vào trong ngực hần.

Kiều Trì trầm mặc, lão đại lại vừa lòng thỏa ý.

Còn cầm lấy miếng bắp đưa đến bên miệng Kiều Trì.

"Thật ra em.." Kiều Trì ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh lùng của lão.

Há mồm ăn bắp lão đại đưa.

Cô ăn còn không được sao!

**

Hai người về đến nhà đã gần ba giờ, Tống Nhất Tự vừa vào nhà đã đi đến ghế sofa cầm lấy điều khiển tivi, quay đầu nhìn Kiều Trì đang thay giày, hỏi: "Em muốn xem cái gì?"

Kiều Trì vừa rời trên đường về đã đồng ý với hần, coi một bộ phim nữa cùng hần.

Kiều Trì mang dép đi trong nhà vào, có chút bất đắc dĩ, trên đường về lão đại mờ ám ra hiệu là mình còn muốn xem phim nữa, ngay cả tài xế taxi cũng không nhận được mà trêu ghẹo bọn họ.

Kiều Trì vì để cho lão đại thôi làm mấy ám hiệu đó, mới nhỏ giọng nói đồng ý.

Dù sao cô cũng không phải lần đầu chơi xấu dối ý.

Nhưng Tống Nhất Tự sao có thể cho cô cơ hội dối ý, hần ngồi ở trên ghế sofa lon, đã tìm xong phim.

Hần quay đầu, một tay đặt trên ghế sofa lon vỗ vỗ, im lặng nhìn Kiều Trì định đi về phía phòng ngủ.

"Em có hơi..."

"Lại đây." Tống Nhất Tự cắt ngang Kiều Trì, hần biết thói quen của Kiều Trì.

Kiều Trì méo miệng, đành phải đi qua ngồi bên cạnh, cách lão đại một khoảng khá xa.

Tống Nhất Tự chọn một bộ phim kinh dị nước ngoài, Kiều Trì nghe âm thanh từ TV, vừa nghiêng đầu liền mặt đối mặt với nữ quỷ trong màn hình.

Thật ra lá gan cô rất lớn, nhưng bất chợt nhìn như vậy, cũng làm cô dọa đến run một cái.

Sau đó liền cảm nhận được bên cạnh mình có thêm một người, cô liếc qua, lão đại đã dựa người tới.

Biểu cảm còn rất nghiêm túc.

Kiều Trì khoanh chân lại ngồi trên ghế sofa lon, thấy thế quay đầu hỏi: "Thế nào? Coi nghiêm túc thế?"

Lão đại hé miệng, dường như đang đấu tranh tư tưởng, Kiều Trì lẳng lặng nhìn hần, luôn cảm thấy lão đại đang có chuyện lớn gì đó.

Quả nhiên, lão đại đang im lặng, bắt đầu đưa tay về phía cô.

Có kinh nghiệm từ trước nên Kiều Trì liền trốn, lại quên mất mình đang ngồi gần mép ghế.

Kiều Trì đành chấp nhận, tiến tới dựa vào lão đại, dù sao người mới cũng không phải cô, mà dựa trên người lão đại, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng là Kiều Trì không thể không nói thật sự có cảm giác rất an toàn.

Suy nghĩ của cô đang bay bổng, thì cảm thấy vai mình hơi bị đè xuống, cánh tay cũng bị kéo qua.

Cô hơi cúi đầu nhìn, lão đại đang dựa trên vai cô với một tư thế kỳ lạ.

"Lúc này ở rạp chiếu phim em dựa vào anh lâu như vậy, giờ cả người đều mệt mỏi."

Lão đại bắt lực giải thích, Kiều Trì nuốt một ngụm nước bọt, lạnh lạnh nói: "Là ai một mực ôm em không cho em ngồi lên?"

"Là em không chịu ngồi lên thì có." Lão đại cây ngay không sợ chết đứng nói hươu nói vượn, "Được rồi, đừng nói nữa, đừng làm phiền anh xem phim."

Kiều Trì ghen lời, được rồi, anh là lão đại anh nói gì cũng đúng hết, dù sao chờ anh khôi phục ký ức người đầu tiên hẳn muốn giết nhất chắc chắn là cô.

Không khí coi phim kinh dị tốt bất thường, Tống Nhất Tự dựa vào bả vai Kiêu Trì coi được một nửa, hậu tri hậu giác phát hiện Kiêu Trì thật đúng là từ lúc hẳn xem phim một âm thanh cũng không nghe thấy nữa.

Tống Nhất Tự hơi ngẩng đầu, phát hiện đầu Kiêu Trì nghiêng qua tựa vào ghế salon không biết lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Nhưng vẫn duy trì động tác trước khi ngủ, cố gắng thẳng lưng, để Tống Nhất Tự dựa vào vai dựa vào để chịu hơn chút.

Tống Nhất Tự khẽ buông Kiêu Trì ra, điều chỉnh tư thế, sau đó cẩn thận từng li từng tí để đầu Kiêu Trì tựa trên vai mình, ôm eo cô để cô ngủ dễ chịu hơn.

Tống Nhất Tự tắt âm thanh của TV, Kiêu Trì tựa trên vai của hắn, vô thức cọ xát, tìm một tư thế thoải mái hơn, nép mình trong ngực Tống Nhất Tự.

Tống Nhất Tự cúi đầu xuống, giờ tay lên néo néo mặt Kiêu Trì: "Em mới là nhóc đáng thương."

Ngẩng đầu tiếp tục xem phim không có một âm thanh nào.

Phòng khách yên tĩnh bỗng vang lên tiếng tin nhắn điện thoại, Tống Nhất Tự lúc đầu không để ý, không ngờ âm thanh tin nhắn lại không chịu dừng lại.

Kiều Trì bỗng nhúc nhích, giống như muốn tỉnh lại. Tống Nhất Tự mặt không đổi sắc từ trong túi lấy điện thoại di động của mình ra, phát hiện Ngụy Duy đã nhắn cho hắn mười mấy tin Wechat.

Âm thanh kia lại kêu lên một tiếng, Tống Nhất Tự lưu loát ấn mở Wechat, bỏ Ngụy Duy vào danh sách đen.

Làm xong xuôi, Tống Nhất Tự liền để điện thoại di động ở một bên, lúc này mới triệt để im lặng.

Khóa mắt lại thoáng nhìn phía đằng sau Kiêu Trì sáng lên.

Lão đại cảm lên, là điện thoại của Kiêu Trì.

Hắn cầm Kiêu Trì điện thoại lên định đặt chung một chỗ với điện thoại của mình, lại vô ý thoáng nhìn thấy tin nhắn của luật sư gửi tới trên màn hình điện thoại.

Luật sư Kim: Tình huống có hơi không tốt, trên Weibo...

Phần sau không thấy được nữa.

Tống Nhất Tự suy tư một chút, cúi đầu cầm ngón trỏ Kiêu Trì, đưa di động tới mở khóa bằng vân tay.

Ấn mở Wechat của thư ký Kim, đọc tin nhắn.

Càng đọc mặt lão đại càng trầm.

Sau khi xem tin nhắn của hai người, để điện thoại của Kiêu Trì sang một bên, nghĩ nghĩ, cầm điện thoại di động của mình bật chế độ im lặng trước, sau đó mới kéo Ngụy Duy ra khỏi danh sách đen.

Ngụy Duy hình như vẫn một mực kiên trì không ngừng gửi tin cho hắn, Tống Nhất Tự vừa kéo hắn ra, đã nhận một cái icon đáng thương từ Ngụy Duy.

[Ngụy Duy: Ông chủ, sao anh lại chặn tôi!]

Còn không phải là bởi vì cậu quá ồn ào sao.

Tống Nhất Tự trả lời trong lòng, muốn đánh chữ, nhưng một tay không tiện lắm, hắn ấn vào micro nói: "Giúp tôi tra một người tên La Tuyết."

Ngụy Duy rất nhanh liền nhắn lại.

[Ngụy Duy: Ông chủ ới! Tra xong rồi sao nữa?]

Tống Nhất Tự một tay khác vuốt vuốt ngón tay Kiêu Trì, thần sắc lạnh lùng, hắn phân phó nói: "Xử lý hết."

Ngụy Duy biểu thị đã hiểu, sau đó không nhắn nữa. Tống Nhất Tự bỏ điện thoại xuống, phim đã sắp kết thúc, hắn cầm điều khiển ti vi thoát khỏi bộ phim, ở phần tìm kiếm gõ tên Kiêu Trì.

Nhìn trên màn hình một loạt trang bìa có tên Kiêu Trì hiện ra, lão đại tràn đầy phấn khởi mở ngay cái đầu tiên.

Hắn từ lâu đã muốn xem phim bảo bối đóng, hôm nay bầu không khí này, thời gian này, đúng thật thích hợp để xem!

Nhưng hắn không chú ý tới, trên tiêu đề video có dòng chữ Takahashi cp.

Một lần nữa t cảm ơn mn đã ủng hộ nhé♥️☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit: Tô, Bé Nguyệt

Bên ngoài chẳng biết lúc nào đã bắt đầu mưa, trong phòng khách chỉ có bị TV bị tắt âm phát ra chút ánh sáng.

Kiều Trì rên một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, cô khẽ di chuyển mới phát hiện mình đang nằm trong ngực lão đại, cằm lão đại tựa lên đầu cô, hình như cũng đã ngủ thiếp đi.

Cô cẩn thận từng li từng tí muốn rời khỏi, lại không nghĩ rằng vừa di chuyển, vòng tay của lão đại ôm eo cô càng chặt hơn, Kiều Trì nghe lão đại mơ hồ nói: "Buồn ngủ."

Kiều Trì vỗ vỗ cánh tay bên hông mình, nhỏ giọng dụ dỗ: "Đi vào phòng ngủ đi."

Lão đại mơ mơ màng màng đáp một tiếng, Kiều Trì bịu môi, lão đại thật đáng yêu.

Hắn không phải là một nhân vật dưới ngòi bút của tác giả, mà là một người sống sờ sờ trước mặt.

Cô cúi đầu bỏ tay lão đại ra, mượn ánh sáng TV mang dếp lê, đang muốn đứng lên, cổ tay liền bị lão đại kéo một cái, cô lại ngồi xuống lại. Lão đại từ phía sau ôm cô, cằm đặt ở vai cô nói: "Em muốn đi đâu?"

"Anh là đang làm nũng với em sao?" Kiều Trì nén cười nói, cô giờ tay lên đẩy nhẹ đầu lão đại, hắn không nhúc nhích, rầu rĩ nói: "Anh không có."

"Còn nói không có, đã lớn thế này còn làm nũng với em." Kiều Trì trả lời, sau lưng là lão đại im lặng không lên tiếng.

Cô cảm thấy kỳ lạ quay đầu lại, muốn nhìn lão đại một chút, lại chỉ có thể nhìn thấy cái gáy của lão đại.

Hình như có gì đó hơi lạ nha.

Kiều Trì nhỏ giọng thì thầm: "Sao vậy?"

"Anh vừa xem một video." Lão đại rầu rĩ không vui nói.

Kiều Trì nghe vậy, đặt ánh mắt vào màn hình TV đang phát, lúc này bị tắt tiếng nên cô không để ý, bây giờ nhìn qua mới phát hiện, hình như là phim của nguyên thân.

Lão đại không phải đang xem phim kinh dị sao? Sao lại coi phim của nguyên thân rồi?

Mặc dù không phải Kiều Trì diễn, nhưng là Kiều Trì vẫn thấy hơi xấu hổ, có cảm giác như bị từ hình công khai vậy.

"Trong video, em và Độ Cao yêu nhau." Lão đại tiếp tục nói.

Kiều Trì bối rối a một tiếng, sao tự nhiên lại lòi ra Độ Cao ở đây rồi?

Không đúng, cô với Độ Cao yêu nhau lúc nào?

Lão đại đưa tay với lấy điều khiển ti vi, sau đó đưa bằng chứng trước mặt Kiều Trì.

Kiều Trì nhìn thoáng qua dở khóc dở cười, giải thích: "Đây là video do fan tự mình cắt, anh không nhìn ra sao?"

"Anh nhìn ra." Tống Nhất Tự tức giận há mồm cắn bả vai Kiều Trì một cái: "Nhưng mà trong video em và Độ Cao yêu nhau."

Chỗ bị cắn có hơi tê, cô bình tĩnh quay đầu sang chỗ khác hít sâu một hơi, ổn định trái tim đang đập kịch liệt, bắt đầu dĩ phản bác: "Anh cũng không thể không nói lý lẽ như vậy, nhưng mà nam chính của bộ phim em mới nhận đúng là Độ Cao."

Kiều Trì cảm giác được lực ở cánh tay lão đại mạnh thêm chút, cô vỗ vỗ cái tay bên hông: "Anh buông tay ra đi, không cho phép làm nũng."

"Không chịu, em sẽ yêu Độ Cao!"

"Không có yêu đương gì hết, em diễn vai cấp trên của anh ta."

"Fan của hai người sẽ ship cấp trên x nhân viên."

Kiều Trì nghẹn lời, lão đại mất trí nhớ nhưng cái gì cần hiểu cũng hiểu hết.

Cô đành phải bắt đầu dĩ nói: "Vậy anh muốn sao?"

"Có thể..."

"Không thể." Kiều Trì quả quyết từ chối, cô cúi đầu lưu loát đẩy tay lão đại ra, từ trên ghế salon đứng dậy, xoay người nhìn về mặt ủy khuất của lão đại, Kiều Trì cúi xuống tìm điện thoại trên ghế salon, thừa dịp lão đại không chú ý gõ đầu hấn, cười nói: "Bạn nhỏ mau đi tắm rửa nào, chị sẽ gọi đồ ăn ngoài cho."

Nói xong liền chạy mất, để lại lão đại một mặt khiếp sợ ngồi ở trên ghế sa lon.

Hắn đây là bị Kiều Trì chọc ghẹo hay là bị Kiều Trì chiếm tiện nghi vậy?

Kiều Trì chiếm tiện nghi xong liền chạy, thật kích thích.

Quay lại phòng ngủ, Kiều Trì mới phát hiện luật sư Kim gửi tin nhắn cho cô, cô mở tủ quần áo lấy đồ ngủ ra, vừa cởi áo khoác xuống, vừa mở tin nhắn ra xem.

【Luật sư Kim: Phản hủy hợp đồng đã gửi cho bộ phận pháp lý của công ty cô, trước mắt cũng coi như tiến triển thuận lợi.】

【Luật sư Kim: Tình huống có hơi không ổn lắm, trên Weibo có rất nhiều thủy quân(1), nếu giả sử chúng ta hủy hợp đồng xong, thanh danh của cô cũng sẽ tổn hại, phát triển sau này sẽ khá bất lợi.】

(1): Thủy quân có thể hiểu là một nhóm người được một tổ chức hay các nhân nào đó trả tiền để định hướng truyền thông theo ý mình (có thể là nâng/dìm, phát tán thông tin...).

Ngay sau đó luật sư Kim gửi cô mấy tấm ảnh, tất cả đều là tiết tấu thông thường của những tài khoản marketing.

Phía dưới tài khoản Weibo của cô còn có mấy người chuyên hắc(2) và thủy quân.

(2): Hắc: dùng chiêu trò, bài viết để hạ bệ, công kích, chèn ép đối thủ (Nguồn:gg).

Kiều Trì nhìn qua trong lòng cũng không để ý lắm, trong giới này, bị mắng bị hắc là rất bình thường.

Huống chi bây giờ mấy chuyện bị hắc đều là giả dối không có thật, chờ thuận lợi hủy hợp đồng xong lại đi làm sáng tỏ cũng không muộn, mà trong tay cô còn có một chứng cứ liên quan tới chuyện La Tuyết muốn quy tắc ngầm người mới, đè ép uy hiếp nghệ sĩ.

"Trước tiên không cần phải để ý đến Weibo, bọn họ cũng chẳng nhảy nhót được mấy ngày. Chỗ này của tôi có một phản văn kiện liên quan tới La Tuyết, không biết có thể giúp anh hay không."

Kiều Trì nói qua micro, luật sư Kim nhắn lại rất nhanh, Kiều Trì liền gửi văn kiện đã sớm chỉnh sửa tốt cho anh ta, sau đó ấn mở app đặt thức ăn, đặt đồ ăn cô và lão đại thường ăn, sau đó đặt điện thoại ở trên tủ giường sạc pin.

Kiều Trì từ phòng tắm đi ra đã nghe thấy điện thoại của mình reo liên tục, cô bước nhanh đi qua nhìn, lúc cô tắm rửa hơn mười phút trong này, La Tuyết gọi cho cô gần năm mươi cuộc, cơ bản chính là reo lên lại cúp, cúp lại reo lên.

Kiều Trì nhúm mày, quả quyết kéo vào danh sách đen.

Căn phòng liền yên tĩnh.

Ấn mở Wechat, mới phát hiện thể mà Ôn Quả cũng nằm trong danh sách bạn của cô, còn gửi cho cô gần mười tin nhắn.

Bị điên hết rồi?

Kiều Trì nhíu mày, cô bấm vào nhìn một chút, mới thấy người nhấn cho cô thật ra là La Tuyết đã bị kéo vào danh sách đen.

【 Ôn Quả: Tôi là La Tuyết. 】

【 Ôn Quả: Kiều Trì cô có ý gì? Nghe điện thoại cho tôi! 】

【 Ôn Quả: Tôi đồng ý với cô hòa bình hủy hợp đồng, đối với chuyện thủy quân trên Weibo tôi cũng sẽ xử lý. 】

...

【 Ôn Quả: Tôi xin lỗi Kiều Trì, cho tôi một cơ hội được chứ? 】

Kiều Trì từ trên nhìn xuống, càng xem càng khó hiểu, luật sư Kim hành động nhanh như vậy sao? Mà chỉ một văn kiện quy tắc ngầm với đề ếp nghệ sĩ lại có thể làm La Tuyết sợ đến như vậy? Kiều Trì luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, La Tuyết còn đang không ngừng nhấn tin cho cô, Kiều Trì thuận tay kéo tài khoản của Ôn Quả vào danh sách đen luôn.

Lần này Wechat mới được yên tĩnh.

Kiều Trì cầm điện thoại đi ra ngoài phòng khách, lão đại đã bày thức ăn ra trên bàn, "Ăn com."

Lão đại quay lại phòng bếp cầm bát đưa ra, bây giờ Kiều Trì mới phát giác bụng của mình đang réo.

Tổng Nhất Tự ngồi xuống trước, với tay gấp cho Kiều Trì một miếng sườn đặt vào trong chén cô, Kiều Trì cũng không khách khí, trực tiếp bỏ vào trong miệng cắn.

Coi như mỗi ngày ăn cũng vẫn cảm thấy thật ngon!

Tổng Nhất Tự cũng gấp một miếng sườn đặt vào trong chén của mình, hỏi: "Vừa nãy sao em lại nghiêm túc như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Kiều Trì cắn miếng sườn sườn ngẩng đầu, "Không có chuyện gì."

Nói xong liền cúi đầu tiếp tục vừa gặm sườn, vừa xem điện thoại.

Vừa rồi Kiều Trì hỏi luật sư Kim, luật sư Kim nói anh ta mới mở văn kiện ra xem, còn chưa có hành động gì cả.

Còn La Tuyết là sao? Thái độ sao lại thành khẩn như thế.

Cô trái lo phải nghĩ, nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng trước đó La Tuyết còn vênh váo đắc ý nói cô sẽ hối hận, mới qua mười mấy tiếng thái độ cô ta liền thay đổi.

Người này cũng thật là kỳ quái.

Kiều Trì nghĩ thầm.

Ngay sau đó trên tay cô trống không, lão đại với tay cướp đi điện thoại cô.

Cô ngược mắt phát hiện trên mặt lão đại hiện rõ không vui, mà điện thoại của cô đã được lão đại đặt song song điện thoại của hắn.

"Tập trung ăn com." Lão đại nghiêm túc nói.

Kiều Trì chọc chọc bát com của mình, thầm nói: "Chính anh vừa rồi không phải cũng xem sao."

"Em có chứng cứ không?" Tổng Nhất Tự nhíu mày.

Ôi trời, lão đại càng ngày càng không nói lý!

Đại não Kiều Trì thật nhanh sắp xếp câu chữ, cô nghe thấy lão đại hỏi: "Em vừa mới nói chuyện với ai?"

"Em mời luật sư." Kiều Trì thành thật trả lời nói. Lão đại ồ một tiếng, không bao lâu lại hỏi: "Em và luật sư nói chuyện gì đấy, ăn com còn ôm điện thoại."

"Cũng không có gì." Kiều Trì không nói rõ.

Tổng Nhất Tự đem đĩa buông xuống: "Không có gì?"

"Em không phải đang muốn hủy hợp đồng sao? Ban đầu người đại diện một mực không đồng ý, lúc em đi gặp cô ta thái độ của cô ta cũng cực kỳ cường ngạnh, không đồng ý cùng em hòa bình hủy hợp đồng, thế nhưng mới qua chưa đến một ngày, cô ta..."

Kiều Trì càng nói càng cảm thấy có vấn đề, tại sao La Tuyết lại lập tức thay đổi thái độ đến ba trăm sáu mươi độ như vậy?

Rõ ràng hận không thể để cô tiếp tục làm bình máu di động cho bọn họ hút.

"Cô ta thế nào?" Tống Nhất Tự truy vấn.

"Cô ta đồng ý cùng em hủy hợp đồng, còn muốn xin lỗi em." Quai hàm Kiều Trì phồng ra.

"Đây không phải là rất tốt sao? Em còn nói gì với luật sư nữa?" Tống Nhất Tự nói xong điện thoại di động của hắn liền rung một cái, màn hình sáng lên.

Hắn liếc qua, đưa tay tắt màn hình, nói: "Nhưng mà cũng đã giải quyết xong rồi, đừng có suy nghĩ nữa, em không phải muốn vào đoàn phim sao? Kịch bản thế nào?"

Kiều Trì nhẹ gật đầu: "Bởi vì thời gian khá gấp, nhanh nhất là cuối tuần liền phải vào đoàn."

Chờ hai người com nước xong thì đã chín giờ, Kiều Trì rửa mặt xong nằm trên giường, luật sư Kim nói bộ phận pháp lý của công ty của cô đã ký tên trên hủy hợp đồng, đồng thời đã gửi đến văn phòng anh ta.

Kiều Trì tặc lưỡi, hôm nay là sao vậy, không chỉ La Tuyết kỳ quái, đến công ty cũng trở nên kỳ lạ.

Để Kiều Trì kinh ngạc còn ở phía sau, luật sư Kim gửi cho cô một tấm ảnh chụp màn hình Weibo, là trang chính thức của công ty cô.

Trong đó nói rằng, bởi vì người đại diện La Tuyết lợi dụng chức vụ lấy tiền riêng của nghệ sĩ làm ra, chèn ép và uy hiếp nghệ sĩ chò đã được công ty điều tra rõ ràng, hiện đã khai trừ, do số tiền chiếm dụng quá nhiều, đã đề cảnh sát điều tra...

Kiều Trì thoát khỏi bức ảnh, đã thấy luật sư Kim cảm khái nói: Tôi vừa mới đi hỏi thử, hình như là La Tuyết đắc tội một nhân vật lớn trong giới, thủ hạ của người này trực tiếp liên hệ với bên cấp cao của công ty, nếu không việc chấm dứt hợp đồng thực sự không dễ dàng.

Kiều Trì trầm mặc, người này còn quản chuyện hủy hợp đồng của nghệ sĩ dưới tay La Tuyết?

Thật sự đúng là kỳ lạ.

Ở phòng bên cạnh, Tống Nhất Tự đứng nghiêm tại trước cửa sổ, giờ điện thoại nghe Ngụy Duy báo cáo công việc.

Ngụy Duy lái nhai hơn nửa giờ, hơi do dự hỏi thăm "Ông chủ, Kiều Trì này là ai vậy?"

Lão bản kêu hắn đi xử lý một người, điều này rất dễ giải thích, có thể là vì đã làm gì khiến lão đại mất hứng. Nhưng bắt hắn đi giúp một mình tình nhỏ không biết là ai giải quyết vấn đề hủy hợp đồng

Điều này làm anh thấy thật khó hiểu, trong trí nhớ của Ngụy Duy, ông chủ mình chưa bao giờ nhiệt tình như vậy.

Ngụy Duy nghĩ đến một khả năng, anh thăm dò hỏi: "Kiều Trì, có phải là bà chủ không?"

"Ừm." Tống Nhất Tự nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Ông chủ anh và bà chủ quen biết như thế nào vậy?" Tâm hóng hót của Ngụy Duy cháy hừng hực, hiếm khi ông chủ dễ nói chuyện như vậy, hắn phải được nước tiến thêm một bước nữa mới được!

Quen biết như thế nào?

Trước mắt Tống Nhất Tự xuất hiện một tia mê mang, hắn và bảo bối quen biết thế nào?

Hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Haizz, lão đại ở trong lòng thờ dài.

Hắn vừa gõ bàn vừa cố nhớ, nếu để bảo bối biết hắn quên cả chuyện làm sao bọn họ gặp nhau, khẳng định sẽ náo loạn.

Mà đầu bên kia điện thoại lại rất mong chờ Tống Nhất Tự trả lời.

Lão đại nói: "Cậu rất rảnh rồi?"

Ngụy Duy hít sâu một hơi, anh sai rồi, vừa rồi ông chủ dễ nói chuyện đều là ảo giác.

"Không rảnh không rảnh, ông chủ anh còn có chuyện gì muốn sắp xếp sao?" Ngụy Duy hấp tấp nói.

Gió đêm xen lẫn một chút nước mưa thổi vào, bên ngoài trời lại bắt đầu mưa.

Lão đại lui lại một bước đóng cửa sổ lại, hần suy nghĩ một chút nói: "Em ấy gần đây có thể đang cần một trợ lý, cậu tìm ai đáng tin cậy tới giúp em ấy đi."

Cái này cô không cần nói hần cũng biết.

Ngụy Duy ở đầu kia vừa đáp một tiếng, lão đại liền quả quyết tắt máy.

**

Hủy hợp đồng xong Kiều Trì bắt đầu bận rộn, cô phải chiêu mộ mấy nhân tài cho studio rồi lại phải vào đoàn phim.

Ngày nào cũng đi sớm về trễ, Tống Nhất Tự đã vài ngày không được nói chuyện với Kiều Trì.

Mất thấy Kiều Trì sắp phải vào đoàn, Tống Nhất Tự rút cuộc nhịn không được ngăn Kiều Trì đang xếp hành lý trong phòng ngủ.

Kiều Trì vừa xếp quần áo vừa nhìn lão đại, kỳ quái hỏi: "Sao vậy?"

"Em đã nhiều ngày không để ý đến anh." Tống Nhất Tự ủy khuất nói, hần cảm thấy bảo bối nhà hần thay lòng đổi dạ, không hề quan tâm hần.

Kiều Trì cầm quần áo bỏ vào trong va-li, nghiêng đầu một chút nói: "Tại sao em cảm giác gần đây anh càng ngày càng dính người? Còn đặc biệt vô cớ gây rối."

Tống Nhất Tự chán kinh, hần không có nha? Hần một chút cũng không có dính người có được không?! Hần lúc nào lại vô cớ gây rối!

"Em đang gạt anh." Tống Nhất Tự phủ nhận nói: "Anh rất lý tính."

Kiều Trì a một tiếng, xoay người đi tiếp tục làm công việc đang dở.

"Vậy tại sao em không cho anh đi theo em đến đoàn làm phim." Tống Nhất Tự chất vấn, lúc đầu hần còn tràn đầy phấn khởi muốn đi theo Kiều Trì đến đoàn làm phim chăm sóc cô, kết quả hôm qua nói đến, thì ra bảo bối vốn không có ý tứ dẫn hần đi theo!

Lão đại phẫn nộ, lão đại chán kinh.

"Không phải đã nói rồi sao? Anh ở nhà giúp em trông coi studio." Kiều Trì nghiêm túc nói, mang lão đại ra ngoài, nói không chừng sẽ có rắc rối gì đó xuất hiện, vì lý do bảo thủ, Kiều Trì căn bản cũng không có suy nghĩ để lão đại đi ra ngoài, vừa vặn studio cũng cần người quen giúp trợ trông coi, Kiều Trì cảm thấy quyết định này thật là cực kỳ sáng suốt.

Cô mềm giọng dụ dỗ: "Studio của em đang ở giai đoạn cần người giám sát, em vào đoàn một tháng sau mới quay lại, nếu như không có người giúp em, một tháng này đều sẽ rất lo lắng rất mệt mỏi, em nghỉ, nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho anh thôi, bởi vì Nhất Tự nhà em dễ thương nhất, thông minh nhất, nghiêm túc nhất, chu đáo còn đẹp trai nữa..."

"Được rồi được rồi." Trên mặt Tống Nhất Tự bỗng nhiên ửng đỏ hiện lên sự mất tự nhiên, ánh mắt hần hơi bay bay: "Trong lòng em biết là được rồi."

Kiều Trì cúi đầu xuống cố gắng kiềm chế chính mình không cười, lão đại căn quấy ra sao, khen một cái là sẽ đầu hàng.

Kiều Trì bây giờ không có cách nào liên hệ lão đại này với lão đại xấu xa cố chấp trong sách kia với nhau, cô thậm chí hoài nghi tác giả có phải đã xuyên vào sách sau đó về sửa lại truyện hay không, lão đại mới có thể đáng yêu như vậy.

Trong túi áo có tiếng chuông điện thoại reo lên, Tống Nhất Tự mở ra xem, Ngụy Duy mỗi ngày đều gọi đến một cuộc điện thoại.

"Dạo này hay thấy anh gọi điện thoại, xảy ra chuyện gì sao?" Kiều Trì thắc mắc, gần đây lão đại nghe điện thoại trở nên nhiều hơn, hơn nữa còn cứ trốn cô rồi mới nghe, chẳng lẽ lão đại xuất hiện tình nhân mới?

Kiều Trì nhìn về phía lão đại, ánh mắt dò xét đến cùng.

Lão đại ho nhẹ một tiếng giải thích: "Anh đang luyện cấp cho một phú nhị đại, gần đây game đang có mấy hoạt động, anh ta liền mỗi ngày gọi điện thoại tới để kêu anh vào game."

Chuyện luyện cấp này Kiều Trì cũng có biết, cô đã từng nói bóng nói gió với lão đại, kỳ thật không cần ủy khuất bản thân như vậy, không nghĩ tới lão đại lời lẽ chính đáng mà từ chối, hần không muốn làm sâu gao, dù ngăn ngừa cũng không được.

Thế nhưng mấy ngày không phải lão đại đã nhớ mặt mã thế ngân hàng rồi sao? Làm sao vẫn còn làm tiếp nhì.

Không đợi Kiều Trì tiếp tục hỏi tiếp, Tống Nhất Tự đã cầm di động đi ra.

Kiều Trì xoa xoa mặt, đoán chừng là trước kia lão đại làm việc quá bận rộn, không có được nhàn rồi, hiện tại có nhiều thời gian cũng nên nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao có ai mà không yêu game, game chơi hay như vậy.

Kiều Trì đột nhiên cũng có chút ngửa tay.

Tổng Nhất Tự quay lại phòng mới nghe điện thoại của Ngụy Duy, hần trăm giọng nói: "Tốt nhất cậu nên có chuyện quan trọng."

Bên kia yên lặng một lát, Ngụy Duy nói: "Tôi đã gửi tên của hầu hết mấy lão cáo già cho anh rồi, anh xem xem?"

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng, Ngụy Duy lại nói: "Anh kêu tôi tuyển người làm trong studio tôi đã tuyển rồi, chỉ cần anh lên tiếng tôi liền dẫn đến cho anh xem."

Ngụy Duy dừng một chút nhỏ giọng hỏi: "Nhưng mà vì sao ông chủ không trực tiếp kêu Kiều tiểu thư vào công ty của anh? Sắp xếp như vậy không phải càng thêm thuận tiện đơn giản sao?"

"Em ấy không biết thân phận của tôi." Tổng Nhất Tự hiếm khi giải thích cho Ngụy Duy, thậm chí hần cũng mới nhớ ra mấy ngày trước.

Hần là tổng giám đốc, điều này hần liền có thể hiểu rõ, vì sao trước kia mình không cho phép bảo bối chục ảnh chung với mình, không cho phép bảo bối thân mật với hần ở bên ngoài.

Hần trước kia có vẻ như rất cẩn bả?

Tổng Nhất Tự thờ dài, may mà hần mất trí nhớ, nếu không chút tình cảm này của hần với Kiều Trì nhất định đi được không xa, đến lúc đó hần bỏ qua một cô gái tốt như vậy, có lẽ là muốn khóc cũng không kịp.

Ngụy Duy hít sâu một hơi, ông chủ thế mà còn có đam mê yêu đương che giấu thân phận?

Nhưng mà là một thư ký trung thành, Ngụy Duy vẫn nhắc nhở: "Ông chủ, mặc dù chuyện của anh với Kiều Trì, tôi không có quyền nhận xét, nhưng anh có nghĩ tới chưa? Lỡ như sau này Kiều tiểu thư biết thân phận thật sự của anh cô ấy có tức giận không? Có khổ sở không?"

Đáp án rất rõ ràng, khẳng định là có.

Người mình thương nhất ngay từ đầu đã lừa dối mình, Tổng Nhất Tự đổi vị trí nghĩ một chút, ừ một tiếng.

"Nhưng mà anh nhìn xem, cuộc sống dài như vậy, anh và Kiều tiểu thư cũng không nhất định..."

"Nhất định sẽ dắt tay nhau đi đến cuối đời." Tổng Nhất Tự không vui cắt ngang lời của Ngụy Duy: "Cậu làm cho tốt chuyện của cậu đi, tìm thời gian đến studio một chuyến."

Ngụy Duy bên kia đáp một tiếng, biết mình làm ông chủ mất hứng, vội vàng nói: "Tôi xem ảnh chụp của Kiều tiểu thư, cảm thấy cô ấy cùng ông chủ chính là trời sinh một đôi."

"Nịnh hót." Tổng Nhất Tự lạnh lùng nói.

Ngụy Duy ngậm miệng, thức thời cúp máy.

Suy nghĩ của ông chủ thật không dễ đoán nha.

Ây da.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: Kamisori_Akane

Beta: Tô

Kiều Trì lên máy bay vào sáng sớm hôm sau, trợ lý đoàn làm phim đã tới sớm trước một ngày. Kiều Trì trời mờ sáng liền bật dậy, rón rén mở cửa phòng ngủ sau khi rửa mặt, sợ không cẩn thận mà đánh thức lão đại.

Kiều Trì đi đến cửa trước và thay giày, sau đó nhẹ nhàng kéo va ly đêm qua đặt phía sau cửa, chuẩn bị rời đi.

Đạo gần đây không biết lão đại xảy ra chuyện gì, cực kỳ dính người, nếu kêu lão đại dậy có khi cô sẽ lơ chuyển bay mất.

Nhưng cô không ngờ ngay khi tay vừa đụng tới chốt cửa thì liền có tiếng mở cửa phát ra từ phía sau. Cô quay đầu lại nhìn. Lão đại với đầu tóc rối bù, con buồn ngủ còn chưa hoàn toàn phân tán, nhưng đôi mắt lại hết sức tỉnh táo.

Hắn nhìn Kiều Trì trang phục chỉnh tề chuẩn bị đi ra ngoài, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất.

Kiều Trì chợt dạ sờ lên chóp mũi của mình, cất giọng nói: "Đánh thức anh sao?"

Tổng Nhất Tự nhấp nhẹ lấy môi mỏng, thấp giọng nói: "Em không định nói anh một tiếng sao?"

Kiều Trì buông valy trong tay ra, đến trước mặt Tổng Nhất Tự bắt lực giải thích: "Còn sớm mà, đánh thức anh dậy, anh chắc chắn sẽ... A!"

Kiều Trì chưa kịp nói xong, lão đại trước mặt liền đưa tay ôm eo cô, kéo cô tiến về phía trước rồi ôm thật chặt. Kiều Trì buộc phải nhón chân lên, cằm của lão đại đặt lên vai của cô cọ cọ, trên người tản ra toàn mùi không vui.

Kiều Trì bắt lực đưa tay lên lưng anh vỗ nhẹ nhẹ mấy lần, kiên nhẫn dỗ dành nói: "Nào, cũng không phải là em không trở lại, em quay xong sẽ về, tuyệt đối không ở lại thêm một ngày."

Tổng Nhất Tự không nói một lời chỉ ôm lấy cô, Kiều Trì vỗ lưng hắn, nói đùa: "Anh không thấy bây giờ anh như một đứa trẻ ba tuổi sao? Em ra ngoài là để làm việc kiếm tiền nuôi gia đình mà."

Lão đại đang ôm cô bỗng dừng lại, Kiều Trì nghe hắn nói ở bên tai: "Anh luôn cảm thấy trước kia anh đã trải qua chuyện như vậy, nhưng khi người đó đi lại không trở về nữa."

Ký ức Tổng Nhất Tự gần đây dần trở nên rõ ràng, hắn nhớ lại rất nhiều chuyện của trước kia, vừa rồi từ trong phòng đi ra, trông thấy Kiều Trì rời xa mình, thân tâm hắn không hiểu sao lại hoảng loạn, trong trí nhớ cũng có một người rất quan trọng, dỗ dành hắn rằng đi rồi sẽ về ngay, nhưng cuối cùng lại một đi không trở lại. Mặc dù biết Kiều Trì chỉ đi ra ngoài làm việc, nhưng hắn lại cố chấp giữ chặt cô, không hề muốn cô rời đi.

Nhưng mọi chuyện đều đã nói với nhau xong xuôi cả rồi.

Tổng Nhất Tự cũng cảm thấy mình có hơi vô lý.

Hắn chịu đựng sự hoảng loạn trong lòng muốn buông Kiều Trì. Anh vừa thả tay ra thì eo lại bị Kiều Trì ôm chặt, Tổng Nhất Tự khẽ cúi xuống thấy Kiều Trì cố gắng nhón chân lên, eo hắn cũng bị cô xiết chặt, không thoải mái lắm nhưng lại làm cho hắn thêm an tâm.

Kiều Trì nâng một tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu lão đại, an ủi: "Khi đến nơi em sẽ nhắn tin cho anh, xong việc lại nhắn tiếp cho anh lần nữa, có được không?"

Sự bất an của Tổng Nhất Tự liền nguôi ngoai, anh lại cọ cọ vào hõm vai Kiều Trì, chủ động buông Kiều Trì, lùi lại một bước và mỉm cười, nói: "Em không nở buông anh, em không thể lên máy bay được đâu."

Kiều Trì giờ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ, đúng thật là, nếu không đi thì cô không kịp mất.

Cô xoay người đi tới phía trước không do dự, lưu loát kéo nắm cửa, đẩy hành lý ra.

Khi quay lại để đóng cửa, Kiều Trì thấy Tổng Nhất Tự còn đứng đó lẳng lặng nhìn theo cô. Kiều Trì mỉm môi, Tổng Nhất Tự nở một nụ cười ấm áp rồi vẫy tay với cô.

Nụ cười có vẻ miễn cưỡng, bộ dạng thì lại vô cùng đáng thương.

Kiều Trì mềm lòng, lại đẩy cửa ra, lao nhanh về phía lão đại, khiến hắn không khỏi sững sờ.

"Còn gì nữa..."

Tổng Nhất Tự còn chưa nói xong, Kiều Trì đột nhiên tiến gần, đặt lên má trái của hắn một nụ hôn ấm áp và mềm mại.

Cô hôn hắn.

Lần đầu tiên chủ động với hắn.

Dừng lại vài giây, Kiều Trì lập tức lùi lại phía sau, đỏ mặt nói: "Ở nhà ngoan ngoãn chờ em, gặp anh sau!"

Nói xong liền quay người chạy thật nhanh. Tổng Nhất Tự sau đó sờ lên gò má, nhìn vào cánh cửa đóng chặt, trong lòng gọn sóng, hắn trả lời: "Hẹn gặp lại."

**

Đoàn làm phim lấy địa điểm cách thành phố C hai thành phố, bên này khí hậu mát mẻ hơn thành phố C rất nhiều.

Kiều Trì đến muộn đã thấy cô trợ lý nhỏ của mình cầm một tấm biển chen giữa đám đông đợi cô, vừa nhìn thấy Kiều Trì đã vui vẻ cầm lấy tấm bảng hiệu lác qua lác lại.

Kiều Trì kéo hành lý của mình đến gặp cô ấy, trợ lý mới của cô tên Tiểu Tiểu, giống với tên mình, dáng người nhỏ nhắn, mỉm cười, hai bên má còn có hai lúm đồng tiền.

Khi Kiều Trì lần đầu tiên gặp cô ấy đã nghĩ đây thật là một cô bé đáng yêu, cho đến khi cô trông thấy cô gái nhỏ nhắn quyết liệt lật đổ một người đàn ông cao hơn mình nửa người.

Mặc dù Kiều Trì đã học qua Taekwondo để phòng thân, nhưng có người sở hữu chỉ số vũ lực cao ở bên thì vẫn an tâm hơn.

Tiểu Tiểu nhận lấy vali của Kiều Trì, hai người rời khỏi sân bay. Sau khi lên xe, Tiểu Tiểu mới cười nói: "Chị Kiều, nơi này em đã chuẩn bị xong gần hết rồi, ngày mai đạo diễn Chương sẽ tổ chức lễ khai máy, đạo diễn Chương đã nói cho em biết."

Tiểu Tiểu từng làm trợ lý cho một nhóm nổi tiếng trong hai năm, cô ấy đi theo người đại diện của nhóm, nói ít hiểu nhiều.

Kiều Trì còn chưa tuyển người đại diện. Cô chỉ đơn giản đưa cho Tiểu Tiểu một mức lương và yêu cầu cô ấy làm công việc của người đại diện.

"Nữ chính đang tìm là ai vậy?" Kiều Trì hỏi, cô đã bận rộn mấy ngày nay, tin tức trong nhóm đều không hề đề động đến, cô cũng không hỏi qua Lý Y, hoàn toàn quên mất.

"Là Văn Nguyệt Nguyệt." Tiểu Tiểu trả lời.

Văn Nguyệt Nguyệt? Kiều Trì cố gắng tìm kiếm người này trong ký ức.

Tiểu Tiểu dường như đã sớm biết, cô mở khóa ba lô, từ bên trong mở ra chiếc máy tính bảng và lật lại thông tin mà cô đã tìm hiểu đưa cho Kiều Trì.

Văn Nguyệt Nguyệt xuất thân từ một nhóm nhạc nữ nhưng nhóm của họ đã tan rã cách đây hai năm. Cô lần đầu sang làm diễn viên. Thật bất ngờ, bộ phim đầu tiên của Văn Nguyệt Nguyệt đã khiến cô ấy nổi tiếng thành công. Ngay sau đó Văn Nguyệt Nguyệt trở thành nữ chính trong mấy bộ phim thần tượng. Trong một khoảng thời gian dài trên tivi, có thể dễ dàng thấy bóng dáng của Văn Nguyệt Nguyệt ở bất kể nơi nào.

Kiều Trì nhìn vào một cột dài các tác phẩm tiêu biểu, không thể không bái phục Văn Nguyệt Nguyệt.

Với hơn một chục tác phẩm trong hai năm qua, Kiều Trì đi quay đã rất nhiều năm trong đời mình. Tính toán cẩn thận chỉ mới hơn hai chục bộ, vậy mà Văn Nguyệt Nguyệt vẫn có thể duy trì nửa số phim của mình trên 8,5 điểm.

Có thể thấy cô ấy là một nữ diễn viên có tài năng diễn xuất và tầm nhìn.

Kiều Trì lật bức ảnh của cô ấy ra, ngoại hình trông cũng rất đẹp.

Kiều Trì lật sang trang tiếp theo, đập vào mắt cô là hình ảnh Độ Cao trên trang bìa tạp chí.

Kiều Trì liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nói: "Em đã sắp xếp các diễn viên quan trọng trong đoàn. Sân bay cách khách sạn chúng ta sống một đoạn khá xa. Nếu chị không buồn ngủ, chị có thể tự làm quen trước, để tránh lát nữa gặp lại không biết ai." Kiều Trì nhẹ gật đầu, nghiêm túc nhìn lại vào chiếc máy tính.

Ở thành phố C, Tống Nhất Tự sau khi ngủ lại thì lúc tỉnh dậy đã gần trưa. Hắn kéo chăn ra khỏi giường, bước vào phòng tắm rửa mặt rồi đi ra.

Hắn nhàn rỗi đi quanh phòng, lại lấy điện thoại ra đặt món mà anh và Kiều Trì thường hay ăn. Sau khi đặt thức ăn, hắn cầm chổi quét dọn cả căn nhà nhưng trừ phòng của Kiều Trì ra.

Quét xong vẫn cảm thấy hơi nhàm chán, đang định lau nhà thì chuông cửa vang lên.

Đồ ăn đến.

Tống Nhất Tự mới từ bỏ ý định lau nhà, hắn liền lấy đồ ăn ra rồi bày lên bàn ăn, ấn mở Wechat trên điện thoại. Năm, sáu tiếng trôi qua, cô vẫn chưa gửi tin nhắn cho hắn. Tống Nhất Tự nhớ rõ là Kiều Trì hình như đã xuống máy bay lúc mười giờ.

Chẳng lẽ là muộn?

Tống Nhất Tự dùng đũa chọc chọc com, trong lúc đang do dự có nên chủ động nhắn tin cho Kiều Trì không thì điện thoại reo lên.

Tống Nhất Tự mắt sáng rực lên, hắn mở tin nhắn với niềm vui mừng, hóa ra chỉ là tin tức.

Hắn phút chốc mừng hụt.

Tổng Nhất Tự tắt điện thoại nhét vào túi. Miễn là mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền, hắn tắt điện thoại liền có thể tỉnh táo lại rồi!

"Không cho phép nghỉ nữa." Tổng Nhất Tự lẩm bẩm, bảo bối đi là để kiếm tiền nuôi gia đình, hắn cũng phải cố gắng làm việc mới được.

Suy nghĩ thông suốt rồi lão đại động lực tràn đầy, hắn nhanh chóng ăn xong, rồi ngồi lên ghế sofa. Hắn cầm điện thoại và dự định để Ngụy Duy mang mấy văn kiện chưa xem tới cho hắn.

Hắn đã lên kế hoạch, và chờ khi hắn đã bình phục hoàn toàn, hắn sẽ cầu hôn Kiều Trì. Hắn tôn trọng mong muốn của Kiều Trì là không công khai, nhưng trước tiên hắn phải đọc đồng văn kiện này trước đã! Như vậy thì dù có là Độ Cao, Thấp, Đông, Tây, Nam, Bắc gì đó cũng chẳng có tính uy hiếp gì với hắn nữa!

Tổng Nhất Tự đã tưởng tượng đến ngày cầu hôn của mình, nhất định đó phải là cảnh cầu hôn đầy mơ mộng nhất!

Kiều Trì đi rồi, anh cuối cùng cũng có thể xử lý các công việc chính thức mà không cần che giấu!

Tổng Nhất Tự phát hiện mình thực sự rất yêu công việc, đôi khi hắn có thể nhìn vào đồng tài liệu của Ngụy Duy hàng giờ mà không động dẩy.

Cuộc gọi đến, nhưng Ngụy Duy không nhận và trực tiếp cúp máy.

Anh vẫn còn ở công ty.

Đây là những gì Ngụy Duy đã nói với anh. Để không khiến những con cáo già trong công ty để ý, Ngụy Duy thường gọi cho anh vào ban đêm, và thỉnh thoảng vào ban ngày sẽ lên lút gọi anh để báo cáo công việc.

Một tổng giám đốc và một thư ký, thế mà bị buộc phải như thế này, còn đặc biệt giống như là nhân vật phản diện và đám thuộc hạ bí mật âm mưu gây sự. Tổng Nhất Tự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn rõ ràng là nhân vật chính!

Hắn luôn cảm thấy rằng mình không nên quá cẩn thận như vậy, nhưng vẫn còn một phần lớn ký ức không nhớ ra, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu ai đó biết rằng hắn bị mất trí nhớ, sự tình đoán chừng sẽ trở nên khó kiểm soát hơn.

Tổng Nhất Tự bắt đầu nghi ngờ người gây thương tích nặng cho hắn là người trong công ty.

Ngón tay hắn vuốt nhẹ mép điện thoại, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng. Đôi khi hắn biết được là ai, hắn nhất định phải khiến đối phương trả giá hàng ngàn lần!

"Rzz Rzz."

Điện thoại rung lên, Tổng Nhất Tự mặt không đổi mở màn hình lên. Sau khi thấy rõ người nhắn tới, vẻ mặt hắn dịu lại ngay lập tức.

Bảo bối vô tâm cuối cùng cũng chịu gửi cho hắn một tin nhắn.

Sắp cuối năm rồi nên có thể càng ngày càng ra trễ ạ, mong các cậu thông cảm cho t □□♀□

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Christine

Beta: Tô

【 Bảo Bối: Em vừa đến liền bị đạo diễn lôi đi, không kịp gửi tin nhắn cho anh, anh ăn cơm chưa? 】

Hóa ra là như vậy.

Tổng Nhất Tự thấy bầu trời trong trở lại rồi.

Đầu hấn đặt trên ghế sa lon, hai tay nhấc lên cầm điện thoại, nhanh chóng trả lời: 【Anh còn tưởng là em quên anh rồi! 】

【 Bảo Bối: Nghĩ gì thế? Em xem dự báo thời tiết nói mấy ngày gần đây đều có mưa, anh ra ngoài nhớ mang theo dù đấy. 】

Tổng Nhất Tự ngoan ngoãn đáp lời, đang muốn nhấn lại cho Kiều Trì cái gì đó, Kiều Trì lại nhấn cho hấn tiếp.

【 Bảo Bối: Anh ở nhà một mình nhớ ăn cơm đúng giờ đấy, em cắt máy pha cà phê rồi, đồ ngọt cũng nên ăn ít lại biết chưa? Dưới lầu mới mở phòng tập thể thao, em làm cho anh tắm thể thành viên đặt ở bàn phòng khách, nhằm chán thì đi vận động một chút đi, em thấy anh có hơi béo ra rồi. 】

【 Bảo bối: Em có chuyện gấp đi trước, ở nhà ngoan ngoãn nha! 】

Tổng Nhất Tự nhìn chằm chằm tin nhắn của Kiều Trì "Anh có hơi béo ra rồi", con ngươi co rút lại, không dám tin.

Hấn tắt màn hình, liếc nhìn mặt mình trên màn hình điện thoại

Trước đó cũng không cảm thấy, bây giờ bị Kiều Trì nhắc đến...

Tổng Nhất Tự lạnh lùng để điện thoại di động xuống, làm sao có thể, cho dù Kiều Trì có mập thì hấn cũng không có béo!

Kiều Trì thật sự rất bận bịu, lúc đầu cho là mình đến khách sạn thì có thể nghỉ ngơi một chút, không nghĩ tới vừa xếp quần áo xong, liền có nhân viên tìm đến. Bởi vì thời gian khẩn cấp, vẫn chưa kịp chụp poster, vừa lúc xế chiều hôm nay và buổi tối cũng không có việc gì, Chương Niên đã nhanh chóng tìm được quay chụp địa phương, chỉ còn chờ diễn viên chính đến nữa thôi.

Kiều Trì cùng Tiểu Tiểu đi theo nhân viên tới chỗ chụp thì phát hiện Độ Cao đã bắt đầu chụp, anh hình như cũng nhìn thấy Kiều Trì đi vào, còn nhìn cô nhướn mày nở nụ cười.

Chương Niên đội mũ lưỡi trai đứng sau dàn máy móc nhìn, anh ta (1) thấy Độ Cao bên cạnh cười cũng quay đầu nhìn sang, Kiều Trì đang bước về phía anh ta.

"Đạo diễn Chương." Kiều Trì chào hỏi, Chương Niên nhẹ gật đầu, anh hướng về phía stylist và thợ trang điểm phát phát tay, rồi nói với Kiều Trì: "Phim đô thị không phiền toái như cổ trang, cô chỉ cần chụp cỡ ba bộ đồ, sau khi thay trang phục xong thì chụp với Độ Cao, Văn Nguyệt Nguyệt 1 tiếng nữa mới đến được, đợi lát nữa sẽ chụp cùng với cô ấy."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, đi theo stylist thay quần áo.

Trang phục của cô chủ yếu là tây trang, Kiều Trì mặc một thân tây trang đen bước ra, Tiểu Tiểu lập tức nhỏ giọng tán dương: "Thật ngầu!"

Kiều Trì cười không nói, cô ngồi trước bàn trang điểm chờ thợ trang điểm đến trang điểm cho mình.

Tiểu Tiểu đứng một bên, điện thoại trong tay rung một cái, cô cúi mắt nhìn, lại nhìn sang Kiều Trì đang trang điểm. Lặng lẽ lui về sau mấy bước, giờ điện thoại lên chụp bóng lưng của Kiều Trì.

Cô điều chỉnh góc độ một chút, cả người trong gương của Kiều Trì cũng bị chụp lại.

Cầm Kiều Trì có hơi nâng lên, hai mắt nhắm, thần sắc cực kỳ buông lỏng, tóc của cô được uốn thành lọn lớn, thợ trang điểm đứng bên trái cô đang cầm một thỏi son đỏ.

Tiểu Tiểu tán thưởng một hồi, sau đó mở ra Wechat tìm người vừa rồi gửi tin nhắn cho mình, gửi tấm hình này qua.

Nguy Duy lúc này đang đứng ở cửa studio, anh lấy điện thoại ra mắt nhìn Tiểu Tiểu gửi ảnh chụp cho mình, cố gắng tạo tư tưởng rắm cầu vòng(2) mới đẩy ra phòng làm việc của.

(2): 彩虹屁: ngôn ngữ mạng, dịch thô là "cái rắm cầu vòng. Có ý là fans luôn muốn thổi phồng thần tượng của mình, ý trên mặt chữ là việc thần tượng đánh rắm đều có thể đem xuất khẩu thành thơ mặt không đổi sắc biến nó thành cầu vòng. Nó giống như khoe khoang một người, nhưng không có từ vựng để tự hào, thì "rắm cầu vòng" là một thay thế tuyệt vời.

Địa chỉ studio cách nhà Kiều Trì không xa, Tổng Nhất Tự đến studio trước nửa tiếng, hấn ngồi ở cửa sổ sát đất lấy văn kiện còn chưa xem xong.

Nguy Duy đóng cửa lại, vừa đi vừa nói: "Ông chủ, Kiều tiểu thư đang chụp poster, Tiểu Tiểu vừa mới gửi ảnh chụp cho tôi, anh muốn nhìn không?"

Tổng Nhất Tự ngẩng đầu khỏi văn kiện, hấn nhìn Nguy Duy một chút, không đáp ứng cũng không từ chối.

Nguy Duy dù sao cũng ở chung với Tổng Nhất Tự nhiều năm, ông chủ lúc này như nào tâm tư anh hiểu rõ như đang soi gương vậy, anh đem ảnh chụp cho Tổng Nhất Tự xem sau đó tự khen: "Ông chủ, Kiều tiểu thư thật rất có tính sáng tạo, Tiểu Tiểu nói vai diễn của cô ấy lần này là nữ cường, anh nhìn bức ảnh xem, mặc dù vẫn đang trang điểm, nhưng cũng có thể nhìn ra mười phần bá khí..."

Ngụy Duy một bên nói một bên chú ý đến sắc mặt của Tổng Nhất Tự, quả nhiên sắc mặt ông chủ tốt hơn lúc đi vào.

Ngụy Duy cảm thấy mình đã nắm giữ mấu chốt chuyển đổi cảm xúc của ông chủ, trong lòng có chút đắc ý.

Tổng Nhất Tự chịu đựng muốn lập tức mở khóa điện thoại, hần mở miệng nói: "Nói xong chưa?"

Ngụy Duy nghiêm túc lại, hần đề văn kiện lên bàn, kéo ghế ngồi trước bàn làm việc: "Những văn kiện này anh xử lý xong thì không còn chồng chất như trước, Tổng Phó Tổng giống như phát hiện ra gì đó, mấy ngày nay tìm tôi nhiều lần, sắp tới sẽ không có thời gian đến đây."

Tổng Phó Tổng là anh cùng cha khác mẹ với Tổng Nhất Tự, tên Tổng Minh Diệu.

Tổng Nhất Tự cảm thấy đầu căng ra, đối với ký ức về Tổng Minh Diệu trở nên rõ ràng, mặc dù là mang danh là anh hai nhưng chỉ lớn hơn hần 3 tháng, khi còn bé hần vừa về Tổng gia, Tổng Minh Diệu không ít lần khi để hần, mỗi ngày đều gọi hần là con riêng, còn cùng hồ bằng cầu hữu (3) bên ngoài bắt nạt hần.

(3)Hồ bằng cầu hữu: Bè mà không phải bạn, bạn xấu.

Mới Tổng Nhất Tự vô ý thức mím lại, Ngụy Duy nhìn về mặt âm trầm của ông chủ không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Quan hệ ác liệt giữa ông chủ và Tổng Phó Tổng trong công ty đã không phải là bí mật gì nữa, Tổng Phó Tổng người này bề ngoài chỉ là một cái bao có không hơn, chuyện vô dụng ở công ty mà anh ta làm nhiều nhất là thách thức ông chủ anh, cuối cùng bị ông chủ đâm ngay trước mặt mọi người.

Người này da mặt cũng dày, mặc kệ ông chủ có đâm vào mặt anh ta bao nhiêu lần, anh ta đều không biết mệt gây ra bao nhiêu chuyện lời thôi để ông chủ đi dọn dẹp.

Công ty không có mấy nhân viên thích anh ta.

Điện thoại của Tổng Nhất Tự rung một cái, hần mới từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, hần liếc qua, Kiều Tri gửi ảnh cho hần.

Ngụy Duy còn chưa kịp ở trong lòng thay ông chủ bất bình, đã nhìn thấy sắc mặt ông chủ vốn dĩ đang tối đến độ có thể nuốt được người lúc này thần sắc ôn nhu cầm điện thoại lên.

Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Ngụy Duy hỏi: "Sao vậy ông chủ?"

Tổng Nhất Tự cầm điện thoại lùi ra sau dựa vào ghế, nghiêng nghiêng liếc mắt nhìn anh, trả lời: "Bà chủ của cậu tìm tôi."

A, thì ra là sức mạnh của tình yêu.

Ngụy Duy thức thời nói: "Tôi đi mua hai ly cà phê."

Anh đứng dậy, lại nghe thấy ông chủ nói: "Không cần mua cà phê cho tôi."

Ngụy Duy không hiểu, cà phê là mạng sống của lão đại mà, anh đang muốn hỏi, liền thấy ông chủ nói: "Mua một ly nước ép hoa quả cho tôi thì có thể, bà chủ của cậu không cho tôi uống cà phê."

Ngụy Duy lạnh lùng rời đi.

Sau khi Ngụy Duy đi, Tổng Nhất Tự mới mở Wechat ra, đầu tiên mở bức ảnh Ngụy Duy gửi cho hần, nhìn mấy giây, lưu ảnh chụp lại, mới trở về giao diện ban đầu

Kiều Tri gửi cho hần một tấm hình selfie.

Cô đã trang điểm xong, hướng về phía ống kính hơi hất cằm lên, tay trái để gần mắt trái giờ hai ngón tay thành hình cái kéo, quai hàm nâng lên, phần trang điểm rõ ràng cực kỳ lạnh lùng bá khí lúc này lại phá lệ đáng yêu.

【Bảo bối: Cho anh xem phần hóa trang của em một chút ~】

Tổng Nhất Tự yên lặng gửi cho Kiều Tri một biểu tượng cảm xúc bắn tim(4).

(4):Nguyên văn bút tâm "笔芯".

Kiều Tri không trả lời, hình như đã bắt đầu quay phim, hần nghĩ nghĩ, rời khỏi giao diện trò chuyện của hai người, ấn mở ảnh đại diện wechat, đem ảnh vừa rồi Kiều Tri gửi cho mình làm ảnh đại diện, càng xem càng thích, bảo bối nhà hần thật là xinh đẹp động lòng người lại còn đáng yêu nữa chứ!

Đi đến cửa hàng bán nước trái cây, Ngụy Duy ngẩng đầu nhìn một chuỗi dài menu, giờ tay lên chụp một tấm ảnh, chuẩn bị gửi cho ông chủ tự chọn.

Lại không nghĩ rằng lúc nhìn Wechat, ông chủ đã thay ảnh đại diện Wechat, từ ảnh đại diện mặc định đổi thành ảnh của nữ, Ngụy Duy tò mò bấm vào, mắt nhìn hình lớn trầm mặc out ra ngoài.

Trước kia thật không nghĩ tới, ông chủ lại có thể rơi vào lưới tình.

Thật chưa chất mà, ngay cả người cuồng công việc như ông chủ còn có bạn gái, khi nào thì anh mới có?

**

"Xin chào mọi người."

Kiều Trì đang cùng Độ Cao hai người ngồi trước bàn trang điểm câu được câu không trò chuyện, hiện tại hai người bọn họ chỉ còn poster hai người và tập thể chụp cùng Văn Nguyệt Nguyệt nữa thôi.

Nghe thấy âm thanh hai người cùng nhau quay đầu nhìn lại, Văn Nguyệt Nguyệt thật lâu không thấy cuối cùng đã tới.

Văn Nguyệt Nguyệt bên ngoài đẹp hơn trong hình, cô chú ý tới ánh mắt Kiều Trì, hơi quay đầu, ngượng ngùng vẫy tay với bọn họ, cười cười.

Kiều Trì thu hồi ánh mắt, chỉ nghe thấy Độ Cao nói: "Rốt cuộc cũng có thể kết thúc công việc."

Độ Cao ở bên cạnh đuổi lưng một cái, Kiều Trì thấy Văn Nguyệt Nguyệt và Chương Niên đi về phía bên này, liền đứng lên nhường chỗ ra ngoài, cô đã hoàn thành xong công việc, hiện tại chỉ chờ Văn Nguyệt Nguyệt nữa thôi.

Chương Niên mang theo Văn Nguyệt Nguyệt đi tới, giới thiệu với Kiều Trì và Độ Cao: "Đây là Văn Nguyệt Nguyệt, nữ chính trong kịch bản, Nguyệt Nguyệt, đây là Độ Cao, đây là Kiều Trì."

Văn Nguyệt Nguyệt nhìn Chương Niên nhẹ gật đầu, có hơi xấu hổ nói: "Thật xin lỗi, để hai người chờ? Chuyến bay của tôi bị trễ, kết quả đến lại kẹt xe, cho nên mới tới chậm."

"Không sao." Kiều Trì nói, cô đối với Văn Nguyệt Nguyệt ấn tượng đầu khá tốt, Văn Nguyệt Nguyệt nhìn cô cười một nụ cười ngọt ngào, muốn nói điều gì đó, stylist liền đẩy một loạt quần áo đến đây.

"Nhanh lên, tranh thủ đóng máy lúc 8 giờ." Chương Niên nói một câu liền trở về chỗ dàn máy móc.

Độ Cao nhìn chằm chằm Văn Nguyệt Nguyệt mấy lần, khẽ cười một tiếng, đứng lên đi về phía Kiều Trì.

"Cười cái gì?" Kiều Trì đang lướt Weibo, thấy Độ Cao cười cười đi tới có hơi thắc mắc.

Độ Cao ngồi xuống bên cạnh Kiều Trì, nhỏ giọng nói: "Tôi đang cười Văn Nguyệt Nguyệt, cô gái này rất có thể đang giả vờ."

Kiều Trì không hiểu, Độ Cao tiếp tục nói: "Tôi với anh của cô ấy Văn Nhưộng là bạn từ nhỏ, cô gái này tôi nhìn từ bé đến lúc lớn lên, cực kì nghịch ngợm."

Văn Nhưộng.

Cái tên này có hơi quen thuộc nha.

"Cô đừng nhìn cô gái này có vẻ tốt bụng, chờ quen về sau chắc chắn." Độ Cao chắc vài tiếng: "Nhưng mà cô ấy thế mà lại nhận vai nữ chính bộ phim này, tôi nhớ phim này về sau có nhiều cảnh hôn hít, tôi phải đi tìm Lý Y thương lượng một chút, nếu không về sau làm sao tôi đối mặt với anh trai cô ấy được..."

Độ Cao cảm khái xong, phát giác Kiều Trì căn bản không quan tâm không để ý tới mình, đưa tay chọc chọc cánh tay Kiều Trì, hỏi: "Nghĩ gì thế? Nghe thấy lời tôi nói không?"

Kiều Trì nhẹ gật đầu: "Có nghe, chỉ là đang nghĩ cái tên Văn Nhưộng hình như đã từng nghe qua."

Độ Cao hừ một tiếng: "Kênh Tài chính và kinh tế không phải thường đưa tin về anh ta sao? Tôi nói cô nghe, anh ta là thương nhân, thế mà trên Weibo còn có fan, fan còn khen anh ta là trên trời sinh trắng dưới đất sinh hoa, rầm rầm vòng vèo tới vù vù đến tôi còn không có mặt mũi nhìn, bản thân anh ta thật ra cực kỳ khó ở chung..."

Kiều Trì lúc này nhớ lại, cái tên Văn Nhưộng này, không phải là nam chính trong sách sao???

Kiều Trì một mặt phức tạp nhìn về phía Độ Cao còn không ngừng nói xấu Văn Nhưộng, trong lòng yên lặng nói: Đừng nói nữa, anh ta sau này sẽ là em rể của anh đấy.

(1): Ôi hồi trước đọc chưa tới chương 23, không biết đạo diễn Chương của chúng ta mới có gần 30, vậy mà t lại để là ông mới chết chứ:(<.
Nên từ sau chương này t sẽ đổi nhé, tới khi nào hoàn thì t chỉnh lại toàn bộ luôn, mong các cậu thông cảm.

Hồi trước có nghĩ rồi nhưng không để tâm lắm, giờ thì bắt đầu hơi sợ truyện của mình bị đăng lên mấy web khác. Nếu thấy có tình trạng đó thì chắc t phải để mấy dòng "đánh dấu chủ quyền" trong truyện quá, nhưng như vậy sẽ cắt ngang xương cảm xúc đọc truyện của các cậu mất:<

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tô

--

Văn Nguyệt Nguyệt không hổ là xuất thân từ nhóm nhạc, mặc dù đến muộn như vậy, tốc độ làm việc lại cực kỳ nhanh chóng, chưa đến tám giờ, tất cả ảnh đều đã chụp xong.

Kiều Trì quy quy củ củ ngồi để thợ trang điểm tháo trang sức cho mình, nghe Độ Cao ngay bên cạnh lái nhái nói chuyện: "Kiều Trì, chương trình giải trí kinh dị lúc trước cô còn đi không?"

Kiều Trì mở mắt ra, đột nhiên nhớ tới, trước đó La Tuyết hình như có nói qua tổ chương trình đó muốn mời cô làm NPC cho chương trình, xem ra đã bị La Tuyết đẩy cho người khác rồi.

Bản thân Kiều Trì cũng không quá thích tham gia mấy chương trình giải trí, đời trước trừ lúc cần đi tuyên truyền, cô cơ bản đều ở nhà, lần trước đi cũng là vì để lộ cái mặt mà thôi, về sau có studio riêng hẳn là cũng sẽ giống như đời trước, cô nói: "Không đi."

Độ Cao có chút thất vọng, anh còn nghĩ nếu như Kiều Trì đi, sẽ để người đại diện đến tổ chương trình nói để bọn họ đồng thời quay nữa cơ.

Độ Cao lại nghĩ tới cái gì đó, tiếp tục hỏi: "Cô hủy hợp đồng rồi, tiếp theo có dự định gì không? Không ngờ người đại diện của cô thế mà lại, ách."

Độ Cao trong lúc nhất thời không tìm thấy từ gì để hình dung.

Tiểu Tiểu từ một bên đi đến, cười tủm tỉm nói: "Thầy Cao, đạo diễn Chương gọi anh kia."

Độ Cao mắt nhìn Tiểu Tiểu, lại nhìn Văn Nguyệt Nguyệt đang nói chuyện với Chương Niên cách đó không xa, nhẹ gật đầu, mới vừa đi mấy bước lại quay đầu nói với Kiều Trì: "Lát nữa cùng đi về khách sạn không?"

Tiểu Tiểu nhìn về phía Kiều Trì, thấy Kiều Trì ngáp một cái lắc đầu: "Không, tôi đi về trước."

Độ Cao ồ một tiếng, liền đi đến chỗ Chương Niên.

Kiều Trì cũng đã tẩy trang xong, Tiểu Tiểu liền cầm lấy đồ đạc của cô đi theo phía sau cô, hai người theo nhân viên công tác khác về khách sạn.

Độ Cao đi đến bên Chương Niên, nhìn thoáng qua Văn Nguyệt Nguyệt mặt cười híp lại như hình trăng rằm, nhìn Chương Niên hỏi: "Đạo diễn Chương tìm tôi có chuyện gì?"

Nhưng không ngờ đạo diễn Chương về mặt hoang mang: "Tôi đâu có tìm cậu đâu?"

Độ Cao hơi sùng sốt một chút, "Vừa rồi trợ lý Kiều Trì nói tôi là anh tìm tôi mà."

Đạo diễn Chương trầm tư một chút, không quá xác định nói: "Có thể là tôi quên muốn nói gì với cậu rồi."

Anh thật không nhớ rõ mình có gọi trợ lý Kiều Trì đi gọi Độ Cao sao, anh mới ngoài ba mươi, làm sao trí nhớ có thể kém như vậy? Nhất định là gần đây thức đêm quá nhiều, Chương Niên dùng bàn tay vuốt vuốt trán của mình nói với Độ Cao: "Được rồi, chờ tôi nhớ lại sẽ nói với cậu, hiện tại cũng đã hoàn thành xong hết, tôi đã kêu người đi đặt đồ ăn trên tầng cao nhất của khách sạn, đợi lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ vào nhóm Wechat, rồi mấy người tự đi đến đó."

Nói xong đạo diễn Chương liền đi trong sự nghi hoặc, Văn Nguyệt Nguyệt nhìn bóng lưng Chương Niên mới nhỏ giọng nói với Độ Cao: "Trình ca, vừa nãy em không thấy đạo diễn Chương nói với trợ lý chị Kiều Trì tới tìm anh nha, có phải anh bị lừa rồi không?"

Độ Cao rơi vào trầm tư, nếu quả thật là như vậy, trợ lý này có âm mưu gì vậy?

Chỗ chụp ảnh với khách sạn không xa lắm, không đến mười phút Kiều Trì liền trở về phòng mình. Tiểu Tiểu thay Kiều Trì chuẩn bị nước tắm, lại lấy từ trong tủ quần áo một cái váy dài có họa tiết hoa cho Kiều Trì.

"Đạo diễn gửi địa chỉ ăn tối ở trong nhóm, chị có muốn đi không?" Tiểu Tiểu vừa sắp xếp đồ vừa nói.

Kiều Trì lắc đầu, cô mặc dù nói Tống Nhất Tự mập, thật ra chính cô gần đây cũng có hơi mập ra: "Đặt một phần salad ở bên ngoài đi."

Tiểu Tiểu đáp một tiếng: "Em nhớ bên cạnh khách sạn có chỗ bán, em đi xuống dưới mua cho chị, chị đi tắm trước đi."

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, chờ Tiểu Tiểu đi rồi, Kiều Trì mới cầm điện thoại đi vào phòng tắm.

Trong bồn tắm Kiều Trì đổi một tư thế thoải mái, cô ấn mở Wechat, lúc này ở ngoài không có xem Wechat, hiện tại rảnh rồi nhìn thử lão đại có gửi tin nhắn cho cô không, nếu không sẽ lại cảm thấy ảm ức nữa cho mà coi.

Kiều Trì chờ giao diện Wechat hiện ra, liếc mắt liền thấy avatar Wechat của lão đại đã đổi thành tấm ảnh buổi chiều cô gửi cho hắn, đồng thời cũng thấy lão đại nhắn lại cho cô.

Kiều Trì nhìn chằm chằm tấm ảnh một hồi, được rồi, dù sao tài khoản này cũng chỉ là tài khoản tạm thời của lão đại, thích làm gì thì làm vậy.

Cô ấn mở đoạn chat với lão đại, phát hiện lão đại gửi tất cả đều mấy icon khác nhau, mà tất cả icon đều chỉ có một ý nghĩa.

Rất nhớ em

Kiều Trì đều có thể tưởng tượng dáng vẻ lão đại cầm điện thoại gửi cho mình mấy cái icon, nhất định là ảm ức túi thân lắm, trầm tư rất lâu mới gửi cho mình đây.

Kiều Trì khước miệng không tự chủ hơi nhếch lên, cô nghĩ nghĩ nhắn lại cho lão đại.

Lão đại cơ hồ là mấy giây đã trả lời lại.

【Tri Tri: Có ở đây không, có ở đây không, có ở đây không, người đáng yêu có ở đây không ta? 】【

】【 Tống Nhất Tự: Có chứ, có chứ, người đáng yêu đây.】

【 Tống Nhất Tự: Ngoanngoãn.jpg(1) 】【

【Tri Tri: Hôm nay người đáng yêu ăn cái gì? (nghỉ hoặc)(nghỉ hoặc)】

【 Tống Nhất Tự: Ăn những lời ngon ngọt, bấm 1 để biết thêm thông tin chi tiết (yêu bạn)(yêu bạn) 】【

Kiều Trì sờ lên gương mặt của mình, ý đồ xấu trả lời.

【 Tri Tri: TD (2) 】【

(2) Có bạn nào biết nghĩa của từ này không□

Tống Nhất Tự nhìn chữ TD thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hắn phát hiện bảo bối của mình đã thay đổi rồi, bản thân ám chỉ rõ ràng như vậy mà cô còn có thể mặt không thay đổi phong hồi lộ chuyển(3) bẻ lái qua chỗ khác.

(3) 峰回路转 phong hồi lộ chuyển: Tạm dịch là quanh co khúc khuỷu.

Có thể lắm

Tống Nhất Tự âm thầm nghĩ.

Ngụy Duy ngáp một cái, mặt ừ rừ mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay dụi dụi con mắt nói: "Ông chủ, tôi đi về trước đây."

Tống Nhất Tự rời mắt khỏi điện thoại đi động, ngẩng đầu lên, Ngụy Duy đang xếp lại văn kiện bừa bộn trên mặt bàn.

Tống Nhất Tự để điện thoại đi động sang một bên, lưng thẳng tắp tựa vào ghế ngồi nói: "Ta xử lý xong những chuyện này sau đó sẽ từ chức vị trí Tổng Giám Đốc Tổng thị này."

Ngụy Duy dừng tay lại, hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Ông chủ anh..."

Tống Nhất Tự ngón tay như có như không gõ gõ mặt bàn nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi cảm thấy bây giờ tôi ngồi ở vị trí này, làm công việc này là việc làm tổn công mà không có kết quả."

"Anh có thể nghĩ được vậy là tốt rồi." Ngụy Duy để văn kiện lên thành một chồng: "Bây giờ tôi về sẽ viết thư từ chức liền."

Ngụy Duy vừa tốt nghiệp liền theo sau lưng Tống Nhất Tự, mấy năm này ở bên cạnh Tống Nhất Tự so với những thứ hắn học được trong trường còn nhiều hơn.

Anh thật sự bội phục và sùng bái người đàn ông chỉ lớn hơn anh ba tuổi!

Một ngày nào đó anh cũng muốn trở thành người cường đại, kỷ luật lại thông minh giống như Tống Nhất Tự.

Ngụy Duy bệnh trung nhị(4) lần nữa tỉnh lại, anh nói: "Hai năm nay tôi cũng học không ít về quản lý công ty, tôi tin rằng tôi vẫn có thể trở thành nhân viên có ích nhất của anh."

(4)Chūnibyō (中二病) là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 trung học cơ sở. Tại Việt Nam, chūnibyō đôi khi còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Ánh mắt Tống Nhất Tự kiên định nhìn Ngụy Duy, trầm tư một chút rồi phân phó: "Có thể tôi còn cần anh điều tra chút chuyện trong công ty."

"Anh nói đi." Ngụy Duy nói.

"Ngày 20 tháng 5, khi từ công ty đi ra tôi bị tấn công, tôi hoài nghi là người trong công ty." Tống Nhất Tự thân nhiên nói, Ngụy Duy không biết làm sao, âm lượng không tự chủ lên cao: "Anh bị thương á?"

Sau đó lại lập tức hỏi: "Vậy anh còn nhớ rõ hình dạng của bọn chúng không?"

"Ký ức của tôi bị tổn thương, trước mắt còn chưa nhớ ra tất cả mọi chuyện." Tống Nhất Tự cực kỳ bình tĩnh, coi nhẹ Ngụy Duy ánh mắt khiếp sợ tiếp tục nói: "Tôi sẽ đưa cho cậu một cái địa chỉ, hiện tại đi điều tra có thể sẽ tương đối trễ, đám người kia hẳn là đã nghĩ biện pháp để xóa camera giám sát, nhưng mà luôn có những chỗ thừa thớt."

"Ký ức bị tổn thương? Anh..." Ngụy Duy đột nhiên kịp phản ứng, vì sao lúc đầu mình và ông chủ gặp nhau, ông chủ lại nhìn mình như người xa lạ, anh còn tưởng là ông chủ mới nghĩ ra sách lược gì.

Còn có lần thứ hai anh cùng ông chủ gặp mặt ở quán cà phê, lúc gặp mặt, hay trong mấy ngày ở chung, mặc dù có rất nhiều chi tiết nhỏ, không khác mấy so với trước kia, nhưng vẫn khiến anh có cảm giác hoàn toàn không giống.

Trước kia ông chủ rất lạnh lùng, rất xa lánh, bây giờ mặc dù ông chủ đôi khi cũng rất lạnh lùng, nhưng cảm giác xa lánh kia lại không có.

Trở nên rất dễ nói chuyện, còn có thể nói giỡn với anh.

Không ngờ là vì ký ức của ông chủ bị tổn thương, căn bản không nhớ rõ anh.

"Không cần quá lo lắng, gần đây tôi đã nhớ ra rất nhiều chuyện, nếu không sao anh có thể ở đây?" Tống Nhất Tự hiếm khi cười với anh một cái: "Được rồi, giao cho cậu chuyện này thì cậu hãy làm cho tốt, làm khuôn mặt trách móc này làm gì?"

Ngụy Duy khổ sở nén sự buồn bã lại, ngày 20 tháng 5 đó người trong nhà an bài cho anh xem mắt nên đã đi sớm, nếu như anh không đi nói không chừng ông chủ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

"Tiểu Duy, chuyện này không trách cậu được." Tống Nhất Tự cảm thấy hôm nay tính tình của mình thật tốt, nếu là trước kia, hẳn đã sớm để Ngụy Duy đi rồi.

Kiều Trì có một đoạn thời gian thường xuyên nói với hắn, đối xử mọi người nhất định phải có lễ phép, không thể tùy ý phát cáu.

Lúc ấy Tống Nhất Tự một chút xíu ký ức cũng không có, những gì Kiều Trì nói cũng chỉ như nước đổ đầu vịt, bây giờ nghĩ lại, bảo bối là vì để sau này hắn nhớ lại cũng có thể thay đổi nhỉ.

Hắn nhất định đã từng trước mặt bảo bối nổi giận, Tống Nhất Tự thấy hơi đau đầu, cố gắng muốn hỏi tường chuyện trước kia giữa hắn và Kiều Trì lại phí công không nhớ ra được.

"Anh sao vậy?" Ngụy Duy phát giác được Tống Nhất Tự thay đổi, có chút lo lắng hỏi: "Cần tôi giúp anh gọi bác sĩ gia đình xem thử không?"

Tống Nhất Tự đề lên huyết Thái Dương, giọng khàn khàn nói: "Không có gì, chỉ cần không nghĩ thì sẽ không sao nữa, cậu về trước đi."

Ngụy Duy còn muốn khuyên vài câu, thấy ông chủ của mình đã nhắm mắt tựa trên ghế sa lon nghỉ ngơi, đành phải thu xếp văn kiện chỉnh tề, cầm cặp công văn rồi đi trước.

**

Kiều Trì ngâm rửa cảm thấy một ngày đi xe mệt mỏi đều được quét sạch sành sanh, Tiểu Tiểu đã mua salad về, Kiều Trì mắt nhìn Tiểu Tiểu cầm tờ giấy note trên hộp kéo xuống rồi ném vào thùng rác. Mở TV trong khách sạn lên, một tay cầm salad một tay cầm nĩa, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu tìm phim.

Ăn được một nửa, tiếng chuông Wechat vang lên.

Kiều Trì buông hộp salad xuống bò qua xem điện thoại đang sạc, lão đại muốn call video với cô!

Kiều Trì vội vàng cúi đầu nhìn bộ quần áo không chút chỉnh tề của mình, lại gợn tay gỡ gỡ mái tóc rối loạn, sau khi chuẩn bị xong hết, mới cầm điện thoại lên, để điện thoại và mình ở một khoảng cách hoàn mỹ, mới kết nối video.

Vừa kết nối xong đã thấy lão đại nhũn chặt lông mày dí mặt vào camera, Kiều Trì kỳ quái hỏi: "Anh đang làm gì đấy?"

Lão đại trừng mắt nhìn, ngửa ra sau, mới đưa thứ mới nảy mình che kín lộ ra.

Là một con mèo nhỏ màu da cam.

Mắt Kiều Trì sáng rực lên: "Mèo cam!"

Lão đại một tay giữ điện thoại một tay sờ cằm mèo con nhẹ nhàng hỏi: "Đây là mới nảy xuống lầu vận động thì nhìn thấy, anh thấy nó thật đáng thương nên mang nó về."

Mèo nhỏ phối hợp meo một tiếng, Kiều Trì cảm thấy tim mình như muốn rụng.

"Em đừng cứ nhìn nó mãi, nhìn anh nữa nè." Tổng Nhất Tự bắt mắt nói.

Kiều Trì bất đắc dĩ: "Sao anh có thể tranh với bé con như vậy chứ."

Tổng Nhất Tự ôm mèo con vào trong ngực, hần nói: "Tại sao lại không tranh, nếu không tranh anh sẽ bị đẩy vào lãnh cung cho coi."

"Anh lại nói chuyện gì vậy." Kiều Trì càng thêm bất đắc dĩ, lão đại gần đây không biết sao, động một chút lại tranh giành tình cảm.

Tổng Nhất Tự hừ một tiếng, mèo con trong ngực há miệng kêu meo meo, hần là đã đói bụng.

Đúng lúc này, cửa phòng Kiều Trì cũng bị gõ, lão đại nghe thấy, hỏi: "Muộn như vậy còn ai đến tìm đấy?"

Là Độ Cao cùng với Văn Nguyệt Nguyệt, mới này ba người hẹn đến phòng Kiều Trì trao đổi vai diễn.

Kiều Trì đương nhiên không thể ăn ngay nói thật, nếu như để lão đại biết Độ cao muộn như vậy còn đến đây, cho dù trong phòng còn có những người khác, lão đại nhất định sẽ bùng nổ.

Thế là Kiều Trì mặt không đỏ tim không đập nói: "Nữ chính của phim Văn Nguyệt Nguyệt, ngày mai bọn em sẽ diễn chung với nhau, nên cô ấy tìm em muốn đối diễn trước."

Lão đại gạt đầu tỏ ra đã hiểu, hần nhẹ nhàng nâng chân trước của mèo con lên, đối diện với camera vẫy vẫy, nói: "Em mau về sớm chút để nhìn bé đáng yêu lớn và bé đáng yêu nhỏ này nha."

"Vâng, bé đáng yêu nếu có thể thì nhớ đi ngủ sớm nha, ngủ ngon." Kiều Trì nhẩn nại, tiếng chuông cửa vẫn đang không ngừng kêu.

"Vậy em cũng phải đi ngủ sớm chút đó." Tổng Nhất Tự nhìn chăm chăm mặt Kiều Trì trong màn hình, rõ ràng mới đi có một ngày, hần đã cực kỳ nhớ cô.

Kiều Trì cúp điện thoại, sạc điện thoại trở lại, sau đó lấy dép lê vội vàng đi mở cửa.

Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt mỗi người một quyển kịch bản đứng trước cửa, thấy Kiều Trì rút cuộc đã mở cửa ra, hỏi: "Sao mà lâu quá vậy?"

"Không nghe thấy." Kiều Trì hơi nghiêng người, để bọn hần đi vào phòng.

Cách đó không xa, Tiểu Tiểu cầm một chai nước sừng sờ tại chỗ, mặt lộ vẻ xoắn xuýt, cô xoay người xuống lầu quay lại phòng của mình, cầm điện thoại, nghĩ mãi vẫn nên gửi tin tức cho ông chủ mình vừa kết bạn đi.

【 Tiểu Tiểu: Ông chủ, Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt mới này vừa đi vào phòng Kiều Trì thư. 】

Tổng Nhất Tự đang chuẩn bị lục đồ xem thử có thể cho mèo ăn được cái gì, trên màn hình liền xuất hiện tin nhắn Tiểu Tiểu gửi cho hần.

Lão đại sừng sốt, Kiều Trì thế mà lừa hần?

(1): Meme này thì có rất nhiều, nhưng đây là một ví dụ:

Hi, t đã quay lại rồi đây, nhân tiện t muốn pr truyện mới, tên là "Thành Thân Với Người Phàm Thật Khó". Truyện đã có người edit nhưng lâu rồi chưa ra chương nên t xin mạn phép được edit từ đầu.

Các cậu hãy follow t để sớm nhận được thông báo ra truyện nhé:>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Tô

Beta: 豬豬

"Lời thoại này thật khó thuộc." Độ Cao nằm trên ghế sofa để kịch bản lên mặt.

Kiều Trì và Văn Nguyệt Nguyệt ngồi một bên đang ăn ý đọc kịch bản, Văn Nguyệt Nguyệt nghe thấy nghiêng đầu hỏi: "Còn ổn không? Em thuộc được kha khá rồi nè."

Độ Cao lấy kịch bản đang che trên mặt ra, nghiêng người liếc cô, cười lạnh một tiếng nói: "Em đương nhiên là thuộc được kha khá, em có muốn xem lời thoại sau này không?"

Văn Nguyệt Nguyệt trầm mặc.

Bộ phim đô thị này có rất nhiều từ ngữ chuyên nghiệp, Văn Nguyệt Nguyệt diễn vai nữ chính ở giai đoạn đầu là bé thỏ trắng thuần khiết, lời kịch tương đối khá đơn giản, nhưng ngay từ đầu nhân vật của Độ Cao và Kiều Trì đều dùng từ vựng chuyên nghiệp, đôi khi cả một trang, đều là lời kịch của một trong hai người bọn họ.

Kiều Trì ngáp một cái: "Tôi thuộc xong rồi."

Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt cùng nhìn về phía cô, Kiều Trì đưa tay cầm điện thoại đặt ở trên bàn lên nhìn, lão đại nửa tiếng trước đã gửi tin nhắn cho cô, cô cũng không chú ý đến.

Văn Nguyệt Nguyệt đến gần, trông thấy Kiều Trì nhìn điện thoại sững sờ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Kiều Trì lắc đầu, tắt màn hình điện thoại để qua một bên nói: "Đã hơn mười một giờ, ngày mai quay buổi đầu tiên rồi, về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Độ Cao từ ghế sofa ngồi dậy đuổi lưng một cái thảm nói: "Không ngờ nhanh như vậy."

Anh đứng lên, nhìn Văn Nguyệt Nguyệt còn đang ngồi nói: "Đi nào em gái."

Văn Nguyệt Nguyệt không phục nói: "Không được gọi tôi là em gái!"

Độ Cao hướng về phía cô làm mặt quỷ, cầm kịch bản đi tới cửa, Văn Nguyệt Nguyệt thấy thế cũng đứng lên, nói tạm biệt với Kiều Trì, nhảy vài bước đuổi theo Độ Cao.

Cửa phòng được đóng lại, Kiều Trì mới cầm điện thoại lên mở ra, lão đại gửi cho cô một tấm hình.

Trong hình là mèo con đang nằm dưới đất bú sữa mẹ.

【 Tổng Nhất Tự: Sữa là do anh hỏi nhà bên cạnh, nhà bên cạnh có nuôi mèo, đứa nhóc nhà bên đó còn nói nể mặt con mèo nên muốn hòa giải với anh. 】

【 Tổng Nhất Tự: Thấy nhóc ấy tìm cho anh sữa bột và đồ ăn cho mèo, nên anh đồng ý làm hòa. 】

Nửa tiếng ngay sau đó lão đại lại gửi tin nhắn cho cô.

【 Tổng Nhất Tự: Bảo bối còn chưa xong sao (nghi hoặc) nữ chính này sao có thể chiếm dụng nhiều thời gian của em như vậy(ùy khuất) trong phòng em không phải là còn người khác chứ? 】

Kiều Trì giật mình, lão đại sao nhạy cảm quá vậy?

"Không biết đã đi ngủ chưa." Kiêu Trì lẩm bẩm nói, cô lại liếc mắt nhìn tin nhắn của lão đại, suy nghĩ một lát vẫn quyết định trả lời

【 Ăn Rồi Lại Ăn(1): Vừa mới đi, bây giờ chuẩn bị đi ngủ, đại đáng yêu cũng đi ngủ sớm một chút nha! 】

(1)Nickname của nữ chính là 吃吃 (吃: ăn, đồng thời cũng là Trì) mà t thấy tên này dễ xuong hơn nên từ nay về sau sẽ là Ăn Rồi Lại Ăn nhé.

【 Ăn Rồi Lại Ăn: Ngủ ngon! ZZZzz... 】

Cô đang muốn thoát ra khỏi giao diện, lại nhìn thấy lão đại đang nhập tin nhắn, Kiêu Trì đợi một hồi, vốn cho rằng lão đại sẽ nói gì đó, kết quả chờ đến lúc cô tắt đèn lên giường ngủ, lão đại cũng không gửi bất kỳ tin nhắn gì cả.

Chẳng lẽ vừa nãy là cô hoa mắt? Kiêu Trì gãi gãi tóc, ngáp một cái, được rồi, hẳn là hoa mắt rồi.

Cô để điện thoại xuống dưới gối, nhắm mắt lại liền mau chóng ngủ say.

**

Mới chớp mắt mà thời gian quay chụp đã đến giữa tháng bảy, Kiêu Trì cảm quạt ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cô vừa mới kết thúc buổi quay chụp cuối cùng, Kiêu Trì bấm ngón tay tính toán, nhiều nhất thì qua nửa tháng là cô có thể hơi khô thể tre!

Gần một tháng không nhìn thấy lão đại, Kiêu Trì đôi lúc còn nghĩ tới hắn.

Mặc dù mỗi ngày hai người đều nói chuyện trên Wechat, nhưng luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Kiều Trì mấp máy môi, như vậy là không được, cô chỉ là bạn gái giả của lão đại thôi!

Kiều Trì nháy mắt thanh tĩnh.

"Kiêu Trì tỷ, trà sữa của chị." Tiểu Tiểu đưa trà sữa mát lạnh trong tay đưa cho Kiêu Trì đang ngồi, nói: "Chờ chị Nguyệt Nguyệt và thầy Cao quay xong thì hôm nay có thể kết thúc công việc rồi."

Chỗ tốt của quay phim đô thị là có thể sớm kết thúc công việc, Kiêu Trì nhận trà sữa hút một hơi, cảm thấy cả người đều sống lại!

Mùa hè, trà sữa với Coca đá là sự kết hợp đỉnh nhất.

Cũng không biết Tổng Nhất Tự ở thành phố C có giấu cô uống cà phê không.

Kiều Trì ngăn người, gấp quỳ rồi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, sao mà cứ rảnh rỗi là bắt đầu nghĩ vớ vẩn.

Tiểu Tiểu mở quạt nhỏ thổi về phía Kiêu Trì, tiếp tục nói: "Vừa rồi đạo diễn nói, hai ngày này thực sự quá nóng, hai ngày sau nhiệt độ sẽ cao hơn nữa, nên quyết định ngày mai quay hết một ngày, sau đó nghỉ ngơi hai ngày để mọi người xả hơi."

Mắt Kiêu Trì sáng rực lên, cô ngửa đầu hỏi: "Thật à?"

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu: "Thật, đạo diễn nói tiến độ quay nhanh hơn so với dự đoán, cho nghỉ hai ngày cũng không chậm trễ gì."

Mắt Kiêu Trì cong cong, ừ một tiếng, trong lòng đã tính xem bay về thành phố C dài bao lâu.

Cô có hơi muốn trở về nhìn mèo con Tổng Nhất Tự nhặt về, thật sự chỉ muốn tận mắt nhìn mèo con thôi.

Tuyệt đối không phải muốn gặp Tổng Nhất Tự.

"Kết thúc công việc!"

Đạo diễn Chương cầm loa đứng ở chỗ thoáng mát hồ, anh vừa ra lệnh xong, Văn Nguyệt Nguyệt và Độ Cao đang đứng dưới ánh mặt trời gay gắt liền phóng tới chỗ cây râm mát của Kiêu Trì, Độ Cao còn đoạt quạt điện của Tiểu Tiểu, một tay kéo cổ áo một tay cầm quạt thổi.

"Thật mát." Độ Cao thở dài một hơi, anh bị phơi muốn khô cả người.

Văn Nguyệt Nguyệt cũng nóng sắp chết rồi, cô nhìn xung quanh một vòng hỏi: "Có thấy trợ lý của tôi không?"

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu: "Cô ấy đi lấy quạt cho cô."

Vì để mát nhanh hơn chút, các cô đã mua một cái tủ lạnh nhỏ trên mạng, lúc mấy nghệ sĩ quay phim các cô liền bỏ quạt điện vào trong tủ lạnh, chờ nghệ sĩ nghỉ ngơi cầm quạt thổi ra hơi lạnh, cực kỳ dễ chịu.

Văn Nguyệt Nguyệt nhẹ gật đầu, cô nhìn về phía Độ Cao đang cầm quạt, gương mặt hướng về phía anh nở nụ cười.

Độ Cao ai một tiếng, cực kỳ bất đắc dĩ đưa quạt qua.

"Chờ lát nữa ăn tối ra ngoài chơi không? Tôi nghe nói có một trung tâm mua sắm mới mở gần đây, vé phim đang giảm giá." Độ Cao nói, anh nghĩ nghĩ: "Phim mới của tôi mới tuần trước đã được chiếu, nhưng tôi chưa kịp xem, tối nay cũng không có việc gì, tôi mới các cô đi xem phim."

"Anh đi xem phim của anh còn cần mua vé giảm giá?" Văn Nguyệt Nguyệt không thể tưởng tượng nổi, Độ Cao hừ một tiếng: "Em thì biết cái gì? Cái này gọi là biết tiết kiệm, tôi còn phải để dành cho vợ tôi nữa."

Văn Nguyệt Nguyệt hừ một tiếng, không trả lời, cúi đầu hỏi Kiều Trì này giờ không lên tiếng: "Tối nay cô có đi không?"

Tối qua cô đã đồng ý với lão đại sẽ call video với hần, Kiều Trì đang muốn từ chối, bỗng nghĩ lại, ngày mai mình cũng về rồi, vậy cho lão đại một kinh hi đi.

Kiều Trì nhẹ gật đầu: "Được, khi nào đi thì nhắn tin cho tôi."

**

"Ông chủ, ngày mai tôi phải đi công tác một chuyến ở thành phố S, phải cỡ một tuần mới có thể về." Ngụy Duy đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lại mở túi công văn của mình, lấy một cái USB ra.

Anh đặt USB trên bàn làm việc nói: "Đây là việc điều tra mà trước đó anh kêu tôi đi điều tra, vì việc này khá nghiêm trọng nên tự tôi đã đi thăm dò, khiến thời gian tương đối lâu."

Tổng Nhất Tự hơi nghiêng về phía trước, đưa tay cầm USB, nhẹ nhàng ừ.

"Không khác anh nghĩ là bao, camera xung quanh đều đã bị xử lý, video trong USB là tôi mua lại từ một quầy bán quà vặt, mặc dù camera của quầy đó hơi lệch qua một chút, nhưng cũng có thể thấy rõ."

Ngụy Duy đã nhìn qua cái video này, khi anh trông thấy ông chủ bị người dùng gậy sắt đập từ phía sau, cả người đều bị dọa muốn đổ mồ hôi lạnh.

Cũng may mệnh ông chủ tốt, nếu một gậy này đập xuống dưới thêm chút nữa, anh cũng không biết còn có thể gặp ông chủ được hay không.

Tổng Nhất Tự cắm USB vào máy vi tính, lồng máy hơi nhúu chặt, Ngụy Duy lại nói: "Anh yên tâm, tôi đã thông báo với bên ngoài ngoại hình của những người trong video, chỉ cần có tin tức thì tôi sẽ nhanh chóng biết được."

"Ngày mai cậu muốn đi thành phố S?" Tổng Nhất Tự thuận miệng hỏi, hần di chuyển con chuột mở USB ra, nghe thấy Ngụy Duy xác định mới nói: "Mua cho tôi một vé đi."

Ngụy Duy có hơi kỳ quái: "Anh cũng muốn đi công tác à?"

"Tôi đi gặp Kiều Trì một chút." Tổng Nhất Tự lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, Ngụy Duy thờ ơ a một tiếng, lấy điện thoại ra bắt đầu đặt vé máy bay cho hai người bọn họ.

Tổng Nhất Tự đặt ánh mắt vào video, video dài khoảng chừng ba mươi phút, hần tua qua, rất nhanh liền nhảy tới cảnh hần bị tập kích, trong đó chỉ có thể nhìn thấy hần chặt vật bị bọn họ vây ở giữa, trong đó có người cầm gậy đánh vào gáy hần, ngay sau đó hần liền ngã nhào xuống mặt đất.

Tổng Nhất Tự nhìn thấy người cầm gậy đánh mình đi đến bên cạnh hần, ngồi xổm xuống nhìn một chút, sau đó liền rút lui, không quay đầu liếc hần một cái.

Tổng Nhất Tự thần sắc âm lãnh, hần kéo thanh tiến trình, xem cảnh mình bị đánh lại một lần nữa.

Ngụy Duy thấp thỏm nhìn sắc mặt ông chủ, Tổng Nhất Tự cứ như vậy lặp đi lặp lại nhìn không biết bao nhiêu lần, mới dời ánh mắt khỏi video, hần trầm giọng nói: "Mặc kệ tốn bao nhiêu tiền và nhân lực, chân trời góc bể cũng phải bắt người tới đây cho tôi."

Ngụy Duy vội vàng đáp: "Đã cho người đi điều tra rồi, không bao lâu sẽ có hồi âm."

Tổng Nhất Tự ngả người ra sau, nhắm mắt lại, đưa tay đề lên huyệt thái dương, lúc này nhìn video khiến hần luôn có cảm giác gáy của mình còn ân ân đau.

Ngụy Duy thấy thế nói: "Vé máy bay tôi đã mua, hiện tại tôi liền trở về sắp xếp hành lý, có cần tôi giúp anh sắp xếp không?"

Tổng Nhất Tự nghe vậy, mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Ngụy Duy nhiều thêm mấy phần quái dị, hần nói: "Tự tôi sắp xếp."

Ngụy Duy nhẹ gật đầu, không nói gì, cầm túi đi.

Tổng Nhất Tự nghĩ thầm, trước kia hắn thế mà lúc ra ngoài hành lý đều để Ngụy Duy chuẩn bị sao?

Không thể nào?

Tổng Nhất Tự sờ sờ hầu kết, hắn rõ ràng sắp xếp hành lý rất tốt, Kiều Trì có một túi quần áo đều là hắn phụ xếp đây này!

Tổng Nhất Tự thực sự nhớ không ra việc làm của mình, liền từ bỏ, ngồi thẳng lên muốn đóng video, lại trông thấy trong video xuất hiện thêm một người.

Đúng là Kiều Trì mà hắn gần đây tâm tâm niệm niệm.

Thần xui quỷ khiến, Tổng Nhất Tự kéo thanh tiến trình kéo lên trước một chút, tua qua cảnh đám người kia rời đi.

Khoảng năm sáu phút sau đó, Kiều Trì liền xuất hiện trong video, camera của quầy bán quà vặt quay rõ ràng hướng đi của cô.

Tay Tổng Nhất Tự vuốt cằm, hắn nhìn Kiều Trì chạy vội đến bên cạnh mình, nghĩ thầm, khi đó hắn là khiến cô ấy sợ lắm.

Lại trông thấy Kiều Trì để túi xách qua một bên, nắm cánh tay của hắn muốn đỡ hắn dậy, nhưng thất bại.

Một lát sau, một nhóm người trung niên cầm quạt đi tới, trong lòng hơi hồi hộp, Tổng Nhất Tự nhìn thấy trong video Kiều Trì bắt đầu đưa tay lau nước mắt, không bao lâu sau, mấy người trung niên liền nâng hắn dậy, có thể nói là nhắc hắn lên sau đó bước đi như bay mang hắn rời đi khỏi khu vực camera có thể quay.

Tổng Nhất Tự nhìn Kiều Trì đang khóc sụt sùi cũng biến mất trong video, lòng có hơi ê ẩm.

Hắn có thể nghĩ ra được lúc đó Kiều Trì bắt lực cỡ nào, tứ cố vô thân cỡ nào.

Lập tức hắn nghĩ muốn nhìn thấy Kiều Trì, ôm cô một cái, hôn cô một cái.

Nói xin lỗi với cô, vì đã để cô lo lắng sợ hãi và thương tâm.

Màn hình điện thoại sáng lên, Tổng Nhất Tự từ trong suy nghĩ lấy lại tinh thần, hắn cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, Kiều Trì gửi tin nhắn cho hắn.

【 Báo bối: Tôi nay đoàn làm phim mời đi xem phim, không call video với anh được, ngày mai chúng ta hãy gặp nhau nhé (Xin lỗi)(Xin lỗi)! 】

Ngón tay Tổng Nhất Tự vuốt vuốt mép điện thoại, hắn có thể tưởng tượng ra ngày mai Kiều Trì trông thấy hắn sẽ kinh ngạc vui mừng như thế nào.

Thần sắc hắn ôn nhu, mở điện thoại ra, trả lời 【 Được, ngày mai chúng ta gặp. 】

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Báo bối của tôi lúc đó nhất định là sợ muốn chết!

Kiều Trì: Đúng.....vậy.....

Tôi đã quay lại rồi đây!

Hai giờ rồi!

Hôm nay về nhà hơi trễ! Cho nên update cũng hơi muộn!

Khởi phục ký ức bắt đầu đếm ngược! 【 ha ha ha ha ha ha ha tôi cười ỉa 】

Cảm tạ đã mua chương ủng hộ!

Mọi người ngủ ngon!

Cảm ơn mấy tiểu thiên sứ đã vì tôi mà tặng phiếu bá vương và tưới dịch dinh dưỡng cho cây của tôi ~

Cảm ơn tiểu thiên sứ đã tặng [địa lôi];

Cảm ơn tiểu thiên sứ đã tưới [dịch dinh dưỡng];

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Dạo này các tình iu vote/cmt ít làm t buồn quá (ಥ_ಥ)

Mà chắc do t ít ra chương quá (ಠ_ಠ)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- -

Không đến ba giờ, Kiều Trì đã quay xong, cô từ chối đề nghị đi ca hát vào buổi tối, cùng Tiểu Tiểu rời đi trước. Về đến phòng, Kiều Trì vừa lấy quần áo trong tủ ra vừa nói: "Tiểu Tiểu, em giúp chị xem thử vé máy bay gần đây nhất là khi nào? Chị định về thành phố C một chuyến."

Tiểu Tiểu bỏ đồ trong tay lên bàn, nghe tiếng Kiều Trì kêu, lấy điện thoại ra giúp cô xem vé.

"Chị Kiều Trì, máy bay gần đây nhất là chín giờ mười lăm tối." Tiểu Tiểu nói.

Kiều Trì chọn một cái áo dài, lại cầm một cái quần ngắn, a một tiếng, hỏi: "Bảy, tám giờ hoặc sớm một chút không có vé sao?"

"Không có."

Tiểu Tiểu nhìn vé máy bay lúc 7:00 và 8:00 còn lại, cuối cùng lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Hôm qua cô đã nhận được một thông báo, một lát nữa ông chủ sẽ qua đây, cô cũng không thể làm chuyện ngu xuẩn khiến hai người lướt qua nhau được.

"Được rồi, em giúp chị mua một vé đi, chị đi tắm đã, sau đó sắp xếp thêm chút nữa là ổn rồi." Kiều Trì vừa cầm quần áo đi về phía phòng tắm vừa phân phó.

Tiểu Tiểu quay về giao diện Wechat, mắt nhìn tin nhắn ông chủ gửi tới, cao giọng đáp được, sau đó nói: "Chị Kiều Trì, giữa trưa chị ăn không nhiều, em giúp chị đi mua một phần salad để lót dạ một chút nhé? Nếu không đợi đến lát nữa không biết khi nào chị mới ăn được á."

Một tiếng Ừ từ trong phòng tắm truyền ra. Tiểu Tiểu mở điều hòa trong phòng lên, lại giúp Kiều Trì sắp xếp lại phòng một chút, để rác vào thùng rồi ra ngoài.

Kiều Trì rất nhanh liền tắm xong, cô mới ra khỏi cửa phòng tắm liền cảm nhận không khí mát mẻ thoải cực kỳ thoải mái.

Cô bỏ khăn trên đầu ra, cúi đầu kêu: "Tiểu Tiểu?"

Không có ai đáp lại.

"Chưa trở lại à." Kiều Trì thầm nói, vốn còn muốn hỏi đã mua vé máy bay chín giờ hay chưa.

Kiều Trì vừa nghĩ tới mấy giờ nữa liền có thể nhìn thấy lão đại, không đúng, là nhìn thấy mèo lão đại nhặt về liền vui vẻ.

Cô cúi đầu, vừa lau tóc vừa đi đến bên giường, cô nhớ là máy sấy được đặt ở trong tủ đầu giường.

Kiều Trì nghĩ thầm, đợi buổi tối nếu như lão đại nhìn thấy cô, nhất định sẽ cao hứng, sẽ giống như một tên ngốc cho coi.

Nghĩ đi nghĩ lại Kiều Trì phụt một cái cười ra tiếng.

"Em cười gì vậy?"

Đột nhiên trong phòng xuất hiện một giọng nam trầm thấp.

Âm thanh này mang theo ý cười ôn nhu cực kỳ quen tai, Kiều Trì bỗng nhiên bỏ khăn trên đầu xuống, sau đó quay về phía có âm thanh, người vốn dĩ mấy giờ nữa mới có thể nhìn thấy lại đang đứng cách cô không xa, đứng ở gần bàn trước mặt cô, mặt ôn nhu nhìn cô.

"Anh..."

Kiều Trì không dám tưởng tượng, cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, vô ý thức đưa tay捏o bóp đùi mình một cái.

Đau, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra.

Tổng Nhất Tự nhìn đáng về Kiều Trì ngốc hết chỗ chê, cười khê, bước nhanh đến trước mặt cô, nâng hai tay lên, hơi xoay người捏o hai má Kiều Trì, cười nói: "Nhìn anh nè, bây giờ còn thấy mình đang nằm mơ không?"

Kiều Trì thành thật lắc đầu.

Tổng Nhất Tự bỏ tay mình xuống, ôm eo Kiều Trì kéo cô vào trong ngực, một tay khác đặt ở đầu Kiều Trì xoa xoa mấy cái, nhỏ giọng ở bên tai cô nói: "Anh tới đây xem thử báo bối nhà anh có nhớ anh không."

Hơi thở giờ đây của Kiều Trì đều là mùi trên người Tổng Nhất Tự, cô nghe thấy đang muốn trả lời, lại nghe Tổng Nhất Tự ở bên tai cô tiếp tục nhỏ giọng nói: "Còn suy nghĩ gì nữa, hay muốn hôn anh? Cũng không phải không được..."

"Ai thèm nhớ anh." Kiều Trì ở trong ngực hấn trầm trầm nói, ai nghĩ tới anh chứ, da mặt lão đại khi nào lại trở nên dày như vậy!

"Thật sao? Nếu vậy thì anh thật đau lòng, anh quyết định đi ngay lập tức." Tổng Nhất Tự buông Kiều Trì ra, lui về sau mấy bước, tựa vào tủ phía sau, hai mắt cười nhìn mặt Kiều Trì.

Ánh mắt Kiều Trì lúng túng, mạnh miệng nói: "Đi thì đi thôi, dù sao em cũng bận nhiều việc lắm."

"Thế mà anh nghe trợ lý em nói, em đã mua vé máy bay về thành phố C." Tổng Nhất Tự không lưu tình vạch trần mặt nạ nguy trang của Kiều Trì, đồng thời cũng bán đứng Tiểu Tiểu.

"Cũng không phải trở về gặp anh, em trở về là để gặp mèo!" Kiều Trì tức giận nói, trong lòng cũng đã ghim Tiểu Tiểu, rốt cuộc ai mới là chủ của em! Sao mà cái gì cũng nói ra ngoài hết vậy!

Tổng Nhất Tự quả thực yêu bộ dáng khẩu thị tâm phi này của Kiều Trì muốn chết, hấn ho nhẹ vài tiếng, phòng ngừa mình bật cười lại chọc Kiều Trì nổi nóng thêm, hấn dang tay về phía Kiều Trì nói: "Lại đây, ôm một cái nào."

"Ai muốn ôm anh." Kiều Trì hừ một tiếng, nhưng Tổng Nhất Tự vẫn đứng ở bên kia, không thèm che giấu ánh mắt của mình chút nào, nhìn chăm chăm cô.

Kiều Trì buông lỏng, vừa bước đến vòng tay của Tổng Nhất Tự trong ngực vừa nghĩ linh tinh nói: "Em nể tình anh chạy thật xa để đến đây nên cho anh ôm trong ba giây."

Tổng Nhất Tự tựa vào tủ hơi cúi người, hai tay ôm eo Kiều Trì, cầm đặt ở hõm vai Kiều Trì cọ cọ, lười nhác nói: "Được, ba giây."

Hai tay mảnh khảnh của Kiều Trì ôm lấy eo hấn, hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

"Nhớ em nên liền đến gặp em." Tổng Nhất Tự hít sâu một hơi, là mùi quýt.

"Anh đến lúc nào?" Bây giờ Kiều Trì mới hơi nghi hoặc, Tổng Nhất Tự làm sao đến đây?

"Hai giờ thì máy bay hạ cánh, đến đây cũng cỡ hơn hai mươi phút." Tổng Nhất Tự ngoan ngoãn trả lời, hai tay hấn ôm chặt Kiều Trì hơn, nhắm mắt lại: "Em không muốn gặp anh thật sao? Đến cả call video cũng không chịu."

Kiều Trì đập lưng hấn một cái, phản bác: "Em đã nói với anh rồi mà, lúc đó em được mời đi xem phim, anh đừng có chơi xấu mà coi như không biết như vậy."

"Voi Độ Cao?" Lão đại nói.

"Ừm." Kiều Trì ấp úng đáp, "Còn có Văn Nguyệt Nguyệt nữa."

"Thật?" Lão đại tỏ vẻ không quá tin tưởng, hấn nhớ chuyện trước đó Kiều Trì lừa hấn, cô nhóc lừa đảo này, lâu vậy thế mà một mực không nói.

Thật ra hấn có thể đoán được tại sao Kiều Trì không muốn nói cho hấn biết buổi tối Độ Cao cũng tới phòng cô đối diễn, đơn giản là sợ hấn ăn giám.

Tổng Nhất Tự biết tính mình, ăn giám có một chút cũng cố tình gây sự.

Hấn ở nhà phân tích một chút nguyên nhân, rất nhanh liền có được đáp án.

Kiều Trì đã quen quá rồi.

Đó không phải việc của hấn.

Kiều Tri không biết tính toán trong nội tâm của Tống Nhất Tự, nếu biết nhất định sẽ ném cả người và hành lý ra ngoài.

Kiều Tri nói: "Thật, em lừa anh làm gì?"

"Vây cũng chưa chắc, lỡ như em giấu anh chuyện lớn gì thì sao." Tống Nhất Tự thuận miệng nói, một giây sau hắn liền cảm nhận được người trong ngực hình như khựng lại.

Lão đại sẽ không phải nhớ ra cái gì rồi chứ?

Kiều Tri nháy nháy mắt, im lặng nghĩ một lần, cách thời gian lão đại khôi phục ký ức hình như còn một đoạn thời gian khá xa.

Tống Nhất Tự thấy người trong ngực này giờ không nói gì, buông người ra, bước ra sau một bước, hắn giơ tay lên捏 hai má Kiều Tri hung ác nói: "Em thật sự có chuyện giấu anh?"

Tống Nhất Tự chỉ nghĩ đến chuyện của Độ Cao.

Kiều Tri gương mặt bị捏 có hơi đau, cô suy tư một hồi, cực kỳ chân thành tha thiết nói: "Nếu có một ngày anh thật sự phát hiện em có chuyện giấu anh, anh có tức giận không?"

Tống Nhất Tự trong lòng không hiểu sao hơi hồi hộp, Kiều Tri và Độ Cao chỉ là bạn bè bình thường, lúc hai người làm việc còn có những đồng nghiệp khác, ăn cơm hay đối diện thật ra cũng rất bình thường.

Mà hắn lại không cho rằng Kiều Tri còn chuyện gì có thể lừa hắn, ngược lại mình một mực lừa gạt Kiều Tri, giấu đi thân phận tổng giám đốc của mình.

Suy nghĩ kỹ một chút, hình như mình còn ác hơn, có thể nói là từ đầu đến cuối đều đang gạt Kiều Tri.

Tống Nhất Tự lắc đầu, hắn xoa đầu Kiều Tri: "Bảo bối, nếu có một ngày em phát hiện anh có chuyện giấu em, em có tức giận không?"

Kiều Tri không chút do dự lắc đầu.

"Anh cũng sẽ không." Tống Nhất Tự ngữ khí trở nên ôn nhu, hắn và Kiều Tri nhìn nhau, "Em ở trong lòng anh, là báu vật vô giá, sao anh có thể tức giận với báu vật của anh chứ?"

Rõ ràng nhiệt độ của điều hòa trong phòng rất thấp, nhưng Kiều Tri lại cảm thấy mặt mình đang dần dần nóng lên, cô cúi đầu thầm nói: "Nịnh hót."

Tống Nhất Tự đưa tay búng một cái trên trán cô, trả lời: "Đây là lần trước em đặt mua lời ngon ngọt ở bên anh, anh đây không có nịnh hót."

Kiều Tri sờ cái trán bị búng của mình có chút mê mang, nhưng rất nhanh liền nhớ lại, cô nói thật nhanh: "Rõ ràng em đã TD huy mua!"

Tống Nhất Tự nhẹ gạt đầu, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc: "Tại cửa hàng của chúng tôi, TD nghĩa là để cửa hàng trưởng tự mình đến nói, thế nào, Kiều tiểu thư cô có hài lòng không? Hài lòng mời cho năm sao khen ngợi nhé!"

Được thôi, lão đại từ nhân viên giao đồ ăn nhanh trở thành nam nhân sau mộng có ánh sáng cầu vòng rồi.

"Anh định ở lại bao lâu?" Kiều Tri xoay người đi đến tủ lạnh nhỏ trước mặt, ngồi xổm xuống lấy ra hai chai nước khoáng.

Lão đại liền đi đằng sau cô, nhìn thấy cô cầm hai chai nước khoáng lạnh trả lời: "Em muốn cho anh ở bao lâu?"

Lại hỏi: "Có không ướp lạnh không?"

Kiều Tri nhẹ gạt đầu, nhét một chai nước khoáng vào tay hắn, còn mình mở một chai khác, uống một hớp nhỏ, vừa đi về phía phòng khách vừa nói: "Đại khái còn nửa tháng nữa là em có thể hơ khô thề tre rồi, ngày mai và ngày mốt đoàn phim cho nghỉ."

Kiều Tri xoay người cầm lấy một chai nước khoáng không ướp lạnh, quay người lại mới phát hiện lão đại đến gần cô cực kỳ gần.

Kiều Tri lui lại một bước nhỏ, cô đưa nước khoáng cho lão đại, không nghĩ tới lão đại nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đưa tay cầm chai cô mới vừa uống, ngửa đầu uống ừng ực hơn phân nửa trước cái nhìn chăm chú của Kiều Tri.

Hắn đóng nắp chai lại dặn dò: "Em uống ít nước đá chút đi."

Được rồi, lão đại từ nam nhân sau mộng có ánh sáng cầu vòng lần nữa biến thành mẹ già lải nhải rồi.

Kiều Tri yên lặng mở nước khoáng không ướp lạnh, cô uống được chưa!

Tống Nhất Tự cầm chai nước dạo qua một vòng trong phòng Kiều Tri, khách sạn này mặc dù phòng hơi nhỏ, nhưng vẫn tính là sạch sẽ chỉnh tề.

"Anh đặt phòng khách sạn chưa?" Kiều Tri đi theo phía sau, nàng chỉ chỉ ghế sofa, ra hiệu Tống Nhất Tự đi qua ngồi nói.

Ba chữ Đã đặt rồi lập tức muốn thốt ra, Tổng Nhất Tự nhìn chăm chăm Kiều Trì một lát, vô cùng đáng thương đôi giọng nói ra: "Anh còn chưa đặt, tối nay anh có thể ngủ chung một chăn với bảo bối được không?"

Kiều Trì lạnh lùng cười cười: "Em cảm thấy anh thích hợp ngủ ngoài đường."

Tổng Nhất Tự:... Bảo bối quá lạnh lùng làm sao bây giờ?

Tác giả có lời muốn nói: Tổng Nhất Tự: Lời tâm tình bách khoa toàn thư đưa đến (1)~

(1)情话大全送到: Tình thoại Đại Tuyền được gửi đến (chỉ những lời yêu thương, ngọt ngào)

Kiều Trì (đỏ mặt): Anh im đi!

Tôi quay lại rồi đây!

Khẩu hiệu của chúng ta là gì!

Ngọt! Ngọt! Ngọt!

Làm sao có thể để bọn họ bỏ lỡ!

Yên tâm đi! Hôm nay bọn họ sẽ gặp nhau!

Còn một giờ nữa là sẽ đến nửa đêm!

||\("•д•`)/Ξ|Ю

Cảm ơn đã đặt mua ủng hộ!

Mọi người buổi sáng tốt lành nha ~~~

_____

Tự nhiên thấy hối hận vì đã đắm vào hồ này, sao truyện toàn những từ ngữ khó hiểu thế nhỉ, nhiều khi tra muốn nhức cả đầu vẫn tìm hông ra nó có nghĩa là gì □

Nhưng t sẽ ráng lấp nó nhé, các cậu yên tâm (°_°)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- -

"Cốc cốc cốc." Cửa bị gõ, Kiều Trì và Tổng Nhất Tự đồng thời dừng nói chuyện nhìn về phía cửa.

"Anh, trốn đi một lát nhé?" Kiều Trì nhìn về phía Tổng Nhất Tự, Tổng Nhất Tự mới đầu còn vui vẻ lập tức liền sụp đồ, ngữ khí nhiều hơn mấy phần oán niệm: "Anh cứ không thể gặp người ngoài như vậy à?"

"Chúng ta đã nói trước chuyện này rồi mà." Kiều Trì cây ngay không sợ chết đứng phản bác.

"Anh với em nói khi nào?" Tổng Nhất Tự cảm thấy ủy khuất, mình khẳng định không nói như vậy! Hắn hận không thể nói cho toàn thế giới quan hệ giữa hắn và Kiều Trì thân mật đến cỡ nào.

Kiều Trì cười với hắn một cái, có vài phần đắc ý nói: "Trước khi anh mất trí nhớ."

Tổng Nhất Tự trầm mặc, hắn không có cách nào nói tiếp được.

Người bên ngoài vẫn không ngừng gõ cửa, Kiều Trì không cho Tống Nhất Tự cơ hội suy nghĩ, đẩy hắn vào phòng tắm, còn nhón chân lên sờ đầu của hắn nhỏ giọng nói: "Ngoan nha."

Sau đó liền đóng cửa.

Tống Nhất Tự nhìn chằm chằm cửa một hồi, bĩu môi, quay người ngồi lên bồn cầu, hắn nhìn quanh phòng một lượt, ánh mắt dừng ở trên chai sữa tắm bên cạnh bồn tắm lớn, Tống Nhất Tự yên lặng nhớ tên, dự định sẽ để Ngụy Duy mua cho mình một chai.

Kiều Trì đẩy vali của lão đại đến chỗ vali của mình, sau đó lê dép đi mở cửa.

Mới nhìn vào cửa liền thấy Độ Cao đứng ở một bên, tay còn nâng lên chuẩn bị đập cửa.

"Sao lâu vậy cô mới mở cửa vậy." Độ Cao lẩm bẩm nói.

"Lúc này đang tắm, không nghe thấy." Kiều Trì nhìn xung quanh một chút hỏi: "Có gì không?"

Độ Cao nâng một cái tay khác đang cầm theo hộp đồ ăn vặt lên: "Văn Nguyệt Nguyệt có chuyện phải đi, cố ý dẫn tôi đem đồ ăn vặt này đến cho cô."

Kiều Trì cầm hộp đồ ăn vặt, nhẹ giọng nói tiếng cảm ơn, Độ Cao khoát tay nói: "Tiện đường thôi, cô tiếp tục nghỉ ngơi đi."

Nói xong cũng chấp tay sau lưng đi, Kiều Trì nhìn anh đi đến góc rẽ mới lui về sau một bước, đóng cửa lại. Quay người lại liền phát hiện Tống Nhất Tự đã ra khỏi phòng tắm, trong tay cầm một chai nước khoáng, biểu cảm có hơi khó chịu: "Sao lại là Độ Cao?"

Kiều Trì giờ túi đồ ăn vặt trong tay lên: "Anh ấy qua đây đưa đồ giúp, nữ chính đoàn phim của em mua đồ ăn vặt cho em"

Tống Nhất Tự nhìn chằm chằm kia đồ ăn vặt hộp quà nhìn một hồi, hừ một tiếng nói: "Em có biết lúc này anh giống gì không?"

Kiều Trì đặt đồ ăn vặt hộp lên mặt bàn, nói tiếp hỏi: "Giống gì?"

"Anh giống như tình nhân em nuôi." Tống Nhất Tự nói lời kinh người.

Kiều Trì sùng sốt một chút, sau đó lắc hông đi về phía trước mấy bước, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai Tống Nhất Tự, khí như u lan nói(1): "Vậy anh cảm thấy vị tình nhân này có đủ tiêu chuẩn không?"

(1)Nguyên văn 气若幽兰: câu này được bắt nguồn từ 曹植 "洛神赋" trong thời tam quốc, ý chỉ người phụ nữ xinh đẹp có điều muốn nói nhưng không nói ra, hơi thở mang vẻ tinh khiết như hoa lan. Bây giờ, chủ yếu dùng để miêu tả tư thế đẹp của người phụ nữ.

Tống Nhất Tự suy tư một chút, Kiều Trì lặng lẽ làm mặt quỷ, định lui ra phía sau một bước, thu tay lại, liền thấy Tống Nhất Tự có phản ứng.

Hắn vươn tay tay ôm eo thon của Kiều Trì, kéo cả người cô hướng về phía mình, hai người cực kỳ gần, Tống Nhất Tự còn nhắc bóng cô lên.

Kiều Trì hai chân rời đất, hoàn toàn dựa vào cánh tay bên hông để chống đỡ mình.

Về mặt khó hiểu nhìn Tống Nhất Tự đang mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, đại não bỗng dừng đứng máy.

"Em cảm thấy anh có đủ tiêu chuẩn không?"

Kiều Trì cảm nhận được toàn bộ hơi thở ấm áp của Tống Nhất Tự.

Kiều Trì khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, hơi cà lăm mà nói: "Đủ, đủ tiêu chuẩn."

Tống Nhất Tự nhẹ gật đầu, cái trán cọ cọ vào trán Kiều Trì, sau đó nhắc cô xuống.

"Xem ra việc tập tậ vẫn còn hữu dụng." Tống Nhất Tự cảm khái nói, hắn nhéo nhéo Kiều Trì mặt đang đỏ ửng, "Hồi thần."

Tống Nhất Tự đưa tay lắc qua lắc lại ở trước mắt cô, sau đó liền nhìn Kiều Trì từ cổ bắt đầu phiếm hồng đến hai lỗ tai cuối cùng lại đến hai gò má.

Mất thường cũng có thể thấy cô đỏ mặt thẹn thùng, Tống Nhất Tự thật đúng là lần đầu được nhìn rõ ràng như thế.

Tống Nhất Tự trầm nghĩ, khả năng tiếp thu của bảo bối hình như hơi kém..

Vậy sau này...

Tống Nhất Tự kịp thời dừng suy nghĩ nguy hiểm của mình lại.

*Truyện được đăng trên wattpad @-Tohongmap-, vào ủng hộ chính chủ nào mọi người~

Kiều Trì chà xát cánh tay của mình, cố gắng quên mình mới vừa rồi bị Tống Nhất Tự dễ dàng ôm bằng một tay, mở miệng nói: "Nếu không thì em giúp

anh đặt phòng, rồi anh đi nghỉ ngơi đi? Ngồi máy bay mấy giờ liền rồi."

Tổng Nhất Tự thật ra tuyệt không mệt mỏi, nhưng trông thấy bộ dáng của Kiều Trì, vẫn trả lời: "Phòng của anh ở tầng dưới."

"Ồ." Kiều Trì không cần trả lời, Tổng Nhất Tự cười khẽ, xoa xoa đầu của cô: "Chờ em không còn thẹn thùng nữa thì tôi tìm anh nhé."

Ai thẹn thùng chứ.

Cô đã sống qua hai đời rồi, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua?

Kiều Trì nhìn bóng lưng lão đại kéo vali yên lặng nói trong lòng.

**

Hôm sau, Kiều Trì hiếm khi ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, cô trở mình, mặt vùi vào trong gối, đưa tay cầm điện thoại ở dưới gối.

Hôm qua sau khi Tổng Nhất Tự trở về phòng, Kiều Trì đến cả ăn tối cũng tìm lý do từ chối.

Cô xác thực sóng to gió lớn gì cũng gặp rồi, nhưng Tổng Nhất Tự lại là phong ba bão táp, cô vẫn có chút sợ, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm giác mới không gặp lão đại chừng một tháng, lão đại không chỉ ngày càng đẹp trai còn càng biết chiều chuộng người hơn.

Kiều Trì từ trên giường ngồi dậy, mở điện thoại nhìn thoáng qua, lão đại một giờ trước nhắn tin hỏi cô đã dậy chưa.

Điện thoại rơi xuống chân, hai tay Kiều Trì xoa xoa mặt, tình hình bây giờ hình như có hơi không ổn lắm.

"Được rồi." Kiều Trì càng nghĩ, vẫn cảm thấy thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn, dù sao vẫn còn một đoạn thời gian trước khi lão đại khôi phục trí nhớ.

Cô lại cầm điện thoại lên soạn một tin nhắn ngắn gửi cho lão đại, lão đại một giây sau gửi lại một biểu tượng ok.

Tối qua trên Wechat lão đại giọng chua chua nói mãi mới có ngày nghỉ, ý nói để cô và hắn cùng đi dạo một vòng, ở trung tâm mua sắm mới mà cô cùng hai người Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt đã đi, tốt nhất là nên đi coi lại bộ phim đó.

Kiều Trì có thể làm sao, đương nhiên là đáp ứng yêu cầu của lão đại rồi.

Kiều Trì gửi cho lão đại tin nhắn báo ra ngoài gấp, liền nhanh chóng rửa mặt một phen, lại chọn cái váy mặc vào, đội mũ và khẩu trang bảo đảm không có sai sót gì mới cầm túi xách chuẩn bị ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Kiều Trì đã nhìn thấy một người đàn ông mặc trang phục bình thường đứng ngoài cửa, người đàn ông nghe thấy tiếng mở cửa liền xoay người lại, nhìn về phía Kiều Trì nhíu mày: "Anh còn tưởng phải đợi em thêm một tiếng nữa."

"Không phải đã nói là gặp ở dưới lầu rồi sao?" Kiều Trì quay người đóng cửa lại, hai người sống vai vừa trò chuyện vừa đi đến thang máy.

"Mới vừa lên không lâu, muốn thấy em sớm một chút." Tổng Nhất Tự mới không nói cho Kiều Trì thật ra hắn đã đợi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, hắn muốn đưa tay ôm vai Kiều Trì, tay hơi nâng lên, lại nghĩ đến bây giờ nơi này là khách sạn, nhiều người phức tạp, liền ngưng ngừng buông xuống.

Hai người không phát hiện, ở góc rẽ phía sau bọn họ, có một người đàn ông giờ camera về phía bọn họ im lặng chụp mấy bức.

Người đàn ông nhìn Kiều Trì và Tổng Nhất Tự đi vào thang máy xuống dưới mới từ góc rẽ đi ra, hắn ta cúi đầu nhìn một lượt, hắn ta vốn là nhìn chăm chăm Độ Cao, tối qua thật vất vả mới chụp được ảnh Độ Cao và Kiều Trì đơn độc gặp nhau, hôm nay hắn lại chụp được cảnh Kiều Trì và một người nam nhân thần bí khác gặp mặt.

Người đàn ông khóe miệng nở một nụ cười, nhất định hắn ta có thể kiếm được một món hời.

Lúc Kiều Trì và Tổng Nhất Tự ngồi xe đến trung tâm mua sắm đã là giữa trưa, hai người tìm tiệm mì Nhật tương đối yên tĩnh ngồi xuống, Kiều Trì để túi xách ở một bên nói: "Em đi toilet đã."

Kiều Trì đi đến trước quầy hỏi, không nghĩ tới toilet của tiệm đang được sửa chữa, Kiều Trì đành phải ra khỏi tiệm dựa theo hướng dẫn của nhân viên tìm toilet của trung tâm mua sắm.

"Ai, tôi nghe nói hôm nay quản lý trung tâm muốn đến đây, lần trước anh ta đến tôi cũng có gặp, tuổi trẻ tài cao đúng là từ để nói đến anh ta!"

"Thật sao? Lần trước quản lý tới tôi lại đang nghỉ ngơi nên không nhìn thấy, đợi lát nữa cô đi vào tiệm gọi tôi một tiếng, tôi lên chạy ra ngoài nhìn thử."

Kiều Trì ngồi trên bồn cầu có chút bất đắc dĩ, bà di của cô thế mà lại đến.

Mẫu chốt là cô còn không mang băng vệ sinh.

Kiều Trì nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, đấu tranh tư tưởng một phen, giờ tay lên gõ gõ cửa.

Tiếng nói chuyện bên ngoài đột nhiên im bật.

Kiều Tri hết sức khó xử nói: "Xin hỏi có ai không? Có thể giúp tôi mua băng vệ sinh được không ạ?"

Người bên ngoài ngược lại là rất nhiệt tình, Kiều Tri nín hơi nghe thấy có tiếng bước chân đi về phía mình, tiếp đó có một miếng băng vệ sinh được đẩy vào từ phía dưới cửa.

"Vừa hay tôi có, cô dùng trước đi."

Kiều Tri đưa tay nhặt lên, nhẹ giọng nói cảm ơn.

Bên ngoài trả lời lại một câu không cần khách khí lại quay đầu tám chuyện.

"Đúng rồi, tên của quản lý tôi cảm thấy cũng rất êm tai, cô biết anh ta tên gì không?"

"Cái này tôi biết, tên là Tống Minh Diệu, tôi nghe người khác nói trung tâm mua sắm này vốn là của em trai anh ta quản lý, không ngờ em trai anh ta không hiểu sao đột nhiên biến mất hơn nửa tháng, anh ta mới thay em trai đến xem một chút."

"Em trai? Chính là Tống Nhất Tự đó hả?"

Kiều Tri thu thập xong mọi thứ nghe thấy cái tên liền dừng lại, thần xui quỷ khiến, cô đứng ở đằng sau cửa tiếp tục nghe.

"Đúng vậy chính là Tống Nhất Tự đó, tôi thấy cái tên Tống Nhất Tự này cũng rất êm tai, không biết dáng người có đẹp không nhỉ."

Tiếng của hai người càng càng càng nhỏ, hình như là đã đi rồi.

Kiều Tri ần xả nước, sau đó ra khỏi phòng, cô đi đến bồn rửa mở vòi nước, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

Tống Minh Diệu, Tống Minh Diệu.

Kiều Tri cố gắng nhớ lại kịch bản, Tống Minh Diệu là anh trai cùng cha khác mẹ của Tống Nhất Tự, hai người còn chỉ kém nhau ba tháng, tác giả còn nhấn mạnh, Tống Minh Diệu không ít lần trong tối ngáng chân lão đại, muốn kéo lão đại ra khỏi vị trí tổng giám đốc tập đoàn Tống thị.

Nếu như Kiều Tri nhớ không lầm, lão đại bị thương hình như anh ta cũng có tham gia.

Chuyện này khó rồi đây.

Lát nữa Tống Minh Diệu muốn tới, hiện tại Tống Nhất Tự vẫn ở trạng thái mất trí nhớ, lỡ như gặp phải, cô và Tống Nhất Tự sẽ gặp rắc rối lớn.

Cô phải tranh thủ thời gian đưa lão đại rời đi mới được.

Kiều Tri nhanh chóng quay lại tiệm mì, mì mà Tống Nhất gọi đã ở trên bàn, hần trông thấy Kiều Tri đứng bên cạnh bàn, dùng khăn giấy lau đĩa trước, sau đó nói: "Nhìn gì đấy? Ngồi xuống ăn nào."

Kiều Tri quay đầu nhìn ra ngoài, vị trí của bọn họ cũng khá gần bên trong, nếu như không nhìn kỹ cũng sẽ không chú ý đến, nghĩ nghĩ, Kiều Tri vẫn ngồi xuống.

"Chờ lát nữa ăn xong chúng ta đi dạo nhé? Trung tâm này mặc dù kêu là mới mở, nhưng từ lúc đi vào anh để ý thấy những cửa hàng cơ bản đều mở, chờ đi dạo một hồi, phim chúng ta coi vừa hay bắt đầu luôn...."

Tống Nhất Tự nói liên miên lái nhai sắp xếp hành trình hôm nay, Kiều Tri mím môi một cái ngắt lời nói: "Chúng ta ăn cơm xong liền trở về nhé?"

*Hãy đọc truyện trên trang chính chủ tại wattpad để ủng hộ editor.

Tống Nhất Tự tay dừng một chút, hần ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Tri, "Sao vậy?"

Kiều Tri hạ giọng, có chút ấp úng nói: "Bà di của em đến..."

Đến sớm không bằng vừa hay, Kiều Tri cảm thấy lý do này cực kì hay, sẽ không bị lão đại nghi ngờ còn có thể để lão đại ngoan ngoãn nghe lời đi về với cô.

Chỉ là có hơi xấu hổ.

Quả nhiên lão đại biết lý do không nói gì nữa, nhưng mà trên mặt khó nén có hơi thất vọng.

"Ngày mai em lại đi với anh được không?" Kiều Tri gờ gờ nhẹ nhàng nói.

Tổng Nhất Tự lắc đầu, hấn gấp thịt trong chén mình cho Kiều Trì, nói: "Không sao, dù sao anh tới đây cũng chỉ đến gặp em, em ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta về nghỉ ngơi."

"Thật xin lỗi, lúc đầu đã nói là xem phim rồi." Kiều Trì một mặt áy náy.

Tổng Nhất Tự cũng chiều cười cười: "Có gì mà phải xin lỗi? So với rạp phim anh lại thích ở nhà hơn, chỉ hai người chúng ta xem, yên tĩnh lại thoải mái dễ chịu, muốn nhìn cái gì liền nhìn cái đó."

Bên ngoài tiệm mì không biết từ khi nào đã tụ tập người, Tổng Nhất Tự nói xong không nhìn được quay ra ngoài nhìn, Kiều Trì cũng thuận theo mắt hấn nhìn ra, một đám người mặc âu phục giày da đứng trước cửa, giống như có một nhân vật lớn đến.

Kiều Trì trong lòng hơi hồi hộp, sẽ không trùng hợp đến vậy chứ?

Chẳng lẽ Tổng Minh Diệu cũng đến đây?

Tác giả có lời muốn nói: Tổng Nhất Tự: Get ôm bằng một tay.

Kiều Trì: Boom ____

Tôi đến rồi đây!

Cảm tạ đã đặt mua ủng hộ!

Áp ủ chuẩn bị làm chuyện lớn

Mọi người ngày mai gặp ~

Ngủ ngon!

____

Hi, chẳng là t vừa mới thấy truyện của t đã lên truyefull.com thân iu, bạn re-up rất chi là tốt bụng còn sửa văn án của t nữa làm t hoang mang đi tìm bản raw để đối chiếu lại

T không tức giận mà thậm chí còn kích động vì không ngờ truyện mình edit lại có thể được re-up, cảm ơn mọi người đã giúp t có ngày hôm nay ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-1

Edit: Tô

Beta: 豬豬

--

Sự thật chứng minh, đôi lúc thật sự không thể suy nghĩ lung tung, ví dụ như Kiều Trì nghĩ đến Tổng Nhất Tự, ngày hôm sau Tổng Nhất Tự liền bay đến trước mặt, lại ví như Kiều Trì vừa định không muốn đụng phải Tổng Minh Diệu, lại không nghĩ rằng sau mười phút ngắn ngủi, Tổng Minh Diệu rất có thể xuất hiện ở cửa chính.

"Em sao thế? Bụng không thoải mái à?" Tổng Nhất Tự chú ý tới sắc mặt Kiều Trì không tốt lắm, nhỏ giọng hỏi: "Có phải là đau bụng không?"

Kiều Trì nhẹ gật đầu, thuận lời nói: "Có một chút."

Tổng Nhất Tự thu hồi ánh mắt đặt ở cửa lại, mím môi một cái, gọi nhân viên phục vụ đứng ở bên kia đến.

"Xin chào, anh cần giúp gì ạ?" Phục vụ viên nói.

"Giúp tôi lấy một ly nước nóng." Tổng Nhất Tự quay đầu nói, nhân viên phục vụ nhẹ gật đầu, rất nhanh liền để trên tay hấn một ly nước nóng đang bốc hơi.

"Có phải gần đây em ăn nhiều đá không?" Tổng Nhất Tự đưa nước nóng cho Kiều Trì, mắt Kiều Trì một mực chú ý đến cửa, đám người âu phục da

giày kia hình như chỉ đứng ở cửa, không có ý định muốn đi vào, Kiều Trì hơi buông lỏng một chút, chỉ cần không vào, thì vẫn còn cách.

Cô nghe tiếng Tống Nhất Tự, hai tay nâng ly nước nóng uống một ngụm trà lời: "Gần đây trời có hơi nóng..."

Cô nghe thấy lão đại khinh thường hừ một tiếng, lão đại nói: "Có người không cho phép anh uống nhiều cà phê ăn nhiều đồ ngọt, mà bản thân lại lén lút giấu anh làm chuyện xấu."

Kiều Trì không phục trừng mắt liếc hắt một cái: "Em mới không có lén lút."

Cô cho rằng thần sắc của cô vô cùng hung ác, thật ra đối với lão đại mà nói, cô lúc này như một đứa trẻ con đang tức giận vậy, đôi mắt đen nhánh vì trừng mà trông càng to tròn. Tống Nhất Tự nhin không được tay ngửa ngáy muốn bóp mặt Kiều Trì.

Hắn phát hiện mặt bảo bối quả thực rất dễ bóp!

Xúc cảm đặc biệt tốt!

Kiều Trì không muốn tiếp tục nói chuyện tào lao với Tống Nhất Tự, cô cầm đĩa kẹp sợi mì lên đút vào miệng, từ chối giải thích với Tống Nhất Tự.

Tống Nhất Tự kẹp thịt trong chén mình bỏ qua cho Kiều Trì, đang chuẩn bị giống như Kiều Trì tốc chiến tốc thắng, khéo mắt lại thoáng nhìn người đang muốn vào ở ngoài cửa.

Hắn nhìn qua, Ngụy Duy mặc âu phục nghiêm trang mang cà vạt đang từ bên ngoài sai bước đi về phía quầy hàng, hình như cũng muốn giải quyết com trưa ở đây.

Tống Nhất Tự nhíu mày, Ngụy Duy trước khi đi đã nói qua với hắn, anh là phụ giúp Tống Minh Diệu đi công tác, nói là phụ giúp, nhưng thật ra là để hỗ trợ nhìn Tống Minh Diệu đừng làm loạn. Bây giờ Ngụy Duy xuất hiện ở đây, vậy có thể nói Tống Minh Diệu xem ra cũng ở gần đây.

Cái này không tốt lắm.

Không nói đến việc hiện tại ký ức hắn bị tổn thương còn hơn phân nửa không nhớ ra được, mà trước mặt hắn là Kiều Trì, hắn cảm thấy có hơi khó giải quyết.

Tống Minh Diệu dám tìm người đến vây bắt hắn, nếu để cho anh ta biết Kiều Trì là bạn gái hắn, vậy Kiều Trì có thể sẽ gặp phiền toái.

Ngụy Duy đã đặt đồ ăn xong, anh xoa người một cái, vừa vịn đập vào mắt Tống Nhất Tự, anh giật mình, vội vàng nhìn ra phía ngoài, Tống Minh Diệu còn đứng ở phía ngoài bên cạnh hàng rào nói chuyện cùng mấy cô đồng nhỏ khác, đoán chừng chờ chút liền vào.

Tuyệt đối không thể để cho anh ta phát hiện tung tích của ông chủ!

Ngụy Duy nhẹ gạt đầu với Tống Nhất Tự, anh quay đầu hủy bỏ đơn đặt hàng với quầy hàng, nói câu thật có lỗi sau đó liền đi ra.

Tống Nhất Tự bỏ đĩa xuống, nhỏ giọng hỏi: "Bảo bối, em ăn no chưa?"

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, liền tranh thủ bỏ đôi đĩa trong tay xuống, hiện tại mạng lão đại bình yên vô sự ra khỏi trung tâm thương mại này mới là chuyện khẩn cấp nhất.

Tống Nhất Tự mắt nhìn cô còn hai phần ba mì trong chén, đang muốn nói có cần đợi không, nhưng Kiều Trì lại cầm mũ hắn mang buổi sáng, đội lên đầu hắn.

Kiều Trì cười tủm tỉm nói: "Đi về em không muốn đội mũ, anh đội giúp em nhé."

Tống Nhất Tự vuốt vành mũ kéo mũ thấp xuống, không từ chối, cái này cũng hợp ý hắn.

Kiều Trì đứng dậy đi trả tiền, cô liếc mắt ra cửa, vừa vịn đầu mặt với một người cũng đang nhìn vào trong, Kiều Trì giả bộ trấn định quay đầu, cầm điện thoại để nhân viên cửa hàng quét.

Ngụy Duy đang liếc nhau với bà chủ xa xa giật mình, đây là muốn ra à?

Ngụy Duy bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Tống Minh Diệu còn đang chăm chỉ không ngừng trò chuyện cùng các cổ đông, nhỏ giọng nói bên tai Tống Minh Diệu: "Trong cửa hàng này không có gì cả, lâu ba có một nhà hàng, chúng ta qua đó đi."

Tống Minh Diệu nhẹ giọng ừ, y phục mặc vừa người khiến tinh thần anh ta cực kỳ phấn khởi.

Trong rừng không có hổ, khi xưng vương xưng bá.

Ngụy Duy cảm thấy câu nói này cực kỳ thích hợp với dáng vẻ Tống Minh Diệu lúc này.

Từ khi ông chủ anh xảy ra chuyện rồi biến mất, cái đuôi của Tống Minh Diệu như muốn vênh lên trời.

Ngụy Duy tin rằng, sớm muộn có một ngày, ông chủ của anh sẽ cường thế trở về, hung hăng ngược anh ta.

Tổng Minh Diệu xoay người, vừa cùng bọn họ chậm rãi nói, vừa vịn vào tay thang máy đi lên.

Ngụy Duy vừa nhìn Tổng Minh Diệu vừa lấy điện thoại trong túi ra, nhanh chóng nhấn cho ông chủ một cái tin nhắn sau đó mới bước nhanh đuổi theo.

Kiều Trì nhìn đám người âu phục giày da phía ngoài hình như chuẩn bị đi, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, cô xoay người phát hiện Tổng Nhất Tự đã cầm theo túi xách đứng sau lưng cô.

Tổng Nhất Tự mắt nhìn tin nhắn Ngụy Duy gửi cho mình, nhét điện thoại vào lại túi áo nói: "Đi thôi."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, đáp được, đang chuẩn bị ra ngoài lại nghĩ đến cái gì đó, quay người hỏi: "Anh có cầm khẩu trang của em không?"

Tổng Nhất Tự cúi đầu nhìn thoáng qua túi xách trên tay mình, Kiều Trì hást cầm về phía bàn ăn hai người vừa ngồi: "Em nhớ em để ở bên cạnh chỗ ngồi."

"Được." Tổng Nhất Tự quay lại lấy, thừa dịp Tổng Nhất Tự đi lấy khẩu trang, Kiều Trì bước nhanh ra cửa nhìn một chút, đám người to lớn kia đang tung tăng lên lầu.

Chỉ cần không quay đầu lại thì tuyệt đối không nhìn thấy bọn họ.

Kiều Trì lúc này mới yên tâm, Tổng Nhất Tự cũng đã thấy khẩu trang, hẳn đưa khẩu trang cho Kiều Trì, Kiều Trì nhận lấy, khước mắt nhìn tay vịn một chút, nghiêng người đeo khẩu trang cho Tổng Nhất Tự.

Sau đó làm ra vẻ ăn giấm nói: "Anh đeo vào đi, vừa rồi lúc bọn mình đi vào không biết có bao nhiêu chị gái chuẩn bị dùng ánh mắt giết chết em luôn đó."

Tổng Nhất Tự luôn cảm thấy hôm nay Kiều Trì kỳ kỳ quái quái, nhưng nghe Kiều Trì nói lời này, bất đắc dĩ cười cười: "Còn có thể trách anh à?"

Nhưng nghi ngờ trong lòng lại được xua tan, bảo bối ăn giấm thật là không nói đạo lý khiến anh rất bất đắc dĩ đó.

Kiều Trì chủ động kéo tay hắn, "Đi thôi, em muốn về đi ngủ."

Tổng Nhất Tự thân mật sờ sờ chóp mũi cô, Kiều Trì hơi thẹn thùng cúi đầu xuống, chỉ cần bình an về khách sạn, cô đều có thể tiếp nhận.

Ngụy Duy cũng một mực chú ý đến động tĩnh hai người bọn họ, thấy bọn họ muốn đến thang máy, mới thờ phào nhẹ nhõm

Đi là tốt rồi.

"Cậu nhìn cái gì đấy?"

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam rõ ràng, lưng Ngụy Duy có chút thẳng tắp, xoay người lại trả lời: "Tùy tiện nhìn thôi."

Tổng Minh Diệu đã sớm chú ý đến Ngụy Duy không bình thường, rõ ràng lúc đầu đến còn rất để ý, sợ mình chà đạp hạng mục của Tổng Nhất Tự.

Hình như sau khi đi ra tiệm mì phía dưới, Ngụy Duy liền có chút không quan tâm.

Tổng Minh Diệu thuận theo ánh mắt vừa rời của Ngụy Duy nhìn sang, trông thấy một đôi tình nhân đang đợi thang máy xuống, Tổng Minh Diệu cười khê trên ghẹo nói: "Sao vậy, thư ký Ngụy đây là độc thân lâu quá muốn yêu đường rồi sao?"

Ngụy Duy khiêm tốn cười cười, tuyệt không đáp lời, trong lòng yên lặng cầu nguyện ông chủ và bà chủ nhanh đi ra ngoài.

Tổng Minh Diệu cảm thấy hơi khó chịu với nụ cười này của Ngụy Duy, anh nhớ rõ lúc Tổng Nhất Tự còn ở đây, mỗi lần Ngụy Duy cười với anh như vậy là lúc anh bị phê bình.

Tổng Minh Diệu cũng hạ khóe miệng xuống, Ngụy Duy hướng nhà hàng dùng tay làm dấu mời.

Tổng Minh Diệu thu liễm ý cười, mặt mày mang theo mấy phần âm lãnh, cất bước đi vào trong, thần xui quỷ khiến, anh lại nhìn lại cửa thang máy dưới lầu.

Đôi tình nhân đã đi vào thang máy, con người Tổng Minh Diệu phóng to, anh đột nhiên xoay người, cẩn thận nhìn nam nhân đứng bên trong.

Tổng Nhất Tự!

Gương mặt kia dù coi như đeo khẩu trang, cách xa mười mét anh ta cũng có thể nhận ra.

Sắc mặt Ngụy Duy có chút không tốt, nhưng vẫn miễn cưỡng có tinh thần, làm bộ cái gì cũng không biết nói: "Phó tổng Tổng, chúng ta nên đi vào rồi."

Tổng Minh Diệu lấy lại tinh thần, anh không để ý Ngụy Duy, nói với vệ sĩ cách anh gần nhất: "Đi chặn người ở thang máy lầu hai lại cho tôi."

--

Chương này có hơi dài nên t cắt ra cho nó "hấp răn":">

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-2

Edit: Tô

Beta: 豬豬

--

Nguy Duy thấy vệ sĩ tập trung chuẩn bị đi xuống, không dấu vết nhích qua bên cạnh, ngăn cản vệ sĩ muốn xuống dưới, anh âm giọng nói: "Phó tổng Tổng, có chuyện gì sao?"

Vệ sĩ nhìn về phía Tổng Minh Diệu, hôm nay ở đây trừ Tổng Minh Diệu, thân phận của thư ký Nguy cũng rất cao.

Lần này thư ký Nguy chặn anh ta lại, anh ta cũng không biết mình có nên tiếp tục hay không.

"Cút." Tỉnh tỉnh Tổng Minh Diệu vốn không tốt, vừa nghĩ tới Tổng Nhất Tự có thể đã sớm chạy con giận lập tức bùng phát.

Anh trầm mặt nói: "Nguy Duy, đừng có mà không biết tốt xấu."

Nguy Duy thấy ông chủ và bà chủ có lẽ đã đi rồi, anh nhún vai, nghiêng người nhường đường cho vệ sĩ.

"Chặn người phụ nữ mặc váy màu lam và tên mang mũ màu đen cho tôi." Tổng Minh Diệu một lần nữa nhìn sang, thang máy sớm đã đóng lại.

Nguy Duy nhếch môi thúc giục nói: "Phó tổng Tổng, chúng ta nên đi vào, cơm nước xong xuôi còn có lịch trình khác."

"Có phải cậu đã sớm nhìn thấy rồi không!" Tổng Minh Diệu xoay người lại nghiêm nghị chất vấn.

Ông chủ lúc trước nói quả nhiên không sai, Phó tổng Tổng này không chỉ không có đầu óc, gặp phải chuyện giả vờ cũng chẳng muốn làm.

Nguy Duy vô tội nói: "Anh đang nói gì vậy? Tôi nhìn thấy gì?"

Tổng Minh Diệu thấy Nguy Duy một bộ tôi cái gì cũng không biết cái gì cũng không nhìn thấy đừng hỏi tôi không có kết quả gì đâu, lửa giận lại bắt đầu bốc lên.

Anh đột nhiên đầu óc liền rõ ràng, vừa rồi Nguy Duy từ tiệm mì dưới lầu kia đi ra liền không bình thường, lúc ấy Tổng Nhất Tự nhất định ở trong tiệm!

*Mọi người cảm thấy truyện edit hay thì hãy qua trang wattpad để ủng hộ t nhé

Tổng Minh Diệu cười lạnh một tiếng: "Quả nhiên là một con chó ngoan được Tổng Nhất Tự nuôi nấng."

Nụ cười trên mặt Nguy Duy cũng thu lại, anh đứng thẳng lưng, gằn từng chữ: "Phó tổng Tổng, nếu như không biết nói chuyện anh có thể lựa chọn ngậm miệng."

"Cậu nói cái gì?" Tổng Minh Diệu tiến lên một bước nắm cổ áo của Nguy Duy.

Nguy Duy mười phần bình tĩnh, nhìn thoáng qua tay Tổng Minh Diệu đang nắm cổ áo mình.

Mà cổ đồng nhỏ từ nhà hàng đi ra nhìn thử vì sao hai người bọn họ còn chưa đi vào trông thấy một màn này quả thật bị hù sợ muốn chết.

Một người là người thư ký tổng phụ trách, một người là quản lý chịu trách nhiệm.

Sao đột nhiên muốn đánh nhau rồi? Khuyên bên nào cũng không tốt nha.

Lúc cổ đồng nhỏ còn đang xoắn xuýt, liền thấy Nguy Duy giơ tay lên cực kỳ kiên nhẫn đẩy tay Tổng Minh Diệu đang nắm cổ áo mình ra, thấy bề ngoài anh bình tĩnh vậy chứ trong lòng gấp muốn chết, Nguy Duy mới ngẩng đầu nhìn vị Phó tổng Tổng trước mắt hận không thể động thủ.

Anh nhieu này, không còn đáng về khiêm tốn vừa rồi, thấp giọng hỏi: "Phó tổng Tổng không phải còn muốn đánh nhau sao?"

Cổ đồng nhỏ ở một bên nghe xong cảm như muốn rớt xuống, vị quản lý Ngụy khi tức giận, khẩu khí lớn như vậy à?

Tổng Minh Diệu nghe câu nói này, nhăn mặt một chút, cuối cùng vẫn buông lỏng cổ áo Ngụy Duy ra, nhưng vẫn không phục nặng nề đẩy Ngụy Duy một cái, hừ một tiếng, sắc mặt không tốt đi đến đầu bậc thang.

Anh cũng chuẩn bị đi tìm Tổng Nhất Tự.

Đi vài bước còn quay đầu hung tợn trừng cổ đồng nhỏ một cái.

Cổ đồng nhỏ bắt đầu hồi hận khi đi ra, anh mà ngồi bên trong đó với mấy cổ đồng nhỏ khác tốt biết bao!

Tại sao lại ra đây!

Ngụy Duy cau mày sửa sang cổ áo bị nhăn, lần nữa ngẩng đầu, biểu cảm đã khôi phục lại về bình thường, anh nhìn cổ đồng nhỏ đứng ở cổng nhìn anh, lễ phép nói: "Không cần lo lắng, chỉ là chuyện nhỏ thôi."

Chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Cổ đồng nhỏ cảm thấy vị quản lý Ngụy này thật sự rất giỏi.

Ngụy Duy chỉnh chu xong, lấy điện thoại của mình ra nhấn cho Tổng Nhất Tự, sau đó nói cổ đồng nhỏ: "Anh đi vào đi."

Anh phải theo sau nhìn xem, lỡ như Tổng Minh Diệu đuổi kịp, anh còn có thể thay ông chủ bọn họ kéo dài chút thời gian.

"Cậu không đi vào cùng sao?" Cổ đồng nhỏ nhỏ giọng hỏi.

Ngụy Duy mắt nhìn Tổng Minh Diệu đang bước nhanh xuống lầu, lắc đầu: "Tôi phải đi nhìn Phó tổng Tổng."

Cổ đồng nhỏ tỏ vẻ đã hiểu, chuyện cần Phó tổng Tổng tự mình đi xem xét, khẳng định đã chọn phải phiền phức gì rồi.

Cổ đồng nhỏ thấy Ngụy Duy hình như khá dễ nói chuyện, tâm không chịu được tò mò nhỏ giọng hỏi: "Thư ký Ngụy, mới này cậu không sợ Phó tổng Tổng thật sự động thù à?"

Ngụy Duy vẻ mặt cao thâm khó đoán mỉm cười, không trả lời, đi về phía thang máy.

Anh và Tổng Minh Diệu không phải chưa từng đánh một trận.

Anh vào công ty sớm hơn Tổng Minh Diệu một năm rưỡi, khi đó anh đã là tổng thư ký, có lần đang trên đường về nhà, có người kéo anh vào một góc mà camera không quay đến.

Trước đó, Tổng Nhất Tự đã nhắc anh Tổng Minh Diệu rất có thể sẽ tìm anh nói chuyện.

Còn chuyện gì không cần nói cũng biết.

Nhưng Tổng Minh Diệu có lẽ không có điều tra rõ ràng, từ nhỏ anh đã bắt đầu học tán thủ(1), còn được giải quán quân tán thủ qua tán đả quán quân, ngày đó một mình anh đơn đấu ba người, còn làm bộ không biết Tổng Minh Diệu, đánh Tổng Minh Diệu vẫn đứng phía sau một trận.

(1)Tán thủ (tiếng Trung: 散手, tiếng Anh: Sanshou) là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là kungfu).

Đánh anh ta, anh ta liền yên tĩnh.

Lại thêm ông chủ anh tạo áp lực, Tổng Minh Diệu cũng chỉ có thể nuốt chuyện này xuống bụng trở lại.

Kỳ thật việc này đã qua ba bốn năm, nhưng thấy phản ứng vừa rồi của Tổng Minh Diệu, có lẽ vẫn còn nhớ rất kỹ.

Nhưng cũng không sao, Tổng Minh Diệu cũng không nhảy nhót được bao lâu, cùng lắm thì đến lúc đó anh lại đánh một trận, dù sao đã lâu tay không hoạt động mới này còn thấy hơi ngứa một chút.

**

Ra khỏi trung tâm, ánh nắng mặt trời bên ngoài, chính là lúc nóng nhất.

Kiều Trì hôm nay không mang dù, mũ đã đưa cho Tổng Nhất Tự đội để che mặt, đội lát nữa trở về chắc chắn đen thêm mấy phần.

Mà bụng của cô lại bắt đầu có chút không thoải mái.

Kiều Trì ở trong lòng yên lặng thờ dài, vì lão đại cô cũng bỏ ra quá nhiều!

"Sao vậy?" Tống Nhất Tự thấy sắc mặt Kiều Trì không tốt, quan tâm hỏi.

Kiều Trì lắc đầu: "Đi thôi."

Rời đi mới là chuyện đúng đắn.

Tống Nhất Tự ừ một tiếng, Ngụy Duy vừa nhắn tin cho hắn nói Tống Minh Diệu trông thấy hắn, đồng thời cũng đi theo anh ta, có lẽ qua mấy phút nữa là có thể sẽ tìm thấy hắn.

Tống Nhất Tự nhìn đường lớn cách đó không xa, âm giọng nói: "Anh đi ra đón xe trước, em ở đây chờ anh nhé?"

Kiều Trì đang muốn lắc đầu, chợt nghĩ, hôm qua cô và bọn Độ Cao trở về là đi con đường phía sau trung tâm, con đường đó ít người lại yên lặng, cô ôn nhu nói: "Nơi này có hơi vắng, chúng ta ra cửa sau đón xe nhé?"

Tống Nhất Tự mắt nhìn mặt trời chói sáng trước mắt, nếu hắn trực tiếp đi đón xe, nói không chừng chờ lát nữa Tống Minh Diệu vừa ra liền sẽ trông thấy mình.

"Được, bảo bố nói cái gì thì chính là cái đó." Tống Nhất Tự choàng vai cô.

Kiều Trì mang theo Tống Nhất Tự đi tới chỗ thoáng mát, cô cố ý tăng nhanh tốc độ, rất nhanh hai người liền biến mất ở khúc cua.

Vệ sĩ lúc này bị kêu đi nhìn thấy bóng bọn họ, nhìn chung quanh cuối cùng vội vàng vàng theo sau.

Kiều Trì đi một hồi, cô khoác tay Tống Nhất Tự, Tống Nhất Tự sửng sốt, cúi đầu nhìn cô, đã thấy Kiều Trì trừng mắt nhìn hắn.

"Em còn muốn ăn bánh gato, anh dẫn em đến tiệm bánh phía trước mua nhé?"

Tống Nhất Tự cũng chú ý tới phía sau bọn họ có người theo, hắn rút tay ra khoác vai Kiều Trì: "Được, đợi lát nữa em muốn mua cái nào anh sẽ mua cái đó."

Bảo tiêu đến gần hơn chút, nghe rõ môn một hai người nói chuyện, này rõ ràng là một cặp tình nhân, cũng không biết tại sao ông chủ lại muốn chặn bọn họ lại.

Nhưng đã được phân phó, anh cũng chỉ có thể tuân theo, mắt thấy hai người phía trước sắp đến lề đường, vệ sĩ hô: "Hai vị trước mặt, xin chờ một chút."

Tống Nhất Tự và Kiều Trì đồng thời dừng bước, Kiều Trì quay đầu lại, một mặt hiếu kì: "Là đang gọi bọn tôi sao?"

Vệ sĩ nhẹ gật đầu, anh cảm thấy cô gái này có chút quen mắt.

Kiều Trì ai một tiếng, tiến lên một bước hỏi: "VẬY anh có mang bút không?"

"A?" Vệ sĩ không nghĩ ra, mang bút làm gì?

Kiều Trì nhú mày: "Anh không phải muốn kí tên à?"

Sau khi nghe Kiều Trì nói xong, bảo tiêu kịp phản ứng, cái này không phải là minh tinh mà con gái anh thích sao, minh tinh này hình như là một đôi với một minh tinh khác.

Bảo tiêu nhìn về phía người đàn ông sau lưng Kiều Trì vỗ trang đầy đủ.

Không ngờ ông chủ cũng theo đuổi minh tinh.

*Qua ủng hộ t đi mọi người, t vãi quá

Vệ sĩ sờ soạng mình túi mang theo, đôi lúc cần ghi chép, bình thường trên người đều mang theo bút và giấy ghi.

Hắn đưa bút và giấy ghi cho Kiều Trì, Kiều Trì cũng không nhiều lời, nhanh chóng ký chữ ký rồng bay phượng múa không ai nhìn ra tên được ký, còn ghi thêm mỗi ngày vui vẻ trên tờ giấy sau đó mới trả lại cho bảo tiêu.

"Cảm ơn, có thể ký thêm một cái cho tôi không? Con gái tôi cũng thích cô." Vệ sĩ thân thiện nói.

Kiều Trì nhìn về phía tờ giấy trong tay anh ta, vệ sĩ vội vàng giải thích nói: "Ông chủ của tôi kêu tôi đuổi theo cô, anh ấy cũng là fan hâm mộ của cô."

Ôi mẹ ời anh ta mà là fan hâm mộ, Tống Minh Diệu sao có thể là fan hâm mộ của tôi chứ.

Kiều Trì yên lặng chửi một câu, trên mặt vẫn nở nụ cười, cô nhẹ gật đầu, lại nhanh tay ký vào tờ giấy, viết học tập cho giỏi xong mới trả lời giấy và bút cho anh ta.

"Cảm ơn." Vệ sĩ nhận lấy, "Quấy rầy cô rồi."

Kiều Trì lắc đầu: "Làm phiền đừng đi theo tôi nữa."

Vệ sĩ nhẹ gật đầu, xoay người quay trở về.

Nguy hiểm tạm thời đã được loại bỏ, Kiều Trì nhẹ nhàng thở ra, xoay người lại cười tủm tỉm nói: "Đi thôi, chúng ta về nào."

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng, đứng tại chỗ chờ Kiều Trì lại kéo cánh tay của hắn, cửa sau trung tâm lại mát hơn so với cửa chính, ánh nắng cũng bị hai bên công trình che lại.

Hắn thuận miệng hỏi: "Em còn muốn ăn bánh gatô không?"

"Sẽ béo, không ăn." Kiều Trì trả lời.

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng, hắn luôn cảm thấy Kiều Trì hình như biết cái gì đó, nhất là vừa rồi đối phó với vệ sĩ kia ý nghĩ đó lại càng thêm mãnh liệt, hắn liếc qua Kiều Trì đi bên cạnh mình, sắc mặt so với vừa rồi còn tệ hơn, hắn ném những cái suy nghĩ kỳ kỳ quái quái kia ra sau đầu, hỏi: "Còn đau à?"

Kiều Trì mím môi nhẹ gật đầu, rõ ràng trước đó không đau, làm sao bây giờ lại khó chịu như vậy, lẽ nào thật sự do ăn đá nhiều? Lại thêm vừa rồi thân kinh căng thẳng còn đi có chút nhanh, bây giờ bình tĩnh đi chậm lại cảm giác thật... Rất kích thích.

"Phía trước có tiệm thuốc, đi mua thuốc giảm đau trước đi." Kiều Trì nói.

Tổng Nhất Tự ngẩng đầu một cái, quả nhiên bên lề đường có tiệm thuốc, hắn nghĩ nghĩ, rút tay ra, lấy mũ xuống đội lên đầu Kiều Trì, lúc Kiều Trì còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp xoay người luru lợt bế Kiều Trì lên, bước nhanh đến tiệm thuốc.

Kiều Trì ngây ra như phỗng, lão đại thể mà ôm cô kiểu công chúa, còn ở ngay trên đường cái.

Cảm nhận được Kiều Trì trong ngực có chút cứng ngắc, Tổng Nhất Tự an ủi: "Em thả lỏng người đi, lập tức sẽ đến tiệm thuốc ngay thôi."

Kiều Trì nhỏ giọng ah một câu.

Nói lập tức thật đúng là lập tức, Kiều Trì cảm giác mình được ôm không bao lâu, bọn họ đã đến cửa tiệm thuốc.

Tổng Nhất Tự đặt cô xuống ghế trước cửa tiệm thuốc, dặn dò: "Chờ anh một lát."

Sau đó đi đến trước cửa tiệm thuốc đẩy cửa ra, đi vào nói gì đó với nhân viên, nhân viên nhìn ra ngoài một chút, sau đó xoay người đi lấy thuốc giảm đau.

Thấy lão đại thanh toán, nhân viên lại rót cho hắn một cốc nước, lúc này mới thấy hắn cầm thuốc và nước đi ra.

"Này." Tổng Nhất Tự đưa cốc giấy cho Kiều Trì, lại ngồi xổm xuống mở hộp thuốc giảm đau trong tay ra, lấy một viên thuốc màu trắng đặt ở trong lòng bàn tay của mình: "Nhân viên nói uống một viên là được, nhưng cái này chỉ có thể làm dịu, vẫn cần phải đi điều trị."

Kiều Trì cầm lấy viên thuốc chột dưng tay lại, đột nhiên cảm giác được mặt mình càng ngày càng nóng lên, lão đại vẫn như cũ mặt không đỏ tim không đập nói: "Về sau nước đá cũng đừng uống."

"Một hai lần cũng không được sao..." Kiều Trì can đảm tự mình tranh thủ.

Nhưng không ngờ lão đại a một tiếng: "Anh sẽ kêu trợ lý của em trông em."

Được rồi, không có cách nào để nói chuyện cả.

Chờ hai người trở lại khách sạn, Kiều Trì bởi vì tác dụng của thuốc nên bụng đã khá hơn nhiều, cô bật điều hòa lên, lấy quần áo sạch sẽ thừa dịp lão đại cúi đầu nhìn điện thoại đi lại gần phòng tắm.

Lão đại nghe tiếng nước bên trong có chút bất đắc dĩ, nhưng thấy sắc mặt Kiều Trì đã tốt hơn nhiều, mới không nói gì nhiều.

"Đỉnh ——"

Điện thoại trong tay vang lên, là Ngụy Duy gọi điện thoại đến.

Tổng Nhất Tự mắt nhìn phòng tắm, quay người đi qua phòng phòng khách, hắn mở điện thoại ra: "Alo?"

"Ông chủ, hai người không sao chứ?"

"Không có việc gì." Tống Nhất Tự ngồi xuống, hần nhìn đồ trên bàn Kiều Trì còn chưa kịp sắp xếp, thuận tay giúp cô sắp xếp lại.

"Vây là tốt rồi, vừa rồi vệ sĩ đuổi theo hai người trở về, cầm một cuốn sổ được ký tên, Tống Minh Diệu gần như phát điên."

"Ừm." Tống Nhất Tự lật nhìn kịch bản của Kiều Trì, Ngụy Duy cũng đáp được, chuẩn bị tắt điện thoại.

"Chờ một chút." Tống Nhất Tự gọi anh lại.

"Sao vậy ông chủ?" Ngụy Duy hỏi.

Tống Nhất Tự đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc xoắn xuýt, ngón tay vuốt nhẹ mép trang giấy.

Ngụy Duy thấy Tống Nhất Tự không nói chuyện, lại lên tiếng: "Ông chủ?"

"Ừm." Tống Nhất Tự dừng một chút, hần nói: "Cậu giúp tôi tra một người."

"Tra ai vậy ông chủ?"

"... Kiều Trì."

--

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Minh Diệu (tức giận): Cậu chính là một con chó!

Ngụy Duy (nhíu mày): Đánh một trận?

Tống Minh Diệu (đột nhiên biết sợ):...

Tôi tới rồi!

Hai trong một!

Không nghĩ tới đúng không! Giá trị vũ lực của tiểu Ngụy Duy của chúng ta cực kỳ mạnh!

Mặt khác

Tôi tưởng hôm nay có thể viết được:-(

Kết quả không có:-(

Ai

Mọi người ngày mai gặp!

Ngủ ngon ~~~

--

Sau này t sẽ cố gắng ra sớm nhất có thể nên mọi người đừng bỏ t nhé, dạo gần đây view tuột kinh quá:<

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tô

Beta: 豬豬

--

Tra ai?

Nguy Duy cảm thấy có lẽ mình nghe nhầm rồi.

Anh cầm điện thoại lặp lại: "Tra ai?"

Tổng Nhất Tụ hít sâu một hơi, khép kịch bản lại nói: "Trước đó tôi kêu cậu tra người, tra ra chưa?"

Nguy Duy nhẹ nhàng thở ra, vừa nãy nhất định là anh nghe nhầm rồi, ông chủ đi điều tra bà chủ làm gì?

Anh nói: "Có một chút tiến triển, đã theo manh mối đi tìm người, đoạn đối thoại nhanh nhất thì trong tuần này liền có thể có hồi phục xong."

Tổng Nhất Tụ ừ một tiếng: "Tổng Minh Diệu nói thế nào?"

"Không nói gì, có lẽ chuyện tôi và anh gặp nhau anh ta đã đoán được, về sau người đi theo tôi có thể có thể sẽ càng nhiều." Nguy Duy nói, nhưng cũng không sao, dù sao anh cũng phải từ chức, "Ông chủ, liên lạc qua Wechat nhé, tôi cúp trước, anh ta có lẽ đang tìm tôi."

Nguy Duy cúp điện thoại.

Tổng Nhất Tụ tiện tay đặt điện thoại lên ghế sofa bên cạnh, một lần nữa cầm kịch bản của Kiều Trì, bắt đầu lật từ tờ thứ nhất, có rất nhiều chỗ đều dùng bút có màu sắc khác nhau để đánh dấu, chữ xinh đẹp như con người cô vậy.

Tổng Nhất Tụ lật đến trang nào đó rồi ngừng lại, ở phía trên trang này, Kiều Trì dùng bút đen viết tên của hắn.

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ba chữ này, hôm nay Kiều Trì thật sự làm hắn quá hoài nghi, hơn nữa sự nghi ngờ này dần nhiều thêm, trên người Kiều Trì có quá nhiều điểm đáng nghi.

Nhưng nhìn thấy cái tên dùng bút đen viết này, Tổng Nhất Tụ lại bỗng nhiên không hiểu.

Hắn nhớ tới rất nhiều chuyện, ví như hôm qua Kiều Trì nói với hắn, nếu có một ngày phát hiện cô lừa hắn, hắn có tức giận không?

Đương nhiên hắn còn cảm thấy Kiều Trì là đang nói đùa, nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, khi đó Kiều Trì hình như rất chân thành.

Vấn đề là, Kiều Trì lừa mình chuyện gì?

Tổng Nhất Tụ đầu tiên loại trừ Kiều Trì chính là người của Tổng Minh Diệu, nếu như Kiều Trì nếu là người của Tổng Minh Diệu, sợ rằng hắn sớm đã không còn hài cốt.

Vậy còn có thể lừa hắn chuyện gì nữa?

Chẳng lẽ là Kiều Trì bắt cả hai tay?

Không thể nào, Tổng Nhất Tụ một giây sau liền bác bỏ cái ý nghĩ này.

Mặc dù Kiều Trì không thích thân mật với hắn, nhưng thích một người thì đôi lúc cũng không thể che giấu được.

Tổng Nhất Tụ một lần nữa đặt ánh mắt lên tên của mình, còn có một khả năng nữa, đó chính là thật ra bọn họ ở thời điểm hắn mất trí nhớ đã chia tay, Kiều Trì có lẽ muốn giữ hắn lại, lại không nghĩ rằng hắn mất trí nhớ.

Ý nghĩ này hình như hợp lý hơn chút.

Vậy vì sao bọn họ trước đó lại muốn chia tay?

Tổng Nhất Tụ cảm thấy suy nghĩ của mình đi vào ngõ cụt hoặc bế tắc, có chút bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt.

Đang sau truyền đến tiếng mở cửa, Tổng Nhất Tụ khép kịch bản lại để lên bàn, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, Kiều Trì giờ tay cời dây buộc tóc trên đầu, Tổng Nhất Tụ để ý thấy cô xoay đầu lại nhìn hắn cười cười, sau đó đi đến chỗ giường ngủ.

Tổng Nhất Tụ đứng lên cũng vội vàng đi theo, Kiều Trì hất tóc rụng xuống, đang chuẩn bị lên giường nằm, thấy Tổng Nhất Tụ cũng đến đây, nói: "Anh cũng đi về nghỉ ngơi đi."

Dứt lời liền chuẩn bị rút vào trong chăn, ngày nóng nằm che kín chăn bật điều hòa đi ngủ, quả thật rất thoải mái!

Tổng Nhất Tụ không đi, ngược lại đi đến bên giường ngồi xuống. Kiều Trì kỳ quái nhìn hắn: "Còn có chuyện gì sao?"

"Chỉ là muốn ở cùng một chỗ với em." Tổng Nhất Tự vừa nói vừa nhìn cô chăm chú, Kiều Trì chậm rãi ồ một tiếng, yên lặng nhấc chân lên, vùi mình vào trong chăn.

Tổng Nhất Tự nhướn mày, trực tiếp cởi giày ra, sau đó đề chân nằm xuống.

Kiều Trì cảm giác được bên cạnh hơi trũng xuống, từ trong chăn nhô đầu ra, nhìn thấy lão đại nghiêng người chống đầu nhìn mình.

Còn không đợi Kiều Trì lên tiếng, liền nghe lão đại nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta là người yêu đúng không?"

Mặc dù cô rất yên tâm về lão đại, nhưng mà cô nam quả nữ, luôn cảm thấy có chút kỳ quái. Kiều Trì chần chờ một chút, nhẹ gật đầu: "Phải."

Vừa dứt lời lão đại liền xích lại gần chút, hôn trán cô một cái.

"Sao vậy..." Kiều Trì còn chưa nói xong, cằm của mình bị ngón tay thon dài của lão đại nâng lên, trên môi liền dán một đôi môi ấm áp khác.

Con mắt Kiều Trì chậm rãi trùng lớn, đây không phải là nụ hôn khỏe miệng làm cõi lòng áy náy như trước kia, cũng không phải những nụ hôn má ản giấu thẹn thùng, đây là miệng chạm miệng cực kỳ mạnh mẽ đó!

Nhưng mà nụ hôn này chỉ chạm vào rồi dừng, Tổng Nhất Tự không tiếp tục hôn nữa, hất buong Kiều Trì ra, lấy tay đang nâng cằm thu về, thay Kiều Trì ếm chần, hần khàn giọng nói: "Nhắm mắt ngủ đi."

Kiều Trì đầu óc hỗn loạn, cô mơ mơ màng màng ừm một tiếng, nghe lời nhắm mắt lại.

Vừa nhắm mắt lại, liền lại nghe thấy lão đại nói bên tai cô: "Quay lưng về phía anh đi, anh sợ lát nữa anh không nhận được lại hôn em."

Kiều Trì từ từ nhắm hai mắt lưu loát xoay người, vùi đầu vào trong gối, lão đại sao có thể đột nhiên như vậy!

Một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có!

Kiều Trì trong chăn lặng lẽ sờ lên trái tim điên cuồng đập của mình, lần đầu Kiều Trì cảm thấy có chút sợ hãi, sợ trái tim nhỏ nháy một hồi sẽ nhảy luôn ra ngoài.

Đều do Tổng Nhất Tự! Đang tốt lành, làm gì vậy!

Tổng Nhất Tự nằm thẳng phía sau đKieu Trì, hần cũng để lỏng bàn tay lên lồng ngực của mình, hần nghĩ, hần đúng là có rung động và ý nghĩ không an phận với Kiều Trì.

Cho nên mặc kệ Kiều Trì lừa hần chuyện gì, hần đột nhiên cảm thấy bản thân cũng có thể tiếp nhận.

Chỉ cần bọn họ có thể dắt tay nhau đến già.

**

Kiều Trì ngồi trên ghế nhỏ nhìn xem nhân viên công tác đoàn làm phim ở trước mặt vòng tới vòng lui, ngáp một cái.

Cũng không biết Tổng Nhất Tự đến sân bay hay chưa.

Hai ngày cũng trôi qua thật nhanh, Kiều Trì trong hai ngày này tìm vô số lý do để Tổng Nhất Tự ở lại khách sạn, phòng ngừa bị Tổng Minh Diệu gặp.

Cũng may Tổng Nhất Tự hình như cũng không có ý ra ngoài, hai người làm ỏ ở khách sạn rờn rã hai ngày, đến đêm qua, Kiều Trì lưu loát mua vé máy bay buổi chiều cho Tổng Nhất Tự bay trở về thành phố C.

Chỉ cần Tổng Nhất Tự về thành phố C, hơn nữa không đi loạn xạ, Tổng Minh Diệu có lẽ cũng rất khó tra ra được chỗ ở của hần.

Dù sao thành phố C so với thành phố S còn lớn hơn.

Kiều Trì lấy điện thoại ra, chuẩn bị hỏi thử lão đại đến chưa, vừa ấn mở giao diện, bên kia như tâm linh tương thông, nhắn tin cho cô trước.

*Ứng hộ editor tại [wattpad wattpad.com/user/-Tohongmap-](https://wattpad.com/user/-Tohongmap-)

【 Tổng Nhất Tự: Lát nữa mưa to, hôm nay máy bay không bay được, bây giờ anh đang trên đường về khách sạn, cỡ mười mấy phút nữa sẽ đến. 】

Kiều Trì ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh trên đầu mình, thấy thế nào cũng không giống trời sắp mưa. Lão đại nói dối cũng phải nghiêm túc một chút chứ!

Học cô một ít này, nói dối mãi cũng sẽ thuận lí thành chương thôi.

Kiều Trì đang muốn nhấn lại lửa ai vậy, bỗng nhiên trên trời có một tiếng vang thật lớn, Kiều Trì ngẩng đầu, trơ mắt nhìn bầu trời lúc đầu còn đang sáng ngời bắt đầu chuyển thành màu đen.

Kiều Trì... Lợi hại.

【 Ăn Rồi Lại Ăn: Được đó ~ hôm nay em chỉ còn một cảnh thôi, quay xong em sẽ về, em kêu Tiểu Tiểu đến khách sạn chờ anh. 】

Kiều Trì quay xong, quay đầu nói với Tiểu Tiểu đang thu dọn đồ: "Em thu dọn xong thì về khách sạn trước đi."

Tiểu Nho lấy dù từ trong túi ra, "Có đồ gì cần em về lấy sao?"

"Không phải." Kiều Trì dừng một chút, mắt nhìn bốn phía sau mới nói: "Máy bay hôm nay không bay được, em cầm thẻ phòng của chị để Tổng Nhất Tự ngồi trong phòng chị một lát, sau đó lại thuê phòng cho anh ấy nhé."

Tiểu Tiểu nhìn hôm nay, nhẹ gật đầu.

Sau khi Kiều Trì sắp xếp xong, đứng dậy đi đến chỗ đạo diễn bên kia, chuẩn bị nhìn tiến độ của Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt, nếu là bọn họ tiến triển nhanh, có lẽ một giờ sau là cô có thể về.

Bước đến chỗ quay, vừa vận trông thấy đạo diễn một lời khó nói hết đứng sau dàn máy móc, mà Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt ngay trước ống kính một người đứng một người ngồi cứng ngắc.

"Đây là sao vậy?" Kiều Trì đi đến chỗ biên kịch Lý Y bên cạnh hỏi, cô hình như còn cảm thấy trong đó có một chút xấu hổ?

"Quay cảnh hôn, đã NG(1) mười mấy lần rồi, đạo diễn Chương tức đến mức muốn thổ huyết." Lý Y nhỏ giọng trả lời, cô nhìn tỏ hợp hai người đang cứng ngắc, thờ dài lại nói: "Không biết hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, hôm nay tiến độ quá chậm, nếu lại không qua được nữa, chỉ có thể dời cảnh hôn ra sau."

(1) NG là những cảnh quay phim bị lỗi hay không đạt chất lượng và bắt buộc phải quay lại.

Kiều Trì nhìn sang, Chương Đạo đã cầm kịch bản đi đến trước mặt hai người bọn họ, Kiều Trì thấy thế cũng đi tới.

"Hai người xảy ra chuyện gì vậy? Trước đó không phải đều rất tốt sao? Chẳng phải hôn một cái thôi sao? Cứng ngắc như vậy làm gì? Nguyệt Nguyệt, Độ Cao muốn ăn thịt hay muốn giết cô à? Đáng về sợ hãi của cô là sao đây?"

Đạo diễn Chương nói xong Độ Cao vốn dĩ còn nghiêm mặt liền nhin không được cười phụt một tiếng.

Chương Đạo từng mắt liếc hần một cái, "Cậu cười cái gì mà cười? Cậu cho rằng cậu tốt hơn chỗ nào à? Cái đáng về muốn đi chịu chết kia, tôi thật không hiểu fan của cậu rốt cuộc là coi trọng điểm nào của cậu?"

Độ Cao cũng không giận, sờ lên mặt mình, cười đùa tí tưng nói: "Coi trọng vẻ đẹp của tôi chứ sao."

Mất thấy Chương Niên còn muốn nói gì nữa, Độ Cao vội vàng nói: "Nghỉ ngơi mười phút đi, tôi với Nguyệt Nguyệt đi chuẩn bị một chút."

Văn Nguyệt Nguyệt đi theo nghiêm túc gật đầu nhẹ.

Kiều Trì nghĩ nghĩ, phân diễn của cô là đoạn từ bên ngoài đi vào phân phó nhiệm vụ, cô mắt nhìn Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt, mở miệng nói: "Nếu không như vậy đi đạo diễn Chương, quay phân diễn của tôi trước, để Nguyệt Nguyệt và Độ Cao tạm hoãn lại?"

Văn Nguyệt Nguyệt và Độ Cao liếc nhau, vội vàng tán đồng nhẹ gật đầu.

Chương Niên lật kịch bản ra nhìn, Lý Y cũng đáp lời nói: "Trước hết quay cảnh sau đi, nếu chờ bọn họ quay cảnh hôn xong, có lẽ trời tối luôn rồi."

"Được, nghỉ ngơi mười phút, chúng ta quay cảnh sau trước."

Đạo diễn Chương tựa người vào ghế, ánh mắt của anh kỳ quài len giữa Văn Nguyệt Nguyệt và Độ Cao, hỏi: "Hai người trước đó không phải còn rất ăn ý à? Sao đến cảnh hôn lại chệnh lệch như vậy?"

Độ Cao cười cười không nói.

Cô gái nhỏ này mặc dù chỉ nhỏ (kém) hơn anh ba bốn tuổi, nhưng tốt xấu gì anh cũng nhìn cô lớn lên, có thể nói là coi như em gái anh, hôn em gái, mặc dù là giả, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Cúi đầu nhìn Văn Nguyệt Nguyệt đang ngồi, có lẽ cô cũng nghĩ như mình.

Lý Y đi theo Chương Đạo, Kiều Trì biết quan hệ giữa hai người, chặc một tiếng, cúi người nói gì đó bên tai Văn Nguyệt Nguyệt.

Văn Nguyệt Nguyệt nghe xong hít sâu một hơi, sau đó hướng Kiều Trì giong ngón tay cái.

Độ Cao đá đá ghé của Văn Nguyệt Nguyệt, bắt mẫn nói: "Hai người bọn cô ở ngay trước mặt tôi nói thầm cái gì đấy."

"Không nói gì cả, chỉ là dạy cô ấy làm sao quay cảnh hôn thôi." Kiều Trì trả lời.

Độ cao phụt một tiếng: "Một người ngay cả cảnh hôn còn chưa từng quay đi dạy một người cũng chưa quay cảnh hôn bao giờ cách quay cảnh hôn, sao tôi nghe không có tí đáng tin nào vậy?"

Kiều Trì và Văn Nguyệt Nguyệt đồng loạt đảo mắt, không để ý anh.

Đổi quay cảnh khác, tốc độ có thể nói là khá nhanh, ba người đều thể hiện tư thái tốt nhất, sắc mặt Chương Niên đứng phía sau dàn máy móc cũng tốt hơn nhiều.

Anh cầm bộ đàm nói: "Phụ trách ánh sáng, hướng về Kiều Trì một chút đi."

Người phụ trách ánh sáng cẩn thận từng li từng tí chiếu ánh đèn qua, vốn nên chiếu sau lưng Kiều Trì, không nghĩ tới người phụ trách ánh sáng lại trực tiếp chiếu thẳng vào người Kiều Trì. Đèn loại này chiếu vào người cực kỳ nóng, lông mày Chương Niên vốn đang dẫn ra lại nhú lại, anh lại cầm bộ đàm lên nói: "Phụ trách ánh sáng, chiếu sau lưng Kiều Trì, anh chiếu mặt cô ấy làm gì?"

Người phụ trách ánh sáng hướng Chương Đạo làm động tác xin lỗi, sau đó lại đưa tay xoay giá đỡ đèn.

"Phụ trách ánh sáng không phải lão Hà à?" Chương Đạo nhìn người phụ trách ánh sáng động tác vụng về trầm thấp hỏi một câu.

Lập tức liền có người trả lời: "Lão Hà bị cảm, đây là đồ đệ hần."

Chương Đạo nhẹ gật đầu, ra hiệu mình biết rồi.

"Cất, diễn viên nghỉ ngơi đi." Chương Đạo cầm loa hô, anh quay người lại kêu mấy người tổ đạo cụ và ánh sáng đi hỗ trợ điều chỉnh.

Kiều Trì vừa nghe cất, lập tức cúi đầu xuống xoa xoa ánh mắt mình, ánh đèn sáng chói lúc này chiếu vào cô, cô như muốn mù luôn.

Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt còn tốt, hai người một người công một người ở trên.

Nghe thấy có tiếng bước chân đi tới, Kiều Trì xoa mắt đi lên phía trước, định nhường vị trí của mình, để thuận tiện cho những người khác điều chỉnh ánh đèn.

Cô đi về phía trước một bước, lại nghe thấy một loạt âm thanh ồn ào, cô đang muốn ngẩng đầu lên nhìn thử, ngay sau đó liền va vào trong lồng ngực của một người, còn không đợi cô kịp phản ứng, người kia một tay ôm eo cô, nhấc cô lên.

Kiều Trì hai chân cách mặt đất, còn không kịp kinh hô một tiếng, một giây sau lưng của mình liền đụng phải giá sách đặt đằng sau.

Đầu của cô đập vào một cái, Kiều Trì đau đến hai mắt nhắm nghiền lại. Mà trên kệ lại có rất nhiều sách, bị hai người đụng mạnh vào, những cuốn sách nặng nề rơi từ trên xuống.

Kiều Trì còn tốt, toàn bộ sách đều đập vào người che cho cô.

Cô nghe thấy bên tai có người kêu lên một tiếng đau đớn.

Là... Tống Nhất Tự?!

Kiều Trì muốn ngẩng đầu nhìn hần một chút, liền nghe từ vị trí của cô lúc này, có âm thanh vỡ vụn phát ra.

Kiều Trì từ khe hở nhìn sang, đèn vừa rồi chiếu vào mình lúc này đã ngã xuống, đập vào góc bàn làm việc, trên mặt đất đều là kính thủy tinh vỡ nát.

Kiều Trì hai mắt có chút phóng đại, nếu như Tống Nhất Tự không cứu được cô, như vậy cô lúc này hẳn là đứng phía dưới đèn, coi như đèn kia không vỡ tan tành, mình cũng sẽ bởi vì nhiệt của đèn làm nóng đến phỏng.

Sách đã rơi xong, giọng Kiều Trì run run nhỏ giọng hô: "Tống Nhất Tự?"

Tống Nhất Tự giơ tay lên sờ đầu cô, nhỏ giọng nói: "Anh ở đây, không sao không sao, đừng sợ."

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Nhất Tự: Thích một người thì không thể giấu được! Nào! Bảo bối! Chúng ta hôn một cái!

Kiều Trì: Né xa ra.

Tôi đến rồi!

Tôi bí từ hôm qua đến hôm nay luôn!

Thực sự là quá tệ!

Cứ viết một chút lại xóa một chút (3" ∠)

Cho nên hôm nay cũng chỉ viết được có một chương

Tôi còn cần suy nghĩ một chút!

Ngày mai gặp lại mọi người!

Ngủ ngon!

【Chạy lẹ】(*)

(*) *Hình minh họa:*

□

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Anh nhà cứ phải có thứ gì đập vào đầu mới chịu nhớ cơ, may mà lấy lại được trí nhớ chứ không bị ngốc =))

Spoil chương sau một chút cho mọi người:

Cô hoàn toàn không chú ý đến sau lưng mình, ánh mắt Tổng Nhất Tự nhìn cô đã thay đổi.

Tổng Nhất Tự nhớ lại.

Tất cả đều đã nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- -

"Mấy người làm gì vậy!" Giọng Chương Niên tức hỏn hỏn phá vỡ bầu không khí cứng ngắc.

Kiều Trì rốt cuộc có một động tác, cô trở tay ôm lấy Tổng Nhất Tự, nhẹ giọng hỏi: "Không có chuyện gì thật sao?"

Vừa rồi mấy cuốn sách rơi xuống đều đập trúng đầu Tổng Nhất Tự, Tổng Nhất Tự lúc này cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng nặng nề, trước mắt chột một màu tối đen, nghe thấy Kiều Trì hỏi, nhắm mắt lại cố gắng để mình thanh tỉnh một chút, hần há to miệng, muốn làm yên lòng người đang lo lắng trong ngực, lại không nói nên lời.

"Tổng Nhất Tự? Tổng Nhất Tự!"

Cuối cùng trước khi hôn mê chỉ nghe thấy Kiều Trì bồi rối hoảng loạn kêu tên mình.

Kiều Trì cảm giác được tất cả trọng lượng của Tổng Nhất Tự đều đặt ở trên người cô, cô nghiêng người, gọi vài tiếng phát hiện Tổng Nhất Tự đã không còn phản ứng.

Cầm Tổng Nhất Tự đặt ở trên bờ vai, Kiều Trì co cánh tay, đầu Tổng Nhất Tự lại có xu hướng nghiêng qua một bên.

Mọi người cũng kịp phản ứng, đều vội vội vàng vàng chạy tới xem tình hình hai người bọn họ, Độ Cao là người đầu tiên đến chỗ Kiều Trì, anh giúp nâng Tổng Nhất Tự lên, lại nhìn rõ mặt của hắn liền ngăn cả người.

Anh nhìn về phía Kiều Trì, mặc dù Kiều Trì một mực giả vờ trấn định, nhưng Độ Cao vẫn nhìn thấy sự bối rối trên mặt cô.

"Đưa đến bệnh viện..." Kiều Trì nói, cô liếm liếm môi có hơi khô, Độ Cao mím môi một cái, nói: "Kiều Trì, giúp tôi đỡ anh ấy."

*Truyện được đăng ở wattpad.com/user/-Tohongmap-

Kiều Trì nhẹ gật đầu, Độ Cao không nói hai lời xoay người vác Tổng Nhất Tự lên trên lưng, "Gọi 120, tôi đưa anh ấy xuống lầu."

"Gọi, tôi gọi rồi." Văn Nguyệt Nguyệt ở bên ngoài đám đông hét một tiếng, thấy không chen vào được vội vàng nói: "Mấy người mau tránh ra!"

Nhân viên công tác tiến lên xem xét mới như tỉnh táo lại, nhanh chóng nhường đường cho bọn Độ Cao.

Văn Nguyệt Nguyệt khi nhìn rõ khuôn mặt nam nhân trên lưng Độ Cao cũng sửng sốt một chút, nhìn người xung quanh hình như không có ai nhận ra, yên lặng chọn ngậm miệng.

Độ Cao cồng Tổng Nhất Tự đến thang máy, Kiều Trì vừa đi mấy bước liền bị Chương Niên nhanh tay lẹ mắt kéo lại, Kiều Trì quay đầu nhìn lại, Chương Niên cũng một mặt lo lắng: "Kiều Trì, tôi đề Lý Y đi cùng cô, tôi ở lại đây xử lý chuyện này, tối nay lại đến bệnh viện gặp anh ta."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, Văn Nguyệt Nguyệt nghe xong cũng xung phong nhận việc nói: "Tôi cũng đi xem thử."

Dù sao cảnh quay của hôm nay cũng không quay được, Chương Niên liền để bọn họ tùy ý.

Văn Nguyệt Nguyệt gọi xe cứu thương cách đó không xa, chờ bọn họ vừa xuống lầu chưa được bao lâu, xe cứu thương liền đến.

Mấy người đi theo lên xe đến bệnh viện, Tổng Nhất Tự bị đẩy vào phòng cấp cứu, Kiều Trì đứng ở trước mặt bác sĩ nói: "Gáy của anh ấy trước đó từng bị thương, hôm nay sách rơi xuống cũng đập trúng đầu, làm phiền mọi người kiểm tra một chút, tiền không là vấn đề, phiền mọi người rồi!"

Bác sĩ nhẹ gật đầu, đeo khẩu trang lên liền đi vào phòng cấp cứu.

Độ Cao lúc này đã nghỉ ngơi tốt, anh nghe thấy Kiều Trì nói hơi nghi hoặc: "Gáy anh ấy bị thương? Chuyện xảy ra khi nào?"

"Hai tháng trước." Kiều Trì nói.

"Hai người..." Văn Nguyệt Nguyệt muốn nói lại thôi, cô nhìn Lý Y, Lý Y thức thời nói: "Tôi đi nộp viện phí."

Nói xong cũng cầm túi xách đi.

Chờ Lý Y đi, bên ngoài phòng cấp cứu chỉ còn lại ba người bọn họ.

"Hai người quen nhau?" Văn Nguyệt Nguyệt nói vấn đề vừa rồi chưa hỏi xong ra, anh của cô Văn Nhượng và Tổng Nhất Tự có mối quan hệ kinh doanh, cũng coi là bạn tốt, Văn Nguyệt Nguyệt đã gặp Tổng Nhất Tự rất nhiều lần, có lần Văn Nguyệt Nguyệt sau khi quay xong bộ phim đầu tiên đã bay một mình về, anh cô còn đề Tổng Nhất Tự đến đón. Nhưng mà, Kiều Trì và Tổng Nhất Tự làm sao lại quen nhau?

Văn Nguyệt Nguyệt một đường đi đều suy nghĩ vấn đề này, mà cảm giác quan hệ giữa Kiều Trì và Tổng Nhất Tự lại còn rất thân mật.

"Quen." Kiều Trì đáp, cô không muốn nhiều lời.

Văn Nguyệt Nguyệt còn muốn hỏi nữa, Độ Cao ngồi trên ghế nhựa dài ho nhẹ vài tiếng nói: "Kiều Trì, Nguyệt Nguyệt, ngồi xuống chờ đi."

Văn Nguyệt Nguyệt ngậm miệng.

Cũng đúng, cô cũng không có tư cách quản Kiều Trì và Tổng Nhất Tự là làm sao quen nhau.

Cô không ngồi, nhìn phòng phẫu thuật một chút nói: "Em đi xuống xem thử có bán khẩu trang không, thuận tiện mua nước luôn."

Độ Cao đáp được một tiếng, anh nhìn về phía Kiều Trì một mực đứng thẳng tắp trước cửa phòng cấp cứu, đứng dậy khỏi ghế đi qua nói: "Ngồi xuống trước đã, hắn là không có chuyện gì lớn đâu, chỉ là bị sách đập một cái thôi mà."

Kiều Trì lo lắng gật gật đầu, xoay người ngồi ở trên ghế cách phòng cấp cứu gần nhất, hai tay nắm chặt quần áo trên người mình.

Sốt ruột, thật sự rất sốt ruột.

Độ Cao thấy thế cũng không nói gì nữa, đành phải ngồi ở bên cạnh Kiều Trì cùng nhau chờ.

Thật ra anh cũng rất nghi ngờ, Tổng Nhất Tự tại sao lại xuất hiện ở studio? Dựa theo chỗ đứng ngay từ đầu, Tổng Nhất Tự hẳn là vừa tiến vào studio,

hơn nữa lúc ấy cách Kiều Trì gần nhất chính là mấy nhân viên công tác điều chỉnh đèn, ngay cả những nhân viên còn không kịp phản ứng. Tổng Nhất Tự lại kịp phản ứng, hơn nữa còn dùng tốc độ nhanh nhất kéo Kiều Trì ra khỏi chỗ đèn, tránh bị thương.

Mà anh lại là người đầu tiên đến bên cạnh hai người, anh trông thấy Tổng Nhất Tự dùng một tư thế bảo hộ tuyệt đối ôm lấy Kiều Trì.

Tổng Nhất Tự mà anh biết cao ngạo lạnh lùng lại thông minh, mặc dù bên người có không ít nữ nhân ưu tú, nhưng cho tới nay chưa từng thấy hắn khẩn trương như vậy bao giờ. Đoạn thời gian trước trong giới một mực nói Tổng Nhất Tự mất tích, nhưng Kiều Trì vừa mới nói, Tổng Nhất Tự hai tháng trước đó từng bị thương, như vậy rất có thể, đoạn thời gian biến mất này, hắn đều ở cùng một chỗ với Kiều Trì.

Độ Cao đầu óc chuyển nhanh chóng, anh nhớ kỹ lúc anh và Kiều Trì lần đầu tiên quan chương trình giải trí, người đưa Kiều Trì tới chính là một người đàn ông, lúc ấy sau khi kết thúc anh đi thêm Wechat của Kiều Trì, lúc khom lưng nhìn thấy mặt nam nhân ngồi ở chỗ điều khiển, lúc ấy anh đã cảm thấy nhìn quen mắt, lại không nhận ra.

Bây giờ quay lại nghĩ một hồi, hẳn là Tổng Nhất Tự đưa vị bạn gái Kiều Trì này đi làm.

Nghĩ không ra nha, Tổng thị bị Tổng Minh Diệu làm cho chương khí mù mịt, người duy nhất có năng lực thế mà ở đây nói yêu đương.

Độ Cao cảm thấy Tổng gia này thật thú vị.

Đèn phòng cấp cứu đã tắt, Kiều Trì bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, bước nhanh đến cửa chờ bác sĩ ra.

Cô hiện tại đã tỉnh táo rất nhiều, bác sĩ sau khi đi ra nhìn Độ Cao lại nhìn Kiều Trì nói: "Không có gì đáng ngại, chính bị đập vào nên choáng, đợi lát nữa tỉnh cũng không có chuyện gì đâu."

Kiều Trì ngăn lại nói tiếng cảm ơn, bác sĩ lại dặn dò vài câu, liền đi.

Không lâu sau, Tổng Nhất Tự truyền dịch được đẩy từ trong ra, Kiều Trì muốn tiến lên nhìn, liền bị Độ Cao kéo lại.

Cô quay đầu lại, Độ Cao nói: "Đến phòng bệnh hãy nhìn, đừng làm chậm trễ bọn họ đẩy qua."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, vừa rồi bác sĩ nói không có việc gì cô đã yên tâm chút.

Cô và Độ Cao đi theo sau lưng y tá, y tá đẩy Tổng Nhất Tự vào phòng bệnh cao cấp, lại kiểm tra một lần sau đó mới rời khỏi.

Chờ bọn họ vừa đi, Kiều Trì vội vàng bước nhanh đến giường bệnh, giơ tay lên muốn nhìn đầu Tổng Nhất Tự một chút, nhưng Độ Cao cũng ở trong phòng, liền nhịn lại. Cô dùng ánh mắt xem xét Tổng Nhất Tự từ trên xuống dưới một lần, xác định không có vấn đề, cô mới thật sự nhẹ nhàng thở ra.

"Bác sĩ nói không có việc gì thì sẽ không sao đâu, không cần lo lắng như vậy, tố chất thân thể của Tổng tổng rất tốt, đợi lát nữa sẽ tỉnh thôi." Độ Cao an ủi, anh nhìn thời gian trên điện thoại, sợ Văn Nguyệt Nguyệt trở về không tìm được đường, vì vậy nói: "Tôi đi ra ngoài tìm Nguyệt Nguyệt trước, sợ lát nữa em ấy về không tìm được phòng bệnh."

Kiều Trì đáp được.

Độ Cao liền đi ra, còn thuận tay đóng cửa phòng bệnh lại.

Kiều Trì xác định Độ Cao đã thật sự rời đi, mới xoay người cẩn thận từng li từng tí sờ lên đầu lão đại.

Xác thực không có chuyện gì, không rách da cũng không chảy máu.

"Làm em sợ muốn chết." Kiều Trì nhìn khuôn mặt Tổng Nhất Tự đang ngủ lảm bảm nói.

Trong phòng bệnh cao cấp có máy nước nóng lạnh, Kiều Trì tìm được ly trong tủ, cầm ly đi vào trong toilet, rửa cả trong lẫn ngoài cái ly, sau đó đi đến chỗ máy nước nóng lạnh rót nước vào ly lắc lắc, lại quay lại toilet đổ nước ra.

Cô cứ như vậy đi tới đi lui rửa ly, hoàn toàn không để ý đến Tổng Nhất Tự trên giường bệnh đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Tổng Nhất Tự mí mắt run rẩy, sau đó chậm rãi mở mắt, nhìn trần nhà màu trắng đầu tiên.

Bên tai là tiếng bước chân đi tới đi lui.

Hắn cảm thấy chỗ gáy mình khá đau, giơ tay lên sờ mới cảm thấy tốt hơn chút.

"Anh tỉnh rồi à? Còn chỗ nào không thoải mái không?"

Một giọng quan tâm vang lên bên tai, Tổng Nhất Tự nhìn sang, Kiều Trì trong tay cầm ly nước, bên trong đựng nước ấm, cô cầm điều khiển từ xa đặt bên cạnh tủ, nâng giường lên, sau đó nhét ly nước vào trong tay Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự cúi đầu nhìn thoáng qua ly nước, hẳn quả thật có chút khát.

Nhưng hắn không muốn uống nước Kiều Trì đưa.

Kiều Trì thấy hắn ngơ ngác cúi đầu nhìn chăm chăm ly nước, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có." Tổng Nhất Tự trả lời, chạm môi mỏng vào vành ly, từng ngụm uống hết nước.

Kiều Trì thấy hắn uống xong, liền lấy lại ly, hỏi: "Anh còn muốn uống nữa không?"

"Không." Tổng Nhất Tự cự tuyệt.

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, xoay người chuẩn bị để ly ở chỗ máy nước nóng lạnh, đến lúc đó Tổng Nhất Tự muốn uống nước khi nào thì ly cũng sạch hết.

Cô hoàn toàn không chú ý phía sau lưng mình, ánh mắt Tổng Nhất Tự nhìn cô đã thay đổi.

Tổng Nhất Tự nhớ lại.

Tất cả đều đã nhớ lại.

Hắn là tổng giám đốc tập đoàn Tổng thị, ông chủ đằng sau quản lý công ty giải trí SY, đứng tên vài chục căn phòng, vài cái gara, siêu xe được cất trong gara không dưới hàng trăm, trong tay có vô số tài sản, nhưng chỉ có một thứ không có, chính là bạn gái.

Hắn không có bạn gái, ngay cả bạn gái cũ hay bạn gái tin đồn cũng không có.

Mà lúc này một người khác trong phòng bệnh, lại lấy danh nghĩa bạn gái của hắn ở chung với hắn gần ba tháng.

Cũng lừa hắn gần ba tháng.

Tổng Nhất Tự vừa nghĩ tới mấy hành động ngu ngốc của mình trong mấy tháng qua, nhất thời không biết nên chơi chết mình trước hay chất vấn người trước mặt tốt hơn.

"Không phải anh nói trở lại khách sạn sao? Sao lại đến studio?" Kiều Trì một lần nữa đi đến bên cạnh giường bệnh ngồi xuống, cô thấy vẻ mặt Tổng Nhất Tự ngây ngốc, còn có chút... kháng cự?

Hỏi lần nữa: "Em gọi bác sĩ đến khám lại cho anh nhé?"

Tổng Nhất Tự lấy lại tinh thần, hắn nhàu lông mày nhìn Kiều Trì, cứng rắn đáp: "Không cần."

"Được rồi, anh đau đầu không?" Kiều Trì lại hỏi, cô cảm thấy Tổng Nhất Tự sau khi tỉnh có chút kỳ quái, dựa theo phong cách của hắn tỉnh lại hẳn là hỏi cô có bị thương hay không, sau đó lại nũng nịu cầu ôm một cái, hôn một cái gì đó.

Sao bây giờ trông lạnh lùng quá vậy.

Tổng Nhất Tự nâng tay không có kim ghim vào dè vào huyết thái dương.

Kiều Trì hiểu ra, thì ra là do đau đầu.

Cô đứng lên, Tổng Nhất Tự cảnh giác nhìn cô. Kiều Trì bị lão đại đáng vẻ như gặp phải kẻ thù chọc cười, cô giơ tay lên nhẹ nhàng búng vào trán hắn: "Anh làm gì vậy."

Tổng Nhất Tự chấn kinh, cô gái này lừa hắn, còn búng trán của hắn???

Điên rồi à???

Hắn đang muốn nói gì đó, huyết Thái Dương lại được người dùng lực không nặng không nhẹ ấn vào, khiến hắn giải tỏa được không ít cảm giác khó chịu, lúc đầu cả thân trên của hắn cứng ngắc, nhưng cuối cùng Kiều Trì xoa bóp thật sự rất dễ chịu, liền chậm rãi buông lỏng người.

Hắn nghe thấy Kiều Trì nói: "Chỉ xoa được một lát thôi, đợi lát nữa nếu như bọn họ quay lại hỏi anh có quen em hay không, anh cứ nói chúng ta là bạn bè bình thường, có được không?"

A, nữ nhân, lừa người khắp nơi.

Kiều Trì thấy Tổng Nhất Tự không đáp lời, nghiêng đầu nhìn sườn mặt hắn.

Lông mi Tổng Nhất Tự rất dài, Kiều Trì tay ngứa ngáy có hơi muốn sờ, nhưng cô vẫn nhịn được.

Tổng Nhất Tự bị nhìn chăm chăm có hơi không được tự nhiên, mặc dù ký ức hắn đã khôi phục, nhưng đầu óc vẫn có chút hỗn loạn, ánh mắt hắn hốt hoảng, cố giả vờ trấn định, dựa theo tính cách của mình trước mặt Kiều Trì, cố gắng để cho mình nhìn như cố tình gây sự, ủy ủy khuất khuất nói: "Anh cứ

không được gặp người khác như vậy sao!"

Tổng Nhất Tự cảm thấy kỹ thuật diễn của mình max điểm.

Vẫn là lão đại mất trí nhớ quen thuộc.

Kiều Trì trầm nghĩ, cũng phải, tác giả để lão đại khôi phục ký ức là lúc Quốc Khánh, còn cỡ hai ba tháng lận.

Nhưng Tổng Nhất Tự lúc vừa tỉnh quả thật có chút không giống dáng vẻ như mất trí nhớ, Kiều Trì suy nghĩ một hồi, quyết định coi vừa rồi như là tiềm thức của lão đại, lúc ở nhà, đôi lúc lão đại cũng sẽ như vậy.

Nhưng rất nhanh sẽ ổn thôi, lần này hẳn là cũng không khác trước lắm.

"Sao anh lại không được gặp ai? Rõ ràng là anh nói không được công khai!" Kiều Trì khí thế hùng hồn nói.

Tổng Nhất Tự khòe miệng giật một cái, trầm nghĩ: Nếu không phải tôi vừa nhớ ra, không chừng bị cô lừa thành cái dạng gì nữa!

Tên đại lừa đảo này!

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Trì: Là chính anh không cho em công khai!

Tổng Nhất Tự (mỉm cười): Lừa đảo

Tôi tới rồi!!!

Con rể tôi khôi phục ký ức!!!

Trời ơi!!!

Làm người mẹ này là tôi kích động hết sức!!!

Ha ha ha ha còn một chương nữa!

Ban đêm sẽ được xem~~

Mọi người buổi sáng tốt lành nha ~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Tháng 9 sắp tới t có thể sẽ rest để tập trung học, t muốn hoàn thành truyện trước thời gian đó nên bạn nào muốn edit chung với t cứ nhắn cho t í ẹ (*"□"*)

À mấy cậu có thích t spoil chương sau một ít không?

P/s: TeamFlash! TeamFlash! TeamFlash!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- - -

Cửa bị gõ, Kiều Trì thu tay về nhanh chóng đi đến chỗ máy nước nóng lạnh, giả vờ như mình đang đi rót nước.

Người đầu tiên trở về là Lý Y đi nộp viện phí, cầm trong tay tờ phiếu thanh toán, vừa vào cửa trông thấy Tổng Nhất Tụ tỉnh, vội vàng tiến lên hỏi: "Anh vẫn ổn chứ? Còn chỗ nào không thoải mái không? Có cần tôi gọi bác sĩ đến xem thử không?"

Tổng Nhất Tụ trầm mặc lắc đầu, Kiều Trì cầm nửa ly nước đi đến bên cạnh giường bệnh nói: "Anh ấy không sao, vừa rồi tôi đã hỏi qua."

Lý Y nhẹ gật đầu, cô cất tờ phiếu thanh toán, nhìn mặt Tổng Nhất Tụ, luôn cảm thấy đã gặp ở đâu rồi, nhưng lại không nghĩ ra.

Tổng Nhất Tụ lườm cô một cái, lạnh lùng nói: "Không cần nhìn tôi chăm chăm như vậy."

Lý Y lấy lại tinh thần, ngượng ngùng cười cười: "Thật ngại quá, tôi cảm giác hình như đã gặp anh ở đâu, nhưng nghĩ mãi không ra, nên mới nhìn chăm chăm anh."

Tổng Nhất Tụ ừ một tiếng, hần nhìn về phía Kiều Trì, đưa tay ra.

Kiều Trì trừng mắt nhìn, không rõ hần muốn làm gì.

Tổng Nhất Tụ vì khả năng phản ứng của Kiều Trì trầm tư ba giây, nói: "Nước."

Kiều Trì mới phát hiện mình cầm ly nước lại không đưa tay ra, vội vàng cười đưa ly cho Tổng Nhất Tụ, đồng thời nhân lúc Lý Y không chú ý làm mặt quỷ với Tổng Nhất Tụ.

Không chỉ là đồ lừa đảo mà còn là đồ lừa đảo bất chấp tất cả.

Tổng Nhất Tụ nhìn cô một cái thật sâu, sau đó dời ánh mắt lên trên ly, làm bộ uống một ngụm.

"Bọn Độ Cao đâu?" Lý Y hỏi, cô lấy điện thoại ra mới nhận ra không thấy hai người bọn họ.

"Đi mua khẩu trang rồi." Kiều Trì trả lời, bọn họ đi vội không kịp nguy trang, bây giờ hai người đó còn chưa trở lại, có lẽ bị phát hiện rồi.

Lý Y nhẹ gật đầu, cô chỉ chỉ điện thoại, lại nhìn Tổng Nhất Tụ một chút, liền cầm điện thoại đi.

Cửa mở ra rồi lại đóng lại, Kiều Trì đang muốn ngồi xuống, lại nghe thấy Tổng Nhất Tụ bất mãn nói: "Anh không uống nữa."

Kiều Trì chỉ chỉ bên cạnh tủ: "Anh để lên trên đây là được."

Tổng Nhất Tụ mím môi một cái, Kiều Trì một chút áy náy gạt người khác cũng không có, mết cho hần lúc ấy còn khản trương đi cứu cô như vậy, chưa được bao lâu, ngay cả cái ly cũng không nguyện ý giúp hần cầm.

Kiều Trì không biết trong lòng lão đại đang rối rắm, điện thoại của cô vang lên, lấy ra xem, là Độ Cao gọi.

Cô nhìn điện thoại một cái lại nhìn lão đại đang nhìn chăm chăm cô một cái, ghế chưa kịp ngồi nóng đã đứng lên: "Em ra ngoài nghe điện thoại."

"Có chuyện gì không thể ở trong đây nói sao?" Tổng Nhất Tụ mất sắc, hần trông thấy là Độ Cao gọi tới, thấy Kiều Trì muốn tránh hần, trong lòng có chút khó chịu.

Kiều Trì nghĩ thầm, hôm nay lão đại có hơi khó chịu nha.

Cô nhìn về phía Tổng Nhất Tụ, người phía sau đang lườm cô, đáng vẻ đó thật sự muốn tự mình nhận cuộc điện thoại này.

Chuông điện thoại vẫn reo, Kiều Trì làm một động tác suy với hần, xoay người đi về phía cửa sổ nhận điện thoại.

"Alo?"

"Kiều Trì, tôi với Nguyệt Nguyệt bị fan phát hiện, không đến phòng bệnh được, Tổng tổng không sao chứ?"

"Không sao."

"Vậy được, tôi sẽ gọi lại cho Lý Y, hỏi cô ấy có trở về không. Cô cũng cẩn thận một chút."

"Được rồi, anh cũng cẩn thận nhé."

Kiều Trì cúp điện thoại, quay người lại phát hiện Tổng Nhất Tụ vẫn còn nhìn chăm chăm cô, bất đắc dĩ nói: "Nhìn em làm gì? Anh không nghỉ ngơi sao?"

"Ai gọi em vậy?" Tổng Nhất Tụ không trả lời câu hỏi của Kiều Trì, Kiều Trì thẳng thắn nói: "Là Độ Cao, anh ấy và Nguyệt Nguyệt bị fan phát hiện nên đi về trước."

Tổng Nhất Tụ chớp chớp mí mắt, luôn cảm thấy sau khi hần hôn mê đã có chuyện gì đó không hay xảy ra, hần ngập ngừng hỏi: "Anh ta cũng tới?"

Kiều Trì vừa đi vừa gạt đầu, cô nói: "Đúng vậy, anh ấy công anh từ studio xuống lầu dưới, cũng là anh ấy đưa anh lên xe cứu thương."

Bên ngoài ẩm một tiếng, sau đó sau đó từ cơn mưa phùn dần dần trở nên nặng hạt hơn.

Sắc mặt Tống Nhất Tự lúc này cũng giống như thời tiết bên ngoài, vô cùng âm trầm.

Hắn là một đại nam nhân, thế mà bị Độ Cao công từ trên lầu xuống?!

Mặc dù lúc giữa có đi thang máy, nhưng người ở trong studio đều nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Tống Nhất Tự cảm thấy có một cảm giác thật bất lực, răng hàm cắn chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không thể đỡ anh xuống dưới được à?"

Kiều Trì an ủi: "Lúc ấy tình hình của anh trông tương đối nguy cấp, mọi người cũng không quan tâm được nhiều như vậy, lại nói lỡ như anh bị đập..."

Kiều Trì ngậm miệng lại.

"Đập cái gì?" Tống Nhất Tự truy vấn.

Kiều Trì liếm liếm môi, nói sang chuyện khác: "Bây giờ anh cứ ở trong phòng đi, em đi tìm bác sĩ hỏi tình hình cụ thể của anh, nếu như không có chuyện gì nữa, chờ lát mưa tạnh em đưa anh về khách sạn."

Tống Nhất Tự thấy Kiều Trì không chịu trả lời vấn đề vừa rồi, cũng không hỏi tới nữa, chỉ là không vui nhìn Kiều Trì.

Kiều Trì ại một tiếng, từ trên ghế đứng lên, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của Tống Nhất Tự, cúi người nhanh chóng hôn lên gương mặt hắn một cái.

Cô mím môi ngồi dậy cười: "Nghe lời, không nên chạy loạn."

Dứt lời liền cầm điện thoại ra cửa.

Tống Nhất Tự giơ tay lên sờ gương mặt bị hôn của mình, đã hơi nóng lên, hắn dùng sức chà, lại chỉ cảm thấy mặt mình càng chà càng nóng.

"Không biết xấu hổ!" Tống Nhất Tự cuối cùng hướng về cửa phòng bệnh đóng chặt phun ra bốn chữ này.

Hắn đã thấy rõ tất cả, Kiều Trì không chỉ là cao thủ lừa gạt còn cực kỳ thuần thục!

Hắn nghiêng đầu, điện thoại Kiều Trì lúc trước mua cho hắn đặt ở trong hộc tủ bên cạnh giường bệnh, hắn vươn tay cầm điện thoại lên, ấn mở danh bạ tìm được số điện thoại của Ngụy Duy.

"Alo? Ông chủ."

Ngụy Duy ngược lại rất nhanh nhận điện thoại, lúc này anh đang ở khách sạn sắp xếp hành lý của mình, ngày mai anh phải đi theo Tống Minh Diệu về thành phố C. Tống Minh Diệu ở thành phố S không tìm được tung tích của ông chủ, liền khẳng định cho rằng ông chủ đã trở về thành phố C, nếu không phải hôm nay trời mưa không có cách nào đi, thì bây giờ hắn đã ở trên máy bay.

"Tôi nhớ ra rồi." Tống Nhất Tự bình tĩnh nói lời chần chừ, Ngụy Duy đầu tiên là sửng sốt mấy giây, sau đó có chút kích động nói: "Thật sao? Anh đã nhớ lại hết tất cả sao?"

*Truyện được đăng tại wattpad.com/user/-Tohongmap-

"Ừ." Ngón tay Tống Nhất Tự nắm mạnh chăn vuốt vuốt: "Giúp tôi tra người."

"Anh nói đi."

"Kiều Trì."

Ngụy Duy bên đầu bên kia trầm mặc, xem ra lần trước mình không nghe nhầm, ông chủ thật sự muốn tra bà chủ.

Nhưng vì sao chứ? Ngụy Duy cảm thấy hoang mang, anh cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Có thể hỏi anh vì sao không?"

"Cô ấy lừa tôi." Tống Nhất Tự dù thế nào cũng không nghĩ ra động cơ của Kiều Trì.

Ngụy Duy càng hoang mang hơn, nhưng anh biết bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, anh đáp được.

Tống Nhất Tự buông chăn ra, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Tống Minh Diệu khi nào về thành phố C?"

"Ngày mai, tôi sẽ cùng phó tổng Tống trở về."

**

Tổng Nhất Tụ không có gì đáng ngại, Kiều Trì không quá yên tâm, lại để bệnh viện kiểm tra đầu Tổng Nhất Tụ, cuối cùng đều là kết quả không có gì đáng ngại, mất một chút thời gian mới dẫn Tổng Nhất Tụ trở lại khách sạn.

Tiểu Tiểu đã thuê lại một phòng khác cho Tổng Nhất Tụ, hành lý của hấn Tiểu Tiểu cũng đã cầm về, để vào trong góc.

Kiều Trì dẫn đầu vào phòng, quay đầu nhìn Tổng Nhất Tụ đứng ở ngoài cửa không vào, thúc giục nói: "Thất thần gì vậy? Đi vào đi."

Tổng Nhất Tụ thu hồi ánh mắt dò xét, bước thẳng vào.

Tiểu Tiểu thức thời đóng cửa rồi đi, Kiều Trì đi đến chỗ vali ở góc phòng, Tổng Nhất Tụ còn chưa kịp từ chối, Kiều Trì đã cầm vali sau đó mở ra, cô thay Tổng Nhất Tụ lấy quần áo sạch sẽ ra dọn đồ: "Về đổi qua xế chiều ngày mai, một mình anh có thể về không? Nếu như không được, ở đây thêm mấy ngày đi?"

Tổng Nhất Tụ nhìn Kiều Trì thuận thực cầm quần áo của mình, nhẹ chau lông mày lại, "Không cần, ngày mai anh sẽ về."

Kiều Trì nhìn hấn vài lần, dựa theo ngày thường, lão đại hận không thể ở bên cạnh cô mọi lúc, sao hôm nay lại đáp ứng sáng khoái như vậy, mấy lời dễ dàng còn chưa nói đâu. Nhưng vậy cũng tốt, cô đỡ phải nhiều lời.

"Được, nếu như không thoải mái nhất định phải đến bệnh viện khám đó." Kiều Trì cầm quần áo đặt lên giường, bây giờ đã là tám giờ, mưa to đến nhanh đi cũng nhanh, bên ngoài bây giờ chỉ còn mấy hạt mưa nhỏ tí tách, Kiều Trì đi đến cửa sổ sát đất trước ghế sofa, lấy điện thoại của mình ra hỏi: "Anh muốn ăn gì không?"

Tổng Nhất Tụ thấy Kiều Trì không có ý định muốn rời đi, hấn trầm mặc một chút, nếu như bây giờ đuổi người ra ngoài, như vậy Kiều Trì nhất định sẽ hoài nghi kỷ ức hấn đã khôi phục, vì vậy nói: "Bây giờ anh không đói bụng."

"Anh hôm nay sao vậy?" Kiều Trì ngẩng đầu lên, ngay từ đầu còn cảm thấy lão đại bởi vì vừa bị đập đầu nên có chút gắt gỏng, bây giờ xem ra, cái tính tình này không phải bị kìm hãm quá lâu đi?

Chẳng lẽ là vì chuyện Độ Cao công hấn?

Chuyện có bao lớn chứ.

Nhưng lão đại trước đó có thành kiến với Độ Cao, coi người ta là tình địch tương tượng mà tự ăn giấm rất lâu.

Kiều Trì thở dài, từ trên ghế sofa đứng lên, vừa đi vừa mềm giọng dụ dỗ nói: "Có phải là còn đang suy nghĩ về chuyện của Độ Cao không? Anh xem người ta công anh đi xuống nhanh như vậy, đừng nóng giận."

Ai giận chuyện này?

Hấn vốn không có tức giận! Hấn giận chính là Kiều Trì lừa hấn, còn vừa lừa những ba tháng. Nếu là tâm nhân của hấn cũng nhỏ giống Tổng Minh Diệu, có lẽ Kiều Trì không thể nhìn thấy mặt trắng tối nay nữa.

Tổng Nhất Tụ hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "Không sao, chỉ là do bị đập nên không thoải mái lắm."

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, trên mặt lại là dáng vẻ có quý tin mới tin anh.

Tổng Nhất Tụ cũng mặc kệ Kiều Trì tin hay không, cầm quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm.

Chờ sau khi hấn đi ra Kiều Trì đã không còn ở đây, khoe mắt thoáng nhìn cái ly trên đầu giường, chậm rãi bước qua, dưới cái ly đè một tờ giấy nhỏ, Kiều Trì viết: Đi mua cơm, lát nữa sẽ về.

Tổng Nhất Tụ nhìn qua, rút tờ giấy ra vò thành một cục ném vào trong thùng rác, điện thoại không biết để ở đâu trong phòng vang lên, Tổng Nhất Tụ dạo qua một vòng, cuối cùng phát hiện điện thoại đang sạc pin, không cần đoán cũng biết là Kiều Trì làm.

"Ông chủ, thông tin của Kiều tiểu thư tôi đã tra gần như rõ ràng, trực tiếp gửi Wechat cho anh hay là gửi vào hòm thư cho anh?"

"Hòm thư." Tổng Nhất Tụ nói.

Wechat sợt lát nữa Kiều Trì trở về trông thấy.

Hấn cầm điện thoại một lần nữa quay lại bên cạnh thùng rác, nhìn chăm chăm cục giấy nhỏ bên trong.

Cuối cùng vẫn xoay người nhặt cục giấy cho, tay vuốt nó rồi thả lại trên bàn.

Ngụy Duy đáp một tiếng, sau đó áp ứng nói: "Ông chủ, có một chuyện tôi không tra ra được."

"Chuyện gì."

"Về phương diện tình cảm của Kiều tiểu thư không có gì cả, ngay cả quá khứ yêu đương với anh cũng không tra được, lúc anh với Kiều tiểu thư có phải đã kêu người xóa sạch dấu vết không?"

Ông chủ hẳn là sợ bị lộ xương sườn mềm của mình, người trong cái vòng tròn này đều nhìn chăm chăm ông chủ đó, chỉ cần ông chủ phạm sai lầm liền kéo ông chủ xuống.

Hắn và Kiều tiểu thư tình cảm tốt như vậy, nếu biết Kiều tiểu thư có lẽ sẽ bị nhận uy hiếp.

Ông chủ thật quá cẩn thận!

Ngụy Duy cảm thấy mình còn phải ở bên cạnh Tống Nhất Tự học thêm mấy năm nữa.

"Tôi cần phải làm mấy chuyện đó sao?" Tống Nhất Tự hỏi ngược lại, "Chẳng lẽ tôi không có năng lực bảo vệ người phụ nữ của tôi?"

"Cái này..." Ngụy Duy cảm thấy không hiểu, nếu như ông chủ không cố ý xóa đi dấu vết yêu đương, vậy tại sao một chút cũng không tra được?

"Cô ấy lừa tôi." Tống Nhất Tự lần thứ hai nói với Ngụy Duy câu nói này.

Ngụy Duy tốt xấu cũng làm tổng thư ký nhiều năm, lập tức liền phản ứng kịp: "Ý anh là Kiều tiểu thư có thể không phải bạn gái anh?"

"Ừ." Tống Nhất Tự nghiêng răng nghiêng lợi. Rõ ràng chỉ có một chữ ừ, Ngụy Duy nghe được lại thay Kiều Trì cảm thấy kinh hãi.

Dù sao mình cũng thay ông chủ làm việc, anh suy nghĩ một chút nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định hỏi ra mục đích của Kiều tiểu thư, đồng thời sẽ không để cô ấy xuất hiện trước mặt anh nữa."

"Cái gì?" Tống Nhất Tự mí mắt nháy lên, dựa theo tác phong làm việc trước kia, Ngụy Duy rất có thể sẽ trói Kiều Trì lại, sau khi hỏi xong sẽ đuổi ra khỏi thành phố C.

Quả nhiên, Ngụy Duy lạnh như băng nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định giúp anh làm tốt chuyện này."

Tống Nhất Tự có hơi nhức đầu ã lên huyết thái dương, làm sao cảm giác chuyện càng ngày càng loạn, hắn trả lời: "Không cần."

Ngụy Duy ở đầu bên kia a một tiếng, hơi nghi hoặc hỏi: "Vậy anh định xử lý thế nào?"

Tống Nhất Tự trầm mặc, xử lý thế nào? Đã lớn như vậy, Kiều Trì vẫn là người đầu tiên lừa hắn quay mòng mòng, mà hắn còn rất cam tâm tình nguyện.

"Ông chủ?"

Tống Nhất Tự lấy lại tinh thần, hắn phát ra một tiếng ừ, trong giọng nói có vài phần cảm giác nhận mệnh, hắn nói: "Tôi quyết định."

Trái tim Ngụy Duy nhảy một cái, nếu như quyết định của ông chủ quá nghiêm khắc, mình vẫn nên giúp Kiều tiểu thư nói vài lời hữu ích, dù sao cũng từng chiếu cố ông chủ mà...

Ngụy Duy còn chưa nghĩ xong, trong điện thoại đã truyền ra nửa câu nói sau của Tống Nhất Tự.

"Lừa lại."

Ngụy Duy:...

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Nhất Tự (cẩn thận): Tôi quyết định!

Ngụy Duy (nghiêm túc): Ừm!

Tống Nhất Tự (kiên định): Lừa lại!

Ngụy Duy: Ồ.

Tôi đến rồi!

Tôi biết tôi đến chậm rồi _(3" ˃ˋ)_

Hôm nay về nhà muộn, dọn dẹp một chút đã gần mười giờ rồi

Nhưng mà vẫn kịp!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Mà cảm giác mấy người hình như rất thích mấy cảnh hỏa táng nha (Thật ra tôi cũng...

Không nói nữa, nói nữa tôi cảm thấy sẽ kết thúc cốt truyện mất.

Mọi người ngủ ngon!

Ngày mai gặp ~~~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Về vấn đề spoil do mọi người ít tương tác với t quá nên thôi, gác qua chuyện đó nhé, khi nào có gì đó thú vị thì t sẽ spoil một chút. (" ω ")

Bái bai mọi người, chúc mọi người ngủ ngon ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- - -

"Tại sao cô ta không bị thương!"

Ở một điểm mù của camera khách sạn nào đó vang lên giọng nữ tức hỏn hển.

Người phụ trách ánh sáng đứng trước mặt người phụ nữ, con người rũ xuống, đếm một tờ lại một tờ tiền trong tay.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ này của gã, tiến lên một bước muốn cướp tiền lại, người phụ trách ánh sáng lui về sau một bước, trên mặt không còn dáng vẻ khiêm tốn như ban ngày, trên miệng gã ngâm điếu thuốc, híp mắt nhìn người phụ nữ nói: "La Tuyết, cô cướp cái gì?"

La Tuyết nghe gã nói, càng thêm nóng nảy, cô ta tức giận nói: "Giao chuyện cho anh làm cũng không xong, tiền này không thể cho anh."

Nếu lúc này Kiều Trì ở đây, chưa chắc có thể nhận ra vị này chính là La Tuyết, bởi vì dáng vẻ chênh lệch quá lớn.

La Tuyết lúc đầu dáng người coi như đầy đặn, mặt cũng được bảo dưỡng rất tốt, không nhìn kỹ rất khó nhìn ra dấu vết năm tháng trên mặt cô ta. Mà La Tuyết bây giờ, thân thể hoàn toàn béo phì, trên mặt có nhiều nếp nhăn mà trước đây không có, mặt bóng loáng, đôi mắt bị khối thịt che khuất hoàn toàn.

Người phụ trách ánh sáng nhìn dáng vẻ lúc này của cô ta cười khinh bỉ, hướng về phía mặt cô ta phun ra ba chữ: "Mụ mập chết bầm."

Tay lưu loát bỏ tiền vào trong túi mình mang tới, không nhìn La Tuyết nữa, bước ra khỏi điểm mù của camera.

La Tuyết nhìn bóng lưng người phụ trách ánh sáng, hai tay nắm chặt, hận không thể cắn chết gã.

Đoạn thời gian trước, khi cô ta bị công ty sa thải, lúc đầu sẽ tiếp tục làm việc người đại diện, lại không ngờ rằng tất cả công ty giải trí cứ như gặp ma, vừa thấy cô ta, tính tình tốt thì mời cô ta ra ngoài, tính tình không tốt thì trực tiếp đuổi cô ta đi, ngay cả những công ty nhỏ cô ta từng xem thường, đều tránh cô ta như tránh ôn thần.

Người muốn gió được gió muốn mưa được mưa như cô ta đã bao giờ bị úy khuất như vậy chứ?

Cô ta hỏi thăm một chút, mới biết được có người cố ý chinh cô ta, nguyên nhân là bởi vì cô ta đối với diễn viên dưới tay cực kỳ hà khắc, diễn viên nào thì không cần nói La Tuyết cũng biết.

Là Kiều Trì.

Móng tay bị ghim vào da thịt, La Tuyết đưa tay vịn vách tường khách sạn thờ hỏn hển, cô ta là người của thành phố S, lúc đầu là về nhà nghỉ ngơi dưỡng

bệnh nghỉ biện pháp đông sơn tái khởi, lại không nghĩ rằng nhìn thấy Kiều Trì đang quay phim ở trên đường.

Trong lòng lập tức dâng lên hận ý, La Tuyết dựa vào một số người trước kia liên lạc với người phụ trách ánh sáng nào đó bên đoàn phim, coi như cô ta tạm thời không động được Kiều Trì, cũng phải để Kiều Trì chậm trễ tiến độ mới được!

Kết quả hiện tại Kiều Trì hoàn hảo không chút tổn hại, còn số tiền tiết kiệm ít ỏi của cô ta lại mất hết.

La Tuyết tức giận đến nỗi trái tim cũng muốn đau theo.

Người phụ trách ánh sáng khẽ hát dự định trở về phòng mình nghỉ ngơi một lát, vì buổi tối có hoạt động phải để dành tinh thần. Gã vừa mới bước vào thang máy, đã có mấy người đàn ông âu phục giầy da đáng người khôi ngô trật tự đi vào thang máy, người phụ trách ánh sáng ấn tầng mình ở, đứng ở chỗ nhân số, khóa mắt không ngừng dừng ở trên người bọn họ.

Mấy người này một câu cũng không nói, trông thật dọa người.

Người phụ trách ánh sáng không biết vì sao tâm luôn cảm thấy bất ổn, gã nhìn tầng sắp tới, trên mặt hiện ý cười, hỏi người cách mình gần nhất: "Xin hỏi mọi người đến tầng mấy?"

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía người phụ trách ánh sáng, nhưng không có ai trả lời gã.

"Đỉnh!"

Đến tầng.

Người phụ trách ánh sáng tranh thủ thời gian nhấc chân ra ngoài, không ngờ bên ngoài lại có người đứng đưa lưng về phía thang máy.

Người phụ trách ánh sáng nhìn thoáng qua, dự định đi vòng qua, một khách cũng không muốn ở lại đây mà chỉ muốn trở về phòng của mình, lại không nghĩ rằng người kia đột nhiên xoay người lại, anh ta khiêm tốn cười với gã một cái nói: "Xin chào, có chuyện cần xác minh với anh."

Mấy người đàn ông ở trong thang máy cũng đi ra, đứng ở sau lưng chặn đường lui của gã.

"Mấy người muốn làm gì! Nơi này là khách sạn đây!" Người phụ trách ánh sáng nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt không ngừng nhìn về bốn phía, hi vọng có một nơi có thể để gã chạy.

Ngụy Duy nâng cằm nhìn về phía người phụ trách ánh sáng, vệ sĩ sau lưng nhẹ gật đầu.

Mỗi người một bên khống chế cánh tay của người phụ trách ánh sáng, nửa đẩy nửa kéo đi theo Ngụy Duy rời đi.

**

Thời gian trôi qua thật nhanh, Kiều Trì đã hơ khô thẻ tre (1), thời tiết ngày hơ khô thẻ tre không nóng không lạnh, cực kỳ sáng khoái.

(1) Hơ khô thẻ tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Trong tay Kiều Trì ôm bó hoa đoàn làm phim tặng, cười ôm tạm biệt với những người khác.

"Haizz, cô đi rồi, tôi và Nguyệt Nguyệt còn vài ngày nữa lận." Độ Cao vừa nói vừa giang hai tay.

Kiều Trì tiến lên ôm một cái, lui về về sau trêu ghẹo nói: "Tôi hỏi Lý Y rồi, cảnh hôn tiếp theo của hai người cũng không tệ nha."

Độ cao thở dài, anh còn chưa nói gì, Văn Nguyệt Nguyệt bên cạnh mắt đã đỏ hồng đi tới, đẩy Độ Cao qua một bên, giang hai tay ôm lấy Kiều Trì, "Tôi không nỡ để cô đi."

Kiều Trì rảnh tay sờ lên đầu Văn Nguyệt Nguyệt, ôn nhu nói: "Dù sao hai người cũng còn mấy ngày là xong, đến lúc đó về thành phố C rồi, chúng ta có thể hẹn gặp nhau."

Văn Nguyệt Nguyệt ở hõm vai cô ồm ồm một tiếng.

Tiểu Tiểu đứng ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: "Chị Kiều Trì, chúng ta phải đi thôi kẻo không kịp chuyến bay."

Vé máy bay các cô đặt là khoảng tám giờ tối, bây giờ đã năm giờ, tiếp tục lè mè có lẽ sẽ không kịp. Văn Nguyệt Nguyệt lưu luyến không rời buông Kiều Trì ra, Kiều Trì nhéo mặt cô, xoay người sang chỗ khác nói một tiếng với đạo diễn Chương và Lý Y cách đó không xa.

Sau đó cùng Tiểu Tiểu đi trước.

Tiểu Tiểu ngồi ở ghế sau, Kiều Trì cầm điện thoại để ở phía đối diện chụp bó hoa trong ngực, sau đó lại mở Wechat kéo lên đầu trang, đang muốn gửi cho lão đại lại phát hiện tin nhắn tới qua mình nhắn cho lão đại, đến giờ lão đại cũng chưa trả lời lại.

Tay Kiều Trì dừng lại, từ khi Tống Nhất Tự từ thành phố S trở về, thái độ đối với cô trở nên có chút vi diệu.

Trước kia đều là Tống Nhất Tự gửi một đồng tin nhắn còn cô vội đến không có thời gian trả lời lại, bây giờ cô rảnh rồi nhắn cho Tống Nhất Tự, mấy giờ sau mới trả lời lại, hoặc ngày hôm sau mới trả lời, cứ như một tra nam đã thay lòng đổi dạ.

Tiểu Tiểu ngồi ở một bên thấy thế hỏi: "Sao vậy?"

Kiều Trì lấy lại tinh thần, "Không có gì."

Cô thoát ra khỏi Wechat, chuyển qua mở Weibo, cô đăng nhập vào Weibo chưa từng đăng cái gì của nguyên thân, chỉnh sửa lại thông tin trên Weibo, sau đó đăng tám ảnh chụp bó hoa lên.

Kiều Trì lại lướt Weibo của nguyên thân một chút, ẩn đi một số tin Weibo loạn thất bát tao sau đó mới thoát ra.

"Em đã nhận thêm khá nhiều kịch bản, chờ chị về thành phố C thì có thể mở ra xem, không chỉ có mỗi kịch bản, còn có cả chương trình giải trí nữa, đạo diễn của chương trình giải trí trước đó chị và Độ Cao quay cùng nhau cũng gọi cho em, nói muốn bàn chuyện hợp tác tiếp với chị." Tiểu Tiểu mở ghi chú ra, trên đó đều là những thông báo mà cô đã hoặc chưa nói gần đây.

Kiều Trì ừ một tiếng, tài xế vững vàng đậu vào bãi đậu xe của sân bay, Kiều Trì dẫn đầu xuống xe, Tiểu Tiểu cầm điện thoại nhanh chóng nhắn tin cho Tống Nhất Tự, mới cầm túi xách đi xuống xe.

Máy bay lướt qua bầu trời.

Đội hai người xuống máy bay đã hơn mười hai giờ, Kiều Trì nhìn Tiểu Tiểu lên xe, lại nhớ kỹ bảng số xe sau đó vẫy tay chào Tiểu Tiểu. Chờ Tiểu Tiểu đi rồi, Kiều Trì đẩy vali đi đến lối ra khác của sân bay, gọi xe bên đó sẽ gần nhà hơn.

Kiều Trì một tay đẩy xe đẩy, vừa rồi điện thoại rung một cái cô không quá gấp nên chưa xem, bây giờ lấy ra xem, lão đại một mực không trả lời tin nhắn thế mà năm phút trước lại gọi điện thoại cho cô.

Kiều Trì ngừng lại, hôm nay cô trở về vẫn chưa nói cho Tống Nhất Tự, một là muốn cho Tống Nhất Tự một bất ngờ, hai là muốn nhìn thử rốt cuộc hắn đang làm gì.

Hiện tại là ban đêm, sân bay so với ban ngày yên tĩnh hơn rất nhiều, cô đẩy xe đẩy qua một bên, gọi điện thoại lại.

"Alo?" Giọng Tống Nhất Tự khàn khàn như đang ở trạng thái chưa tỉnh ngủ.

"Mới nãy thấy anh gọi cho em, sao vậy?" Kiều Trì gỡ kính râm trên sống mũi xuống, tiện tay treo trên cổ áo thun, chờ Tống Nhất Tự trả lời.

Bên kia đầu tiên là truyền đến một tiếng khóc òi của một đứa trẻ, ngay sau đó lại nghe thấy Tống Nhất Tự hỏi: "Bây giờ em đang ở đâu?"

"Ồ đoàn làm phim..." Kiều Trì sùng sốt, tiếng khóc òi vừa rồi, hình như cũng xuất hiện bên cạnh cô.

Cô trừng mắt nhìn, mang theo chút nghi hoặc xoay người, Tống Nhất Tự còn đang gọi điện hỏi cô ở đâu đang đứng sau lưng cô.

"Anh..."

Kiều Trì hơi kinh ngạc, cô nhìn Tống Nhất Tự cúp điện thoại sau đó cất đi, đi về phía trước một hai bước đã đi đến trước mặt cô, Kiều Trì ngửa đầu nhìn hắn, lão đại nhìn vali sau lưng cô, hừ một tiếng: "Ồ đoàn làm phim? Đoàn làm phim của em có cảnh quay ở sân bay thành phố C à?"

Kiều Trì nói dối bị bóc mẽ có hơi xấu hổ, cô sờ lên mũi mình, hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Tống Nhất Tự lướt qua cô kéo xe đẩy vali, "Em cảm thấy anh đến đây để làm gì?"

Nói xong cũng đẩy xe đẩy đi về phía lối ra, Kiều Trì đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn, nhin cười không được, sau đó Tống Nhất Tự xoay người lại liền lập tức trở lại bình thường.

Cô siết chặt dây túi xách đeo ở trên vai, bước nhanh về phía trước đi theo hắn, "Sao anh biết hôm nay em đi máy bay? Em còn chưa nói cho anh mà."

"Em không nói cho anh, anh không thể tự hỏi à?" Tống Nhất Tự đưa một tay ra dùng lực xoa đầu cô mấy cái châm chọc nói: "Mới nửa tháng không gặp, sao anh cảm thấy bảo bối cứ như biến thành người khác, càng ngày càng ngốc."

"Anh mới ngốc ấy."

"Em ngốc."

"Anh ngốc nhất."

"Em ngốc hơn."

Hai người cứ như mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ, vấn đề ai ngồi vẫn được thảo luận từ trong sân bay ra đến bãi đỗ xe.

Tổng Nhất Tụ dẫn Kiều Trì đến bên cạnh một chiếc xe, Kiều Trì nhìn xe có hơi nghi ngờ, cái xe này là kiểu mới của nhãn hiệu nào đó, giá cả đặt ra cũng khá cao, mặc dù giá tiền này trước mặt Tổng Nhất Tụ căn bản không đáng nhắc tới, nhưng mấu chốt là, bây giờ lão đại đang trong tình trạng mất trí nhớ, làm sao hắn có tiền mua xe?

Chẳng lẽ nhớ ra rồi?

Kiều Trì cảnh giác nhìn Tổng Nhất Tụ đang đặt vali vào cốp xe, nếu như lão đại đã nhớ ra, vậy tại sao còn muốn đến đón cô? Không chất vấn mình?

Kiều Trì có chút bối rối, Tổng Nhất Tụ cất toàn bộ hành lý, đi đến bên cạnh ghế lái mở cửa xe, thấy Kiều Trì đứng ở bên cạnh không nhúc nhích, hỏi: "Em đứng ở đó làm gì vậy?"

Kiều Trì mấp máy môi, chần chờ hỏi: "Xe của anh ở đâu ra vậy?"

Tổng Nhất Tụ thổi phù một cái, cánh tay khoác trên cửa xe: "Đương nhiên là mua rồi, không lẽ là đi trộm?"

Hắn trả lời quá bình tĩnh, Kiều Trì căn bản không nhìn ra cảm xúc khá ở trên mặt hắn.

"Lên xe." Tổng Nhất Tụ bước vào trong xe, Kiều Trì ồ một tiếng, đi đến chỗ tay lái phụ kéo cửa ra ngồi xuống.

Tổng Nhất Tụ khởi động xe, đưa tay kéo dây an toàn, vừa thắt xong lại tháo ra, đột nhiên hắn nghiêng người tới gần Kiều Trì, thân thể Kiều Trì cứng ngắt mặt cũng không chớp trông mong nhìn hắn.

Không khí mập mờ ngập tràn trong xe, Tổng Nhất Tụ xích lại gần nữa, Kiều Trì nuốt một ngụm nước bọt, tay cũng vô thức muốn đẩy Tổng Nhất Tụ ra. Lại không ngờ Tổng Nhất Tụ khẽ cười một tiếng, giơ tay lên giúp cô kéo dây an toàn, cài cho cô xong liền ngồi xuống lại.

Hắn đập chân ga, khóe mắt liếc qua bên Kiều Trì, người vẫn đang trong tư thế mới này.

"Nghĩ gì thế?" Tổng Nhất Tụ thuận miệng hỏi.

"Không..." Kiều Trì ngượng ngùng cười cười, mới vừa rồi còn tưởng lão đại lại muốn hôn cô đó.

"Có phải em nghĩ anh định hôn em không?" Tổng Nhất Tụ tâm tình vui vẻ, cô nhóc lừa gạt này thế mà không chịu nổi bị trêu chọc, hắn còn chưa làm gì đâu, nếu làm thật thì chẳng phải xấu hổ đến mức trốn đi sao.

"Anh cũng không phải loại người đó." Tổng Nhất Tụ hoàn toàn lựa chọn quên đi hành động trước kia của mình.

Kiều Trì ha ha hai tiếng, nghĩ thầm, lão đại hình như không biết bản thân trước kia là người như thế nào nhỉ.

"Anh rất đứng đắn." Tổng Nhất Tụ tiếp tục nói, hắn thoáng nhìn Kiều Trì một lời khó nói hết đang nhìn hắn, trấn định nhìn đường phía trước hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không phải sao?"

"Vâng vâng vâng." Kiều Trì nói qua loa, cô nghiêng đầu, giơ tay hạ cửa sổ xe xuống, không để ý Tổng Nhất Tụ nữa.

Tổng Nhất Tụ nhú mày, lại suy nghĩ, IQ của cô nhóc lừa gạt này trông có vẻ không quá cao, sao trước đây mình lại bị cô ấy lừa nhỉ?

Đúng thật là gặp quỷ mà.

Gió thổi khiến Kiều Trì cũng tỉnh táo một chút, cô đóng cửa sổ xe lại, quay đầu hỏi: "Xe này anh mua à?"

Tổng Nhất Tụ ừ một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Lúc trước không phải nói rồi à, mặt khẩu thể ngân hàng anh nhớ ra rồi, cho em em lại không chịu, sau khi anh trở về đi xem thử, liền mua xe luôn."

Kiều Trì nhẹ gật đầu, hình như là có chuyện này, suýt nữa cô quên mất.

Cô nhắm mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, lại nghe thấy Tổng Nhất Tụ ở bên tai nói: "Bảo bối, trước kia anh làm tài xế cho ông chủ nào vậy? Tiền lương không tới, anh dự định sẽ quay về làm tài xế cho anh ta tiếp, em cảm thấy sao?"

Kiều Trì bỗng nhiên mở mắt ra, cô nhìn về một bên mặt lão đại, làm sao lão đại vẫn nhớ rõ việc này vậy.

Thấy trên mặt lão đại cũng không có ý đùa, nghĩ nghĩ trả lời: "Có lẽ anh ta cũng có tài xế mới rồi? Mà không phải anh đồng ý làm trợ lý của em rồi sao?"

Lại nghe thấy Tổng Nhất Tụ đáng tiếc thở dài: "Em nói đúng, có lẽ người ta có tài xế mới rồi, anh còn muốn kiếm tiền nuôi em, xem ra vẫn phải để em nuôi anh."

Tổng Nhất Tụ dừng xe lại, trước mặt là đèn đỏ, hắn nghiêng đầu sang nhìn Kiều Trì hỏi: "Vậy em sẽ không cần anh nữa sao? Nếu như em không anh

nữa, chắc anh chỉ có thể ngủ dưới cầu trên đường lớn..."

"Nghĩ gì vậy." Kiều Trì nghiêm mặt, cô giơ tay lên che miệng lão đại, nghiêm túc nói: "Lo lái xe đi, không cho nói nữa."

Đèn đỏ chuyển qua xanh, lão đại hừ một tiếng, đạp chân ga, xe liền biến mất trong màn đêm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Không có em anh sẽ không còn nhà để về, chỉ có thể ngủ dưới cầu thôi...

Tổng Nhất Tự: Anh thật đáng thương!

Kiều Trì: Anh im đi!

Tôi đến rồi ~

Cảnh quay của Tiểu Tổng hôm nay đã kết thúc rồi!

Cảm ơn đã đặt mua ủng hộ ~

Ngày mai gặp mọi người nhé ~~~

Ngủ ngon ~

【 Đúng vậy, hôm nay chỉ có một chương, đóng nắp nồi chạy đi 】

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Chương sau hấp dẫn cực, không phải là drama thì cũng là cầu lương:">

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- - -

Hôm sau, Kiều Trì thức dậy đã là một giờ chiều.

Cô gỡ bật mắt, lộ ra đôi mắt buồn ngủ, mơ màng đưa tay lấy điện thoại đang sạc ở trên đầu giường.

Chuông điện thoại không ngừng kêu, Kiều Trì ngáp một cái, là Tiểu Tiểu gọi.

"Alo? Tiểu Tiểu." Kiều Trì kéo chăn xuống, cô vừa dụi mắt vừa đi đến phòng tắm.

Khi đi ngang qua phòng ngủ của lão đại còn quay đầu nhìn một cái, cũng đang trong tình trạng đóng chặt, Tổng Nhất Tự vẫn chưa dậy?

Kiều Trì lại ngáp một cái, hôm qua hai người bọn họ về đến nhà đã hơn một giờ, dọn dẹp một chút gần hai giờ rồi mới ngủ. Cô đi đến máy nước nóng lạnh cầm ly rót nước, nghe Tiểu Tiểu ở bên kia điện thoại nói về công việc.

"Kịch bản bản điện tử em đã gửi qua hòm thư cho chị rồi, thời gian thử vai em cũng đã ghi trên tiêu đề, có một buổi thử vai vào ngày mốt, chị có thể nhìn cái đó trước tiên." Tiểu Tiểu lại hỏi: "Lát nữa chị có muốn đến studio không?"

"Muốn." Kiều Trì ừng ực uống hết một ly nước ấm, ngoài trừ việc quay phim trước đó cô muốn nhìn thử studio của mình, cho đến giờ cô chỉ nhìn qua ảnh chụp và video lão đại gửi cho, còn chưa tự mình nhìn nữa.

"Vậy được, lát nữa chị đến chúng ta nói chuyện tiếp?"

Kiều Trì đáp được, cúp điện thoại, căn phòng của lão đại vốn đang đóng chặt đã được mở ra.

(*) Hồi trước để phân biệt giữa phòng khách và phòng cho khách nên em ghi rõ luôn là phòng của lão đại í, có được không chị?

**ok, để mấy bạn đọc cũng dễ hiểu.

Kiều Trì nhìn qua, Tổng Nhất Tự ăn mặc chỉnh tề ôm mèo đi ra ngoài, mèo con sau khi Tổng Nhất Tự cho ăn hơn nửa tháng thì so với lúc đầu đã mập hơn rất nhiều. Nó nhô đầu từ trong ngực Tổng Nhất Tự, hướng về phía Kiều Trì meo meo vài tiếng.

Kiều Trì đi qua muốn ôm mèo lại bị Tổng Nhất Tự né tránh.

"Anh đã hẹn bác sĩ, đợi lát nữa dẫn nó đi kiểm tra một chút." Tổng Nhất Tự vuốt nắm lông mềm mại của nó: "Lát nữa em định ra ngoài à?"

Kiều Trì đưa tay gãi gãi cằm mèo, nó thoải mái nheo mắt lại, yét hầu phát ra âm thanh thỏa mãn.

"Chờ chút nữa sẽ đến studio." Kiều Trì nói, mèo con tối qua không biết trốn ở góc nào, cô không nhìn thấy, đêm qua không biết trốn ở nơi hẻo lánh nào trong nhà nữa, cô không nhìn thấy, hôm nay xem xét, "Mười con mèo mướp chín con béo, con còn lại thì béo phì" câu nói này nói đúng thật.

"Cần anh đưa em đi không?" Tổng Nhất Tự hỏi.

"Không cần." Kiều Trì thu tay về, "Cũng không xa, em tự đi cũng được."

Tổng Nhất Tự nhẹ gạt đầu, ôm mèo đi ra ngoài, đi vài bước lại nghĩ đến gì đó liền quay về chặn đường Kiều Trì đang về phòng ngủ.

"Sao vậy?" Kiều Trì không hiểu nhìn hấn.

"Em không nói anh về sớm một chút sao?" Tổng Nhất Tự cúi đầu nhìn Kiều Trì, người kia về mặt bắt đắc dĩ, cực kỳ qua loa nói: "Về sớm một chút, chú ý an toàn."

Lúc này Tổng Nhất Tự mới đi thật.

Kiều Trì nghe tiếng đóng cửa, nhún vai về phòng ngủ.

Lúc Kiều Trì đến studio đã rất muộn, cô ấn vân tay mở cửa, đúng lúc thấy Tiểu Tiểu từ phòng nghỉ rót ly nước đi đến khu vực làm việc.

"Chị Kiều Trì, chị đến rồi." Đôi mắt Tiểu Tiểu sáng rực lên, Kiều Trì nhẹ gạt đầu đóng cửa lại, Tiểu Tiểu dẫn cô dạo qua một vòng trong studio, cuối cùng đi đến khu vực làm việc, buông cái ly xuống, ho nhẹ vài tiếng: "Mọi người dừng lại một lát nào."

Kiều Trì nhìn xem mấy người đang chăm chỉ làm việc nhao nhao nhìn qua, tay Tiểu Tiểu chỉ qua phía Kiều Trì: "Đây là bà chủ của chúng ta."

Đồng loạt kêu lên chào bà chủ, Kiều Trì vẫy vẫy tay: "Gọi Kiều Trì là được."

Tiểu Tiểu giới thiệu qua cho Kiều Trì, cuối cùng dẫn cô đi vào phòng làm việc, văn phòng lấy đơn giản làm chính, Tiểu Tiểu mở cửa sổ ra nói: "Anh Tổng nói chị sẽ thích phong cách như này, chị xem thử, nếu như không thích em có thể sửa lại."

Kiều Trì lắc đầu, cô đi đến bàn làm việc, trên bàn đã có mấy quyển kịch bản.

"Mấy kịch bản này đều là những kịch bản em cảm thấy không tệ, nên trực tiếp in ra, khi nào chị rảnh thì có thể xem thử." Tiểu Tiểu nói.

Kiều Trì ừ một tiếng, ngồi trên ghế, cô cúi đầu nhìn thoáng qua kịch bản, nhớ lại những người ở ngoài vừa nãy, hình như còn thiếu một bộ phận, ngẩng đầu hỏi: "Không tuyển bộ phận PR sao?"

"Không tuyển, anh Tổng nói có thể thuê bên ngoài." Tiểu Tiểu thành thật trả lời: "Hoặc là chị có thể hỏi anh Tổng? Mọi chuyện đều do anh ấy xử lý hết."

Thuê bên ngoài?

Sao nghe thế nào cũng không đáng tin cậy lắm.

Kiều Trì theo thói quen ním môi.

Trước đó bởi vì muốn đi quay phim, nên đã giao toàn bộ việc ở studio cho Tổng Nhất Tự, nhưng bộ phận PR này sao có thể thuê bên ngoài chứ? Trong cái giới này, đôi khi bộ phận PR có thể quyết định chuyện sống chết của diễn viên, PR tốt, diễn viên cũng có thể thu hút không ít người hâm mộ, nhưng nếu PR không tốt, diễn viên sẽ đi xuống theo.

"Chị Kiều Trì?" Tiểu Tiểu nhẹ giọng hô.

Kiều Trì ừ một tiếng, "Chị biết rồi."

Cô lật xem thử kịch bản thứ nhất, từ đầu tiên viết rõ ràng tình hình của đoàn làm phim, nháy mắt cô đã nhìn thấy nhà đầu tư ở cuối trang.

Công ty giải trí SY.

Công ty Tổng Nhất Tự đầu tư?

Kiều Trì nhìn tên công ty sừng sốt mấy giây, sau đó mặt không đổi sắc bỏ qua kịch bản này.

Tiểu Tiểu thấy cô bỏ qua kịch bản, hỏi: "Chị không mở ra xem thử sao?"

"Lát nữa chị xem." Kiều Trì lật một quyển kịch bản khác, kết quả đều nhìn thấy ở cột nhà đầu tư là tên công ty của Tổng Nhất Tự.

Đề qua một bên lấy cái khác lật tiếp, không ngờ năm cái kịch bản ở đây, tất cả đều do SY đầu tư.

Kiều Trì ngẩng đầu hỏi: "Sao tất cả đều là hạng mục SY đầu tư vậy?"

"Thật à? Em không để ý, nhưng mà đề tài của năm cái kịch bản này đều khá táo bạo, mới mẻ và hấp dẫn, mọi người đánh giá có lẽ chúng đều sẽ hot."

Đúng là đều rất hot, tác giả viết bên trong công ty của Tổng Nhất Tự đều là nhân tài, chỉ cần là phim SY đầu tư cơ bản đã áp đảo các bộ phim ra cùng thời điểm khác, còn có không ít người chuyên xem phim SY đầu tư, bởi vì chất lượng được đảm bảo.

Kiều Trì nhìn sơ qua giới thiệu ngắn gọn của năm cái kịch bản, Tiểu Tiểu không sai, đề tài của năm cái kịch bản này thật sự cực kỳ hấp dẫn người xem, mà Kiều Trì còn nhìn thấy bộ phim nữ chính Hạ Miên Miên muốn diễn trong đó, một bộ phim cô trang huyền huyền.

Phim này vừa ra tập 1 liền hot lên, nhưng bộ phim này được khởi quay sau khi Tổng Nhất Tự khôi phục ký ức.

Nhưng mà tác giả đã viết, phim là do Tổng Nhất Tự đặc biệt đầu tư vì nữ chính Hạ Miên Miên, sao bây giờ lại được SY đầu tư còn xuất hiện ở trên bàn của cô?

Kiều Trì trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ cô đã bỏ qua chi tiết nào đó?

Nếu nói như vậy thì hợp lý hơn.

"Chị Kiều Trì, chị Kiều Trì?" Tiểu Tiểu hô vài tiếng, gần đây không biết xảy ra chuyện gì, Kiều Trì lúc nào cũng sững sờ ngẩn người, hơi không chú ý là hôn cô đã đi chu du ra ngoài vũ trụ rồi.

Kiều Trì đề nghị ngồi trong lòng xuống, cô ngẩng đầu: "Sao vậy?"

"Hôm nay có một nhãn hàng trang sức đã gọi cho em, chị có muốn xem không?" Tiểu Tiểu cảm thấy tài nguyên diễn viên trước mặt mình thật sự quá tốt.

"Còn có một số tạp chí và đại diện thương hiệu liên hệ chúng ta."

Kiều Trì hơi kinh ngạc: "Đều tìm đến chị?"

Tiểu Tiểu nhẹ gạt đầu, cô và Kiều Trì đều kinh ngạc, không cần cô đi ra ngoài tìm tài nguyên, những tài nguyên này lại tự mình tới.

Kiều Trì quả thực là diễn viên may mắn nhất cô từng hợp tác qua!

**

"Cậu chủ, cậu ăn chè trước đi." Di Trương đặt một chén chè nắm tuyết lên bàn trước mặt Tổng Nhất Tự, "Cậu ngồi đợi một lúc nhé."

Tổng Nhất Tự tựa lưng trên ghế sofa, hần liếc nhìn kem tươi trên chén chè nắm tuyết, nhưng không đụng vào, hần cúi đầu tiếp tục lướt điện thoại. Di Trương đứng ở một bên, miệng mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì quay lại phòng bếp dọn dẹp.

Tổng Nhất Tự nhìn điện thoại một lúc, sau đó nghe thấy ở cầu thang có tiếng bước chân, một giọng già nua vang lên: "Nhất Tự."

Con người Tổng Nhất Tự lạnh thêm mấy phần, hần chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, bỏ điện thoại vào túi lại mới xoay người nhìn về phía cầu thang.

Trên bậc thang, một ông cụ được người đỡ lấy, từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Hần mím môi một cái, đứng tại chỗ, thấy ông cụ tới gần hơn mới mở miệng nói: "Ông nội."

Ông cụ ừ một tiếng, chậm rãi bước đến ghế sofa, tay chống gậy ngồi xuống.

"Cháu đừng đứng nữa, ngồi đi." Ông cụ xua tay, quản gia đỡ ông liền đi ra, phòng khách căn biệt thự lớn như vậy lúc này cũng chỉ có hai ông cháu.

"Mấy nay đi đâu vậy?" Ông cụ hỏi, ông nhìn thấy Tổng Nhất Tự không hề uống một ngụm chè nấm tuyết nào, hỏi: "Sao lại không uống, không phải cháu thích uống nhất cái loại ngọt đến phát ngấy nào sao?"

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng, một câu cũng không trả lời.

Ông cụ lại nói: "Hôm nay kêu cháu trở về cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn nhìn cháu thử, đã hơn một năm cháu chưa về nhà thăm ông rồi."

"Tôi rất bận, nếu như không có chuyện gì thì tôi đi trước." Tổng Nhất Tự giọng điệu hờ hững, hẳn đối với ông nội này một chút tình cảm cũng không có.

Ông cụ run rẩy cảm gậy gỗ xuống đất mất cái, giọng vốn dĩ yếu ớt vô lực cũng to hơn: "Đây là thái độ của cháu đối với trường bối?"

Tổng Nhất Tự cười lạnh một tiếng, chậm rãi hỏi ngược lại: "Ông nói thử xem, ông có đáng về của một trường bối sao?"

Ông cụ vừa định lên tiếng phản bác, Tổng Nhất Tự liền giành nói trước: "Tôi biết hôm nay ông gọi tôi về là muốn tôi bỏ qua cho Tổng Minh Diệu."

Ông cụ ừ một tiếng, lẳng lặng nhìn Tổng Nhất Tự, trong tất cả cháu trai của ông, chỉ có đứa con riêng này là có năng lực nhất, cũng có phong thái lãnh đạo nhất, mặc dù lúc đầu ông không quá đồng ý giao Tổng thị vào tay hắn, nhưng nhìn mấy năm qua, hẳn thật sự có năng lực ngồi ở vị trí này.

Nói không chừng còn có thể cao hơn.

Như vậy không thể được, mặc dù hiện tại ông cũng rất coi trọng đứa cháu này, nhưng rốt cuộc vẫn muốn giao Tổng thị cho đứa cháu đích tôn của nhà họ Tổng.

Khóe miệng Tổng Nhất Tự nhếch lên, cười lạnh một tiếng: "Ông cảm thấy có thể sao?"

"Tôi không có hứng thú với số mệnh của anh ta, nhưng cũng nên đòi lại một ít thứ thì trong lòng tôi mới dễ chịu hơn chút."

"Nó là anh trai cháu!" Ông cụ nghiêm nghị nói, ông đứng thẳng lưng, lại cảm gậy gỗ xuống đất mấy cái: "Hai người là anh em ruột!"

Nói xong liền cúi đầu ho khan, quản gia không biết từ đâu xuất hiện, trong tay cầm ly nước ấm, đưa cho ông cụ, ông cụ nhận lấy uống một ngụm mới cảm giác dễ chịu hơn chút.

Tổng Nhất Tự dường như nghe phải chuyện cười, hắn lập lại: "Anh em ruột? Ông hỏi thử Tổng Minh Diệu, anh ta coi tôi là anh em sao? Anh em ruột, không phải tôi muốn nói, ông nội à, ba chữ này mà ông cũng nói ra được."

Ông cụ há mồm muốn nghiêm khắc phê bình vài câu, nhưng bây giờ ông đã không còn phong thái như xưa, cơ thể còn mang bệnh, há miệng, không khí đi vào cổ họng, ho khan so với lúc này còn mãnh liệt hơn.

Quản gia vội vàng đi rót nước cho ông, lại lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ gia đình, căn bản không thèm để ý đến Tổng Nhất Tự đang ngồi ở một bên.

Tổng Nhất Tự đối với loại chuyện này đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc, hắn đứng dậy, thần sắc lạnh lùng, khinh miệt nhìn một đám người gấp gáp quay tới quay lui bên cạnh ông. Ông cụ giơ tay lên, há miệng run rẩy chỉ vào Tổng Nhất Tự, một hồi lâu mới nói ra được một chữ: "Cút."

Tổng Nhất Tự vốn đã chuẩn bị muốn đi, nghe thấy chữ cút, trên mặt nở nụ cười giả dối, yếu ớt nói: "Trước khi cút, tôi chúc ông sống lâu trăm tuổi, tốt nhất có thể sống đến lúc trải nghiệm được cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh."

"Cậu chủ, cậu bớt nói lại đi." Quản gia nghe không nổi nữa, ông thấp giọng khuyên vài câu, Tổng Nhất Tự xoay người cầm lấy hộp đồng mình mang đến, tiếp tục nói: "Trong tay của tôi có 45% cổ phần của Tổng thị, nếu như ông muốn để Tổng Minh Diệu tiếp nhận Tổng thị, chuẩn bị ít tiền, mua lại từ trong tay tôi, tính tình của tôi ngài cũng biết mà, tôi cho hạn là một tháng, một tháng sau không đến mua, Tổng Minh Diệu có thể ở lại Tổng thị hay không cũng không thể nói rõ được."

Ông cụ thậm chí còn tức giận hơn, cổ găng giãy giụa trông khá chật vật.

Tổng Nhất Tự khinh thường cười lạnh một tiếng, mang hộp đồng đi, không để ý đến đủ loại âm thanh phía sau lưng, hắn ra đến cửa biệt thự, dưới gốc cây bên ngoài đậu chiếc xe hắn vừa mới mua. Ngụy Duy đứng cạnh cửa bên lái xe chờ hắn.

Hắn cầm văn kiện đi qua, Ngụy Duy chào đón nói: "Thuận lợi không?"

Tổng Nhất Tự nhún vai: "Cũng tạm."

Ngụy Duy không rõ này rốt cuộc là thành công hay là không thành công. Anh thấy Tổng Nhất Tự kéo cửa xe ra, mình cũng mở cửa xe ngồi vào.

Anh quay đầu nhìn Tổng Nhất Tự ngồi phía sau, người phía sau thân trọng ôm con mèo mướp kia, vuốt ve từ đầu đến cái đuôi của nó, mèo mướp lười biếng meo một tiếng, ở trong ngực của Tổng Nhất Tự tìm vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại.

"Anh từ chức được rồi sao?" Ngụy Duy hỏi, hôm nay bọn họ đến chính là vì chuyện Tổng Nhất Tự từ chức tổng giám đốc Tổng thị, thư từ chức của mình Ngụy Duy đã giao cho bộ phận nhân sự của Tổng thị, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tháng sau anh liền có thể rời khỏi Tổng thị.

"Tôi không nói." Tống Nhất Tự đặt mào lại vị trí cũ, mào mướp dùng chân trước vỗ vỗ cánh tay hấn, Tống Nhất Tự mới đưa tay đến gãi cằm của nó, "Cậu chú ý động tĩnh của Tống Minh Diệu gần đây một chút, lại kêu thêm vài người thân thủ tốt đi theo Kiều Trì, đừng để cô ấy cuốn vào chuyện này."

Ngụy Duy đáp được, khởi động xe: "Anh muốn đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu?" Tống Nhất Tự ngẩng đầu nhìn anh: "Đương nhiên là về nhà của bà chủ cậu rồi."

Được thôi, đáng lẽ anh không nên hỏi.

**

Biệt thự cách chung cư Kiều Trì ở một đoạn không xa, hấn một tay mang mào một tay cầm bánh ngọt và trà sữa, lúc về đến nhà đã hơn bảy giờ. Hấn mở mắt khẩu vào cửa, đèn của phòng khách sáng rực, hấn ngồi xỏm xuống thả mào từ trong lồng ra, cất lồng đi mới thay dép đi vào, chỗ ghế sofa không thấy Kiều Trì.

Trong phòng bếp vang lên tiếng bụp bụp bụp, lúc dao và thớt gỗ chạm vào nhau, Tống Nhất Tự đi đến phòng bếp, mới nhìn thấy rõ trên mặt bàn bày một bát canh sườn cà chua.

Hấn để đồ trong tay lên bàn, sau đó đẩy cửa thủy tinh phòng bếp ra, nghênh đón là một mùi ớt cực nồng, Tống Nhất Tự nghiêng đầu qua một bên, nhìn lại cảm giác muốn đánh hắt xì, hấn đi vào phòng bếp, nhanh chóng đóng cửa lại.

Kiều Trì ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua: "Về rồi à, rửa tay rồi cầm chén dưa ra đi."

"Hôm nay sao lại nghĩ đến việc nấu ăn thế?" Tống Nhất Tự đi đến bên cạnh cô, Kiều Trì đang cắt khoai tây thành sợi, Tống Nhất Tự nhìn cà rốt còn chưa cắt trên thớt gỗ nói: "Anh không thích cà rốt."

"Anh không nấu nên anh không có quyền nói gì cả." Kiều Trì cầm cà rốt lên, ngay trước mặt Tống Nhất Tự, cắt nó thành từng miếng rồi lại cắt nhỏ ra.

Tống Nhất Tự cau mày nhìn mấy lần, trên bàn đã có vài món, nhìn sơ qua thấy cũng không tệ lắm, "Từ khi nào mà em biết nấu ăn vậy?"

Hấn nhớ rõ ba tháng qua, mỗi ngày hấn và Kiều Trì đều ăn thức ăn ngoài, đôi khi có một hai lần nấu thì đều là do hấn làm.

Chuyện lạ này tất có điều kì quái.

"Em học từ Tiểu Tiểu." Kiều Trì nói, hai tháng nay ở đoàn làm phim trừ quay phim bên ngoài, phát hiện Tiểu Tiểu biết nấu ăn, những lúc nhàm chán liền lôi kéo Tiểu Tiểu cùng nghiên cứu, còn mượn phòng bếp khách sạn thử qua.

Thành quả cuối cùng cũng không tệ.

Rốt cuộc cô đã có thể mang theo lão đại thoát ra khỏi sự khống chế của thức ăn nhanh rồi!

Nghĩ lại liền thấy vui vẻ!

Kiều Trì dọn cà rốt sợi và khoai tây xào cay lên bàn, cời tạp dề trên người ra treo ở một bên.

Tống Nhất Tự nhìn hai nạm một chay và canh sườn trước mặt, chân thành tán dương: "Bảo bối nhà anh thật tuyệt."

"Sao không ăn đi?" Kiều Trì ngồi xuống đối diện hấn.

"Đại công thần còn chưa ngồi xuống, sao anh có thể động dưa?" Tống Nhất Tự thay Kiều Trì múc chén canh đặt lên tay cô.

Kiều Trì thỏa mãn nhẹ gật đầu: "Đại công thần cho phép tiểu khả ái động dưa đó."

"Khục." Tống Nhất Tự ho nhẹ, còn chưa thích ứng lắm.

Kiều Trì không chú ý đến hấn không được tự nhiên, cô dùng thìa múc canh sườn nếm thử.

Hương vị vừa phải, chua chua, thích hợp ăn trong mùa hè.

Tống Nhất Tự cũng dùng thìa múc canh uống một ngụm, chợt nghĩ đến cái gì, hấn nói: "Bảo bối, anh muốn hỏi."

Kiều Trì cắn một miếng sườn, nghe thấy ngẩng đầu lên nhìn hấn.

"Làm sao chúng ta quen nhau vậy?" Tống Nhất Tự nói.

Ánh mắt Kiều Trì chợt bối rối: "Anh hỏi cái này làm gì?"

Tống Nhất Tự vờ như không nhìn thấy ánh mắt của cô, thờ dãi, tự trách nói: "Gần đây anh luôn nghĩ đến vấn đề này, ngay cả chúng ta quen nhau khi nào,

ở đâu, yêu nhau khi nào cũng không nhớ rõ."

"Đang yên đang lành, sao lại bắt đầu nghĩ đến những vấn đề này làm gì?" Kiều Tri hàm hồ nói.

"Muốn cho em bất ngờ." Tống Nhất Tự cười cười, đáy mắt đều là ý cười.

"Không cần bất ngờ, bình bình đạm đạm mới là thật." Kiều Tri gấp một đĩa cà rốt sợi và khoai tây vào chén hắc, cười nhẹ nhàng nói: "Không được kén ăn."

Tống Nhất Tự nhìn xem sợi cà rốt đỏ chói trong chén, nhú mày, cũng giơ tay lên gấp cho Kiều Tri một đĩa sợi cà rốt và khoai tây: "Em cũng ăn đi."

Kiều Tri cực kỳ tự nhiên ăn cà rốt, Tống Nhất Tự đẩy cà rốt qua một bên, dự định để ở trong chén không động vào, không nghĩ rằng Kiều Tri lại nói: "Đều đã là người trưởng thành, kén ăn không phải là thói quen tốt."

Tống Nhất Tự nghe liền trực tiếp gấp sợi cà rốt kia bỏ vào trong chén Kiều Tri: "Thân là người yêu, hắc là nên thay người yêu của mình giải quyết một đồ ăn anh ấy không thích ăn."

Còn bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa anh cho rằng anh vẫn là trẻ con."

Kiều Tri đang muốn nói một câu giống trẻ con chỗ nào, lại nghe thấy Tống Nhất Tự giải thích: "Em vừa gọi anh là tiểu khả ái, mọi người đều biết đáng yêu là để hình dung đứa trẻ con."

Kiều Tri bị lão đại cường ép bịa lí do làm cho kinh ngạc, người kia vẫn tự tin nói: "Chẳng lẽ không đúng à?"

"Được rồi..." Kiều Tri không còn lời nào để nói.

"Được, vậy em nên quay lại trả lời vấn đề vừa rồi của anh." Tống Nhất Tự cười tùm tùm vòng trở về, kịch bản của Kiều Tri hắc biết hết.

Tưởng có thể nói qua chuyện khác được sao?

Nằm mơ đi!

"Chính là quen như vậy đấy." Kiều Tri buồn bực, hôm nay sao cách nói sang chuyện khác không dùng được nữa rồi?

"Như nào?" Tống Nhất Tự dò hỏi đến cùng, ngược lại hắc muốn nhìn thử cô nhóc lửa gat này rốt cuộc có thể bịa ra chuyện gì được.

Kiều Tri ấp úng một hồi, dưới ánh mắt dò xét của Tống Nhất Tự nói: "Chúng ta quen nhau ở công viên, hôm đó trời trong gió nhẹ, sau đó hai ta cứ như vậy quen nhau."

Tống Nhất Tự nhú mày, ra hiệu cô tiếp tục nói.

Kiều Tri nghĩ nghĩ: "Lúc ấy em đang tập thể dục, không cẩn thận đụng vào anh, sau đó chúng ta cứ như vậy quen biết."

Kiều Tri cũng cảm thấy chuyện mình bịa không phải rất tốt, lặng lẽ liếc nhìn Tống Nhất Tự, thấy người kia như có điều suy nghĩ, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện hy vọng lão đại có thể bị mình lừa mà cho qua.

Tống Nhất Tự mặt không đổi sắc kẹp một miếng sườn nhỏ lên, thầm nghĩ, sao càng ngày cô nhóc lửa gat này càng lừa hắc qua loa như vậy, hắc nhìn đáng về chột dạ của Kiều Tri, lại hỏi: "Vậy lúc trước chúng ta ai theo đuổi ai?"

"Đương nhiên là em theo đuổi anh rồi." Kiều Tri khẽ mỉm cười, hôm nay lão đại xảy ra chuyện gì vậy, mãi mà vẫn chưa xong.

"Thật sao? Em thích anh ở điểm nào nhất?" Lão đại tiếp tục truy hỏi.

Trên bàn ăn trầm mặc, Tống Nhất Tự cũng không vội, hắc muốn xem thử Kiều Tri có thể bịa thêm cái gì nữa.

Kiều Tri thật đúng là nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cô nhìn mặt Tống Nhất Tự vài lần.

Tống Nhất Tự liền ngẩng đầu sờ lên mặt mình, sau đó nghe thấy Kiều Tri nói: "Chắc là khuôn mặt."

...

"Khuôn mặt?" Lão đại chán kinh, thế mà không phải là nhân phẩm và tài chính của hắc?

Hắc đã rất chắc chắn Kiều Tri biết thân phận của mình.

Kiều Tri nhẹ gật đầu, nghiêm túc lại thành khẩn nói: "Nếu nhất định phải nói, thì đó chính là thấy sắc nảy lòng tham."

Hay cho câu thấy sắc nảy lòng tham

Tổng Nhất Tự cúi đầu không muốn để ý đến Kiều Trì thấy sắc nảy lòng tham ngồi đối diện nữa.

Kiều Trì thấy lão đại rút cuộc cũng chịu nghiêm túc ăn cơm, nhẹ nhàng thở ra, nếu như tiếp tục hỏi, Kiều Trì thật sự không thể bịa thêm lý do sút sẹ nào để lừa lão đại nữa.

Tổng Nhất Tự thừa dịp Kiều Trì không chú ý gờ tay lên sờ mặt mình.

Lúc đầu chỉ nghĩ là đồ lừa gạt, không ngờ thế mà còn là đồ lừa gạt thấy sắc nảy lòng tham.

Thật sự khiến hấn ngạc nhiên mà.

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Đồ nhan cầu!

(1) *Nhan cầu (颜狗): Hình dung người vô cùng để ý vẻ bề ngoài của người khác.*

Kiều Trì: Hừ

Tôi đến rồi!

Hai chương hợp thành một ~~~

Sáng nay trên xe buýt tôi gặp phải một thằng nhóc nghịch ngợm cứ đá thành ghế tôi mãi, tức chết tôi rồi!

Người nhà nó cũng chỉ nói mấy câu chứ chẳng làm gì

Sau đó tôi liền đập nó

Thằng nhóc nghịch ngợm bị đập xong liền yên tĩnh

Tức!

Mọi người ngủ ngon!

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

——

Spoil tí tẹo: Tổng Nhất Tự cúi người ở bên tai cô nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- - -

"Chị Kiều Trì, chị thật sự muốn trả lại toàn bộ sao?"

Tiểu Tiểu một mặt khó xử nhìn Kiều Trì đang tưới nước cho mấy chậu hoa nhỏ trong phòng làm việc.

Rõ ràng hôm qua Kiều Trì còn nói trở về sẽ cẩn thận nghiên cứu, suy nghĩ lại, kết quả hôm nay vừa đến, trực tiếp kêu cô trả toàn bộ những tài nguyên cực tốt kia lại.

Đại diện trang sức không cần, năm cái kịch bản tốt vậy cũng không cần, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu Kiều Trì đang nghĩ gì.

Những tài nguyên này là thứ mà biết bao diễn viên tha thiết mơ ước đó.

"Đúng, trả lại toàn bộ." Kiều Trì đặt bình phun nước xuống, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

"Nếu không suy nghĩ lại một lần nữa nhé?" Tiểu Tiểu khuyên nhủ: "Chị Kiều Trì, không nói về kịch bản, cửa hàng trang sức này cả trong lẫn ngoài nước đều có danh tiếng, nếu chị là người đại diện, giá trị bản thân tất nhiên sẽ nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó quyền lợi của chúng ta nhất định sẽ cao hơn."

Kiều Trì lắc đầu, đang muốn nói chút gì ngoài cửa có người gõ.

"Mời vào."

Gõ cửa là người của bộ phận nhân sự tên Na Na, trong tay cầm kịch bản mới in đi đến: "Đây là kịch bản chị muốn."

Na Na để kịch bản chính tề trên bàn của Kiều Trì, Kiều Trì nhẹ gạt đầu, lại nhìn thời gian ở dưới góc phải máy tính nói: "Em đặt trà buổi chiều ship đến đi."

"Vâng." Na Na cười nhẹ nhàng lĩnh mệnh đi ra.

Tiểu Tiểu tiến lên cầm một cuốn kịch bản lật ra nhìn, "Đây không phải là kịch bản trước đó em gửi cho chị sao?"

"Ừm, em gửi tới chị đã xem hết, trong đó có mấy quyền cũng không tệ lắm." Kiều Trì cũng lật một quyền ra: "Chị đã đề Na Na in phần giới thiệu ngắn gọn về thiết lập nhân vật và ba tập trước, xê chiều hôm nay chúng ta cố gắng chọn thêm mấy phim."

"Thế nhưng em vẫn không hiểu." Tiểu Tiểu khép kịch bản lại: "Rõ ràng năm cái kịch bản ngày hôm qua, tùy ý chọn một quyền ra cũng tốt hơn rất nhiều so với mấy bộ phim chị chọn này."

Kiều Trì để kịch bản lên bàn, hai tay đặt chồng lên nhau, cô nhìn Tiểu Tiểu với vẻ mặt không hiểu hỏi: "Bây giờ độ nổi tiếng của chị như thế nào? Hot như thế nào?"

Tiểu Tiểu a một tiếng, không hiểu vì sao lại đột nhiên nói đến chuyện này, cô nghĩ nghĩ nói: "Độ nổi tiếng và độ hot của chị bây giờ vẫn khá thấp, mặc dù trước đó có quay phim, nhưng lại thuộc loại diễn viên nhớ mặt không nhớ tên, mấy tháng này sự kiện khá hot là tham gia chương trình giải trí và cùng Độ Cao tương tác với nhau."

Cô dừng một chút, cảm thấy có lẽ mình có hơi tàn khốc, thế là dịu lại nói: "Nhưng mà chị yên tâm, mấy cái này chỉ là nhất thời, em và những đồng nghiệp khác đã mở một cuộc họp nhỏ, chờ phim của đạo diễn Chương phát rồi, độ nổi tiếng của chị sẽ lên, lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người thích chị."

"Độ nổi tiếng của chị đang ở loại chị khá tiềm tàng, diễn viên nữ độ hot cao hơn so với chị nhiều không thể đếm hết được, em cảm thấy chị có giá trị thương mại nào với bọn họ? Độ nổi tiếng duy nhất bây giờ vẫn là ghép cp cùng người khác, kịch bản hôm qua em chọn là tự mình tìm tới cửa, làm sao bọn họ biết sau khi phim của đạo diễn Chương phát ra chị nhất định sẽ hot? Lỡ như chị là bùn nhão thì sao?"

Tiểu Tiểu ghen lời, cô thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

"Những tài nguyên này giống như đĩa bánh, chị nghĩ nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hẳn là xây dựng nền tảng tốt, cái giới này cáng đổ về lợi ích rất nhiều, không chừng hôm nay chị nhận tài nguyên, ngày mai liền có kim chủ tìm tới cửa."

Kiều Trì đưa tay đề huyết thái dương, chột lại để tay xuống, sao cô cũng bắt đầu ấn huyết thái dương vậy, cảm giác bị lão đại trong nhà đồng hóa rồi.

"Em không nghĩ nhiều như vậy..." Tiểu Tiểu thở dài.

"Không sao, chúng ta hẳn nên bình tĩnh lại, từng bước đi một đều phải thật kiên định mới không bị làm đường lạc lối." Kiều Trì lại lật kịch bản vừa rồi ra, khóe mắt liếc qua Tiểu Tiểu tâm trạng đang sa sút, an ủi: "Chị hiểu ý của em, muốn để chị đỡ phải đi đường quanh co, nhưng đôi khi phải đi đường quanh co, mới có thể tìm cửa ra phù hợp với mình."

Tiểu Tiểu nhẹ gạt đầu, cô nhìn kịch bản trong tay, lật tờ thứ nhất ra.

Quả nhiên hai người thi hiệu suất cao hơn rất nhiều, chưa đến một tiếng, hai người đã chọn được hai tổ kịch bản và bộ phim đều có kịch bản online, hai bộ đều là phim truyền hình, một bộ là phim hình sự phá án mọi người khá mong chờ, một bộ là phim tiên hiệp khá phổ biến.

Tiểu Tiểu nhìn kỹ hai kịch bản lại một lần, tay cầm bút viết khả năng của hai bộ phim trên giấy A4, cuối cùng nói: "Em cảm thấy có thể thử bộ phim phá án này."

Kiều Trì nhận kịch bản cũng nhìn thử, nhẹ gạt đầu, tính cách nhân vật bộ phim này so với nhân vật phim tiên hiệp tươi sáng hơn rất nhiều nhân vật đoàn phim gửi là nữ phụ hai là một nữ cường điển hình.

Phong tình vạn chủng, vô số người mê.

"Cứ liên hệ trước đã, ngoài ra cũng có thể chuẩn bị cho phim tiên hiệp, cả hai đề chuẩn bị, như vậy mới không vô hụt." Tiểu Tiểu nhanh nhẩu nói, cô

đứng khỏi ghế sửa kịch bản lại một lần.

"Bây giờ chị chuẩn bị về à?" Tiểu Tiểu hỏi.

Kiều Trì nhẹ gật đầu, bây giờ đã năm giờ rưỡi, cũng đã đến lúc nên về.

Tiểu Tiểu đáp được, cô cảm kích bản đã sửa xong, đang muốn quay người, suy nghĩ mãi vẫn quyết định quay lại.

"Còn việc gì sao?" Kiều Trì bỏ dây sạc vào trong túi xách của mình.

"Em sẽ cố gắng, giành tài nguyên tốt hơn cho chị." Tiểu Tiểu kiên định nói. Kiều Trì không biết mình đã đâm trúng năng lượng tích cực của Tiểu Tiểu, cô cười cười: "Được, về sau sẽ nhìn biểu hiện của người đại diện tương lai."

Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu, mắt bỗng nhiên sáng rực lên: "Người đại diện?"

Kiều Trì hơi nghiêng đầu, nói: "Cố lên nha."

"Ừm!"

**

Kiều Trì vỗ trang đầy đủ đạp xe đạp công cộng trở về dừng ở cửa chung cư.

Dừng xe xong, Kiều Trì cầm dù cất bước đi đến cửa chung cư, còn chưa đi được hai bước, đã nhìn thấy Tổng Nhất Tự lái xe chuẩn bị từ chung cư đi ra.

Lão đại định đi đâu?

Mà sắc mặt lão đại hình như không được tốt lắm.

Kiều Trì nhìn Tổng Nhất Tự đang chờ bảo vệ mở rào chắn barie(1), mím môi một cái, nhớ lại gần đây lão đại hình như hay đi sớm về trễ, hỏi hẩn hẩn cũng chỉ nói là tùy tiện đi dạo, nhưng bây giờ là tháng tám đó, vẫn là mùa hạ nóng bức như trước đó.

Sao nghe kiểu gì cũng thấy kì quái vậy.

Tự động lui ra sau một bước, núp đằng sau thân cây, cô cầm điện thoại ấn mở Wechat nhấn tin cho Tổng Nhất Tự.

【Ăn Rồi Lại Ăn: Anh có ở nhà không ~ Có lẽ mấy tiếng nữa em mới có thể về nhà. 】

Chưa đầy một giây, lão đại đã trả lời ngay lập tức.

【 Tổng Nhất Tự: Anh đang chuẩn bị ra ngoài một chuyến. 】

【 Ăn Rồi Lại Ăn: Trời gần tối rồi, anh muốn đi đâu vậy~ 】

【 Tổng Nhất Tự: Bí mật, bảo bối nhớ ngoan ngoãn chờ anh về đó. 】

Bí mật?

Kiều Trì ngẩng đầu lên, phát hiện barrie đã được kéo lên, lão đại lái xe đi, lúc này Kiều Trì chỉ nhìn thấy đằng sau đuôi xe của lão đại.

Ai, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa rồi.

Kiều Trì lắc đầu bất đắc dĩ.

Cô cất điện thoại, cầm dù đi đến cửa ngoài chung cư, hoàn toàn không để ý đến bên kia đường, còn có người đang nhìn cô, thấy cô đi vào, người kia liền cúi đầu xuống báo cáo nói【 Ông chủ, Kiều tiểu thư đã về nhà an toàn】

Tổng Nhất Tự một tay không chế tay lái một tay cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua, sau đó để điện thoại ở ghế lái phụ.

Hắn lái xe, cua phải rẽ trái đến một tiệm bánh ngọt, Ngụy Duy cầm cặp văn phòng đứng trước cửa tiệm bánh gato, Tổng Nhất Tự dừng xe lại. Ngụy Duy nhanh chóng kéo cửa ghế lái phụ ra, hai người lái xe rời khỏi hẻm nhỏ.

"Bánh ngọt đã đặt rồi, có lẽ chờ chúng ta xong việc sau đó quay về lấy là được." Ngụy Duy nói.

Tổng Nhất Tự ừ một tiếng.

"Người lúc trước đánh anh bị thương đã khai ra rồi, đúng là phó tổng Tổng tìm đến." Ngụy Duy lấy một cây bút ghi âm từ trong cặp ra, "Tổng Phó Tổng

đã để bọn họ đi theo anh từ trước đó, vừa hay hôm đó thân thể anh khó chịu lại đi một mình, mới để bọn họ có cơ hội."

Xe qua đường cao tốc, rẽ ra một con đường.

Ước chừng hơn một giờ sau, Tống Nhất Tự và Ngụy Duy lái xe đến bên ngoài một nhà máy hoang.

"Anh chờ tôi ở ngoài một lát, tôi sẽ ra liền." Ngụy Duy cầm theo cặp đựng bút ghi âm đi xuống xe xe.

Trời đã gần tối, Tống Nhất Tự mở đèn xe lên, chiếu sáng cho Ngụy Duy một con đường, sau đó từ trong hộp tay vịn lấy bật lửa và thuốc lá ra.

Hạ cửa sổ xuống, lấy điếu thuốc ra, nhấn bật lửa xuống, châm thuốc lá.

Tống Nhất Tự một tay kẹp điếu thuốc, lắng nghe âm thanh phát ra trong điện thoại.

"Dậy đi." Giọng Ngụy Duy truyền từ điện thoại ra.

Tống Nhất Tự hơi nhú mồm, đầu ngón tay gõ gõ điếu thuốc, không hút, để cháy trong gió.

Trong điện thoại di động vang lên tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng cầu xin tha thứ, Tống Nhất Tự thu tay về sau đó cũng cầm tàn thuốc vào, hần rút khăn giấy gói mẫu thuốc, gói nó đủ kiểu nhằm chán sau đó bỏ vào trong túi áo của mình, tính để lát về tìm thùng rác để vứt.

"Đình —— "

Tiếng chuông điện thoại khác vang lên, Tống Nhất Tự cúi đầu nhìn hộp tay vịn.

【Bảo Bối】

Kiều Trì gọi điện thoại cho hần.

Hần tắt âm thanh điện thoại kia, hắng giọng một cái, tận lực để cho giọng mình nghe ôn nhu một chút.

"Bảo bối? Sao vậy?"

"Sao anh vẫn chưa về? Đồ ăn của em sắp nguội rồi." Người bên kia điện thoại làm bầm nói.

"Anh không thể về ăn cơm được." Tống Nhất Tự nói, "Tôi nay bảo bối ăn một mình nhé, ăn xong thì ngồi ở phòng khách chờ anh về."

Bên kia nói một câu em mới không thêm đợi anh lại hử một tiếng, liền trực tiếp cúp điện thoại. Tống Nhất Tự nghe trong điện thoại phát ra tiếng tút tút có chút bất đắc dĩ, tính khí của cô nhóc lừa gạt này hình như rất lớn?

Bật lại âm thanh của điện thoại kia, tiếng kêu thảm thiết trong điện thoại vẫn vang lên như cũ.

"Hôm nay tới đây thôi." Tống Nhất Tự lãnh đạm nói.

Vừa dứt lời bên kia quả thật không còn âm thanh ma sát, chỉ còn lại tiếng máy gã đàn ông thống khổ kêu rên.

Điện thoại bị đầu kia cúp máy, Ngụy Duy rất nhanh liền cầm cặp xuất hiện ở trước đèn xe, anh lên xe, đặt bút ghi âm ở trên nắp hộp tay vịn: "Đã ghi âm lại, mấy ngày trước cũng đã gửi cho phó tổng Tống. Hiện tại chỉ đợi phó tổng Tống đến tìm anh thôi."

Ngụy Duy mở cặp ra: "Những văn kiện này đám người kia cũng đã ký tên ấn vân tay vào, ông chủ, khi nào đưa bọn họ trở về?"

Tống Nhất Tự lái xe quay lại đường cao tốc, hần cười lạnh một tiếng: "Khi nào Tống Minh Diệu nhịn không được, khi đó bọn họ sẽ được về."

Ngụy Duy nghĩ đến mấy người trong nhà máy bỏ hoang, vẫn hơi lo lắng nói: "Chuyện này e rằng không ổn lắm đâu?"

"Không lấy mạng không chặt tay chặt chân, chỉ để bọn họ hét vài tiếng vào bút ghi âm, có gì không ổn?"

Ngụy Duy mím môi một cái, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

**

Chờ Tống Nhất Tự cầm theo bánh ngọt về nhà, đèn phòng khách không mở, cả phòng được chiếu sáng nhờ ánh sáng TV phát ra.

Tống Nhất Tự đôi giày liếc mắt liền thấy Kiều Trì nằm cong người trên ghế sofa, hình như đã ngủ rồi.

Hần rón rén cầm bánh ngọt đi qua, mắt nhìn đồng hồ, ngồi xổm xuống cẩn thận lấy bánh từ trong hộp ra, lại đốt nến cắm lên bánh.

Làm xong xuôi hết thảy, mượn ánh sáng nhìn Kiều Trì một chút phản ứng cũng không có, nhịn không được cười, hần đứng lên, cầm điều khiển từ xa đi

ra sau ghế sofa, trong lòng đoán có lẽ đã sắp đến lúc, tắt TV.

Trong phòng khách chỉ còn lại ngọn nến tỏa sáng.

Hắn duỗi một tay ra che trước mắt Kiều Trì, một tay khác đẩy Kiều Trì, ôn nhu nói: "Anh về rồi đây."

"Ừm..." Kiều Trì mơ mơ màng màng lên tiếng, con mắt chậm rãi mở ra nhưng trước mắt vẫn tối đen như trước.

Tổng Nhất Tự cảm nhận được lòng bàn tay bị lông mi Kiều Trì nhẹ nhàng chạm qua, trái tim cũng trở nên ngứa ngáy.

"Che mắt em làm gì vậy?" Kiều Trì đưa tay, dựa vào cảm giác cầm cổ tay của Tổng Nhất Tự.

Cô kéo tay xuống, trước mặt cô là một cái bánh ngọt.

Hai mắt cô mở to, đầu óc bởi vì mới ngủ dậy còn chưa tỉnh táo lắm.

Tổng Nhất Tự cúi người ở bên tai cô nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Không ngờ đúng không! Anh còn có mặt khác!

Kiều Trì: Ok Ok cánh cứng cấp rồi nên không muốn về ăn cơm nữa đúng không

【Chú thích: Lão đại không phải đi gây sự, anh ấy là người nổi nghiệp chính trực:-(】

Tôi tới rồi đây!

Cảm ơn đã đặt mua ~ Buổi sáng tốt lành nha mọi người ~

Còn một chương buổi tối nữa ~

Đề cử truyện mới của bạn tốt【南烛夜半】

Tiêu đề: «Cả Giới Esport Đều Muốn Khai Hắc(2) Với Tôi»

(2) Khai hắc [开黑]: chỉ 1 nhóm người cùng nhau tạo tổ đội để chơi game với nhau

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

(1) Rào chắn barie:

□

Sorry mọi người vì có "một số chuyện" với đồng bài tập nên t đã đăng muộn.

P/s: Các cậu có để ý việc t không còn đặt mấy dòng *Hãy đọc tại... nữa hông? Vì t lười ghi + ai thích truyện t edit sẽ tự động đến trang của t để ủng hộ thôi (◡_◡)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tô

Beta: 豬豬

- - -

Trong phòng khách dần trầm mặc, sau khi Tống Nhất Tự nói xong câu sinh nhật vui vẻ, hai người cũng không nói gì nữa.

Cuối cùng vẫn là Tống Nhất Tự nhìn ngọn nến đã cháy một lúc lâu, dùng tay bóp mặt Kiều Trì, thúc giục nói: "Mau ước đi."

Kiều Trì lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Tống Nhất Tự đặt hai tay lên hai bên đầu cô, bắt đầu chỉnh đầu cô cho ngay ngắn, "Em nghĩ gì vậy? Mau ước rồi thôi nên đi."

Kiều Trì chậm rãi ồ một tiếng, chấp tay trước ngực, cố nhắm mắt lại, im lặng ước.

Ước xong, cô mở mắt ra, lấy hơi, nhón lên phía trước thổi tắt nến.

Ánh sáng duy nhất trong phòng khách biến mất, Kiều Trì duỗi thẳng chân đang cong trên ghế sofa ra, dự định đi mở đèn. Vừa động dậy, liền có hai cánh tay đặt trên vai cô, Tống Nhất Tự đứng ở phía sau lại một lần nữa đè cô xuống.

"Sao vậy?" Kiều Trì hỏi.

Tống Nhất Tự không trả lời.

Kiều Trì cảm thấy bả vai mình chột nhẹ, Tống Nhất Tự thu tay về, Kiều Trì xoay người sang muốn nhìn thử Tống Nhất Tự đang làm gì, nghe thấy Tống Nhất Tự nói: "Nhắm mắt, đừng cử động."

"Được rồi." Kiều Trì ngồi nghiêm túc trên ghế sofa, trong lòng suy nghĩ, sao Tống Nhất Tự lại biết hôm nay là sinh nhật của cô.

Sinh nhật dương lịch năm nay của cô đã qua rồi, lúc đó cô vẫn còn ở đoàn làm phim, cùng người của đoàn làm phim trải qua sinh nhật tuổi 25.

Lúc ấy cũng không nghĩ đến việc nói cho Tống Nhất Tự, sau mười hai giờ, Kiều Trì mới nói cho Tống Nhất Tự một tiếng, khi đó Tống Nhất Tự còn giận rất lâu, làm cô phải dỗ mãi.

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy một sợi dây mảnh và lạnh chạm vào cổ.

Cô giờ tay lên sờ, là sợi dây chuyền.

"Bụp."

Đèn của phòng khách sáng lên, Kiều Trì hơi cúi đầu, đầu ngón tay cảm mặt dây chuyền, mặt dây chuyền giống như một giọt nước trong suốt, bên trong được đính những viên kim cương nhỏ màu lam nhạt, dưới ánh đèn hiện ra ánh sáng ôn nhu.

Tống Nhất Tự đi tới ngồi trên ghế sofa đơn, hắn nhìn chằm chằm sợi dây chuyền một lúc, đáy mắt hiện lên ý cười, ôn nhu nói: "Quả nhiên rất hợp với em."

Kiều Trì sờ lên mặt dây chuyền, giờ tay muốn gỡ nó xuống.

Sợi dây chuyền này quả thật trông rất xa xỉ, cô không thể nhận.

"Không cho phép bỏ ra." Sắc mặt Tống Nhất Tự lập tức trở nên xấu.

Kiều Trì dừng tay, trả lời: "Dây chuyền này em không thể nhận."

"Sao không thể nhận chứ." Tống Nhất Tự trừng mắt nhìn cô, cảm giác như chỉ cần Kiều Trì lại cử động, hắn sẽ nhào lên ngay lập tức.

Kiều Trì mím môi một cái, mắt rũ xuống, bây giờ cô cùng lắm thì chỉ lừa sắc thôi, nhận chẳng phải thành vừa lừa tiền vừa lừa sắc sao?

Huống hồ tháng tám sắp trôi qua, qua một tháng nữa lão đại sẽ khôi phục ký ức, đến lúc đó chẳng phải cô càng nói càng xong đời rồi sao?

Kiều Trì trầm mặc không nói, thời gian trôi qua thật là nhanh, Tống Nhất Tự sắp khôi phục ký ức rồi.

Tống Nhất Tự thấy đáng vẻ cô không vui lắm liền nhún mày, rõ ràng lần trước không muốn nói cho hắn biết, lần này hắn tự đi tra, sau đó ghi lại sinh nhật âm lịch của Kiều Trì.

Tất cả đều là vì muốn bù đắp một cái sinh nhật cho cô.

Đương nhiên đây đều là vì thấy cô nhóc lừa gạt này vất vả chăm sóc cho hắn mấy tháng qua, nên hắn muốn làm cô bất ngờ.

Tống Nhất Tự cảm thấy, mình đối với cô nhóc lừa gạt này thật tốt.

Hắn đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Kiều Trì, giống như từ lúc hắn đi vào, dù Kiều Trì lúc đầu có chút cảm động, nhưng nói tóm lại hình như không vui lắm.

Giống như không thích tổ chức sinh nhật, bây giờ còn muốn trả lại quà cho hắn?

Tổng Nhất Tự hắn làm gì có chuyện đưa quà rồi còn trả lại?

Mà sợi dây chuyền này là hắn cố ý tìm người định chế, nếu nhìn kỹ, trong mặt dây chuyền, còn khắc tên của cô.

QC, Kiều Trì.

Trên thế giới chỉ có duy nhất sợi dây chuyền này.

"Em không vui sao?" Tổng Nhất Tự đặt cánh tay lên ghế sofa Kiều Trì ngồi, tay kia nhấc cằm Kiều Trì, nâng gương mặt vẫn một mực cúi xuống lên.

"Sao anh biết được sinh nhật em?" Giọng Kiều Trì có chút buồn.

Tổng Nhất Tự nhéo nhéo mặt cô: "Bảo bối sao vậy, sinh nhật mà không vui sao, đương nhiên là anh lật lịch ra xem mới biết được rồi."

Kiều Trì mím môi một cái, thầm nghĩ: "Cảm ơn anh."

Thực giác của Tổng Nhất Tự nói cho hắn biết, Kiều Trì nhất định là có chuyện gì giấu hắn.

Hắn đứng lên ngồi xuống bên cạnh Kiều Trì, cánh tay dài vờn qua, Kiều Trì liền tựa vào trong ngực của hắn, hắn ôn nhu nói: "Nói đi, có phải là có chuyện gì không giải quyết được không? Nói ra anh giúp em giải... Àch, anh giúp em nghĩ biện pháp."

Hắn cảm nhận được Kiều Trì thuận theo, cô nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Tổng Nhất Tự, hắn tự nhiên cầm lấy tay cô đang đặt lên đùi, nhéo nhéo lòng bàn tay cô, sau đó ngậy ngậy cả người.

Sao hắn lại tự nhiên như vậy?

Hắn trầm tư một lát thầm nghĩ: Nếu như mình buông ra cô ấy sẽ nghi ngờ.

Thế là lại yên tâm thoải mái nhéo.

Bàn tay Kiều Trì cực kì đẹp, khớp xương rõ ràng hết sức xinh đẹp, thật ra nhéo tay cô rồi mới biết, tay cô vẫn có chút thịt.

Hai người lẳng lặng dựa nhau, Tổng Nhất Tự cho rằng Kiều Trì sẽ không mở miệng nói chuyện, người trong ngực liền lên tiếng.

"Năm ấy là sinh nhật 16 tuổi, mẹ gọi em đến đoàn làm phim, khi đó em đã chưa gặp mẹ ba năm rồi, mỗi lần em nhớ mẹ cũng chỉ có thể nhìn trên TV. Lúc đầu nghĩ là vì muốn tổ chức sinh nhật cho em, không ngờ," Kiều Trì cười mỉa mai: "Không ngờ là vì diễn viên đóng vai con của bà ấy bị kẹt lịch, đoàn làm phim buộc phải dừng lại, gọi em đến là để thay thế diễn viên nhỏ đó, đóng vai con bà ấy."

Tổng Nhất Tự đang nhéo tay cô bỗng dừng lại.

Trong tư liệu Ngụy Duy tra, không có chuyện này.

"Em còn cố ý mặc chiếc váy mình thích nhất, không nghĩ đến bà ấy vốn dĩ không nhớ sinh nhật của em." Kiều Trì muốn thu tay, lại bị Tổng Nhất Tự nắm lấy, tiếp tục như có như không nhéo một cái, cô nghe thấy lão đại hỏi: "Còn ba em?"

"Họ ly hôn rồi, em được mẹ nuôi." Kiều Trì giải thích, "Cho nên dù em cố gắng để chứng minh bản thân như thế nào, cố gắng trở nên ưu tú, bà ấy trông thấy em sẽ chỉ nghĩ đến cuộc hôn nhân thất bại và tên chồng trước cận kề, em chính là con ghê, là gánh nặng của bà ấy."

Người Trung Quốc đều ăn mừng sinh nhật theo lịch âm, nhưng từ đó về sau, cô chưa bao giờ tổ chức sinh nhật theo âm lịch lần nào nữa.

Cho nên trông thấy Tổng Nhất Tự vì cô tổ chức sinh nhật nghiêm túc như vậy, cô rất bất ngờ, có một cảm xúc không nói rõ được cũng không tả được ở trong lòng đang tan ra, chớp mũi còn hơi cay.

Cô thờ dài một hơi, chuẩn bị từ trong ngực lão đại rồi đi vừa cười nói: "Cảm ơn đại khả ái rất nhiều..."

"Em không phải." Tổng Nhất Tự cắt lời cô, Kiều Trì từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau với Tổng Nhất Tự.

"Hả?" Kiều Trì không hiểu hắn đang nói gì.

"Em không phải là con ghê, cũng không phải là gánh nặng." Tổng Nhất Tự lặng lẽ dời mắt đi, suy nghĩ một lát lại dời ánh mắt về, hắn nói từng câu từng chữ nghiêm túc với Kiều Trì: "Em là báu vật độc nhất vô nhị."

Đề che giấu bản thân mình đang bối rối rồi Tổng Nhất Tự ho nhẹ vài tiếng, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói: "Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, em rất ưu tú, đừng coi thường bản thân như vậy."

Kiều Trì đỡ khóc đỡ cười, cô còn chưa thẹn thùng, sao lão đại lại xấu hổ trước vậy?

Tâm trạng buồn bã lúc đầu cũng tan thành mây khói, Kiều Trì từ trong ngực lão đại đứng lên, cô nghiêng đầu nhìn Tống Nhất Tự.

Tống Nhất Tự khản trương ánh mắt hốt hoảng, khóe mắt nhìn qua bánh ngọt bị bỏ quên, nói: "Nhìn anh làm gì? Ăn bánh đi."

Kiều Trì nhìn thoáng qua bánh ngọt, lắc đầu: "Em đang giảm cân."

Tống Nhất Tự vô thức đứng thẳng người lên: "Vậy được, anh ăn thay em, phòng tập gym cũng thay em chạy..."

Một đôi môi ấm áp in lên khóe miệng hắn.

Lúc này đến lượt Tống Nhất Tự đứng hình, bởi vì hắn nhớ đến ngày ấy, lúc hắn chất vấn Kiều Trì, khi đó hắn cũng đã hôn khóe miệng Kiều Trì.

Trong lúc nhất thời tâm loạn như ma.

Nhưng Kiều Trì rút về rất nhanh, cô bối rối nói: "Vậy, anh ăn đi, ngày mai em còn phải dậy sớm đến studio, ngủ trước, bái bai ngủ ngon."

Nói xong hai chân đi dép lê, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Tống Nhất Tự nghe cửa phòng ngủ ầm một tiếng, sờ lên khóe miệng của mình.

Mình lại bị cô nhóc lừa gạt này cưỡng hôn rồi?

Xem ra phải nhanh chóng nói rõ cho Kiều Trì.

Tống Nhất Tự trầm nghĩ, ý chí của Kiều Trì vốn không kiên định, thừa dịp cô ấy còn chưa yêu mình đến chết đi sống lại, hắn phải mau chóng tìm thời gian nói rõ với Kiều Trì. Mặc dù Kiều Trì đã cứu hắn, cũng cho bản thân đang mất trí nhớ nơi trú ẩn một thời gian ngắn.

Nhưng hắn vẫn chưa muốn lấy mình làm lễ vật tạ ơn đâu!

Nhưng nếu như cô ấy nhất định phải làm bạn gái của mình, làm Tống phu nhân, cũng không phải không thể.

Tống Nhất Tự khóe miệng không nhịn được vênh lên, hắn đối với Kiều Trì quá tốt rồi!

Tống Nhất Tự lấy điện thoại từ trong túi ra, mở Wechat nhắn tin cho Ngụy Duy

【Liên lạc với quản lý của SY, hỏi xem công ty còn hạng mục nào có thể để Kiều Trì biểu diễn hoặc là tham dự không.】

**

Hôm sau, Tống Nhất Tự vì sợ Kiều Trì xấu hổ mà cố ý dậy thật sớm, chuẩn bị cùng đi ra ngoài với Kiều Trì.

Hắn đi đến bên cạnh tủ giày mới phát hiện Kiều Trì thế mà đã sớm ra khỏi nhà.

Tống Nhất Tự nhìn tủ giày bừa bộn, có thể thấy Kiều Trì vội vội vàng vàng nôn nôn nóng nóng đi, hắn bắt đầu đi lắc đầu, cúi người đặt giày của Kiều Trì chỉnh tề bên cạnh giày mình mới ra cửa.

Trong văn phòng, Tống Nhất Tự ngồi gần cửa sổ sát đất(1) nghe người trong công ty báo thành tích mấy tháng nay.

"Gần đây tổ sản tìm ngôi sao phát hiện vì người mới tương đối có tiềm lực, dự định ký hợp đồng và bồi dưỡng..."

"Tuần trước chúng tôi đã tổng hợp hạng mục của công ty thành mấy quyển, phát hiện..."

Tống Nhất Tự tựa lưng vào ghế, ấn huyệt thái dương, những người khác trong phòng họp nhìn nhau, không biết nên nói tiếp hay không.

Đang lúc đám người xoắn xuýt, cửa phòng họp từ bên ngoài đẩy vào, Ngụy Duy từ ngoài cửa đi đến, anh nhìn mấy đồng nghiệp một lượt, bắt đầu đi thờ dài nói: "Ông chủ, tôi có việc muốn nói với anh."

Tống Nhất Tự nhẹ gật đầu: "Nghĩ đi."

Những người khác nhẹ nhàng thở ra, thừa dịp Tống Nhất Tự không chú ý nhao nhao ra hiệu cho Ngụy Duy một ngón tay cái.

Sau đó như ong vỡ tổ đi đến cửa.

Ai cũng không muốn ở lại nơi này với ông chủ cả.

Sau khi mọi người rời đi, Ngụy Duy mới nói: "Kịch bản anh kêu công ty đưa cho Kiều tiểu thư, cô ấy từ chối toàn bộ."

"Toàn bộ?" Tổng Nhất Tự đứng dậy, những tài nguyên và kịch bản kia đều là hấn nhìn qua mới đưa tới, sao Kiều Trì lại từ chối hết? Một cái cũng không vừa mắt?

Cũng đúng, ánh mắt Kiều Trì đặc biệt, cô không nhận, có lẽ kịch bản quả thật có vấn đề.

Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu: "Biết rồi."

Ngụy Duy lại nói: "Tôi qua anh để tôi đi xem công ty còn gì để Kiều tiểu thư lộ diện, quả thực còn có mấy hạng mục cũng không tệ."

"Được, kêu công ty đưa đến studio cho cô ấy, để cô ấy chọn."

"Nhưng" Ngụy Duy thắc mắc: "Nhưng không phải lúc trước anh nói muốn lừa Kiều tiểu thư sao? Bây giờ anh cho cô ấy nhiều tài nguyên như vậy là vì sao?"

"Tôi lừa cô ấy, tôi chưa khôi phục ký ức, có mâu thuẫn gì với việc cho cô ấy tài nguyên à?" Tổng Nhất Tự đứng khòì ghế, hấn thở dài, vỗ vỗ Ngụy Duy vai: "Cậu không hiểu đâu."

... Anh đúng thật là không hiểu.

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Trì: Đột nhiên then thùng.jpg

Tổng Nhất Tự: Mỗi ngày đều tự đánh mình mặt, tôi mệt mỏi quá.

Tôi tới rồi!

Buổi sáng tốt lành nha mọi người ~

Chương này xem như chương bonus nhé ~

Ban đêm gặp~

Buổi sáng tốt lành nha!

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

(1) *Cửa sổ sát đất*

T cảm giác bài tập nghị dịch còn nhiều hơn lúc bình thường gấp 10 lần á:>>.

Nhưng t vẫn làm xong, hahhahaha.

Thôi t đi làm bài tập đây~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Edit: Christine, Tô

Beta: 豬豬

--

Bên ngoài mưa lại bắt đầu rơi tí tách, rõ ràng là mùa hạ lại mưa dầm rả rích, nhưng cũng xua đi được mấy phần oi bức.

Tổng Nhất Tự đứng bên cửa sổ nhìn xuống xe cộ phía dưới, mở miệng nói: "Tổng Minh Diệu bên kia thế nào rồi?"

Nguy Duy từ trong suy nghĩ chợt tỉnh, lúc này mới nhớ tới chính sự, anh nói: "Phó Tổng gần đây thường xuyên ra ngoài, tôi phái người đi theo anh ta, phát hiện anh ta đi đến một quán bar ở tỉnh khác."

Nguy Duy mở túi văn kiện ra, lấy mấy bức ảnh chụp ra để lên bàn.

Tổng Nhất Tự xoay người lại, ngồi trở lại vị trí, cầm những bức ảnh kia nhìn qua.

i

"Quán bar này thám tử cũng đã đến xem, cũng không gì lạ cả." Nguy Duy nói: "Quán bar ở thành phố C so với tỉnh khác còn nhiều hơn, Phó Tổng hết lần này tới lần khác tự mình lái xe tận hai tiếng ra tỉnh khác, điểm ấy thật làm người ta khó hiểu."

Tổng Nhất Tự bỏ ảnh xuống, mấy bức ảnh cũng không có gì kỳ lạ, hắn gom ảnh chụp lại: "Tiếp tục theo dõi đi."

Nguy Duy nhẹ gật đầu, anh bỏ ảnh vào túi văn kiện, "Đúng rồi ông chủ, còn có chuyện trước đó tôi quên nói với anh."

Tổng Nhất Tự dựa vào thành ghế nhìn về phía Nguy Duy.

"Lúc trước Kiều tiểu thư đang quay phim, có paparazzi đã chụp hình cô ấy và Độ Cao đang thân mật."

"Thân mật?" Tổng Nhất Tự lập tức đứng thẳng dậy, hắn nhăn mày, ngữ khí không vui nói: "Ảnh chụp ở đâu?"

"Thật ra cũng không phải thân mật gì lắm..." Nguy Duy vội vàng giải thích nói: "Ảnh chụp tôi còn đang liên lạc, paparazzi kia rất nổi tiếng trong giới, vạch trần không ít minh tinh, có thể là bởi vì có Độ Cao, hắn ta được giá cao, theo tôi được biết đoàn đội của Độ Cao cũng đang liên lạc."

"Mua hết số ảnh đó cho tôi." Tổng Nhất Tự mười ngón đan xen, khuỷu tay chống trên bàn, sắc mặt thâm trầm.

Nguy Duy trầm mặc một hồi, cẩn thận từng li từng tí nói: "Tôi còn thăm dò được, không chỉ có mỗi Độ Cao..."

"Còn có người khác?!" Tổng Nhất Tự nâng giọng, Nguy Duy ừ một tiếng: "Nghe tên paparazzi đó nói khuya ngày hôm trước Độ Cao đến tìm Kiều tiểu thư, hôm sau Kiều tiểu thư liền ra ngoài cùng một người đàn ông khác, cử chỉ còn có hơi thân mật."

Cử chỉ thân mật?

Tổng Nhất Tự cảm thấy đầu mình hơi đau, hắn ấn lên huyệt thái dương, cố gắng nén cơn giận, phân phó: "Trước cứ mang tên paparazzi đến đây đã."

"Cái này chỉ sợ không..."

"Đi."

Nguy Duy giả vờ cười thối lui ra khỏi phòng họp, đồng nghiệp ở ngoài đều lo lắng nhìn anh, bọn họ đứng ở ngoài cũng lâu rồi, nghe thấy bên trong có động tĩnh cũng không dám đi vào, Nguy Duy hướng bọn họ xua tay, an ủi: "Không có chuyện gì đâu."

Bọn họ nhẹ nhàng thở ra, Nguy Duy tiếp tục nói: "Cùng lắm là chỉ bị mắng với trừ tiền thưởng thôi."

Đám người...

**

Kiều Trì nằm chán thả người trên ghế sofa xem tivi, đã ba giờ chiều, lão đại không biết đi ra ngoài lúc nào đến bây giờ cũng chưa trở lại. Kiều Trì kéo chăn mỏng lên, tâm tư đã không còn đặt ở trên phim nữa.

Cô giờ tay sờ lên sợi dây chuyền, từ sau khi Tổng Nhất Tự từ thành phố S trở về, hắn vẫn luôn rất kỳ quái, lần nào cũng khiến Kiều Trì cho rằng hắn đã khôi phục ký ức, nhưng mỗi khi có ý nghĩ như vậy, Tổng Nhất Tự lại dùng hành động nói cho cô, hắn vẫn lão đại cô biết.

"Thật kỳ lạ." Kiều Trì tự lẩm bầm. Cô hạ tay xuống, cầm điện thoại di động lên gọi cho lão đại, nhưng tiếng chuông reo một hồi dài cũng không có ai nhận điện thoại.

Cô vẫn không từ bỏ ý định tiếp tục gọi điện thoại, bên kia vang lên hai tiếng, sau đó truyền đến giọng nữ máy móc: "Thuê bao quý khách đang gọi hiện không liên lạc được..."

Lão đại thế mà từ chối không nhận điện thoại của cô???

Kiều Trì chán kinh, lần đầu tiên, lão đại từ chối không nhận điện thoại của cô.

Rõ ràng lúc tổ chức sinh nhật cho mình còn nói cả một giờ lời tâm tình, sao ban ngày liền trở mặt không nhìn chứ!

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Kiều Trì thoáng nghĩ đến Tống Minh Diệu, chẳng lẽ là đụng phải Tống Minh Diệu?

Kiều Trì bỗng nhiên từ trên ghế sofa đứng thẳng người lên, trong đầu thật nhanh lọc một số chỗ lão đại thường đi, kéo chân mỏng qua một bên, hai chân chạm xuống đất, chuẩn bị thay quần áo ra ngoài tìm Tống Nhất Tự.

Ngay lúc cô đứng lên, điện thoại bị nhét dưới chân mỏng vang lên, cô mở ra xem, Tống Nhất Tự gọi điện thoại lại cho cô.

Kiều Trì cảm thấy trái tim như đã quay trở lại, gọi điện thoại lại cho cô chứng tỏ là an toàn.

Cô lại ngồi xuống nghe điện thoại: "Anh đang ở đâu vậy?"

Bên kia im lặng, lập tức Kiều Trì trở nên khẩn trương, nắm điện thoại chờ bên kia trả lời.

"Mới nửa không cần thận bầm nhảm nút, bây giờ anh đang ở ngoài, bảo bối về nhà rồi sao?"

Kiều Trì triệt để yên tâm, cô dựa vào phía sau lưng bầm nói: "Sao lâu như vậy mới gọi lại, em vừa về tắm giữa trưa, sao gần đây anh hay thường xuyên ra ngoài vậy?"

Phải biết rằng trước kia, không có chuyện cực kỳ quan trọng, Tống Nhất Tự sẽ không bước ra khỏi nhà, hẳn có thể ở trong phòng ngủ chơi game rông rã một ngày.

"Còn nhớ rõ lúc trước anh với em có nói đến một tên phú nhị đại không, dạo gần đây anh ta mới lập một đội Esport, anh ta nhờ anh hướng dẫn cho bọn họ, tiền lương không ít, cho nên anh liền đi."

Tống Nhất Tự không nhanh không chậm, Kiều Trì dùng ngón tay nắm bọc ghế sofa, nói: "Anh không cần khổ cực như vậy, em nuôi nổi hai người chúng ta mà."

"Bảo bối."

Tống Nhất Tự bắt đầu đi kêu một tiếng.

"Biết biết, vậy anh nhớ về sớm đấy." Kiều Trì dặn dò, cô không có quyền can thiệp công việc của lão đại, biết hẳn bình an vô sự là tốt rồi.

Kiều Trì ngáp một cái, cầm lấy điều khiển tivi bật tiếng to hơn, một lần nữa chuyển lực chú ý lên phim.

Phía bên kia, Ngụy Duy nhìn thần sắc ôn nhu của ông chủ nhà mình sau khi cúp điện thoại xong liền sụp xuống, anh mím môi một cái, cảm khái nói, yêu đương có uy lực thật to lớn mà, ông chủ thế mà lại có lúc ôn nhu như vậy.

Ngụy Duy nhớ tới lời ông chủ nói trước đó, nói cái gì mà lừa lại, ôi, là lừa về làm vợ thì đúng hơn.

Ông chủ đúng là khẩu thị tâm phi!

"Tổng tổng, anh tìm tôi có chuyện gì sao?" Tên chó săn vẫn luôn bị lơ lửng lên tiếng, trong lòng cực kỳ hối hận, nếu biết trước người trong tấm ảnh kia là Tống Nhất Tự, cứ bán rẻ ảnh chụp cho hẳn là được, bây giờ một mình bị mời qua, hẳn ta quả thật có hơi hoảng.

Trước đó hẳn ta đã từng quen biết Tống Nhất Tự, lúc đó là ở một bữa tiệc trong giới thương nghiệp, Tống Nhất Tự vừa mới gây chú ý trong giới thương nghiệp, lúc đó hẳn ta vẫn là thực tập sinh đi sau lưng thầy, cơ duyên xảo hợp sau này chụp được ảnh của Tống Nhất Tự, lúc đầu cho rằng có thể dựa vào Tống Nhất Tự chuyển lên làm chính thức, ai ngờ hẳn ta chưa ra khỏi cửa lớn bữa tiệc, đã bị vệ sĩ của Tống Nhất Tự chặn lại.

Khung cảnh năm đó còn rõ mồn một trước mắt, đám vệ sĩ của Tống Nhất Tự xóa ảnh chụp và cảnh cáo hẳn ta, nếu bên ngoài xuất hiện một tấm ảnh nào của Tống Nhất Tự, hẳn ta nhất định phải chết.

"Có mang ảnh chụp đến không?" Tống Nhất Tự ngồi trên ghế nhìn chằm chằm tên chó săn ngồi đối diện, Ngụy Duy quan tâm nói: "Tôi đi pha cà phê."

Ngụy Duy vừa đi, văn phòng liền chỉ còn lại Tống Nhất Tự và tên chó săn.

Tên chó săn vội vàng nhẹ gật đầu: "Có mang, có mang."

Hắn luống cuống đặt ba lô trên đùi rồi mở ra, lấy một chồng ảnh được cột dây thun từ trong ra, rất cung kính để lên bàn: "Tất cả đều ở đây."

Tống Nhất Tự liếc ảnh chụp, chó săn tro mắt nhìn Tống Nhất Tự, Tống Nhất Tự mới giơ tay cầm chồng ảnh lên, đập vào mắt chính là bóng lưng Độ Cao một mình cầm theo đồ ăn.

Hắn nhếch môi, đáy mắt nổi lên một ít cảm xúc.

Hắn lật đến ảnh chụp Kiều Trì, tên chó săn núp ở vị trí vô cùng tốt, thần sắc trên mặt cả hai người đều rõ ràng trong bức ảnh.

Kiều Trì mặc quần áo bình thường dựa vào cửa, trên mặt cười nhìn Độ Cao, mà Độ Cao không biết đang nói gì, khẽ nhếch miệng, thần sắc cũng cực kỳ buông lỏng.

Tổng Nhất Tự trầm mặc không nói lật đến tấm ảnh tiếp theo, ảnh tiếp theo là Độ Cao cầm đồ ăn trong tay đưa cho Kiều Trì, Kiều Trì lấy tay nhận.

Tổng Nhất Tự dừng lại, ánh mắt đặt trên hộp đồ ăn ở giữa hai người, hắn cảm thấy cái hộp này khá quen, rất nhanh hắn liền nhớ lại, này không phải hộp đồ ăn lúc hắn mới tới thành phố S Độ Cao tặng cho Kiều Trì sao?!

Sắc mặt Tổng Nhất Tự mất thường cũng có thể thấy đang dần bình thường lại, hắn tiếp tục lật, lật đến Kiều Trì cù chi thân mật với người khác trong miệng Ngụy Duy, người kia mặc quần áo bình thường đứng ở cửa phòng của Kiều Trì, cúi đầu dùng mũi chân gõ gõ mặt đất đủ kiểu nhằm chán.

Người này không phải là hắn sao?

Thì ra là hiểu lầm.

Tổng Nhất Tự buông ảnh chụp xuống, hắn lại nhìn về phía tên chó săn đang thấp thòm, chó săn chột dạ hỏi: "Có, có vấn đề gì sao?"

"Chỗ anh còn không?" Tổng Nhất Tự trầm giọng hỏi, người trước mặt lắc đầu qua lại như trống bỏi: "Không có, sau khi chụp xong Độ Cao và vị nữ diễn viên này, vừa hay có tin tức cập ảnh để và ảnh hậu kết hôn, tôi đã chạy đến ngồi rình hai người bọn họ, chuyện của Độ Cao bị đẩy ra sau."

"Không có ai từng nhìn thấy số ảnh này chứ?"

"Không có không có, anh yên tâm, tôi chỉ gửi tin nhắn đến Độ Cao và phía nữ diễn viên đó, tôi vẫn chưa nói cho ai khác!" Dù sao cũng là tin độc nhất vô nhị, hắn ta ngốc mới nói.

"Được, tạm thời tin anh." Tổng Nhất Tự lấy ảnh Độ Cao ra, mặt khác lấy mấy tấm ảnh có Kiều Trì, kéo ngắn kéo bên cạnh, bỏ vào ngay trước mặt tên chó săn.

"Anh đây là?" Chó con từ hỏi.

Ngụy Duy bung hai ly cà phê từ bên ngoài đi vào, một ly đặt trước mặt tên chó săn một ly đặt trước mặt Tổng Nhất Tự.

"Mấy tấm này coi như tôi mua, Ngụy Duy, dẫn anh ta đến phòng tài vụ đi." Tổng Nhất Tự phân phó nói.

Tên chó săn vốn cho rằng lần này hắn ta tuyệt đối lỗ vốn, không nghĩ tới Tổng Nhất Tự thế mà muốn dùng tiền mua! Trong phút chốc như mây mù nhìn thấy mặt trời, hắn ta cười nhẹ nhàng nói: "Tổng tổng anh yên tâm, về sau nếu như không cẩn thận chụp phải Độ Cao, tôi nhất định sẽ xóa sạch sẽ."

"Liên quan gì đến anh ta?" Tổng Nhất Tự liếc mắt nhìn hắn ta, chó săn hiểu ngay lập tức: "Anh yên tâm, trong giới tôi xem như có chút quan hệ, về sau vị nữ diễn viên này tuyệt đối sẽ không xuất hiện mấy vụ scandal bị chụp lén!"

Tổng Nhất Tự lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, Ngụy Duy quay người mang theo chó săn định rời đi, lại nghe thấy Tổng Nhất Tự nói: "Anh để số điện thoại lại đi."

Chó săn nhìn Ngụy Duy, hắn ta lấy danh thiếp từ trong túi ra, để nó lên bàn, giới thiệu: "Tôi họ Vương, tên là Vương Thước, về sau anh có chuyện gì cần chụp lén lại không tiện tự mình ra tay, có thể tìm tôi, giá cả tuyệt đối công bằng."

Ngụy Duy tiến lên một bước, đang muốn nói một câu, chỉ nghe thấy ông chủ nhà mình cực kỳ thần nhiên đáp: "Được."

Ngụy Duy sợ hãi, ông chủ lại có âm mưu gì vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Ngụy Duy: Rất cuộc tôi vẫn không thể hiểu ông chủ của mình (tạm biệt)(tạm biệt)

Ngụy Duy: Mặt khác mọi người hình như cũng rất đau lòng cho tôi, nên tôi nghĩ, đây là lúc quảng cáo tìm bạn trăm năm..

Tôi tới rồi đây!

Hơi trễ! Nhưng vẫn kịp!

Cảm ơn đã đặt mua ủng hộ ~

Ngày mai chỉ có một chương thôi, update buổi tối

【 Mấy ngày nay tôi thức đêm gõ chữ thực sự không chịu nổi nữa rồi! Hôm nay tôi muốn ngủ sớm! 】

Yêu mọi người ~ Mọi người ngủ ngon ~

Mặt khác não lại động một cái, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra có thể sẽ viết trước cái này « Xuyên Thành Tùy Tùng Nhỏ Của Học Bá Trong Trường »

Chuyên mục đặt trước! Mọi người có hứng thú thì đi xem một chút nha (Ảnh mắt mong đợi nhìn mọi người...)

Phía dưới là văn án~ (Lười edit quá nên t xóa rồi>)

【Tên truyện có thể sửa lại, nhưng đây chỉ là một câu chuyện xưa hài hước mà thôi】

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Hình như t có sở thích dịch tên truyện é, nhất là truyện không có cv, tha hồ chém, hí hí>

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Edit: Cabbage

Beta: @Dracty, Tô

- - -

"Sao giờ anh mới về?" Kiều Trì nói lầm bầm, tay cầm một quyển sách, ngẩng đầu nhìn Tổng Nhất Tự đang vào cửa. Tổng Nhất Tự lắc lắc chiếc túi trong tay, vừa còi giấy vừa nói: "Không phải lúc trước em nói thích ăn cổ vịt Bắc Kinh sao? Mua cho em nè."

Kiều Trì đánh dấu lại trang sách đang đọc rồi buông xuống, cô đứng lên, nhận túi của Tổng Nhất Tự, mở ra xem bên trong quả thật có 2 phần: "Đây cũng quá nhiều rồi đó?"

Giờ cô còn đang phải giảm béo nữa mà.

Tổng Nhất Tự đi đến bên ghế sofa ngồi xuống bên cạnh Kiều Trì, lấy 2 cái hộp ra khỏi túi lại đưa bao tay cho cô nói: "Cùng ăn đi."

Kiều Trì để 2 chân xuống, mang bao tay, cô nhìn hộp đựng cổ vịt nướng một ngụm nước bọt, Tổng Nhất Tự đã cầm lấy một cái ăn rồi.

Nếu là mình của trước kia hẳn sẽ không bao giờ động đến những thứ này, không ngờ ba tháng ngắn ngủi bên Kiều Trì thế mà cũng bắt đầu thèm mấy món này.

"Sao em lại không ăn?" Tổng Nhất Tự vươn tay lấy thùng rác đặt ở giữa 2 người bọn họ.

Kiều Trì chậm rãi chọn cái nhỏ nhất, "Gần đây em đang giảm cân."

Ảnh mắt Tổng Nhất Tự quan sát cô lần lượt từ trên xuống dưới, thành thật nói: "Em không mập, ăn thêm một chút lên hình sẽ dễ nhìn hơn."

Kiều Trì mặt đầy hoài nghi, thậm chí cảm thấy chế độ fan hâm mộ lự kính(1) của Tổng Nhất Tự có phải đã online rồi không, nhưng vẫn không chịu nổi lời dụ hoặc nhét một miếng cổ vịt vào miệng.

(1)Nguyên văn 粉丝滤镜: chỉ việc người hâm mộ thường lọc ra, phớt lờ khuyết điểm của idol.

Tổng Nhất Tự nhìn nước tương trên khoé miệng cô, cười nhẹ, rút khăn giấy lau giúp cô, ngoài miệng vẫn không quên trêu ghẹo: "Sao lại giống như đứa trẻ vậy chứ."

Kiều Trì giật lấy khăn giấy, lau lung tung một vòng rồi ném vào thùng rác, thuận miệng hỏi: "Phụ nhĩ đại đó lập đội tuyển game thủ ở lĩnh vực nào vậy?"

Tổng Nhất Tự tay đang gấp cổ vịt dừng một chút, sau đó lại như không có việc gì nói: "Gần đây không phải có game Gun War đang rất hot sao? Bọn họ chủ yếu đang nhắm vào trò chơi này."

"Ừm, trước đó em ở đoàn làm phim với Nguyệt Nguyệt cùng với Độ Cao cũng đã chơi qua, đội tuyển đó tên gì vậy?". Kiều Trì tiếp tục hỏi, lại thấy Tổng

Nhất Tự quay sang nhìn mình, liền giải thích: "Tốt xấu gì đại khả ái nhà chúng ta có thể huấn luyện viên, cũng nên đi donate một lần chứ."

"Chỉ là một đám thiếu niên tràn ngập nhiệt huyết xây dựng thôi, không có gì đáng nói đâu." Tống Nhất Tự nhún vai, nhỏ xương vạt ra. Nhưng cảm nhận được ánh mắt của Kiều Trì đằng sau, mím môi một cái, lại nhìn đồng hồ treo trên vách tường, trả lời: "Tên là Quang Minh GM, có livestream ở Douyu(2), bây giờ có lẽ đã bắt đầu rồi."

(2)Douyu: App livestream nổi tiếng ở Trung Quốc.

Kiều Trì ồ một tiếng, sau đó đem còi bao tay ra, nghiêng người lấy di động, ngay trước mặt Tống Nhất Tự tải app Douyu xuống.

Tống Nhất Tự mặt không cảm xúc, tiếp tục ăn cổ vịt hoặc hết cái này đến cái khác.

Phản mềm rất nhanh đã tải xong, Kiều Trì tìm kiếm tên đội tuyển, quả nhiên thấy một video trực tiếp ngay giữa.

Cô liền nhấn vào, đập vào mắt chính là một nhân vật game đang nhảy dù, dưới góc phải video có một cái vòng tròn nhỏ, bên trong là ba thiếu niên vẽ mặt ngây thơ chưa thoát nhưng lại trông vô cùng nghiêm túc.

"Hôm nay hẳn là Từ Minh, Tiểu Các và Bàn Bàn đang livestream đó." Tống Nhất Tự còi bao tay ra.

Hắn đã sớm chuẩn bị, mấy ngày trước để Ngụy Duy đại diện công ty đi ký hợp đồng với đội tuyển thể thao điện tử đó trong công ty.

Kiều Trì phóng to video lên, vòng tròn nhỏ dưới góc phải cũng lớn theo, cô cẩn thận nhìn, bảng tên dán trên ngực trái của 3 người, đúng như Tống Nhất Tự nói, thật sự là ba người này.

Lúc này video trực tiếp không có nhiều người, Kiều Trì lưu loát tạo một tài khoản sau đó donate tiền, thăm nghĩ, xem ra bản thân đúng là suy nghĩ nhiều, tác giả người ta đã nói Tống Nhất Tự tới ngày Quốc Khánh mới hồi phục ký ức, trước ngày đó đều ở trạng thái không có ký ức.

Cô cho đội tuyển chút lễ vật sau đó liền out ra.

"Không xem à?" Tống Nhất Tự hỏi, Kiều Trì lắc đầu: "Không xem, ngày mai còn làm việc, hôm nay em phải nghỉ ngơi thật tốt."

Tống Nhất Tự nghĩ đến tài nguyên bị trả về, nhưng Kiều Trì không cho hắn thời gian đặt câu hỏi, cô duỗi lưng một cái, cầm sách của mình và điện thoại lên quay trở về phòng ngủ.

***

Hôm nay Kiều Trì đi cắt băng khánh thành cho một trung tâm mua sắm, nơi này xem ra cũng mời không ít diễn viên minh tinh, Văn Nguyệt Nguyệt vừa hạ cánh thì hình như cũng góp mặt. Trung tâm này lại nằm ngay trong thành phố C, cách studio không xa, nên Kiều Trì liền để Tiểu Tiểu đưa đón.

Sáng sớm Tiểu Tiểu lái xe đến, cô ngồi ở ghế lái phụ, chờ Kiều Trì vừa lên xe lập tức không nhịn được cảm khái nói: "Chị Kiều Trì, xe này quá tuyệt luôn, lúc em mở ra cũng thấy hoảng hốt, sợ mình không cẩn thận làm xước chỗ nào đó."

Tay Kiều Trì cầm hộp sữa bò đưa cho Tiểu Tiểu: "Mời em uống."

Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua, hai mắt hí lại: "Cảm ơn chị."

Kiều Trì khởi động xe, rất nhanh liền đến bãi đỗ xe của trung tâm mua sắm, lễ cắt băng mười giờ bắt đầu, Tiểu Tiểu và Kiều Trì theo nhân viên công tác của trung tâm đến phòng trang điểm, nhưng vừa đến phòng trang điểm, Kiều Trì còn chưa nói gì, thần sắc trên mặt Tiểu Tiểu bên cạnh đã sớm cứng đờ.

Cô đề xuống sự khó chịu trong lòng quay lại hỏi: "Nơi này là phòng trang điểm của diễn viên nhà chúng tôi sao?"

Nói dễ nghe là phòng trang điểm, thật ra chính là một nhà kho(hoặc phòng kho, phòng chứa đồ), bên trong đặt cây chổi và đồ lau nhà, đây chắc là nơi để đồ của công nhân vệ sinh đi.

Nhân viên công tác tiến về phía trước một bước, bật đèn bên trong lên, không kiên nhẫn trả lời: "Hôm nay có rất nhiều diễn viên, phòng trang điểm lúc trước chuẩn bị đã chật người rồi, phiền hai vị ở đây một chút, cũng chỉ là trang điểm thôi mà, nếu như cảm thấy nơi này không tốt, có thể đến phòng vệ sinh, bên đó rộng rãi, hiện tại chắc là chưa có nhiều người đâu."

"Cô!". Tiểu Tiểu đang định nói vài lời liền bị Kiều Trì từ sau kéo tay lại, quay đầu lại thấy Kiều Trì nhìn mình lắc đầu.

Cô cảm thấy không cam lòng nhưng ngoài miệng cũng không nói gì, nhân viên kia ngược lại còn hừ nhẹ nói một câu: "Quên nói, thợ trang điểm có lẽ cũng không rảnh, trang điểm thì mấy người cứ về đại đi."

Nói xong, nhìn Kiều Trì và Tiểu Tiểu vênh vác, tự đắc xoay người rời đi.

"Cô ta đã như vậy, sao chị không cho em nói chứ!" Tiểu Tiểu nghĩ đến thái độ của nhân viên công tác vừa nãy liền tức giận, mắt cô nhìn không gian chật chội: "Nếu không chúng ta lên xe trang điểm đi? Em nhớ trên xe có đồ trang điểm."

Kiều Trì nhìn đồng hồ đeo trên tay: "Không còn kịp nữa, bây giờ đã chín giờ rưỡi rồi."

Tiểu Tiểu tức giận đến vò tóc mình: "Sao nhân viên của trung tâm này lại có nhân phẩm lại kém như vậy! Mời người ta đến còn nhăn mặt khó chịu?"

Kiều Trì lấy điện thoại ra nhắn tin cho Văn Nguyệt Nguyệt, nghe thấy Tiểu Tiểu nói như vậy, nhẹ giọng an ủi: "Đừng tức giận, giận cũng muộn rồi, chị đã nhắn cho Nguyệt Nguyệt, chúng ta đến phòng cô ấy trang điểm là được."

"Vậy em cũng gọi cho trợ lý của chị Nguyệt Nguyệt" Tiểu Tiểu lấy điện thoại trong túi, đang muốn gọi, sau lưng liền có tiếng người hỏi thăm: "Xin chào, cho hỏi hai người là diễn viên được mời tới sao?"

Kiều Trì và Tiểu Tiểu cùng quay đầu nhìn sang, cách bọn cô khoảng ba bước, một người đàn ông mặc tây trang đang đứng, phía sau người đàn ông cũng có mấy người mặc tây trang đang đứng.

Xem ra hẳn là người của trung tâm mua sắm.

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu.

"Vậy sao còn không đến phòng trang điểm? Lễ cắt băng khánh thành sắp bắt đầu rồi." Người đàn ông lại nói, anh ta vừa mới ở phía đối diện nhìn hồi lâu, chờ người nhân viên công tác mặc quần áo lao động kia đi, thần xui quỷ khiến thế nào lại đến đây.

Tiểu Tiểu chỉ chỉ phòng tạp hoá bên cạnh: "Đây chính là quý công ty thay nghệ sĩ chúng tôi chuẩn bị phòng trang điểm."

Lúc nhận lễ cắt băng này, ban tổ chức đã yêu cầu đến trung tâm để thống nhất trang điểm, phòng trang điểm và thợ trang điểm cũng chuẩn bị xong, hôm nay Kiều Trì mới mặt mộc mà đến, nếu không đã trang điểm sẵn ở studio rồi.

Người đàn ông nhún mày, quay đầu nói vài lời với người bên cạnh, sau đó quay về phía Kiều Trì cực kỳ xin lỗi: "Thật xin lỗi, chắc hẳn là có sai sót gì đó, tôi để nhân viên đưa hai vị đến phòng trang điểm, sự việc hôm nay tôi nhất định sẽ điều tra rõ để cho hai người một câu trả lời thỏa đáng."

Người đàn ông ăn nói nhã nhặn, làm cho Tiểu Tiểu không biết phản ứng thế nào, liền quay đầu về phía Kiều Trì xin ý kiến.

Kiều Trì nhẹ gật đầu, Tiểu Tiểu mới nói: "Vậy làm phiền anh rồi."

Người đàn ông cười yếu ớt lắc đầu với Kiều Trì: "Đây là việc phải làm."

Kiều Trì và Tiểu Tiểu theo nhân viên khác lên lầu, lúc đi ngang qua người đàn ông, Kiều Trì nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, phát hiện hẳn ở phía sau vậy mà cũng đang nhìn, thấy cô nhìn sang thì nở nụ cười xấu hổ.

Phòng trang điểm mới sạch sẽ sáng sủa, thợ trang điểm cũng đã ngồi chờ sẵn bên trong. Kiều Trì ngồi xuống liền bắt tay ngay vào việc trang điểm cho cô, cũng may Kiều Trì phối hợp tốt, không cần phải trình tự quá phức tạp, qua mười phút thợ trang điểm đã trang điểm xong.

Hôm nay Kiều Trì mặc váy liền áo màu vàng nhạt, phối hợp với kiểu trang điểm mùa hè, nhìn trông như ánh nắng tươi mát.

Đi xuống lầu, đã có không ít người ngồi vào bàn, Kiều Trì trông thấy Văn Nguyệt Nguyệt ở một góc đang vẫy tay với cô, cô nhẹ gật đầu, bước từng bậc thang đến chỗ Văn Nguyệt Nguyệt.

Cô vừa ngồi xuống liền nghe Văn Nguyệt Nguyệt nói: "Em vừa mới đi vệ sinh, điện thoại trợ lý cầm, đến khi nhắn lại thì chị lại không trả lời."

Kiều Trì chỉ chỉ mặt mình: "Đã giải quyết xong."

Văn Nguyệt Nguyệt cười nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô: "Hai chúng ta đứng đây đi, đợi lễ cắt băng lát nữa kết thúc còn có thể đi uống trà chiều gì đó."

"Em không có lịch trình gì sao?" Kiều Trì hỏi.

"Vừa hơi khô thề tre xong, tháng sau mới bắt đầu có việc làm." Văn Nguyệt Nguyệt nói: "Hôm nay lễ cắt băng trung tâm mua sắm này là bên hạng mục của bạn anh trai em, là người siêu cấp ôn nhu, em với anh ấy quan hệ không tệ lắm nên mới đến đây đứng thôi, dù sao cũng không mất khối tiền gì."

Kiều Trì trong đầu không hiểu sao liền nghĩ đến mặt người đàn ông kia, anh ta hình như trông cũng rất ôn nhu.

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay, Văn Nguyệt Nguyệt dùng cánh tay đỡ đỡ Kiều Trì, ra hiệu cô nhìn sang bên kia. Kiều Trì quay đầu qua, liền thấy người đàn ông đang từ trong thang máy đi tới.

"Anh ấy tên là Thẩm Các, là bạn cùng phòng của anh em hồi đại học". Văn Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng giới thiệu, lúc Thẩm Các đi ngang qua chỗ bọn họ, Văn Nguyệt Nguyệt còn nhìn anh nháy mắt coi như chào hỏi.

Thẩm Các dừng ánh mắt ở trên cánh tay hai người họ đang lôi kéo, nhẹ gật đầu với Văn Nguyệt Nguyệt, sau đó lại tiếp tục đi đến bàn ở giữa.

"Đúng không, có phải vừa đẹp trai lại vừa ôn nhu." Văn Nguyệt Nguyệt lẩm bầm vài tiếng: "Nếu không phải anh ấy là bạn của anh em, em đã xuống tay rồi!"

Kiều Trì nghe vậy, cảm thấy có chút kỳ quái: "Vì sao là bạn của anh trai, thì em không xuống tay được?"

"Còn không phải nhờ phúc của anh ấy sao, bọn họ vĩnh viễn chỉ coi em là em gái". Văn Nguyệt Nguyệt không phục nói làm bầm, chỉ bằng mỗi anh trai cô, trong lúc vô tình đã cản trở không ít hoa đào của cô.

Kiều Trì cười cười, không nói gì.

Lễ cắt băng rất nhanh liền kết thúc, Văn Nguyệt Nguyệt và Kiều Trì vừa đi vừa nói chuyện, chưa kịp đi thêm bước đã bị người gọi lại.

Hai người cùng nhau dừng lại, Thẩm Các từ phía sau bước đến: "Nguyệt Nguyệt, Kiều tiểu thư."

"Chào anh Thẩm, chúc anh làm ăn phát đạt luôn luôn thịnh vượng nhé." Văn Nguyệt Nguyệt chào hỏi. Thẩm Các nhẹ gật đầu, nói với Kiều Trì: "Kiều tiểu thư, sự việc vừa rồi tôi đã cho người điều tra, mang cô đến phòng kho là một thực tập sinh mới vào, cô ấy là fan của Độ Cao, vì khó chịu việc hai người ghép cp, cho nên nghe thấy cô đến đây đã cố tình làm như vậy để cô xấu mặt."

Thì ra là thế.

Kiều Trì nhẹ gật đầu: "Cảm ơn anh, vất vả rồi."

"Là vấn đề từ phía chúng tôi, không có gì là vất vả, tôi cũng đã sa thải thực tập sinh kia, gây cho cô nhiều bất tiện như vậy, thành thật xin lỗi." Thẩm Các cứ chỉ ôn nhu nhã nhặn, anh giơ tay lên nhìn giờ: "Đã giữa trưa rồi, liệu tôi có thể mời Kiều tiểu thư đây ăn một bữa cơm không? Coi như tạ lỗi."

"Thật ra không..." Kiều Trì vừa định lên tiếng từ chối thì Văn Nguyệt Nguyệt bên cạnh đã nhanh chóng đáp ứng nói: "Được đó, đúng lúc em cũng đang muốn ăn cá, hình như ở trong trung tâm này có một nhà hàng hải sản đúng không? Hay chúng ta ăn trưa ở đó đi!"

"Cũng được, để anh kêu người đi đặt chỗ trước." Thẩm Các nói xong liền vẫy tay với quản lý đứng đó không xa, quản lý tới gần hỏi: "Thẩm tổng, có việc gì sao?"

"Lầu ba có nhà hàng hải sản, thay tôi đặt ba chỗ."

"Vâng." Quản lý đáp một tiếng liền xoay người rời đi. Tốc độ nhanh đến nỗi Kiều Trì muốn từ chối cũng không được, không thể làm gì khác đành nói: "Vậy làm phiền Thẩm tiên sinh rồi."

"Không cần khách khí như thế, cứ như Nguyệt Nguyệt gọi tôi là Thẩm Các là được." Thẩm Các chân thành nói, Văn Nguyệt Nguyệt ở một bên nhìn tới nhìn lui trên người anh.

Thẩm Các này có tiếng giữ mình trong sạch, coi như có đi theo anh của cô vào quán bar chơi cũng rất quy quy củ củ, từ chối hết tất cả nam nam nữ nữ rủ rê kết bạn.

Đây là lần đầu thấy anh hẹn một cô gái đó.

Văn Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ một lúc liền hiểu ra, chắc, đây chẳng lẽ là coi trọng Kiều Trì rồi?

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: May mà mình thông minh không thì bị phát hiện rồi.

Kiều Trì: Đợi đấy, em nhất định coi bỏ vỏ bọc của anh!

Tôi đến rồi đây!!!

Đối thủ thật sự đã online.

Thẩm tổng ôn nhu khiêm tốn!

Aaa tôi thật sự thích người ôn nhu đó!...

Mọi người ngủ ngon~~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

- - -

Quản lý đặc biệt vì bọn họ đặt một phòng riêng nhỏ, lúc ba người đến trên bàn đã bày sẵn thức ăn ngon.

Văn Nguyệt Nguyệt kéo Kiều Trì ngồi xuống, Thẩm Các gọi ba ly nước sau đó mới ngồi xuống.

"Không biết Kiều tiểu thư có thích hương vị của nhà hàng này hay không." Thẩm Các đưa nước, phục vụ bưng lên đặt trước mặt các cô: "Biết diễn viên nào cũng muốn giữ dáng, nên không gọi đồ uống, nếu như cần có thể gọi."

"Cảm ơn." Kiều Trì cầm ly nước, bỏ ít đá vào, cô cầm lên uống một ngụm, nhiệt độ vừa phải, không quá lạnh, "Nước lọc là được rồi."

"Cảm ơn anh Thẩm Các." Văn Nguyệt Nguyệt nóng lòng liền cầm đĩa gắp thịt cá ở giữa.

Thẩm Các và Kiều Trì đều duy trì trầm mặc, ngược lại Văn Nguyệt Nguyệt nói không ít lời.

Cơm trưa rất nhanh đã ăn xong, Văn Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế không có hình tượng nào nắc lên một cái, cô đứng lên rút một tờ giấy ra: "Em đi toilet."

Chờ Văn Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng ăn, Thẩm Các mới nhẹ nhàng hỏi: "Kiều tiểu thư cảm thấy thế nào?"

"Ăn rất ngon." Kiều Trì đáp, trong lòng lại nghĩ có thể đưa Tổng Nhất Tự nhà cô lần sau lại đến đây ăn, hương vị không tồi, Tổng Nhất Tự hẳn là cũng sẽ thích.

Cô gợn tay lên sờ mặt dây chuyền, Thẩm Các liếc một cái hỏi: "Kiều tiểu thư có bạn trai chưa?"

"Hả?" Kiều Trì hạ tay, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Các có chút cảnh giác.

Thẩm Các vội vàng nói: "Kiều tiểu thư không cần lo lắng, tôi chỉ là nhìn thấy lúc ăn cô sờ mặt dây chuyền rất nhiều lần, nên đoán có lẽ cô đã có bạn trai thôi."

Kiều Trì chân chờ nhẹ gật đầu, nhưng có chút hiếu kỳ mà hỏi: "Sao anh không đoán là tôi tự mua hay là bạn tặng?"

Thẩm Các nghiêm túc suy tư một chút, sau đó khẽ cười một tiếng: "Có thể là trực giác của đàn ông chăng?"

"Trực giác của Thẩm tiên sinh thật chính xác." Kiều Trì cũng không che giấu: "Bạn nhỏ ở nhà vừa nhắn tin cho tôi hỏi tôi khi nào về."

"Kiều tiểu thư cần tôi đưa về không? Tôi có thể gọi xe giúp cô." Thẩm Các lại nói, trong lòng thấy mất mát, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại: "Không biết Kiều tiểu thư có muốn làm bạn với tôi không?"

Kiều Trì nhún vai, trên mặt cũng hiện lên ý cười: "Có thể làm bạn với Thẩm tiên sinh là vinh hạnh của tôi, Thẩm tiên sinh không chê tôi là được."

Đợi đến lúc Văn Nguyệt Nguyệt trở về, liền thấy hai người bọn họ cười cười nói nói, rõ ràng bản thân mới rời đi mấy phút lại giống như đã rời đi cả một năm.

"Hai người giấu em nói gì đó? Vui vẻ như vậy?" Văn Nguyệt Nguyệt kéo cánh tay Kiều Trì, cô cảm thấy mình bị xa lánh nghiêm trọng!

"Không có gì." Kiều Trì thấp giọng trả lời: "Nguyệt Nguyệt, mặc dù chúng ta là bạn tốt, nhưng lần sau không cần chị quyết định được không? Chị không thích đâu."

Văn Nguyệt Nguyệt bĩu môi: "Thật xin lỗi, lần sau em sẽ không như vậy nữa, nhưng em vẫn muốn để chị và Thẩm Các quen nhau, mặc dù gia đình anh ấy mở tương đối nhiều trung tâm mua sắm, nhưng cũng có chân trong một số lĩnh vực khác nữa, em nghe anh của em nói, hai người bọn họ dự định mở một công ty điện ảnh, anh trai em quá tệ nên không giới thiệu cho chị biết, không phải hôm nay đúng lúc gặp được Thẩm Các sao, nhiều bạn bè nhiều đường để chọn mà."

Kiều Trì hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Văn Nguyệt Nguyệt, Văn Nguyệt Nguyệt có hơi ngượng ngừng gãi gãi tóc: "Thật ra em không có nhiều bạn bè lắm, nguyên nhân cũng có thể là vì gia đình em, cũng biết có một số người trong đó chỉ là vì lợi ích, nhưng chị không giống, em có thể cảm nhận được."

Kiều Trì có thể hiểu cảm giác của Văn Nguyệt Nguyệt, đời trước cô cũng không có nhiều bạn bè, những người đến gần cô làm bạn với cô đa số đều là vì mẹ cô, hoặc là vì danh tiếng của cô.

Mà đến thế giới này, mọi thứ Kiều Trì đã từng có đều thành hư vô, lại ngoài ý muốn quen được hai người bạn tốt là Độ Cao và Văn Nguyệt Nguyệt, cô

cảm thấy như vậy cũng không phải không tốt.

Kiều Trì giờ tay sờ lên đầu Văn Nguyệt Nguyệt: "Vậy cảm ơn Nguyệt Nguyệt đã giúp chị bắc cầu xây đường nhé, chờ chị có được giải Kim Mã người đầu tiên chị cảm ơn nhất định sẽ là em."

Văn Nguyệt Nguyệt hừ một tiếng, không phục nói: "Nếu em giành được Kim Mã trước thì sao?"

"Cũng như thế, đến lúc đó chị cho phép em cảm ơn chị." Kiều Trì cực kỳ đúng lý hợp tình nói.

"Tại sao em cảm ơn phải được chị cho phép chứ." Văn Nguyệt Nguyệt sừng sốt, dần dần hiểu ra nói: "Tại sao em phải cảm ơn chị nhỉ?"

Kiều Trì mở miệng cười, Thẩm Các đã sớm đi đến xoay người lại nhìn hai người nói: "Hai người đang cười gì vậy?"

Văn Nguyệt Nguyệt lẩm bẩm một tiếng, cô nhìn trợ lý cách đó không xa đang chờ đợi, vấn đề có nên cảm ơn hay không vút qua một bên, cô nói: "Lát nữa em còn phải về thăm nhà ông bà em, hôm nay chị đến đây bằng cách nào vậy? Cần em đưa về không?"

"Không cần, hôm nay chị lái xe tới." Kiều Trì đáp.

"Vậy được, em đi trước nhé." Văn Nguyệt Nguyệt buông tay Kiều Trì ra, tạm biệt cô, sau đó lại nhanh chạy đến bên cạnh Thẩm Các nói với anh ta gì đó, Thẩm Các nhẹ gật đầu, Văn Nguyệt Nguyệt mới an tâm đi.

Thẩm Các đi đến bên cạnh Kiều Trì: "Đi thôi Kiều tiểu thư."

"Thẩm tiên sinh đi làm việc trước đi, tôi ra bãi đỗ xe một mình là được." Kiều Trì nói, Thẩm Các nhìn thang máy, xác thực không cần anh đưa, nhẹ gật đầu: "Đã là bạn bè thì đừng gọi tôi là Thẩm tiên sinh, gọi tôi là Thẩm Các hoặc giống Nguyệt Nguyệt gọi tôi là anh Thẩm Các cũng có thể."

"Vậy cũng gọi tôi là Kiều Trì đi." Kiều Trì cười cong mắt: "Vậy tôi đi trước."

Hai người chào nhau, Kiều Trì vừa đi một bước, phía sau liền vang lên giọng một người đàn ông, anh ta gọi Thẩm Các một tiếng.

Kiều Trì theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua, con người rụt lại, lại mau quay mặt trở lại.

Sao Tổng Minh Diệu lại ở chỗ này!

Cô muốn đi đã không kịp nữa, Tổng Minh Diệu ở phía sau hỏi: "Vị mỹ nữ kia nhìn thấy tôi liền chạy vậy?"

Kiều Trì dừng chân lại, có lẽ bây giờ không thể đi được nữa rồi, cô đưa tay kéo tóc vừa rồi ăn com vuốt ra sau tai xuống, mới chậm rãi xoay người.

"Phó tổng Tổng, sao anh có thời gian đến đây vậy?" Thẩm Các vừa hỏi, anh vừa cố ý chắn phía trước Kiều Trì, trên mặt khiêm tốn cười.

"Nghe nói anh đến đây cắt băng khánh thành, vừa hay đi ngang qua đây, đến nói lời chúc mừng." Tổng Minh Diệu trả lời, ánh mắt của anh ta một mực nhìn ra phía sau lưng Thẩm Các, muốn nhìn dáng vẻ người đằng sau Thẩm Các thế nào.

Anh ta vừa mới nhìn bóng lưng đã cảm thấy thật đẹp mắt.

"Cảm ơn phó tổng Tổng lịch trình bận rộn còn đến đây, phó tổng Tổng ăn com chưa?" Thẩm Các biết Tổng Minh Diệu đang nhìn Kiều Trì, nhử mảy một cái, anh nghiêng đầu nói với Kiều Trì đằng sau: "Cô đi trước đi, trên đường chú ý an toàn."

"Được." Kiều Trì nhỏ giọng đáp lời, cô xoay người đi về phía thang máy.

"Ồi, đi nhanh như vậy làm gì? Thẩm Các, bạn gái của anh à? Sao không giới thiệu làm quen một chút." Tổng Minh Diệu lơ đãng nói, thấy Kiều Trì không thèm để ý anh, liền lần tới, đi lên trước một bước muốn cản đường Kiều Trì, nhưng lại bị Thẩm Các chặn lại.

Thẩm Các nhẹ nhàng nói: "Vị này là bạn của tôi, còn có chút việc, về sau có cơ hội sẽ giới thiệu cô ấy cho anh."

Tổng Minh Diệu ghét nhất Thẩm Các dùng giọng này nói chuyện với anh, trường bối trong nhà hết lần này đến lần khác còn để anh qua lại với Thẩm Các nhiều hơn.

Ngay lúc Thẩm Các ngăn cản anh, Kiều Trì đã thuận lợi đi đến thang máy, thấy không còn hy vọng được thấy mỹ nhân, Tổng Minh Diệu đành phải thôi, anh lui về sau một bước nói: "Vậy cũng được, con người tôi thích nhất là kết bạn."

Kiều Trì tựa vào vách thang máy thờ từng ngum, không ngờ Thẩm Các lại quen Tổng Minh Diệu, nhưng Tổng Minh Diệu hẳn chưa trông thấy dáng vẻ của cô.

Thật ra cô cũng không chắc Tổng Minh Diệu có biết cô hay không, dù sao lúc đó ở thành phố S, Kiều Trì chắc chắn vệ sĩ theo dõi cô và Tổng Nhất Tự chính là vệ sĩ của Tổng Minh Diệu, vệ sĩ kia lại biết cô, lúc trở về chắc chắn đã nhắc qua với Tổng Minh Diệu.

Nhưng thời gian qua lâu như vậy, Tổng Minh Diệu cũng không phải người đi tìm cô, chắc là không tìm tới cô đâu.

"Đình ——" cửa thang máy mở ra.

Kiều Tri đeo túi xách đi ra ngoài, không suy nghĩ nữa, mau chóng rời đi quan trọng hơn.

**

Kiều Tri về nhà, Tống Nhất Tự hiếm khi ngồi ở nhà xem tivi, hắn thấy Kiều Tri trở về, đầu tiên là nghiêm túc nhìn cô một cái, sau đó đứng lên đi đến bên cạnh cô, hai cánh tay khoác lên trên vai cô, nhẹ nhàng bóp vai giúp cô.

"Làm việc vất vả rồi." Tống Nhất Tự nói.

Kiều Tri vỗ vỗ tay hắn, "Lên trên một chút."

Tống Nhất Tự nghe lời dịch lên, hai người đi đến ghế sofa, Kiều Tri tiện tay ném túi xách qua một bên, sau đó không có chút hình tượng nào ngã người xuống. Tống Nhất Tự kéo cô lên ngồi thẳng để cô hơi nghiêng đưa lưng về phía mình, sau đó tiếp tục bóp vai đấm lưng.

"Hôm nay sao anh ngoan vậy?" Kiều Tri cảm nhận được lão đại không nhẹ không nặng nắn bóp vai cô, quả thực rất dễ chịu.

"Anh lúc nào không ngoan chứ." Tống Nhất Tự phản bác, hắn ở sau lưng Kiều Tri mím môi một cái, hơi uyển chuyển lại uất ức hỏi: "Trưa nay em ăn cơm với ai vậy?"

"Nguyệt Nguyệt với một người bạn mới quen." Kiều Tri biết Tống Nhất Tự muốn hỏi, mà Tống Nhất Tự không hỏi cô cũng không có ý định giấu diếm.

"Bạn? Nam hay nữ vậy?" Tống Nhất Tự có chút khó chịu, buổi trưa về sẽ sắp xếp bảo vệ Kiều Tri gửi tin nhắn cho hắn, nói Kiều Tri và một nam nhân cùng nhau đi ăn cơm, mặc dù còn có Văn Nguyệt Nguyệt, nhưng hắn cũng không thoải mái.

Mặc dù hắn cũng không biết vì sao trong lòng lại thấy khó chịu.

"Nam, sao vậy, anh ăn giấm à?" Kiều Tri nhin cười nói. Cô cảm nhận được lực Tống Nhất Tự đè vào vai dần nặng lên, vội vàng cầu xin tha thứ: "Nhẹ thôi, anh muốn bóp chết em à."

"Hừ." Tống Nhất Tự vẫn giảm nhẹ lực lại, "Bọn em ăn gì rồi?"

"Ăn cá, hương vị cũng không tệ lắm, hôm nào em dẫn anh đi ăn thử?" Kiều Tri dò hỏi, chỉ nghe thấy sau lưng lão đại nhanh chóng trả lời: "Ai muốn ăn đồ ăn người khác đã ném qua chứ."

"Ồ, vậy anh có ăn hay không? Không ăn cũng được, tiết kiệm tiền." Kiều Tri đùa, cô đã sớm phát hiện, lão đại thích nhất chính là tự tát mặt mình bóp bóp.

Quả nhiên, một giây sau nghe thấy Tống Nhất Tự có chút buồn buồn trả lời: "Ăn."

Hắn thả tay xuống, Kiều Tri cũng ngồi thẳng khẽ nghiêng người ra phía sau, tựa ở trên ghế sofa nhìn Tống Nhất Tự, cô đụng vào chân của hắn: "Sao vậy, trông anh không vui lắm."

Tống Nhất Tự nhích qua bên cạnh, hai mắt xem TV, mạnh miệng nói: "Không có, anh rất vui về."

Kiều Tri hứ giải thích rõ nói: "Bạn mới tên là Thẩm Các, hôm nay công việc của em là cắt băng khánh thành cho trung tâm thương mại của anh ấy, nhưng có vài việc ngoài ý muốn..."

Kiều Tri kể hết chuyện đã xảy ra hôm nay từ đầu đến cuối cho Tống Nhất Tự, nhưng không kể chuyện của Tống Minh Diệu.

"Thẩm Các là vì xin lỗi mới mời em ăn cơm, anh đừng có đoán mò." Kiều Tri cảm ly nước của Tống Nhất Tự uống một hớp, thẩm giọng một cái lại bỏ xuống nằm ngả người xuống lại.

Tống Nhất Tự nhìn thoáng qua bất lực phản bác: "Ai đoán mò? Anh cũng không phải loại người ăn bằm."

"Vâng vâng vâng, em mới là người ăn bằm." Kiều Tri qua loa thừa nhận. Tống Nhất Tự dùng chân đạp vào chân của cô: "Sao em có thể qua loa như vậy chứ? Văn Nguyệt Nguyệt kia cũng không thể thay em quyết định, lần sau nhất định phải từ chối!"

"Được." Kiều Tri bất đắc dĩ đáp: "Nguyệt Nguyệt cũng là thấy em không có người chống lưng mới muốn để em quen với Thẩm Các, lần sau nhất định sẽ từ chối."

"Ai biết cô ấy nghĩ như thế nào." Tống Nhất Tự tiếp tục thẩm nói.

Kiều Tri dờ khóc dờ cười, cô từ trên ghế sofa đứng lên, dùng sức hít một cái. Tống Nhất Tự không hiểu: "Em ngửi cái gì vậy?"

"Anh có ngửi được mùi giấm chua không, chua chết được." Kiều Tri ghét bỏ lấy tay quạt quạt.

"Giảm?" Tống Nhất Tự cũng hít theo, "Không có mùi gì mà."

Hắn xoay người nhìn mặt Kiều Trì tràn đầy ý cười, lập tức kịp phản ứng, hắn đưa tay chọc vào người Kiều Trì, dừ dừ nói: "Ai ăn giảm? Rốt cuộc ai ăn giảm?"

Kiều Trì cười không ngậm miệng được, vẫn luôn gập người lại, cô đầu hàng nói: "Em ăn giảm em ăn giảm, dừng lại em đầu hàng!"

Tống Nhất Tự không thèm để ý, bức Kiều Trì đến góc ghế sofa, để cô không còn chỗ thoát lại cường điệu nói: "Anh không có ăn giảm!"

Kiều Trì đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt, nghe thấy Tống Nhất Tự cường điệu nói, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt híp lại, hỏi: "Vậy lần sau em còn có thể ra ngoài ăn cơm với Thẩm Các đúng không?"

Tống Nhất Tự nghiêng răng, "Cũng được, nhưng anh cũng phải đi gặp người bạn mới đó."

Thật ra hắn biết Thẩm Các, trước đó gia đình anh ta từng hợp tác với Tống thị.

Kiều Trì đẩy lồng ngực Tống Nhất Tự ra: "Được rồi, đùa anh thôi."

Tống Nhất Tự lui ra sau: "Vừa rồi em nói Thẩm Các và anh của Văn Nguyệt Nguyệt muốn làm công ty điện ảnh?"

Kiều Trì dứt khoát dựa vào ghế sofa, nhẹ gật đầu: "Nguyệt Nguyệt nói như thế."

Cô nhìn lão đại hình như đang suy nghĩ gì, trêu ghẹo nói: "Anh cũng muốn tham gia vào à?"

Tống Nhất Tự rõ ràng sừng sốt một chút, nhưng tốc độ biến mất quá nhanh, cô không chắc vừa rồi có phải thật vậy không.

Tống Nhất Tự nghiêng đầu, búng trán Kiều Trì: "Nghèo, không tham gia được."

Kiều Trì nghi ngờ nhìn hắn, Tống Nhất Tự ho nhẹ, nói sang chuyện khác: "Em không sợ anh giận à? Còn nói mấy thứ này với anh."

"Sợ cái gì?" Kiều Trì nói: "Che giấu rồi chờ sau này anh biết sau đó tới chất vấn em? Hay là anh biết lại giấu ở trong lòng chờ đến lúc nào đó bùng nổ? Vậy sao em ngay từ đầu nói rõ với anh cho rồi, lỡ đâu có người khác nói, tâm lý anh cũng vững vàng hơn."

Tống Nhất Tự suy tư, lại nghe thấy Kiều Trì tiếp tục nói: "Giữa hai người quan trọng nhất không phải là giao tiếp sao? Cái gì cũng không nói, hai người sẽ sinh ra nghi ngờ vô căn cứ, những nghi ngờ vô căn cứ nhiều, tất nhiên sau này sẽ không dễ chịu lắm."

Tống Nhất Tự tán đồng nhẹ gật đầu.

Kiều Trì nhìn hắn cười cười, "Được rồi, em đi ngủ một giấc."

"Chờ một chút." Tống Nhất Tự gọi cô lại, Kiều Trì một lần nữa ngồi trở về: "Sao vậy?"

"Nếu như em phát hiện anh có chuyện lừa em thì sao?" Tống Nhất Tự nhấp máy, mặc dù hắn cảm thấy bây giờ Kiều Trì cực kỳ lý trí, mặc dù bây giờ mình không phải là người đuối lý, đột nhiên vẫn còn có hơi hoảng hốt, lỡ sau này Kiều Trì biết mình đã khôi phục ký ức thì làm sao bây giờ?

Kiều Trì không trả lời ngay, Tống Nhất Tự nghi ngờ ngẩng đầu phát hiện Kiều Trì đang nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, Tống Nhất Tự có thể nhìn thấy bóng mình trong mắt Kiều Trì.

Bụp bụp bụp.

Hắn cảm thấy trái tim của mình đang đập rất lạ thường.

Cũng may Kiều Trì rất nhanh liền dời mắt đi, cô nói: "Thật ra nói dối có thiện ý cũng không phải không thể, nhưng anh cũng nên tìm lúc nào đó nói cho em, nếu như em cũng có bí mật, em cũng sẽ tìm lúc nào đó nói cho anh."

"Không tức giận?" Tống Nhất Tự không chắc chắn hỏi: "Dù bản thân có thể sẽ bị lừa rất lâu cũng không giận sao?"

Cũng không lâu bằng thời gian em lừa anh đâu.

Kiều Trì yên lặng ở trong lòng trả lời một câu, cô lắc đầu: "Có thể sẽ có hơi tức giận, nhưng em cảm thấy tốt nhất là nói ra."

"Nếu như không thể nói ra thì sao?" Tống Nhất Tự mím môi.

Kiều Trì nhú mày: "Cái này đơn giản mà."

Tống Nhất Tự ánh mắt mong đợi nhìn về phía cô, chỉ cần Kiều Trì nói tha thứ, hôm nay anh sẽ nói rõ với Kiều Trì.

Không đúng, anh muốn Kiều Trì tha thứ cái gì?

Rõ ràng là cô ấy lừa người trước!

Tổng Nhất Tự còn đang suy nghĩ lung tung, lại nghe thấy Kiều Trì tiêu sái nói: "Bạn trai sau sẽ tốt hơn."

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Hôm nay không có gì đáng nói, chỉ muốn hỏi các bạn muốn bé bảo bối của tôi ghép cặp với nam phụ, mấy người có thấy đao dài bốn mươi mét trên tay tôi không? Tôi cho phép mấy người chạy trước ba mươi tám mét đó (mim cười)

Kiều Trì: Bình tĩnh lại bình tĩnh lại

Tôi tới rồi đây!

Còn hai chương nữa, nhưng có thể sẽ rất khuya, sáng mai mọi người có thể vào xem~

Chúc mọi người buổi tối tốt lành ~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Edit: Ink

Beta: Alan, Tô

- - -

Nói xong câu bạn trai sau sẽ tốt hơn, lòng bàn chân Kiều Trì như được bôi dầu, trực tiếp chạy về phòng ngủ.

Chờ Tổng Nhất Tự kịp phản ứng Kiều Trì đã sớm không thấy tăm hơi, hần có chút tức giận lấy con gấu bông Kiều Trì để ở ghế sofa đặt lên chân mình, đập mấy cái vào mông nó trong lòng mới tốt lên một chút.

Hần trả con gấu bông lại chỗ cũ, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Ngụy Duy. Sau khi nhắn buổi tối gặp, cũng từ trên ghế sofa đứng lên trở về phòng của mình, còn nhìn về phía phòng Kiều Trì hử một tiếng mới vào trong phòng.

Kiều Trì mặc quần áo ở nhà nằm ở trên giường, Wechat của Thẩm Các buổi trưa vừa mới thêm một phút trước mới gửi tin nhắn cho cô.

【Thẩm Các: Kiều Trì, người hôm nay là con trai của công ty hợp tác lúc trước, bị người trong nhà nuông chiều quen thói, có lẽ làm cô thấy khó chịu, thật sự xin lỗi.】

Kiều Trì trở mình nằm nghiêng nhanh chóng trả lời tin nhắn 【Ăn Rồi Lại Ăn: Không sao đâu, tôi biết anh ta và anh không giống nhau, anh cứ làm việc đi~ Không cần giải thích với tôi đâu.】

Thẩm Các gửi lại một biểu tượng ok.

Kiều Trì nhìn thời gian, sau đó để điện thoại dưới gối, cô ngáp một cái, bây giờ mới hai giờ, ngủ một giấc sau đó vừa hay có thể cùng Tổng Nhất Tự ra ngoài coi phim, bọn họ lâu rồi chưa cùng nhau đi dạo.

Trong lòng nghĩ lịch trình buổi tối, Kiều Trì kéo chăn lên, rất nhanh liền ngủ say.

Bây giờ tối, Kiều Trì ở trên giường bỗng nhiên bừng tỉnh, ban đầu định năm giờ dậy, không ngờ lại ngủ quên mất rồi.

Xuống giường vừa xoa mặt để thanh tỉnh một chút vừa đi ra phòng ngủ chuẩn bị đi tìm Tổng Nhất Tự.

"Cộc cộc cộc."

"Cộc cộc cộc."

Gõ đến mấy lần cũng không thấy Tổng Nhất Tự trong phòng có động tĩnh, Kiều Trì đứng trước cửa ngáp một cái, quay trở lại trong phòng, gọi điện thoại cho Tổng Nhất Tự.

Bên kia rất nhanh liền nghe máy, Kiều Trì hỏi: "Anh không ở nhà sao?"

Bên Tổng Nhất Tự rất yên lặng, Kiều Trì nghe anh trả lời: "Anh đang ở chỗ đội tuyển game, hôm nay bọn họ có trận đấu giao hữu, muốn anh đến ngồi dự bị, anh nghĩ cũng không bận gì, nên đồng ý."

Kiều Trì bĩu môi: "Được rồi."

"Em tìm anh có việc à?" Tổng Nhất Tự hỏi.

"Không, chỉ là gõ cửa phòng anh không có tiếng đáp lại nên hỏi anh thử thôi." Kiều Trì nằm lại trên giường: "Vậy anh về sớm một chút nhé."

Tổng Nhất Tự đồng ý, sau đó tắt điện thoại, Ngụy Duy ngồi đối diện thờ mịnh cũng không dám, anh thấy Tổng Nhất Tự cúp điện thoại, mới thờ dài một hơi hỏi: "Ông chủ, anh vẫn chưa nói với Kiều tiểu thư anh đã khôi phục ký ức sao?"

Tổng Nhất Tự khuấy khuấy ly cà phê trước mặt: "Chưa."

Tổng Nhất Tự và Ngụy Duy lúc này đang ngồi trong quán cà phê cách văn phòng của Kiều Trì không xa, cũng không có vụ đi đến bên đội tuyển kia.

"Chuyện này cứ như vậy có ổn không?" Ngụy Duy có chút lo lắng: "Mặc dù Kiều tiểu thư nhìn qua là người tốt bụng, nhưng nếu như cô ấy biết anh vẫn luôn lừa cô ấy, chắc là cũng sẽ tức giận đó."

Tổng Nhất Tự lấy thìa ra để một bên, hần cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm: "Không vội."

Ngụy Duy trầm nghĩ, bây giờ không vội, đến lúc đó anh chỉ có nước khóc.

Nhưng trên mặt anh vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh nói: "Anh gấp gáp hẹn tôi ra ngoài như vậy để làm gì à?"

Mặc dù bây giờ ông chủ không thể giống như trước đây, thời gian dài ở trong văn phòng, nhưng Tổng Nhất Tự mỗi ngày vẫn sẽ đến SY một chuyến hoặc đến Tổng thị một chuyến, hai người bọn họ ngày nào cũng gặp mặt, số lần hẹn ra ngoài cũng ít hơn so với lúc trước rất nhiều.

"Hai người Thẩm Các và Văn Nhượng chuẩn bị góp vốn mở một công ty điện ảnh, cậu đi nói chuyện đi, SY cũng có thể xuất tiền hỗ trợ."

Ngụy Duy nhẹ gật đầu: "Được, ngày mai tôi sẽ nói chuyện với Thẩm tổng."

Tổng Nhất Tự nhẹ gật đầu, nghĩ đến chuyện gì đó liền nói: "Hôm nay Kiều Trì đụng phải Tổng Minh Diệu, ở trung tâm mua sắm của Thẩm Các."

"Kiều tiểu thư bị phát hiện sao?" Ngụy Duy có chút khẩn trương: "Có cần tôi tìm thêm vài người bí mật bảo vệ Kiều tiểu thư không?"

"Không cần, anh ta không nhìn thấy Kiều Trì, bị Thẩm Các chặn lại." Mặc dù Kiều Trì không nói đoạn này, Tổng Nhất Tự đã sớm biết chuyện này từ tin nhắn gửi qua rồi.

"Vậy là tốt rồi." Ngụy Duy yên lòng: "Phó tổng Tổng gần đây hoạt động rất tích cực, trước đó sắp xếp cho người đi thăm dò cũng tra ra được, Tổng Minh Diệu đi nấy quán bar ở tỉnh ngoài thật ra là muốn quỵen tiền, Tổng lão gia đã cho người liên lạc với tôi, muốn cổ phiếu của Tổng thị trong tay anh, nhưng muốn ngài báo giá thấp hơn chút, nói đều là người một nhà, không cần vì tiền mà khó chịu với nhau..."

Chính Ngụy Duy cũng cảm thấy khó mà mở miệng, ông chủ đã cho bọn họ một cái giá rất thấp rồi.

"Cậu nói với bọn họ, tôi nhiều nhất chỉ đội thêm ba ngày, giá cả một phần cũng không được thiếu, nếu như bọn họ không cần, tất nhiên sẽ có người khác cần." Tổng Nhất Tự lạnh lùng ha một tiếng, nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài trời đã tối đen, đèn ven đường sáng lên, không ít dân cư xung quanh bắt đầu đi ra tản bộ.

"Được, vấn đề của Tổng thị đã giải quyết xong, chỉ chờ anh từ chức sau đó sẽ có thể chậm rãi buông thả." Hiệu suất của Ngụy Duy rất cao, Tổng Nhất Tự quay đầu sang nhẹ gật một cái.

"Ông chủ còn có chuyện gì muốn phân phó sao?" Ngụy Duy luôn cảm thấy hôm nay ông chủ quá im lặng, mặc dù trước kia cũng im lặng, nhưng luôn cảm giác có chút kì quái.

Tổng Nhất Tự lại bắt đầu cầm lấy thìa khuấy cà phê lên, hần trầm mặc, lúc Ngụy Duy cho rằng hần sẽ không mở miệng, Tổng Nhất Tự nhỏ giọng hỏi: "Tôi có chút chuyện, nghĩ không ra."

Ngụy Duy lập tức ngồi ngay ngắn, có mùi bất quái!

"Cậu đã yêu đương bao giờ chưa?" Tổng Nhất Tự nhìn anh.

Tâm hồn nhiều chuyện của Ngụy Duy bị câu nói này đập tắt, anh có chút do dự nói: "Đã từng."

Nhưng lúc đó đều là bạn học tuổi vị thành niên yêu nhau trong sáng, một không nắm tay hai không ôm ba không hôn, về sau mỗi tình đầu của anh ghét bỏ anh quá chất phác đã đá anh đi, quay người liền ngã vào trong ngực học bá ở trường.

Nguy Duy tức, nhưng không dám nói, từ đó về sau anh cũng không nói đến việc yêu đương nữa, một lòng lao vào học tập và làm việc, còn quyết tâm chuẩn bị cưới luôn công việc về nhà.

"Gần đây tôi ở cùng Kiều Trì, bản thân luôn cảm thấy khác lạ." Tống Nhất Tự dường như hiểu được lý do tại sao, nhưng không chắc có phải thật vậy hay không, mà bên cạnh hắn, Kiều Trì chắc chắn không thể nói rồi, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Nguy Duy có thể tâm sự được.

"Nói thế nào?" Nguy Duy nghiêm túc.

Tống Nhất Tự lại trầm mặc, Nguy Duy bị bắt quai làm cho ngứa ngáy, đúng là, con người chỉ cần vừa nghe thấy có bất quái, toàn thân đều thấy phấn khởi, anh nói: "Anh cứ nói đi, tôi nhất định giúp anh nghĩ biện pháp thích hợp nhất."

"Gần đây tôi nhìn thấy cô ấy, trái tim giống như đã vận động hơn nửa tiếng, đập cực kỳ nhanh." Đây là lần đầu tiên, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng có cảm giác loạn nhịp này.

"Còn gì nữa không?" Nguy Duy nín thở một cái, nhìn thấy ông chủ của mình ngồi đối diện rơi vào trầm tư, mở miệng hỏi: "Vậy có phải lúc anh nhìn thấy cô ấy sẽ rất vui vẻ, thời gian dài không thấy cô ấy sẽ có cảm giác nhớ nhung?"

Tống Nhất Tự nhẹ gật đầu, đột nhiên kinh ngạc, nhìn xung quanh: "Chẳng lẽ tôi thích cô ấy rồi?"

Nguy Duy nghiêm túc nhẹ gật đầu: "Ông chủ, dáng vẻ này của anh đích thị là thích cô ấy rồi."

"Không thể nào." Tống Nhất Tự lập tức phủ nhận nói, "Cô ấy gạt tôi lâu như vậy, tôi làm sao lại thích một kẻ lừa gạt!"

Nguy Duy lạnh lùng ồ một tiếng, ánh mắt của anh nhìn về phía sau Tống Nhất Tự, không tình cảm chút nào nói: "A, kia không phải là Kiều tiểu thư sao? Tại sao muộn như vậy còn đi ra ngoài với một người đàn ông?"

Sắc mặt Tống Nhất Tự liền thay đổi, hắn bỗng nhiên quay đầu qua, đằng sau làm gì có bóng dáng của Kiều Trì, lúc này mới nhận ra mình bị Nguy Duy lừa gạt.

Hắn tức giận, quay đầu lại không vui nhìn Nguy Duy, Nguy Duy lại nói: "Nhìn lắm thôi, anh kích động làm gì chứ?"

"Tôi không có." Tống Nhất Tự tiếp tục phủ nhận nói, Nguy Duy nhìn người trước mặt sống chết không chịu đối mặt với tình cảm của mình có chút đau đầu.

Thật ra đứng ở góc độ bạn bè của Tống Nhất Tự mà nói, anh còn rất hy vọng hai người Kiều Trì và Tống Nhất Tự có thể bên nhau mãi mãi, thiên trường địa cửu mỹ mãn, qua một năm hay một năm rưỡi gì đó lại kết hôn. Nói không khoa trương, lúc Tống Nhất Tự mất trí nhớ so với Tống Nhất Tự trước kia quả thật giống như hai người.

Trước kia hắn cô độc lại kiêu ngạo, bất kể làm gì cũng muốn làm tốt nhất, yêu cầu đối với nhân viên cũng giống vậy, cái gì cũng muốn tốt nhất, hắn không có chút tình cảm nào, mặc dù anh làm thư ký bên cạnh Tống Nhất Tự nhiều năm như vậy, nhưng khó mà nắm bắt chuẩn được tâm tư của hắn.

Nhưng bây giờ, Tống Nhất Tự không chỉ bắt đầu cười, đến công ty còn thân thiện chào hỏi với đồng nghiệp, làm việc cũng không cực đoan như trước, dựa theo tính cách Tống Nhất Tự trước kia, người hại anh bị thương sớm đã bị bí mật xử lý xong, Phó tổng Tống cũng sẽ không giống như bây giờ tự do bay nhảy khắp nơi, dường như hắn đã chậm rãi thu lại nanh vuốt sắc bén, cả người đều khiêm tốn, nhu hòa.

Bằng những điều này có thể thấy được, Kiều Trì đối với Tống Nhất Tự mà nói xem như có một vị trí cực kỳ quan trọng.

Nguy Duy nhìn ly cà phê của Tống Nhất Tự trước mặt, hỏi đó hắn một ngày ít nhất cũng phải uống hai ly cà phê, lúc trước anh cũng khuyên qua, nhưng Tống Nhất Tự chưa bao giờ nghe.

Mà bây giờ, kỳ lạ là anh đã thật lâu chưa thấy Tống Nhất Tự đụng vào cà phê, hôm nay có lẽ là có chút phiền não mới uống một chút để dỗ dành bản thân.

"Ông chủ, anh không cần mạnh miệng, nếu như anh thật sự thích Kiều tiểu thư, tôi khuyên anh có thể sớm nói rõ ràng với Kiều tiểu thư, dù sao bây giờ hai người vẫn còn ở giai đoạn anh che em giấu, một khi việc này xảy ra mâu thuẫn, người bị thương vẫn là hai người." Nguy Duy tận tình khuyên nhủ.

"Tôi có hỏi cô ấy rồi." Tống Nhất Tự vừa nghĩ tới câu trả lời của Kiều Trì lúc ở nhà liền đau đầu.

"Hả?" Nguy Duy không hiểu.

Tống Nhất Tự nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi hỏi nếu như cô ấy phát hiện tôi lừa cô ấy, cô ấy tức giận thì sẽ làm gì."

"Kiều tiểu thư trả lời như thế nào?"

"Cô ấy nói bạn trai sau sẽ tốt hơn."

Phụt, Kiều tiểu thư này đúng là một vị thần!

Ngụy Duy nhìn không được phụt cười một tiếng, thấy Tống Nhất Tự trừng mắt liếc anh một cái, anh mới vội vàng nói: "Đó là Kiều tiểu thư nói đùa anh thôi, dù cô ấy có giỏi thế nào cũng không thể tìm được ai tốt như anh đâu."

Ngụy Duy nói xong cũng tự mình cảm thấy lời này có điểm lạ, nhưng Tống Nhất Tự không có phản ứng gì, anh cũng không giải thích.

Tống Nhất Tự thật ra đang suy nghĩ, hắn biết Kiều Tri nói đùa với hắn, nhưng lòng vẫn hơi sợ, hắn biết rõ tình cảm của mình đối với Kiều Tri, cũng có thể cảm giác được Kiều Tri cũng thích hắn, chuyện lừa gạt này có lẽ cũng nên được phơi bày ra ngoài ánh sáng, nhưng hắn đột nhiên lại không dám.

"Ông chủ Tống, Ngụy tiên sinh, hai người sao lại ở đây?"

Tống Nhất Tự và Ngụy Duy cùng nhau nhìn về phía âm thanh vang lên, Tiểu Tiểu đang đứng ở cái bàn cách bọn họ không xa nhìn lại bọn họ.

Hai người liếc nhau, Tiểu Tiểu đi tới: "Thật là trùng hợp, chị Kiều Tri đâu?"

"Kiều tiểu thư ở nhà" Ngụy Duy nói: "Kiều tiểu thư ở nhà muốn uống cà phê, Tống tiên sinh liền đến mua, vừa hay gặp tôi, cô cũng tới mua cà phê sao?"

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu: "Ừm, vừa rồi đi gặp chị của tôi, bây giờ đang chuẩn bị về."

"Vậy được, Đồng tiểu thư đi thông thả, chú ý an toàn." Ngụy Duy lễ phép nói.

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu, chào tạm biệt hai người sau đó liền đeo túi xách đi.

Ngụy Duy nhìn Tiểu Tiểu ra tới cửa quán cà phê, mới thu hồi ánh mắt lại.

Mà Tống Nhất Tự trước mặt cũng đang chuẩn bị đi trở về.

"Anh suy nghĩ kỹ chưa?" Ngụy Duy giữa đầu nhìn anh, Tống Nhất Tự nhẹ gật đầu: "Coi là vậy đi."

"Vậy là được rồi, tôi tin tưởng anh và Kiều tiểu thư nhất định có thể bên nhau đến thiên trường địa cửu."

Sau khi đã lên xe Tiểu Tiểu mới nghĩ lại, cô nhớ rõ Kiều Tri sợ trễ quá ngủ không được, không bao giờ uống cà phê buổi tối, như vậy sẽ ảnh hưởng tới trạng thái ngày mai.

Sao đang tốt lành nay lại bắt đầu uống cà phê buổi tối rồi?

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, vẫn mở Wechat ra nhấn tin cho Kiều Tri 【 Tiểu Tiểu: Sao lại bắt đầu uống cà phê buổi tối rồi? Dù không làm việc cũng phải chú ý nghỉ ngơi, thứ ba tuần sau thử vai rồi, tranh thủ mấy ngày nay dưỡng tinh thần thật tốt nhé! 】

Kiều Tri đang ở nhà nấu mì tôm, thấy điện thoại cạnh bếp sáng lên, cô bỏ mì tôm vào trong nước, dùng đũa để mì tôm trong nồi nước sôi xuống mới cầm điện thoại lên xem.

Xem xong cô như rơi vào trong sương mù.

Uống cà phê?

Cô muốn uống cà phê lúc nào vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Tri: Gì vậy, sao tôi lại không biết mình muốn uống cà phê vậy?

Tống Nhất Tự: Tự tát vào mặt...

Tôi lại đến rồi đây!

Chương này đang thật đã khuya!

Ai chưa ngủ đọc xong nhớ đi ngủ sớm nhé!

Mặt khác bấm ngón tay tính toán...

U a

Mọi người ngủ ngon ~~~

Dậy xong gấp lại ~~~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

—
Dành chút thời gian ít ỏi còn sót lại, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ ☐

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

- - -

Hôm sau, Kiều Trì ngồi trong phòng làm việc yên lặng đọc kịch bản, ngày mai cô sẽ đi thử vai bộ phim mà trước đó cô và Tiểu Tiểu chọn.

"Cộc cộc cộc." Tiểu Tiểu đứng ở cửa gõ vài cái, Kiều Trì giương mắt nhìn, Tiểu Tiểu mới từ bên ngoài cầm salad đi tới, cô đặt salad ở trên bàn làm việc: "Com trưa tới rồi ạ."

Kiều Trì ồ một tiếng, để kịch bản qua một bên, dựng thẳng ghế lên mở nắp hộp salad.

"Ồ cái gì mà ồ chứ." Tiểu Tiểu giơ tay kia lên, cô cố ý đi mua cà phê cho Kiều Trì.

Kiều Trì nhìn thoáng qua sau đó, Tiểu Tiểu nói: "Buổi tối đừng uống cà phê nhé, uống rồi lại không ngủ được."

Tiểu Tiểu nói xong Kiều Trì mới nhớ lại, cô dùng nĩa xiên rau quả, đại não đang muốn phân bác, cân nhắc một chút hỏi: "Làm sao em biết buổi tối chị muốn uống cà phê?"

Tiểu Tiểu tới ngồi đối diện bàn làm việc, trả lời: "Tôi qua em ở quán cà phê vừa hay gặp phải Tống tiên sinh và Ngụy tiên sinh, Tống tiên sinh nói chị muốn uống cà phê nên ra ngoài mua cho chị."

Kiều Trì hơi nghi hoặc, cô đâu có bảo Tống Nhất Tự mua cà phê cho cô, cô mặt không đổi sắc dùng nĩa chọc chọc salad, cực kỳ tự nhiên hỏi: "Trùng hợp vậy à? Bọn em gặp nhau mấy giờ? Anh Tự không có nói với chị."

Tiểu Tiểu nhớ lại, trả lời: "Tôi qua chừng bảy giờ rưỡi, ngẫu nhiên gặp cũng không nói gì nhiều."

"Ngụy tiên sinh là ai?" Kiều Trì bỏ salad vào miệng bên, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn, tới qua lúc cô gọi, Tống Nhất Tự rõ ràng nói hần đang thi đấu với đội tuyển khác.

"Ngụy tiên sinh là Ngụy Duy đó, anh ấy không phải là bạn của Tống tiên sinh sao? Chị không biết à?" Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn Kiều Trì.

Ngụy Duy.

Trong lòng Kiều Trì nhấp nháy qua cái tên này một lần, thấy Tiểu Tiểu hơi nghi hoặc một chút, hứ một tiếng: "Thì ra là anh ấy hả, chị biết, em nói Ngụy tiên sinh nên chị không kịp phản ứng ra là anh ấy."

Tiểu Tiểu nhẹ gật đầu: "Buổi thử vai ngày mai bắt đầu từ buổi sáng, chúng ta đi sớm để làm quen hoàn cảnh một chút, chị cũng sớm chuẩn bị đi, có thể làm đạo diễn có ấn tượng tốt."

Kiều Trì nhẹ gật đầu: "Em cứ sắp xếp đi."

Tiểu Tiểu vâng một tiếng, lại nhìn cô một lát, rồi đứng lên đi ra ngoài.

Đội cô ấy vừa đi, sắc mặt Kiều Trì lập tức sụp xuống, đẩy com trưa sang một bên, hiện tại không có tâm tình ăn.

Trong đầu luôn nghĩ về chuyện Tống Nhất Tự đang gạt cô.

Càng nghĩ càng rối, Kiều Trì cầm lấy cả phê Tiểu Tiểu mua uống một ngụm, vị đắng của cà phê lan ra trong miệng, Kiều Trì mới hơi tỉnh táo chút, cô nhìn đồng hồ dưới góc phải máy tính, giữa trưa 11:30, bây giờ nếu như về nhà ngay có lẽ sẽ là 11:45.

Cô muốn trở về nhìn xem thử Tổng Nhất Tự có nhà hay không.

Kiều Trì quyết định, cô đứng khỏi ghế, đóng nắp salad lại bỏ vào túi xách, sau đó cất điện thoại và một vài thứ linh tinh bỏ vào trong túi.

Rồi xách túi đi ra ngoài.

"Chị Kiều Trì, hôm nay sớm vậy đã về rồi à?"

Kiều Trì ngẩng đầu nhìn lại, nhân viên lễ tân nhìn cô, Kiều Trì nhẹ gật đầu, "Quên cho mèo ở nhà ăn, phải trở về nhìn xem thử."

Nhân viên lễ tân nhẹ gật đầu, ngọt ngào cười nói: "Vây chị nhớ chú ý an toàn nha."

Kiều Trì cũng cười lại, cô đẩy cửa phòng làm việc ra, khí thế có chút hung hăng đi đến chỗ thang máy.

Nhân viên lễ tân sờ lên cằm của mình, cảm giác hôm nay chị Kiều Trì có gì đó hơi khác nha.

Kiều Trì sốt ruột chạy về nhà, lộ trình rõ ràng chỉ có mười lăm phút, bị cô rút ngắn thành mười phút, cô đến cửa nhà còn có chút thờ hồng hộc, đứng ở cửa cố gắng bình tĩnh, làm bản thân trông không giống đang vội sau đó mới nhập mật mã mở cửa.

Kiều Trì đổi giày, đặt túi xách phía trên tủ giày, vừa đi vừa dùng ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Tổng Nhất Tự.

Không có trong phòng khách và phòng bếp.

Kiều Trì đứng bên ghế sofa, nhìn cửa phòng khách đóng chặt, đi qua gõ vài cái lên cửa, ho nhẹ vài tiếng: "Anh ơi?"

Trong phòng rất nhanh vang lên âm thanh, Kiều Trì nghe thấy tiếng bước chân Tổng Nhất Tự từ bên trong truyền ra, ngay sau đó cửa đang đóng chặt được mở ra, Tổng Nhất Tự mặc quần áo ở nhà đứng ở trong phòng, đầu anh có nước chảy xuống, trên vai có một cái khăn, nhìn Kiều Trì đang thất thần trước cửa, tay đặt lên nắm cửa buông xuống, nói: "Tĩnh lại đi."

Kiều Trì à một tiếng, Tổng Nhất Tự vừa cầm khăn trên vai lau tóc của mình vừa quay người đi vào phòng, đi hai bước thấy sau lưng không có người đi cùng, quay đầu lại nói: "Sao em lại thất thần nữa vậy?"

Kiều Trì chần chờ một chút, vẫn đi vào, từ khi Tổng Nhất Tự chuyển vào đây ở, cô rất ít khi không bước vào đây, lần vào gần nhất cũng là tháng trước, Kiều Trì nghiêng đầu nhìn vào phòng, không khác mấy so với lúc trước, chỉ là trong góc có thêm một cái ổ cho mèo.

Tiểu khả ái đang ngủ ở trong đó.

Gần như ngày nào Kiều Trì cũng đi ra ngoài, phần lớn thời gian mèo con đều do Tổng Nhất Tự chăm sóc, từ lúc nó còn nhỏ, đến bây giờ đã trở thành một con mèo mập tròn trưởng thành, nó nhìn thấy Kiều Trì đến, lười biếng meo meo với cô, sau đó vừa vẫy vẫy đuôi vừa nhắm mắt lại.

"Nó vừa mới ăn xong, có lẽ buổi chiều lại muốn ngủ, hôm nào lại dẫn nó xuống dưới vận động một chút mới được." Tổng Nhất Tự ngồi trước bàn vi tính, kéo ghế, nhìn mặt Kiều Trì, hôm nay Kiều Trì sao lại nói ít vậy nhỉ?

"Hôm nay em làm sao vậy, cứ thất thần mãi." Tổng Nhất Tự dùng lau tóc, Kiều Trì lắc đầu, đến chỗ ghế lười (1) ngồi xuống. Tổng Nhất Tự nhú mày, kỳ lạ thật, Kiều Trì thế mà lại ngồi trong phòng của hắn.

"Em đâu có thất thần." Kiều Trì ngửa ra sau, Tổng Nhất Tự hừ một tiếng, tầm mắt rũ xuống tiếp tục lau tóc.

"Anh không cần máy sấy sao?" Kiều Trì thấy hắn lau tóc lúc nào cũng không khô, cô nhớ đã mua cho Tổng Nhất Tự một cái máy sấy rồi mà.

"Hôm nay nóng, đợi lát anh sấy sau."

"Anh ăn cơm chưa?"

"Hôm nay em ở nhà..."

"Rốt cuộc em muốn nói gì?" Tổng Nhất Tự cắt lời Kiều Trì, hôm nay Kiều Trì thật kỳ lạ.

Hai mắt Kiều Trì nhìn Tổng Nhất Tự đặt khăn mặt lên trên ghế, vẫn như cũ lắc đầu: "Không có gì."

"Có phải trong công việc xảy ra vấn đề gì rồi không? Nếu như em không giải quyết được có thể nói với anh, đừng giữ lại trong lòng." Mặc dù ngoài miệng Tổng Nhất Tự nói như vậy, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm nhấn tin cho Ngụy Duy để anh đi hỏi người đại diện của Kiều Trì.

"Nếu trong công việc có chuyện đi nói với anh thì không phải để anh lo lắng theo em à." Kiều Trì nhìn thẳng vào mặt Tổng Nhất Tự, muốn nhìn thử có thể nhìn thử dấu vết gì trên mặt hắn không.

Nhưng Tống Nhất Tự lại hết sức bình tĩnh, hần từ trên ghế đứng dậy đi đến bên cạnh Kiều Trì, ngồi ở mép giường, mắt nhìn Kiều Trì cong người trên ghế lười, "Anh có thể giúp em nghĩ biện pháp."

Kiều Trì bĩu môi: "Cách hàng như cách sơn."

(1)隔行如隔山呢: khác nghề như cách núi, ý chỉ người không trong nghề thì không biết tình hình nghề đó như thế nào.

Cách núi nào chứ, chúng ta chỉ cách có vài con đường.

Tống Nhất Tự cười cười: "Em chưa từng nghe câu đương cục giả mê, bàng quan giả thanh(2) sao, bạn trai em thông minh như vậy nhất định có thể giúp em nghĩ ra giải pháp tốt, sao lại không tin anh chứ?"

(2)当局者迷旁观者清: Người trong cuộc thì mờ tối, người đứng ngoài xem thấy rõ ràng.

Tống Nhất Tự hơi xoay người, bàn tay để lên mép ghế "Thế nào? Nói anh nghe thử?"

Kiều Trì từ trên ghế đứng dậy, nhìn hần cười cười: "Thật ra cũng không có chuyện gì, ngày mai có buổi thử vai nên hơi lo lắng thôi."

Tống Nhất Tự nhìn cô chăm chăm một hồi, Kiều Trì hơi nghiêng người hai tay duỗi ra néo mặt Tống Nhất Tự, làm biểu cảm trên gương mặt hần thay đổi.

Tống Nhất Tự cũng không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế tùy ý để Kiều Trì chà đạp, néo mặt mình.

Chờ Kiều Trì dừng lại, hần mới hơi bất đắc dĩ nói: "Lần trước cũng đâu thấy em lo lắng gì."

"Lần trước không giống." Kiều Trì thu tay lại, thuận miệng hỏi: "Tôi qua bọn anh thi đấu sao rồi? Thắng không?"

"Một ván đấu hữu nghị nhỏ mà thôi, không có gì gọi là thắng thua cả." Tống Nhất Tự mặt không đổi sắc: "Sao em lại hỏi chuyện này?"

"Quan tâm anh không được sao? Mấy ngày trước em còn nhận được kịch bản bên SY đưa tới." Kiều Trì vừa nói vừa chú ý đến phản ứng của Tống Nhất Tự.

Nhưng Tống Nhất Tự lại không có phản ứng gì, thậm chí trên mặt còn xuất hiện nghi ngờ: "SY?"

... Giả vờ như thật vậy.

Thật ra Kiều Trì đã nghĩ thông suốt toàn bộ, cô có chút bất đắc dĩ, rõ ràng từ lúc Tống Nhất Tự thành phố S trở về, đã khiến cô rất nhiều lần cho rằng hần đã nhớ lại, nhưng cô lại nhầm lẫn làm như không thấy, tin vào thời gian khôi phục ký ức tác giả viết.

Dưới ngòi bút của tác giả Tống Nhất Tự cũng là một nhân vật mà thôi, mà trước mặt cô lại là một người sống sờ sờ, một người biết vui, biết buồn và có những bất ngờ của mình.

Kiều Trì nhớ lại thời gian lúc trước, rất có thể Tống Nhất Tự cứu cô ở đoàn làm phim lần đó bị sách đập đầu đã khôi phục ký ức.

Khó trách lúc ấy ở bệnh viện tình lại thái độ đối với cô đúng thật là quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ.

Nhưng nhìn đáng vẻ Tống Nhất Tự bây giờ, Kiều Trì không hiểu, cô không cho rằng suy đoán của bản thân là sai, nhưng Tống Nhất Tự vì sao khôi phục ký ức rồi còn muốn giả bộ giống như trước kia?

Kiều Trì cảm thấy đau đầu, lại không thể trực tiếp chất vấn, chỉ có thể uyển chuyển thăm dò.

"Nghĩ gì vậy?" Tống Nhất Tự ở trước mắt cô vẫy vẫy tay, Kiều Trì lấy lại tinh thần, bỏ những suy nghĩ kia qua một bên trước: "Không có gì, công ty giải trí kinh tế SY, bây giờ là công ty lớn nhất trong giới giải trí, lúc trước em hủy hợp đồng thật ra có nghĩ đến việc nói chuyện với công ty này."

"Thật sao?" Tống Nhất Tự có chút ngạc nhiên.

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, nhún vai có vài phần tự giễu nói: "Về sau em nghĩ lại, em đến tuyển mười tám còn chưa đến, SY là công ty lớn như vậy, có lẽ em đến cửa còn không thể nào vào được lúc đó lại mất mặt thêm, liền từ bỏ."

Tống Nhất Tự như có điều suy nghĩ, cho đến bây giờ hần vẫn chưa nghe Kiều Trì nhắc qua, bây giờ studio của Kiều Trì đang ở giai đoạn khởi sắc, nếu như cùng công ty nhà mình hợp tác cũng không tệ, tài nguyên trong công ty cô đều có thể tùy ý chọn, mà lại có SY làm chỗ dựa cũng sẽ không bị người trong giới khi dễ.

Mà hợp tác về sau, hần cũng không cần tìm người đến báo cáo hành tung của Kiều Trì nữa, chính hần liền trực tiếp có thể tham dự.

Tống Nhất Tự liếm liếm môi, càng nghĩ càng thấy có lỗi, đợi lát nữa để Ngụy Duy sắp xếp, viết hợp đồng ra.

Kiều Trì nhìn dáng vẻ Tổng Nhất Tự đang chu du ngoài vũ trụ, nhíu mày, hôm nay vẻ mặt lão đại sao trông ngốc quá vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Trì: Đào hố...

Tổng Nhất Tự: Chuẩn bị nhảy...

Tôi đến rồi đây!

Đây là một chương ~

Còn một chương buổi tối nữa~

Tối gặp lại mọi người nhé!

Buổi trưa tốt lành hen! Cảm ơn các thiên sứ đã vì tôi mà tặng phiếu bá vương với tưới dịch dinh dưỡng cho tôi nhé ~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

- -

Kiều Trì ra khỏi phòng lão đại về phòng ngủ của mình. Chưa kịp đóng cửa đã nghe thấy Tổng Nhất Tự mở cửa phòng. Kiều Trì thò đầu ra, liền thấy Tổng Nhất Tự tựa một tay trên tường nói: "Lát nữa em có đến studio không?"

Kiều Trì lắc đầu, kịch bản cô đã mang về rồi, để ở nhà xem, không cần phải đến studio nữa.

"Chúng ta lâu rồi không đi xem phim nhỉ? Gần đây có bộ phim mới ra, cùng đi xem nhé?" Tổng Nhất Tự nhìn về phía Kiều Trì, đợi lát nữa đến lúc thích hợp hẳn có thể uyển chuyển tiết lộ việc mình đã khôi phục ký ức một chút xiu, đến lúc đó Kiều Trì ký hợp đồng với SY, anh cũng có thể quang minh chính đại cùng ra cùng vào với Kiều Trì, không cần trốn tránh cô nữa.

Kiều Trì muốn từ chối, cô nghĩ cần suy nghĩ thử Tổng Nhất Tự đang muốn làm gì, cô thực sự muốn biết vì sao.

Tổng Nhất Tự lại nói: "Không phải em bảo lo lắng sao? Dẫn em đi thả lỏng một chút."

"Ở nhà cũng có thể xem mà." Kiều Trì lịch sự nói.

"Có đi hay không?"

"Đi!"

Kiều Trì đầu hàng, cô thề lười với Tổng Nhất Tự, sau đó đóng cửa lại.

Tổng Nhất Tự đi đến trước cửa phòng cô gõ gõ: "Anh mua vé ba giờ, em chuẩn bị đi rồi chúng ta xuất phát."

Nghe thấy trong phòng ngủ truyền ra tiếng trả lời, Tổng Nhất Tự mới rời đi, trở về cầm điện thoại mua vé.

Lát sau đợi Tổng Nhất Tự gõ cửa phòng Kiều Trì lần thứ ba, Kiều Trì mới đeo túi mở cửa ra, Tổng Nhất Tự nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, Kiều Trì đã tẩy lớp trang điểm buổi sáng, trên mặt trông cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, tóc màu mật ong cũng búi gọn gàng trên đầu.

Kiều Trì sờ lên mặt mình: "Trời nóng quá, lớp trang điểm nếu ra ngoài sẽ dễ trôi, nên không trang điểm."

"Em có như thế nào cũng đẹp." Tống Nhất Tự cực kỳ chân thành tha thiết nói, trong mắt hắn không cần biết Kiều Trì có đáng về gì, cũng đều như tiên nữ hạ phàm.

Kiều Trì ho nhẹ vài tiếng, nhỏ giọng nói lầm bầm: "Đồ nịnh hót."

Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Hai người vừa nói chuyện vừa ra khỏi thang máy, Kiều Trì ngẩng đầu đã nhìn thấy bên ngoài thang máy có người quen, Tống Nhất Tự cũng nhận ra, hần lạnh lùng nhìn mấy lần, sau đó đưa tay ôm vai Kiều Trì, để Kiều Trì dán sát vào người mình, cũng dùng ánh mắt cảnh cáo người kia.

Người quen đã lâu không gặp kia là La Tuyết, từ ngày chấm dứt hợp đồng, Kiều Trì không còn thấy La Tuyết nữa, nghe người khác nhắc qua, nói cô ta chọc giận một nhân vật có quyền có thế trong giới, sau khi cô ta rời khỏi công ty vẫn không tìm được việc làm mới, sống cuộc sống cực kỳ không tốt.

Kiều Trì dựa vào Tống Nhất Tự nhìn La Tuyết, dáng người của La Tuyết đã hoàn toàn thay đổi, thịt trên mặt chất thành một đồng, mặt cũng già đi rất nhiều.

Nếu không phải ngũ quan không thay đổi gì, Kiều Trì chưa chắc có thể nhận ra được La Tuyết.

Kiều Trì nhìn thấy La Tuyết cực kỳ bình tĩnh, nhưng Tống Nhất Tự lại không thể che dấu sự căm ghét, lần trước ở thành phố S, nhân viên phụ trách ánh sáng kia đã nói hết toàn bộ với Ngụy Duy, là La Tuyết dùng tiền tìm gã làm việc, muốn để Kiều Trì ở trong đoàn làm phim xảy ra chuyện, đèn loại đó cực kỳ nóng, rơi xuống không chết cũng sẽ bị đèn làm bỏng, thứ quan trọng nhất của diễn viên chính là mặt và thân thể của mình, Tống Nhất Tự vừa nghĩ tới nếu như lúc ấy hắn chưa quay lại, không đi đến đoàn làm phim, Kiều Trì có lẽ sẽ không còn nguyên vẹn mà đứng bên cạnh hắn như bây giờ nữa.

Sắc mặt Tống Nhất Tự dần lạnh lẽo, hắn khoát tay Kiều Trì, trực tiếp kéo cô đi ra ngoài, không để ý đến La Tuyết.

Kiều Trì thuận theo dựa vào Tống Nhất Tự, cô cũng không muốn để ý đến La Tuyết, lúc cô thấy La Tuyết phản ứng đầu tiên đã cảm thấy hơi khó chịu.

Đang muốn vòng qua La Tuyết, La Tuyết đã dịch qua một bước chặn đường đi của bọn họ.

Kiều Trì nhíu nhíu mày: "Chị muốn làm gì."

La Tuyết mặt không thay đổi nói: "Tôi muốn tìm cô nói chuyện."

Ánh mắt lại nhìn không được nhìn về phía Tống Nhất Tự, cô ta luôn có cảm giác mình đã gặp hắn ở nơi nào đó.

"Cô vào bằng cách nào." Tống Nhất Tự buông bỏ vai Kiều Trì ra, giữ chặt tay của cô kéo ra phía sau mình, ngăn phía trước Kiều Trì, muốn nhìn La Tuyết rốt cuộc đang muốn làm gì.

Con người La Tuyết co lại, Tống Nhất Tự vừa lên tiếng, cô ta liền nhớ ra, đây không phải tên nhà giàu lúc trước gặp ở bãi đỗ xe khu chung cư của Kiều Trì sao!

Lúc ấy còn bị hắn mắng là bà già.

La Tuyết nháy mắt liền hiểu rõ, thì ra người có quyền có thế cô ta đắc tội lại ở đây, cô ta giật giật khóe miệng, cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện, nhưng một đồng thịt trên mặt, làm cách nào cũng không nhếch miệng lên được.

Kiều Trì đứng bên cạnh Tống Nhất Tự cảnh giác nhìn cô ta, thấy La Tuyết cười trông cực kỳ thâm trầm, đầu lưỡi liếm môi dưới nói: "Tôi và chị không có gì để nói, chị tự nói một mình đi."

Nói xong hai tay kéo cánh tay Tống Nhất Tự chuẩn bị ra ngoài.

"Đi nhanh như vậy làm gì?" La Tuyết không nhúc nhích chặn trước mặt bọn họ, cô ta nhìn Kiều Trì hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Tôi còn tự hỏi sao cô lại có nhiều tiền để mở studio riêng như vậy, thì ra sớm đã bị bao nuôi."

Kiều Trì cau mày, tiền cô dùng mở studio, tất cả đều là do nguyên thân tự mình kiếm ra, nguyên thân dù sao cũng lăn lộn nhiều năm trong giới, cho dù không có scandal, nhưng cát-sê vẫn có, mặc dù đa phần đều bị La Tuyết ăn chặn, nhưng mở một studio chỉ phục vụ một mình cô thì vẫn dư xài, lại thêm lúc ấy cô đã ký hợp đồng phim của Chương Niên, một nửa cát-sê đã chuyển tới tài khoản, tất nhiên là có thể thuận lợi vận hành.

Xem ra La Tuyết biết Tống Nhất Tự, chẳng lẽ trước đó bọn họ từng gặp nhau rồi?

Tống Nhất Tự mặt không đổi sắc, La Tuyết vẫn luôn nhìn hắn, nếu không phải Kiều Trì đứng bên cạnh, cô ta sớm đã bị ném ra ngoài.

Tống Nhất Tự nghiêng đầu nói với Kiều Trì: "Em gọi điện thoại cho bảo vệ, để bọn họ tới đây đi."

Kiều Trì nhẹ gạt đầu, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, đang chuẩn bị gọi điện cho bảo vệ, La Tuyết đột nhiên nhào tới muốn cướp điện thoại của Kiều Trì, lại bị Tống Nhất Tự nhanh tay lẹ mắt đẩy Kiều Trì sang một bên.

La Tuyết vô huyệt, chân còn lao đảo một bước, suýt nữa té ngã trên đất, cô ta đứng lên, lại trông thấy Tống Nhất Tự ghét bỏ thay Kiều Trì vỗ vỗ chỗ cô

ta chạm vào vừa rồi, La Tuyết bị kích thích đến cùng cực, những uất ức, buồn bã, phần hận mấy tháng nay trong lúc nhất thời xông lên đầu.

Cô ta rút dao gọt trái cây giấu ở trong túi quần mình ra, thừa dịp Kiều Tri và Tống Nhất Tự đang nhìn nhau, cầm dao vọt tới.

Kiều Tri vừa vận ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tống Nhất Tự bên cạnh một cái, con dao sáng bóng của La Tuyết trực tiếp đâm xuống.

Cánh tay Kiều Tri còn chưa kịp thu hồi, mặc dù đã dùng tốc độ nhanh nhất né tránh, nhưng vẫn bị dao găm sắc bén quẹt cho một phát thật dài trên cánh tay, máu tươi lập tức nhỏ xuống, rất nhanh trên mặt đất liền xuất hiện một vũng máu.

Thấy La Tuyết còn muốn vung dao, Kiều Tri trực tiếp nâng chân lên, đập ngực cô ta một cái, La Tuyết không đứng vững lùi về sau mấy bước.

Tống Nhất Tự nhìn cánh tay bị thương của Kiều Tri, lại nhìn con dao đã đâm Kiều Tri, con người trầm xuống, bước nhanh đến phía trước bắt lấy cánh tay La Tuyết, vận một cái, chỉ nghe thấy răng rắc và tiếng thét chói tai ngăn ngui của La Tuyết, con dao kia liền rơi xuống mặt đất phát ra tiếng loảng xoảng thanh thúy.

Chân Tống Nhất Tự hung hăng đập đầu gối của cô ta, La Tuyết lập tức liền quỳ xuống, sử dụng cánh tay nguyên vẹn ôm lấy tay còn lại kêu rên thống khổ.

"Tống Nhất Tự, bỏ đi." Kiều Tri vội vàng ngăn Tống Nhất Tự còn muốn tiếp tục đánh La Tuyết lại, La Tuyết khẳng định không chịu nổi, vì loại tiểu nhân này mà phạm tội, không đáng. Cánh tay bị đâm quẹt qua cũng không lâu, chỉ là máu nhìn có hơi dọa người mà thôi.

Tống Nhất Tự mặt không thay đổi thu chân của mình lại, hẩn lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ, sau khi nói chuyện điện thoại mới giật mình nhìn về hướng Kiều Tri. Kiều Tri yên lặng đứng ở một bên, máu trên cánh tay còn đang chảy.

Con mắt Tống Nhất Tự nhắm lại mấy giây, sau đó mở ra, trông mắt nhìn thoáng qua con dao còn dính máu dưới đất, khom người một cái, nhặt dao lên, Kiều Tri trông thấy, vội vàng đi đến Tống Nhất Tự đoạt lấy con dao.

Cô biết Tống Nhất Tự định làm gì, thấy Tống Nhất Tự nắm chặt cán dao, trấn an nói: "Không được, đây là phạm tội."

"Cô ta làm em bị thương." Tống Nhất Tự nói, hẩn nhìn cánh tay Kiều Tri, nhíu chặt lông mày, Kiều Tri nâng cánh tay bị thương lên, không thèm đếm xỉa đến La Tuyết đang rên la nói khẽ: "Chỉ là bị thương ngoài da thôi lát nữa máu sẽ ngừng chảy ấy mà, anh tỉnh táo lại được không? Anh đã xả giận giúp em rồi mà."

Mặc dù ngoài miệng Kiều Tri nói như vậy, nhưng thật ra cô biết, dù Tống Nhất Tự ở trước mặt cô vẫn luôn hiền hoà đáng yêu dễ nói chuyện, nhưng Kiều Tri chưa từng quên thiết lập nhân vật tác giả viết về hẩn.

Xấu tính, lạnh lùng, lại thêm nguyên nhân gia đình, Tống Nhất Tự còn không có nhân tính, có thù tất báo.

Càng quan trọng hơn là bây giờ Tống Nhất Tự khôi phục ký ức, hẩn có quyền thế, nhưng Kiều Tri đã cảm nhận được xúc động của Tống Nhất Tự.

Cũng may bảo vệ đã đến, Kiều Tri và Tống Nhất Tự ngày nào cũng ra ra vào vào, gương mặt ai cũng đẹp, mọi người trong tổ bảo vệ ai cũng nhớ rất kĩ cặp đôi trẻ này, bọn họ trông thấy một vũng máu đều bị dọa, liền vội vàng tiến lên quan tâm hỏi: "Hai người không sao chứ?"

Kiều Tri lắc đầu: "Không sao."

"Các anh làm việc thế nào vậy? Loại ngư long hỗn tạp như vậy cũng có thể vào đây à?" Khuôn mặt Tống Nhất Tự bình tĩnh, bảo vệ nhìn người đang quỳ trên mặt đất kêu rên, vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, vừa rồi có vị chủ xí nghiệp dọn nhà, cô ta hẩn là đi theo đám bọn họ trà trộn vào, thật sự xin lỗi, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát."

Tống Nhất Tự còn muốn nói vài lời, Kiều Tri lập tức ôm lấy cánh tay khẽ kêu lên, Tống Nhất Tự lo lắng nhìn, cẩn thận từng li từng tí nâng cánh tay bị thương của Kiều Tri lên, máu đã không còn chảy, để lại một vết cắt dài trên cánh tay trắng nõn cực kỳ bất mắt.

Kiều Tri thừa dịp Tống Nhất Tự cúi đầu xem xét vết thương, nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ đang đứng đó, bảo vệ lập tức hiểu ra, anh ta cảm bộ đàm gọi một đám bảo vệ khác tới.

"Chúng ta đi thôi, đi xem phim nào." Kiều Tri muốn thu tay về, nhưng Tống Nhất Tự nắm thật chặt cổ tay của cô không buông.

"Đi bệnh viện." Tống Nhất Tự nói: "Em không nên đẩy anh ra."

Thật ra Kiều Tri không đẩy hẩn ra, hẩn cũng sẽ không để La Tuyết làm bị thương, nhiều lắm là bị một vết cắt nhỏ thôi, hẩn còn có thể còn cắt lại cô ta gấp mười gấp trăm lần, mà trên người hẩn có sẹo không quan trọng, nhưng Kiều Tri vẫn là một cô gái, nếu lỡ như để lại sẹo, Kiều Tri sẽ gặp nhiều khổ sở.

Cảm nhận được hơi thở nguy hiểm của Tống Nhất Tự, Kiều Tri dùng tay không bị thương giơ lên nheo thịt trên khóe miệng của Tống Nhất Tự, trêu ghẹo nói: "Trong nhà anh là đại khả ái mà, không đẩy anh ra, anh sẽ đau rồi khóc cho coi."

"Làm gì có." Tống Nhất Tự rầu rĩ nói, hẩn đau lòng muốn chết, Kiều Tri thế mà còn cả lơ phát phơ như vậy!

Thật không có tiền đồ! Không còn cách nào khác!

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Nhất Tự: Tức chết tôi rồi!

Kiều Trì: Không tức nữa, không tức nữa nha, ngoan

Tôi tới rồi đây!

Chào buổi tối nha ~

Đề tôi giới thiệu cho mọi người một bộ phim!

« Đại Tổng Thiếu Niên Chí »

Có thể xem trên app Iqiyi đó!

Ngày mai gặp!

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

--

"Em thật sự không sao mà." Kiều Trì an ủi nói, "Trông có vẻ đáng sợ thế thôi, thật ra không đau đâu."

Tổng Nhất Tự yên lặng không nói gì, người của đội bảo vệ rất nhanh đã tới, bọn họ khống chế tay của La Tuyết rồi từ trên mặt đất kéo cô ta lên.

"Chuyện này chúng tôi sẽ phối hợp cảnh sát xử lý nghiêm túc, hai người nếu còn chuyện gì có thể tới phòng bảo vệ tìm tôi."

Bảo vệ nhìn thoáng qua cánh tay Kiều Trì, Kiều Trì lên tiếng trả lời, bảo vệ liền mang theo La Tuyết rời khỏi.

"Được rồi, nếu anh không đi thì phim sẽ hết đây." Kiều Trì lấy một bịch khăn giấy nhỏ từ trong giỏ ra, cô rút ra một tờ muốn lau máu, Tổng Nhất Tự thấy vậy liền đoạt lấy khăn giấy, sắc mặt vẫn không tốt lắm, nhưng lau máu trên tay cô lại cực kỳ cẩn thận vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

"Không xem nữa." Lòng bàn tay Tổng Nhất Tự cầm khăn giấy, kéo cánh tay không bị thương của Kiều Trì đi về phía thang máy.

Về đến nhà, Tổng Nhất Tự lấy hòm thuốc, ngồi xuống thăm, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ý bảo Kiều Trì đến ngồi.

Kiều Trì nghe lời đi qua đó ngồi xuống, Tổng Nhất Tự vẫn luôn im lặng không lên tiếng, hắn lấy tấm bông và cồn, lau hết máu trên cánh tay trước, lộ ra miệng vết thương bị vết máu che đi.

Miệng vết thương khoảng tám centimet, nhưng vẫn may không sâu đúng như Kiều Trì nói.

"Đau." Kiều Trì rút người lại, Tổng Nhất Tự liếc cô một cái, ngoài miệng nói: "Cũng biết đau à?"

"Em đây là vì yêu mà hiến thân, không đau." Kiều Trì nói một cách tội nghiệp, sau đó cánh tay bị Tổng Nhất Tự cầm tấm bông ấn vào vết thương, lập tức nghe răng trợn mắt nói: "Đau đau đau, anh nhẹ một chút."

"Tò vè anh hùng làm gì chứ." Nhưng vẫn hơi cúi đầu, thổi miệng vết thương giúp Kiều Trì.

Kiều Trì nhìn đỉnh đầu của hắn, lão đại đối với cô vẫn tốt như trước, cô nghĩ thầm, dù sao Tổng Nhất Tự đã khôi phục ký ức, dứt khoát nói thẳng ra là được rồi.

Cũng đỡ làm cô cả ngày lo lắng đề phòng, sợ ngày nào đó lão đại giết cô lại trở tay không kịp.

Kiều Trì hít sâu một hơi, nuốt nuốt nước miếng, mở miệng nói: "Thật ra em....."

"Đình ——" Điện thoại của Tống Nhất Tự đặt ở trên bàn trà đột nhiên vang lên, Tống Nhất Tự xoay đầu nhìn.

Là chỗ bảo vệ gọi.

Hắn bấm nút trả lời, bên kia nói vài câu, Tống Nhất Tự ừ một tiếng, sau đó liền tắt điện thoại.

Kiều Trì nuốt lời mình định nói xuống, hỏi: "Ai vậy anh?"

"Bên bảo vệ mới gọi lại, cảnh sát đến rồi, anh đến cục cảnh sát một chuyến đã." Sau đó Tống Nhất Tự lại cảm tâm bông nhanh chóng xử lý miệng vết thương của Kiều Trì.

"Chúng ta cùng đi đi." Kiều Trì nhìn Tống Nhất Tự đang băng bó cho mình. Người kia trực tiếp dứt khoát từ chối, "Em ở nhà đi."

Tống Nhất Tự dọn dẹp dụng cụ bỏ vào hộp y tế đặt lên bàn trà, đứng lên dặn dò nói: "Chuyện này anh sẽ xử lý, em ở nhà, không được đi lung tung."

"Vết thương nhỏ này thật sự....." Kiều Trì bị Tống Nhất Tự nhìn chăm chăm liền ngậm miệng.

Tống Nhất Tự cầm điện thoại, thấy dáng vẻ của Kiều Trì lại mềm lòng an ủi vài câu: "Anh lái xe đi, sẽ trở về nhanh thôi."

Kiều Trì gật gật đầu: "Vậy anh bình tĩnh một chút, anh đã xả giận giúp em rồi, đừng xúc nổi nữa được không?"

Tống Nhất Tự đồng ý, hắn đưa tay sờ đầu Kiều Trì, cầm điện thoại đi ra cửa.

Cửa đóng lại, Kiều Trì đi thẳng đến bên cạnh, tựa đầu vào tay vịn ghế sofa, cánh tay vẫn còn đau nhức, cô thở dài, hy vọng không ảnh hưởng đến buổi thử vai ngày mai.

Kiều Trì đột nhiên để ý chìa khóa xe ở trên bàn trà, cô từ trên sofa ngồi dậy, duỗi tay cầm lấy chìa khóa xe.

Lão đại đi gấp quá, đến chìa khóa cũng không cầm theo.

Kiều Trì đứng dậy, bây giờ Tống Nhất Tự hẳn là còn đang đợi thang máy, nếu đợi lát nữa đến bãi đậu xe mới nhớ tới không cầm chìa khóa sẽ rất bất tiện.

Cô cầm lấy chìa khóa, vội vội vàng vàng kéo cửa ra, đi đến chỗ thang máy.

Thang máy còn đang đi lên, nhưng Tống Nhất Tự lại không đứng ở thang máy, Kiều Trì lê dép lê đi qua.

Cô đi đến trước cửa thang máy, hai bên thang máy đều đang đi lên, lại không thấy lão đại.

Kiều Trì nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy Tống Nhất Tự, thấy thang máy bên trái chuẩn bị đi lên, Kiều Trì đứng ở bên trái, định đi xuống dưới lầu đưa chìa khóa.

"La Tuyết đã được đưa đến cục cảnh sát, cậu đi với tôi một chuyến đi."

"Ừ, cô ta dùng dao đâm Kiều Trì."

"Tìm một luật sư đến nữa."

.....

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ lối ra an toàn bên cạnh cô, Kiều Trì nhấp môi, thả nhẹ bước chân đi qua, nhìn qua kẽ hở cửa kính của lối thoát hiểm thấy Tống Nhất Tự đang đưa lưng về phía cửa gọi điện thoại.

"Đưa một phản hợp đồng đến studio của Kiều Trì đi..."

Kiều Trì cắn môi dưới, cô thật sự chỉ nói đùa với Tống Nhất Tự thôi.

Không ngờ Tống Nhất Tự thật sự chuẩn bị muốn ký hợp đồng với cô.

Siết chặt tay, chiếc chìa khóa đặt trong lòng bàn tay khiến cô thấy đau.

Cô buông ra, cúi đầu nhìn thoáng qua vết in trong lòng bàn tay.

"Đợi lát nữa gặp rồi nói."

Tổng Nhất Tụ chuẩn bị cắt điện thoại.

Kiều Trì buông tay ra, xoay người quay trở lại thang máy bên cạnh, làm ra vẻ đang đợi thang máy.

Cửa bên cạnh bị kéo ra, Tổng Nhất Tụ từ trong lối an toàn cầm điện thoại bước ra. Vừa ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt của Kiều Trì.

Trên mặt lộ vẻ hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, hần đi qua hỏi: "Sao em lại ra đây?"

Kiều Trì nâng chìa khóa lên quơ quơ: "Đến chìa khóa xe anh cũng quên cầm, làm sao lái xe."

Tổng Nhất Tụ nhìn chòm chìa khóa, đưa tay sờ vào túi, quả nhiên không mang.

"Gấp quá, quên mất." Tổng Nhất Tụ tiến lên, hần cầm chìa khóa, sắc mặt thay đổi nói: "Mau trở về nghỉ ngơi đi."

"Sao anh lại từ bên kia đi ra?" Kiều Trì nhìn về phía cửa an toàn, vẻ mặt nghi ngờ.

"Gọi điện thoại." Tổng Nhất Tụ trả lời, vừa hay cửa thang máy mở ra, Tổng Nhất Tụ bước vào, nhấn nút đi xuống, nói với Kiều Trì vẫn đang đứng bên ngoài: "Mau trở về đi."

Kiều Trì chân chừ một hồi, thấy cửa thang máy sắp đóng lại, cô giơ tay ấn nút, nói với Tổng Nhất Tụ bên trong: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Tổng Nhất Tụ nhìn về phía cô, trong lòng đã mơ hồ đoán được Kiều Trì muốn nói gì.

"Thật ra em....."

"Em cũng muốn đi? Anh không cho, em mau trở về đi." Tổng Nhất Tụ ngắt lời Kiều Trì, hần ấn nút đóng cửa thang máy: "Mau về đi."

"Ai, không phải," Kiều Trì vội vàng lắc lắc đầu, nhưng Tổng Nhất Tụ trong thang máy đã làm ra vẻ không muốn nghe.

Cửa thang máy sắp khép lại, Kiều Trì đành phải nói: "Vậy chờ anh trở về lại nói."

Cửa thang máy khép lại.

Kiều Trì bĩu môi, trên màn hình hiện thang máy đã đi xuống dưới.

Kiều Trì hít một hơi, xoay người, chờ Tổng Nhất Tụ trở về, cô sẽ nói với hần rõ ràng.

Tổng Nhất Tụ từ cục cảnh sát đi ra, bên ngoài đã mát mẻ hơn nhiều, Ngụy Duy theo sau đối chiếu thẩm tra với luật sư, sắp xếp xong tất cả, luật sư mới mang theo công văn rời khỏi.

Ngụy Duy đi đến bên cạnh Tổng Nhất Tụ, đẩy mắt kính trên mũi nói: "Đã để luật sư đi lấy bằng chứng, nhất định có thể làm cô ta ở trong tù lâu hơn một chút."

Tổng Nhất Tụ gật gật đầu, hần nhìn ánh hoàng hôn buổi chiều tà: "Tôi có cảm giác Kiều Trì muốn nói thẳng với tôi."

Ngụy Duy hơi giật mình, sau đó mới phản ứng ra là chuyện gì, hỏi: "Như thế không phải rất tốt sao? Sao giọng điệu của anh hình như không vui lắm."

Tổng Nhất Tụ thở dài: "Quên đi, tôi về trước."

Ngụy Duy nhìn hần, Tổng Nhất Tụ cầm chìa khóa chuẩn bị đến cầu thang trước mặt, Ngụy Duy thấy Tổng Nhất Tụ đúng thật chuẩn bị trở về, vội vàng kêu: "Ông chủ, chờ đã."

Tổng Nhất Tụ thu chân lại, hần quay đầu, Ngụy Duy nói: "Ông chủ, mấy ngày nay anh không đến Tổng thị, gần đây phó tổng Tổng ngày nào cũng đều đến công ty chặn tôi lại, bảo tôi nói anh biết anh ta đã chuẩn bị tiền xong rồi."

Tổng Nhất Tụ gật gật đầu: "Tiền chuyển qua rồi sẽ giao cổ phiếu."

Hần nhắc chân chuẩn bị tiếp tục đi tiếp, nghĩ một hồi lại quay lại. Ngụy Duy nhìn dáng vẻ muốn đi lại không muốn đi của hần có hơi không hiểu.

Tổng Nhất Tụ đặt ngón tay vào vòng chìa khóa xoay một vòng: "Hôm nay tôi không về, đến Tổng thị đi."

"Hả?" Ngụy Duy nhìn bầu trời đen: "Nhưng trời sắp tối rồi."

"Tôi đây chính là mong trời tối." Tổng Nhất Tụ bước xuống cầu thang: "Đến Tổng thị, làm nhà tù thiện một lần nào."

Ngụy Duy nhìn Tổng Nhất Tụ bước nhanh xuống lầu, cũng đi theo, hai người bọn họ đi đến cạnh xe rồi dừng lại, Ngụy Duy mới nói: "Ông chủ, anh đây là muốn tránh Kiều tiểu thư à?"

Tổng Nhất Tự bước vào trong xe, hần đóng cửa lại kéo cửa sổ xe xuống, khởi động xe nhìn thoáng qua Ngụy Duy đứng ở ngoài, nhíu mày nói một câu: "Cậu nói nhiều nhì?"

Ngụy Duy làm động tác khóa miệng, sau đó làm động tác ok đối với Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự hừ một tiếng, đạp chân ga phóng đi.

**

Kiều Trì ngáp một cái, cô ngồi ở trong xe, trong tay cầm kịch bản thử vai. Tiểu Tiểu đưa ly cà phê cho cô, hỏi: "Tối qua chị không ngủ à? Sao hôm nay trông mệt thế này?"

Kiều Trì uống cà phê, cô thấp giọng trả lời: "Hôm qua có hơi lo lắng."

Thật ra là bởi vì đêm qua, cô chờ Tổng Nhất Tự trở về, tỉnh nói hết ra, lại không nghĩ rằng cuối cùng cô ngủ quên ở trên sofa cũng không thấy Tổng Nhất Tự trở về. Buổi sáng cô vừa tỉnh, bản thân lại đang nằm ở trên giường.

Nhưng khi cô đến gõ cửa phòng bên cạnh, lại không có ai trong phòng.

Cô có cảm giác Tổng Nhất Tự đang tránh cô, nhưng không nghĩ ra vì sao hần muốn trốn tránh cô, hần đã biết cô không phải bạn gái hần rồi mà.

Tiểu Tiểu nhìn cánh tay Kiều Trì bị bó lại, trong mắt tất cả đều là lo lắng, tối qua Kiều Trì đã báo trước cho cô, Kiều Trì nói không có việc gì lớn, kết quả hôm nay đến, hơn nửa cánh tay đều bị quấn băng.

Kiều Trì chú ý đến ánh mắt của Tiểu Tiểu, cô liếc mắt nhìn cánh tay quấn băng vải, Tổng Nhất Tự còn giúp cô thay băng, cô lại không có ấn tượng một chút nào.

Kiều Trì thở dài, chờ hôm nay cô xong việc, nhất định phải nói rõ ràng với Tổng Nhất Tự!

"Không sao, không ảnh hưởng đến việc thử vai đâu." Kiều Trì an ủi Tiểu Tiểu vài câu, Tiểu Tiểu cau mày: "Nếu không thì đừng đi nữa? Vai diễn kia có những động tác biên độ lớn, lỡ làm rách miệng vết thương, đến lúc đó lưu lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

"Nếu không đi thì vai diễn này sẽ phải chấp tay nhường cho người khác, vết thương nhỏ này thật sự không sao đâu." Kiều Trì nói vài câu, liền cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ trên cổ tay, bọn cô là người đầu tiên đến chỗ thử vai, cô nghĩ một hồi lại cầm di động đi ra khỏi xe, nhìn trái nhìn phải, đi đến một góc hẻm lách, bấm nút gọi số điện thoại đã thuộc lâu.

Người bên kia dường như có vẻ đang bận, một đoạn chuông dài vang lên, bên kia mới nhận điện thoại.

"Mới sáng sớm, không thể để tôi ngủ thêm chút sao?" Bên kia vang lên một giọng nữ cực kỳ mệt mỏi: "Hôm qua tôi quay phim đến ba giờ, nhìn thử bây giờ mấy giờ mà đã gọi điện."

"Chị à." Tiểu Tiểu làm nũng kêu một tiếng, người bên kia giống như trở mình, trong loa truyền ra một tiếng làm bầm: "Đúng là kiếp trước mắc nợ em mà, nói đi chuyện gì? Tiền tiêu vật không đủ?"

"Không phải." Tiểu Tiểu cắn môi, cô quay đầu lại nhìn chiếc xe cách đó không xa, nhỏ giọng nói: "Chính là nghệ sĩ của em Kiều Trì, cô ấy....."

Địa điểm thử vai được bố trí ở trong một học viện điện ảnh, Kiều Trì đi theo Tiểu Tiểu vào trong sân trường, đi theo đường được chỉ đến phòng thử vai. Khi hai người họ đến nơi, đã có một vài người đứng ngoài hành lang phòng thử vai.

Tiểu Tiểu đưa Kiều Trì đi đăng ký, cầm số thứ tự, Tiểu Tiểu rất vừa lòng, xếp thứ sáu, lúc mới đầu, mấy người đến tuyển diễn viên thường tình táo nhất.

Tiểu Tiểu phát hiện ra chỗ ngồi, cô kéo Kiều Trì đi qua ngồi xuống, đứng ở phía sau Kiều Trì bóp bóp bả vai cô vũ nói: "Không cần lo lắng, cứ phát huy như bình thường, vai diễn này sẽ là của chị."

Kiều Trì dờ khóc dờ cười, cô vội vàng đồng ý, sau đó cầm kịch bản ôn lại lần cuối.

Ngay khi họ đến gần hành lang, chỗ đó liền xảy ra một trận náo loạn, Kiều Trì và Tiểu Tiểu đi qua xem, Tiểu Tiểu nói: "Đi đằng trước là đạo diễn, phía sau là biên kịch."

Kiều Trì gật gật đầu, nhìn hai người bọn họ đi vào, chỗ hành lang đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, cô lại quay lại nhìn, một người phụ nữ ăn mặc đơn giản môi mỉm cười xuất hiện ở cửa cầu thang.

"Người này là ảnh hậu mới nhận giải Kim Mã, Đồng Kỳ Sanh." Tiểu Tiểu tiếp tục giới thiệu nói: "Hôm nay thử vai ba người họ làm giám khảo, lát nữa chị đừng lo lắng."

Kiều Tri gật gật đầu, trong lòng nắm rõ, nhưng không biết có phải cô đang ảo giác hay không, cảm thấy ảnh hậu Đồng Kỳ Sanh này hình như nhìn cô nháy mắt vài cái, nhưng chờ cô nhìn lại, Đồng Kỳ Sanh đã đi vào.

Kiều Tri chớp chớp mắt, lại cúi đầu xem kịch bản.

"Từ số 1 đến số 3 đi vào thử vai."

Trong chốc lát, đã có người đứng ở cửa hô lên.

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, bóp vai Kiêu Tri để cô thả lỏng, trong miệng không ngừng nhắc: "Chị không cần căng thẳng, ngàn vạn lần không được căng thẳng, chỉ cần như ngày thường là được, bọn họ đều rất tốt, em tin chị nhất định có thể."

Kiều Tri thả kịch bản xuống, cảm thấy kỳ lạ ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu bên cạnh, sao hôm cảm cảm giác Tiểu Tiểu so với người đi thử vai là cô còn căng thẳng hơn nhỉ?

"Số 4 đến số 6."

Số của Kiêu Tri được hô lên, Kiêu Tri từ trên ghế đứng lên đưa kịch bản cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu làm động tác cổ lên, Kiêu Tri nghiêm túc ừ một tiếng, vút hết những suy nghĩ linh tinh trong đầu ra ngoài, cực kỳ tự tin đi đến cửa.

Vai diễn này, trừ cô ra thì không thể là ai khác!

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Tri: Chờ tôi xong việc nhất định bắt Tổng Nhất Tự nói chuyện rõ ràng

Tổng Nhất Dữ: Bạn tốt của bạn đang offline

Tôi tới rồi!

Tôi thấy thật rồi rầm, ngày mai là mừng một rồi, tôi có nên tham gia chạy Olympic không nhỉ

Muốn tham gia lại không muốn tham gia

Thiệt là một môi mà!!!

Mấy người sẽ không hiểu đâu _(:3" ∠)_ haizz

Ngoài ra, mọi người có thể xem cuốn sách đầu tiên trong thư mục của tôi《 Xuyên Thành Tùy Tùng Nhỏ Của Giáo Bá 》

Trông có giống đồ ăn mới của mọi người hông

Mọi người ngủ ngon ~~~

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã tiếp tục ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

- - -

Kiều Tri là người cuối cùng bước vào phòng, cô xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó mới tiến lên đứng cùng với hai người kia.

"Ba vị giám khảo, xin chào, tôi là số 3, đến thử vai nhân vật nữ phụ ba Trà Linh." Một người trong đó nói trước, Kiêu Tri nhìn thoáng qua, là số 3, mà một người đứng ở ngoài cũng nói: "Xin chào giám khảo, tôi là số 4, cũng đến thử vai cho nhân vật nữ phụ ba Trà Linh."

Đều là đến thử vai nữ phụ ba, Kiêu Tri không khỏi nhìn hai người họ thêm mấy lần, nhân vật cô đến thử vai có suất diễn cực kỳ nhiều với nữ phụ ba Trà

Linh này, bởi vì hai nhân vật này có một đoạn cầu huyết, hai người đều cùng yêu một người đàn ông.

"Số 6, cô đi qua bên kia chờ một lát đi."

Kiều Tri lấy lại tinh thần, nói chuyện với cô cũng chính là vị ngồi gần cô nhất ảnh hậu Đồng Kỳ Sanh. Kiều Tri khẽ cúi đầu chào cô ấy, yên lặng đứng qua một bên, để sân khấu cho hai người số 3 và 4 thể hiện.

Thật trùng hợp, cả số 3 và số 4 đều chọn cùng một cảnh, nhưng kỹ thuật diễn của hai người vẫn khá non kém, thậm chí lời thoại còn vấp lên vấp xuống, mới đọc xong một câu lời thoại, đạo diễn đã không chút khách khí mời hai người đi ra ngoài.

"Số 6." Đạo diễn gọi xong đề huyết thái dương của bản thân, mới sáng sớm, đây là cái kỹ thuật diễn kì lạ gì không biết.

Kiều Tri bước lên chính giữa, hai tay đặt hai bên, cúi chào ba người trước mặt, đứng thẳng người nói: "Chào ba vị giám khảo, tôi là số 6, tôi muốn thử vai nhân vật nữ phụ hai Giang Ly.

Đạo diễn liếc nhìn cánh tay của cô, nhũ mào, nhưng không nói nhiều, trực tiếp nói: "Bắt đầu đi."

Kiều Tri gật gật đầu, lui về phía sau một bước, Đồng Kỳ Sanh lại mở miệng, một tay chống cằm mỉm cười hỏi: "Hôm nay cô thử vai Giang Ly ở cảnh nào?"

"Cảnh đánh nhau." Kiều Tri nói, lúc này cô cũng đang nhìn chăm chú Đồng Kỳ Sanh, phát hiện người này và Tiểu Tiểu có vài phần giống nhau.

"Cảnh đánh nhau?" Đồng Kỳ Sanh như suy nghĩ gì đó, cô nghiêng người quay mặt về phía hai người còn lại nói: "Hai ngày này tôi xem kịch bản, phát hiện nữ chính và Giang Ly có một cảnh gặp lại nhau làm tôi rất ấn tượng, nếu cô đã đến thử vai Giang Ly, hẳn là tất cả cảnh diễn vai Giang Ly đều biết rõ nhỉ?"

Kiều Tri nhẹ gật đầu, vừa rồi Đồng Kỳ Sanh nói, trong đầu cô đã nhảy ra cảnh trong kịch bản, là nữ chính và Giang Ly phát hiện ra bản thân chính là tỷ muội ruột thất lạc nhiều năm mà người kia luôn, nhưng hai người vẫn luôn là quan hệ đối địch, chất vấn lẫn nhau cuối cùng ôm nhau mà khóc.

Thật ra ban đầu Kiều Tri muốn thử chính là cảnh này, cảnh này trong kịch bản, tình cảm hai nhân vật cực kỳ thấm thiết, cảm xúc cũng thay đổi cực kỳ nhanh.

Nhưng khi đó Kiều Tri thử qua sau đó mới phát hiện diễn một mình sẽ trông rất kỳ quái, nên đã từ bỏ.

Chọn cảnh đánh nhau lúc Giang Ly vừa xuất hiện.

Đồng Kỳ Sanh lật kịch bản trước mặt mình ra, sau đó đứng lên nói: "Nếu đã vậy, cô thử cảnh này đi."

Đạo diễn và biên kịch nhìn về phía cô, Đồng Kỳ Sanh nói: "Nếu đã đề tôi đến đây, thì tôi phải tìm một diễn viên xứng đáng diễn với tôi chứ."

"Vậy cũng được." Đạo diễn nói. Đồng Kỳ Sanh đi đến bên cạnh Kiều Tri, mở kịch bản ra, chỉ vào một chỗ nói: "Chỉ một câu thoại này thôi, có cần cho cô thời gian xem lại kịch bản lần nữa không?"

Kiều Tri nhìn lướt qua: "Không cần."

Đồng Kỳ Sanh gật gật đầu, bước đến cửa sổ phòng thử vai, Tiểu Tiểu không biết từ khi nào đã đứng đó, trông mong nhìn bọn cô.

Đồng Kỳ Sanh thu lại ánh mắt lui về phía sau một bước, hơi rũ mắt, cảm xúc lập tức dâng lên.

"Có thật là chị không?" Giọng điệu khẽ run, lúc Đồng Kỳ Sanh ngẩng đầu, trong mắt đã ngấn lệ.

Đạo diễn và biên kịch liếc nhau, mới hai mươi mấy tuổi đã là ảnh hậu cũng không phải là chuyện phi lý.

Nhập vai rất nhanh, giây trước vẫn nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu với số 6, giây tiếp theo đã nước mắt lưng tròng.

Bọn họ nhìn về phía Kiều Tri, tò mò không biết gương mặt mới trước giờ chưa từng thấy này liệu có tiếp diễn được không.

Làm bọn họ cảm thấy ngạc nhiên chính là, Kiều Tri tiếp diễn được. Kiều Tri đứng thẳng người, một tay để sau lưng, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên, cô hít sâu một hơi quay mặt đi, không dám nhìn thẳng người đối diện.

"Năm đó chị thật sự có thể vứt bỏ em." Đồng Kỳ Sanh tiến lên một bước, nước mắt rung rung từ trong hốc mắt trào ra, cô tiến lên một bước, Kiều Tri liền lui về đằng sau, ánh mắt trước sau không dám nhìn thẳng người trước mặt.

Cuối cùng không đường lui, Kiều Tri mới ngẩng đầu lên, cô gặt gao cắn môi dưới, đạo diễn và biên kịch liếc nhìn nhau.

Lâu như vậy rồi, mà không ngờ nước mắt của Kiều Tri vẫn còn quanh hốc mắt.

Nhân vật Giang Ly này tuy rằng rất phong tình vạn chủng, nhưng bản thân cũng cực kỳ hiếu chiến hiếu thắng, tuyệt đối sẽ không cho phép để mặt mềm

yếu của bản thân hiện ra trước mặt người khác.

Tất cả thống khổ đều tự mình nuốt ngược lại vào trong bụng.

Hơn nữa khí chất của Kiều Trì có vài phần quanh quệ, cô nhập vai sau đó đứng thẳng tắp ở nơi đó, quả thật đúng là Giang Ly.

Kiều Trì cố giả vờ bình tĩnh, hít sâu một hơi thu lại nước mắt trong hốc mắt, nhưng vừa mở miệng, giọng điệu run rẩy lại làm lộ cảm xúc của cô, ánh mắt của cô không hề né tránh, nhìn thẳng vào Đồng Kỳ Sanh với đôi mắt ngấn lệ đáp lại: "Sao chị có thể vứt bỏ người thân duy nhất của chị chứ."

Coi như cô bị từng bước ép sát, nhưng eo chưa bao giờ cong xuống, không chỉ tiếp được vai diễn của Đồng Kỳ Sanh, câu trả lời kia cũng bao hàm rất cảm xúc phức tạp.

Biên kịch cảm thấy mũi có hơi cay cay, lúc cô viết, Giang Ly mà cô cảm nhận chính là như vậy.

Cô dùng tay quạt quạt hai mắt, quay đầu nhìn đạo diễn nở nụ cười ngượng ngùng, cúi đầu dùng bút đánh một dấu sao ở số 6.

Đồng Kỳ Sanh lui ra phía sau một bước, vẫn còn óng ánh nước mắt nhìn Kiều Trì giờ ngón tay cái.

Kiều Trì nâng tay lên lau mặt mình, để bản thân thoát vai l, sau đó nói với Đồng Kỳ Sanh nói: "Cảm ơn lão sư."

"Hai chữ lão sư tôi gánh không nổi, kêu chị là được rồi, tôi cũng chỉ lớn hơn cô ba tuổi thôi." Đồng Kỳ Sanh vỗ vỗ vai cô, sau đó xoay người trở lại vị trí.

Kiều Trì quay lại đứng giữa phòng, đạo diễn nói: "Cô về trước đi, trong vòng 3 ngày sẽ có người gọi cho cô."

Kiều Trì gật đầu, đôi tay giống như lúc đi vào nghiêm túc đặt hai bên, hơi khom lưng với ba người: "Cảm ơn các vị."

"Đi về trước đi." Biên kịch nhìn cô, trên mặt nhin không được mỉm cười, đạo diễn lên lút dùng tay đụng vào biên kịch, biên kịch mới vội vàng thu ý cười.

Kiều Trì xoay người ra khỏi phòng, Tiểu Tiểu xông lên nghênh đón hỏi: "Sao rồi? Vừa mới thấy chị và vị giám khảo kia đối diễn."

"Khá tốt." Kiều Trì thuận miệng đáp, bây giờ ngoài hành lang có rất nhiều người, bọn họ đều đồng loạt nhìn về phía Kiều Trì.

Kiều Trì mím môi: "Đi thôi, về nào."

"Vâng." Tiểu Tiểu lại nhìn thoáng qua bên trong phòng, Kiều Trì chú ý đến cũng nhìn qua theo, thấy Đồng Kỳ Sanh đang nói gì đó với đạo diễn, vì thế thuận miệng nói với Tiểu Tiểu: "Chị cảm thấy cô Đồng có điểm giống em đó."

"Hả?" Tiểu Tiểu chớp chớp mắt: "Thật không? Có lẽ do em có gương mặt khá đại chúng đó."

Kiều Trì nghiêm túc quan sát mặt Tiểu Tiểu, lắc lắc đầu: "Thật sự rất giống, hơn nữa họ của hai người cũng giống nhau."

Tiểu Tiểu cười vài tiếng, kéo Kiều Trì đi đến đầu cầu thang, nói: "Bạn em cũng nói em và cô Đồng khá giống nhau, hơn nữa bọn em đều họ Đồng, đúng thật sẽ làm người khác hiểu lầm."

Kiều Trì nghiêng đầu nhìn cô ấy một cái, cô cảm giác Tiểu Tiểu hình như có hơi hoảng loạn.

"Đúng rồi, lát nữa chị có muốn đến studio không?" Tiểu Tiểu hỏi, Kiều Trì lắc lắc đầu: "Chị còn có chút việc."

"Việc gì vậy?" Tiểu Tiểu nhìn cô, Kiều Trì đáp: "Không có gì quan trọng đâu, bắt một tên hèn nhát nói chuyện tâm sự ấy mà."

Tiểu Tiểu thấy khó hiểu, nhưng Kiều Trì cũng đã xuống lầu, cũng không có dáng vẻ muốn giải thích, "Ồi, chị chậm đã." Tiểu Tiểu vội vàng đuổi theo.

Chờ Kiều Trì về đến nhà, không khác với suy nghĩ của cô lắm, Tống Nhất Tự vẫn chưa trở về, cô cũng không nóng nảy, chậm rãi làm xong chuyện của mình, lại cầm điện thoại bấm vào app đặt hai ly cà phê, mở một bộ phim, chờ cà phê và đồ ăn khuya.

Màn đêm dần buông, Kiều Trì ngồi ở trên sofa mặt không đổi sắc uống hết hai ly cà phê, phim chiếu hết bộ này đến bộ khác, Kiều Trì ngáp một cái, tiếp tục tập trung tinh thần nhìn chăm chăm TV.

Cô phát hiện phim điện ảnh và truyền hình trong cuốn sách này còn nhiều màu sắc hơn đời thật, từng chủ đề khác nhau như trăm hoa đua nở.

Kiều Trì lấy một hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm sau đó lại cầm điều khiển từ xa.

Trời vừa rạng sáng, Kiều Trì ngáp liên tiếp, cô bật nhỏ tiếng xuống, toàn bộ nguồn sáng trong phòng khách đều từ TV.

Đúng lúc này, Kiều Trì nghe thấy cửa truyền đến âm thanh rất nhỏ, có lẽ Tống Nhất Tự đã về.

Kiều Trì nhanh chóng nuốt đậu phộng xuống, sau đó nằm ngả người trên sofa nhắm hai mắt lại.

Tổng Nhất Tự không muốn gặp cô, cô sẽ có biện pháp để gặp Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự mở cửa, liếc mắt một cái đã thấy Kiều Trì đã ngủ say trên sofa, hắn thay dép ở nhà, tay chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh sofa, hắn nhìn thoáng qua bộ phim đang chiếu, lại nhìn thoáng qua hai ly cà phê trên bàn, cùng với một ít đồ ăn

vật chưa ăn hết.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Kiều Trì hai mắt đang nhắm chặt, sau đó đi về phía phòng ngủ của cô, bật đèn trong phòng lên, bước vào dọn giường cho Kiều Trì, mới trở lại phòng khách. Hắn đi đến bên cạnh Kiều Trì rồi dừng lại, cúi xuống đưa tay ra chọc nhẹ vào mu bàn tay cô, nhỏ giọng nói: "Sao lại không về phòng ngủ hả."

Sau đó nheo mắt một cái, thấy Kiều Trì hơi chau mày lại vội vàng nhẹ nhàng xoa xoa.

Hắn vén tóc trên mặt Kiều Trì sang một bên, cẩn thận quan sát, thở dài một hơi, sau đó đứng lên, cẩn thận bế cô lên, đưa Kiều Trì đến phòng ngủ.

Tổng Nhất Tự đặt Kiều Trì ở trên giường, không vội vã rời đi, ngồi xuống bên giường Kiều Trì, nhìn thấy tấm ảnh mới đặt trên bàn đầu giường

Hắn cầm khung ảnh, nhìn một hồi lại đột nhiên bật cười, bức ảnh này được chụp lúc hắn hỏi Kiều Trì có phải là kim chủ của mình không, sau đó Kiều Trì đã kéo hắn đi đến công viên dưới lầu chụp hình, chụp từ công viên đến thang máy lại từ thang máy chụp vào trong nhà.

Tổng Nhất Tự nhìn Kiều Trì nhấn nhó trong ảnh, nhỏ giọng nói thầm câu: "Cô nhóc ngốc."

Sau đó ngẩng đầu, đặt khung ảnh lại từ đầu giường, đang muốn rút tay lại, đột nhiên cổ tay bị siết chặt, Tổng Nhất Tự hoàn hồn nhìn qua, một bàn tay trắng nõn thon dài đang nắm lấy cổ tay hắn, hắn vừa quay đầu lại, phát hiện Kiều Trì nằm ở trên giường, hai mắt đen nhánh nhìn hắn không chớp mắt.

Tổng Nhất Tự:.....

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Trì: Đồ hèn nhát trốn tránh kia có thấy kích thích hông thấy bất ngờ hông bao kích thích không kinh hi không

Tổng Nhất Tự:!!! Chủ quan rồi!!!

Tôi tới rồi đây!

Hôm nay thật sự làm lòng người tuyệt vọng

Bởi vì suýt chút nữa tôi xóa bản thảo rồi!!

Dọa tôi sợ muốn chết!!!

Nhưng sau đó tôi cũng rất thông minh tìm lại được bản thảo!

Cuộc sống đúng là nhiều thăng trầm thật!

Ngày mai mọi người nhớ đến xem tóc rơi đầy đất của tôi đó:-)

Ngủ ngon!

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã tiếp tục ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Địch Lão Đại Mất Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: Ink, Tô

Beta: 豬豬

- - -

Hai người im lặng nhìn nhau, cuối cùng Tổng Nhất Tự chịu không nổi nữa, hắn cười cười, có chút xấu hổ vì bị bắt tại trận. Hắn buông tay nhưng Kiều Trì

vẫn nắm chặt cổ tay hắn, Tống Nhất Tự trêu ghẹo nói: "Sợ anh chạy mất à?"

"Ừm." Kiều Trì nghiêm túc lên tiếng.

Thật ra hắn chỉ muốn làm bầu không khí thoải mái hơn chút, bây giờ một tiếng ừ của Kiều Trì, lại làm bầu không khí này đóng băng trở lại.

"Sao trễ vậy còn chưa ngủ?" Tống Nhất Tự chưa từ bỏ ý định, hắn nhìn Kiều Trì mặt không biểu cảm, cười nói: "Con gái nên đi ngủ sớm một chút, nếu không da sẽ không đẹp đâu."

"Nếu không phải đợi anh, em đã đi ngủ sớm rồi." Kiều Trì từ trên giường ngồi dậy, khoanh chân lại, không chớp mắt nhìn Tống Nhất Tự, Tống Nhất Tự vô thức dùng tay sờ soạng mặt mình.

Hắn phì cười nói: "Chờ anh làm gì? Gần đây anh rất bận, có lẽ khuya mới về được."

"Không phải trốn em à?" Kiều Trì di chuyển đến gần hắn.

Tống Nhất Tự ngượng ngùng nói: "Anh trốn em làm gì?"

Hắn nheo nheo mắt Kiều Trì: "Bảo bối ngoan, ngủ đi."

Tống Nhất Tự đứng dậy, cánh tay vẫn bị Kiều Trì kéo lại, căn bản không có muốn ý định buông ra, hắn bắt đầu đi đành phải ngồi trở về, hỏi: "Sao vậy bảo bối?"

"Bây giờ hai chúng ta đều ở đây, chúng ta nói chuyện đi." Kiều Trì cực kỳ nghiêm túc, cô hít sâu một hơi: "Ngày hôm qua trước khi anh đi không phải đã nói với anh sao, em có việc muốn nói với anh."

Tống Nhất Tự mỉm cười: "Nói gì nữa, mai chúng ta ngủ dậy rồi nói."

"Không được, ngày mai anh lại chạy mất." Kiều Trì một mực từ chối, trong lòng vẫn luôn xây dựng tâm lý cho bản thân, không cho Tống Nhất Tự cơ hội từ chối, nhanh chóng nói ra: "Thật ra em không phải bạn gái của anh!"

Cô nói xong liền thả cổ tay Tống Nhất Tự ra, cúi đầu, chờ Tống Nhất Tự phản ứng.

Tống Nhất Tự nhìn đỉnh đầu của cô, hơi nhíu mày, hắn nói: "Em nói gì?"

"Em nói, thật ra em không phải bạn gái của anh," Kiều Trì một lần nữa ngẩng đầu, có thể là bởi vì vừa rồi đã nói một lần, bây giờ nói lại dễ dàng hơn rất nhiều, cô nhìn Tống Nhất Tự nỗ lực để bản thân trông cực kỳ bình tĩnh cực kỳ chân thành, lại không biết trên mặt mình lúc này vẫn luôn hiện vẻ thấp thòm.

Tống Nhất Tự trầm mặc, Kiều Trì chờ hắn lên tiếng, tay cô rũ xuống đặt ở hai bên, lo lắng nắm ga giường. Không biết qua bao lâu rốt cuộc Tống Nhất Tự mới có động tĩnh, hắn đối diện với Kiều Trì, trên mặt cũng không có gương mặt phần nộ như trong tưởng tượng của Kiều Trì, ngược lại vô cùng bình tĩnh, Kiều Trì nghe hắn hỏi: "Bảo bối, anh biết hai ngày nay anh không về nhà, không quan tâm cảm xúc của em, em đừng tức giận, chờ anh giải quyết xong chuyện đội tuyển bên kia sẽ trở về với em nhé?"

"Không phải," Kiều Trì vội vàng bác bỏ: "Em đâu phải cái loại ép buộc bạn trai ở cạnh bên mỗi ngày kia chứ."

Tống Nhất Tự gật gật đầu: "Vậy được, cảm ơn bảo bối đã thông cảm, em đi ngủ sớm đi, anh cũng trở về nghỉ ngơi đây."

"Ài, không phải, anh nhầm rồi." Kiều Trì vội vàng giữ chặt cánh tay của Tống Nhất Tự, âm thầm hối hận, bản thân nói bậy cái gì vậy!

"Em thật sự lừa anh mà."

Tống Nhất Tự thở dài một hơi, sau đó quay mặt lại hỏi: "Được, vậy tại sao em phải nói dối em là bạn gái của anh?"

"Là thấy sắc này lòng tham đó!" Lúc ấy trừ việc Kiều Trì muốn để hắn và nữ chính cách xa nhau, lúc sau vì sao không trực tiếp phủ nhận, thật ra cô đã nghiêm túc suy nghĩ, thật sự đúng là thấy sắc này lòng tham, hơn nữa lúc ấy Tống Nhất Tự lại đang bị kẻ thù khắp nơi đi tìm hắn, cô có chút tư tâm, lúc đầu cô thật sự rất thích nhân vật Tống Nhất Tự này, nếu không cũng sẽ không đập cho tác giả nguyên một chuỗi quả kều tác giả viết cho cô ngoại truyện Vai phản diện x Cô để cô YY(1).

(1) YY là một từ láy của trung quốc, nghĩa là ảo tưởng, tự sướng.

Sau này nhìn thấy người thật hàng thật Tống Nhất Tự, Kiều Trì thật sự mềm lòng, cô kiên quyết muốn bảo vệ Tống Nhất Tự thật tốt! Lúc đầu đã nghĩ, chờ vết thương của lão đại tốt lên sẽ nói rõ với hắn, lại không ngờ lúc Tống Nhất Tự mất trí nhớ lại đáng yêu như vậy, tâm không trụ vững, lập tức cô liền trầm mê vào đó, chờ phục hồi tinh thần lại, đã phát hiện hình như không quay lại được nữa.

Hơn nữa đã biết Tống Nhất Tự đã khôi phục trí nhớ, cô quyết định dùng cương trước mực, sớm ngày thẳng thắn, dù sao cũng tốt hơn so với việc bản thân càng lún càng sâu sau đó bị lão đại vạch trần, như vậy sẽ càng thêm thống khổ.

"Thấy sắc này lòng tham?" Tống Nhất Tự lẩm bẩm nói.

Kiều Tri phục hồi lại tinh thần, gật gật đầu: "Đúng vậy, thấy sắc này lòng tham."

"Được rồi, anh hỏi em " Tống Nhất Tự hơi nghiêng người, nhẹ nhàng hỏi: "Lúc ấy anh bị thương ngã trong công viên, cả người toàn là máu, bình thường con gái thấy đều hận không thể đi đường vòng không muốn dính líu đến, bởi vì rất có khả năng anh có kẻ thù. Nhưng em lại bởi vì thấy sắc này lòng tham, không để ý đến máu trên người anh, không để ý đến việc anh có kẻ thù, đưa anh tới phòng khám, em cảm thấy anh sẽ tin sao?"

Đó là bởi vì em biết hết rồi!

Kiều Tri ở trong lòng yên lặng trả lời, nhưng vẫn thuận theo Tống Nhất Tự, gật gật đầu.

Tống Nhất Tự thở dài, hần tiếp tục nói: "Được rồi, coi như bảo bối của chúng ta trời sinh lương thiện, nhưng thấy sắc này lòng tham sao lại lại nghĩ anh là người tốt? Trực tiếp mang anh về nhà em?"

"Là....." Kiều Tri quả nhiên á khẩu không trả lời được, lại không thể nói thật, không ngờ sau khi Tống Nhất Tự khôi phục ký ức lại miệng lưỡi sắc bén như vậy.

Trong lòng Tống Nhất Tự nhẹ nhàng thở ra, hần vươn tay ôm Kiều Tri đang khoanh chân vào trong ngực, hần ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Kiều Tri, đầu chôn ở hõm vai cô, ngữ khí mềm xuống: "Bảo bối ngoan, anh biết em giận, nhưng mấy ngày nay đội tuyển game chuẩn bị tham gia một giải đấu tranh tài khá lớn, bọn anh muốn bộc lộ tài năng ở giải đấu, anh cũng muốn ngày nào cũng về với em sớm chút, nhưng bảo bối nhà chúng ta là bảo bối hiểu anh nhất, nhất định sẽ ủng hộ sự nghiệp của anh đúng không?"

Hần biết, không thể cứng rắn với Kiều Tri không được, chỉ có thể mềm mỏng, nếu thái độ của hần vẫn cứ ngang bướng như vậy, thì tối nay Kiều Tri tuyệt đối sẽ ngang bướng hơn hần nhiều.

Cảm nhận được Kiều Tri trong ngực có chút giãy giụa, Tống Nhất Tự nhắm mắt lại, cực kỳ thuần thực làm nũng nói: "Bảo bối, đừng nóng giận mà."

Nếu Ngụy Duy biết ông chủ của mình còn có một mặt như vậy, tuyệt đối sẽ sợ đến rớt cả cằm.

Tống Nhất Tự cũng không nghĩ tới mới ba tháng ngắn ngủi, không ngờ bản thân lại làm nũng cực kỳ tự nhiên như vậy, thật là..... Nhân sinh trên đời, bán manh(2) mới là chính nghĩa.

(2)Bán manh: Từ moe tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mạng chữ này về. "Bán manh" xuất phát từ cụm "mại manh" (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cô) tỏ vẻ dễ thương.

Quả nhiên Kiều Tri trong ngực dần bình tĩnh lại, cô vô lực nói: "Em nói đều là thật mà....."

Tống Nhất Tự đưa tay sờ đầu cô: "Được được được, bảo bối nói gì cũng là thật hết."

Kiều Tri há mồm cắn một ngụm vào bả vai hần, "Anh cũng là một tên đại lừa đảo, rõ ràng, rõ ràng đã."

Kiều Tri cắn giận mà cắn bả vai Tống Nhất Tự, rõ ràng đã nhớ ra rồi, cô thật vất vả để nói ra, vậy mà hần lại phản ứng như vậy.

Kiều Tri có chút thất vọng, vốn còn muốn để Tống Nhất Tự nổ tung. Bây giờ xem ra, trừ khi Tống Nhất Tự chủ động nói thẳng trước, nếu không cô tuyệt đối sẽ không thể cạy ra một câu cào từ miệng hần.

"Đau đau đau." Tống Nhất Tự giả vờ rụt vai lại, hần buông Kiều Tri ra, bàn tay ấm tay nắm cầm cô, hung tợn nói: "Anh phải cắn lại!"

Kiều Tri hừ một tiếng, dùng chân đạp eo của hần, dù sao cô cũng đã nói thẳng ra, Tống Nhất Tự có chấp hay không cô cũng lười quản!

"Anh đi ra ngoài."

Kiều Tri vỗ tay Tống Nhất Tự, lại trừng mắt liếc hần một cái, sau đó co người lại, một lần nữa nằm xuống, trở mình đưa lưng về phía Tống Nhất Tự, không để ý đến phản ứng của hần.

Tống Nhất Tự nhìn dáng vẻ của cô, vì đề tăng mức độ đáng tin của bản thân, hần cúi xuống nói bên tai Kiều Tri: "Nếu bảo bối không tin, ngày mai có thể đi với anh đến đội tuyển thử xem thử?"

Tròng mắt Kiều Tri khẽ đảo, dù sao ngày mai cô cũng không có việc gì.

Kiều Tri quyết định đồng ý, mới vừa lật người, một đôi môi ấm áp đã áp vào tai cô, cô nghe thấy dường như Tống Nhất Tự cười khê, sau đó cảm giác ấm áp kia liền biến mất không thấy nữa.

Kiều Tri đột nhiên ngồi bật dậy, cô nâng tay lên xoa xoa chỗ bị hôn, không ngoài dự đoán, chỗ lỗ tai đã bắt đầu chậm chậm đỏ lên.

"Anh....." Kiều Tri nghẹn không nói ra câu, cô vừa mới mới thẳng thắn nói bản thân không phải bạn gái của lão đại, dù đã bị lão đại phủ nhận, nhưng không khí này vẫn có điểm quái lạ, sao Tống Nhất Tự, người này.....

Tổng Nhất Tự vô tội giờ hai tay lên: "Là do em quay người lại."

Kiều Tri trầm mặc, nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, dường như đúng là nếu mình không quay người thì sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

"Vây anh đến gần như vậy làm gì!" Kiều Tri thay đổi cách nói, nếu Tổng Nhất Tự không đến gần vậy, dù cô có xoay người như thế nào cũng sẽ không có việc gì, cho nên nói đi nói lại vẫn là Tổng Nhất Tự sai.

"Em không thể cưỡng từ đoạt lý(3) như vậy." Tổng Nhất Tự còn cảm thấy rất mới mẻ, Kiều Tri rất ít khi ở trước mặt hắn vô cớ gây rối như vậy, đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường hiện lên đã gần hai giờ, mắt thấy Kiều Tri còn muốn nói thêm vài câu, hắn nói: "Được được, hai giờ rồi, bảo bối vẫn không muốn ngủ à?"

(3) Cường từ đoạt lý (强词夺理): cố làm sai nghĩa của từ để chiếm lấy lý lẽ, vô lý cường biện, không có lý nói thành có lý.

"Ngủ!" Kiều Tri nghĩ nghĩ: "Ngày mai em muốn đi theo anh đến chỗ đội tuyển."

Tổng Nhất Tự cung chiều nhẹ gật đầu: "Được, đưa em theo."

"Nhưng nếu anh dám chạy trốn, anh có thể không trở lại nữa." Kiều Tri lại nói thêm một câu, cô nhìn Tổng Nhất Tự: "Hôm sau em sẽ đổi mặt khẩu!"

Tổng Nhất Tự bắt đắc dĩ: "Biết biết biết, bảo bối mau ngủ đi, nếu ngày mai anh vớt em bỏ chạy, chính anh sẽ tự đánh gãy chân mình được chưa?"

Kiều Tri lẩm bẩm nói: "Không cần phải như thế....."

Tổng Nhất Tự hôn lên trán cô: "Ngủ ngon."

Dứt lời, liền đứng dậy đi đến cửa phòng ngủ, vừa đi vừa thờ dãi, đợi lát nữa gọi điện thoại bảo Ngụy Duy sắp xếp sớm chút.

"Khoan đã." Kiều Tri gọi Tổng Nhất Tự lại, Tổng Nhất Tự dừng lại xoay người qua: "Còn có chuyện gì sao?"

"Anh đưa điện thoại cho em." Lỡ như hắn sớm đã gọi người đi sắp xếp, vậy cô đi cũng như không V.

Kiều Tri duỗi tay giờ về phía Tổng Nhất Tự.

Tổng Nhất Tự ai một tiếng, lấy điện thoại trong túi ra tắt máy, quay lại mép giường đặt điện thoại vào tay Kiều Tri: "Sợ em thật đấy."

Kiều Tri nắm chặt điện thoại, lúc này mới cảm thấy hài lòng, cô lại nằm xuống, liếc Tổng Nhất Tự một cái: "Mau đi ngủ đi, ngủ ngon!"

Tổng Nhất Tự đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại, đứng trước cửa phòng Kiều Tri một hồi, khóe miệng ngày càng giãn ra, mỉm cười nhìn cửa phòng Kiều Tri.

Hắn biết rõ Kiều Tri vì sao muốn lấy điện thoại, đơn giản là vì sợ hắn gọi điện thoại cho người đi sắp xếp.

Tổng Nhất Tự trở về phòng ngủ của mình, bật đèn, đi đến cạnh giường, khom lưng sờ soạng phía dưới gối, lấy ra một cái điện thoại khác.

Chỉ cần hắn muốn sắp xếp, dù điện thoại bị thu rồi, hắn vẫn còn có điện thoại khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều Tri: Thu điện thoại, xem anh sắp xếp như nào!

Tổng Nhất Tự: (Lấy ra một cái điện thoại khác)

Tôi tới rồi đây~

Đầu tiên là

Tháng bảy vui vẻ nhé mọi người~

Cẩn thận say nắng đó!

Tôi nay gặp~

Cực kỳ cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

T tính làm 10 chương cơ mà bạn quá làm không được (; ω ;)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Lão Đại Mật Trí Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.